

АЛЕКСАНДРА ПОТЪР ТИ, КОЙТО НЕ СИ ЗА МЕН

Превод от английски: Антоанета Дончева-Стаматова, 2011

chitanka.info

На моя скъп Бари

ПРОЛОГ

Венеция, Италия, 1999 г.

Под горещата лятна мараня Венеция изглежда като оживяло платно на Каналето. Над пастелните багри на елегантните ренесансови постройки се извисява кубето на катедралата „Сан Марко“. Плясък на вода. Тълпи от туристи. Децата тичат между туристите и разпръскват гълъбите. Мъже в строги костюми и дизайнерски слънчеви очила седят и пушат цигари. Екскурзовод с чадър запознава с историята на града група германски туристи.

И двама тийнейджъри. Крачат лениво по калдъръма на стария град. Нейната ръка е пъхната в задното джобче на дънките му, неговата — отпусната небрежно върху изпъстреното ѝ с лунички рамо. Тя яде сладолед и се киска на някаква негова шега, а той ту дръпва от цигарата си, ту размахва ръце и прави смешни физиономии.

Това сме аз и Натаниел. Преди половин час се измъкнахме от леглото и сега прекарваме неделата си във Венеция така, както винаги прекарваме неделите си във Венеция — прием еспreso, ядем сладолед и се губим в лабиринта от тесни улички, пресичащи плетеницата от канали. Тук съм вече цяло лято и все още продължавам да се губя. Прекосяваме площада, завиваме, после и на следващия ъгъл, и на още един, и накрая попадаме на пазар, на който продават пъстроцветни изделия от стъкло мурано и венециански маски.

— Хей, какво ще кажеш за тази?

Обръщам се и виждам Натаниел, вдигнал към лицето си маска. Маската е с гигантски розови пера и е покрита със златисти пайети. Той се покланя превзето и аз се изкисквам.

— Отива ти! — подхвърлям.

— Ти подиграваш ли се с мен? — прави се на сърдит той, смъква маската и ми се намръщва.

— На кого, на теб ли? За нищо на света! — правя се пък аз на възмутена, а той ме погъделичква по носа с перата.

— Мисля да я взема за майка ми — промърморва Натаниел, оставя маската и взема друга. Този път избира гротескна, с дълъг, гърбав нос и изпъкнали очи. — Или може би тази?

— Ти луд ли си? Не, разбира се. По-добре първата! — отсичам аз.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно — изричам аз уж като американка, но с моя манчестърски гърлен акцент прозвучавам толкова абсурдно, че той се разсмява.

— Какво щях да правя без теб?! — възкликва ухилено. — Но мисля, че трябва да поработиш повече върху този твой американски акцент!

— Все пак е по-добър от твоя британски акцент! — не му оставам длъжна.

— Добре, момиче, кво шъ каиш да му лапнем по една мръвка, а? — отвърща той с нещо средно между лондонски кокни и ланкаширски диалект и аз избухвам в смях. Той обаче ме грабва в обятията си, запущва устата ми с целувка и пита: — Толкова ли зле беше? — пита с престолено обиден тон.

— Направо ужасно! — отговарям с насмешлива сериозност, а той се обръща към щанда, за да плати за маската.

За момент оставам сама в слънчевото петънце на улицата и се усмихвам щастливо. Съзерцавам го как си пуши цигарата и се опитва да се пазари с търговеца. А след това се обръщам и погледът ми се плъзва из пазара. Не че искам да си купувам нещо — вече събрах достатъчно сувенири. Но все пак за гледане пари не вземат, нали така?

Зървам един щанд. Скътан в сенчесто ъгълче. Не точно щанд, а по-скоро сгъваема масичка. Но вниманието ми е привлечено не толкова от масичката, колкото от стареца, седнал зад нея. С изтъркана мека шапка и огромни очила с дебели черни рамки, увиснали на крайчеца на носа му. Взира се в нещо в малкото петно светлина вдясно от себе си. Обзета от любопитство, аз се измъквам от Натаниел и се запътвам към него, за да проверя какво прави.

— Хубав следобед се случи днес, нали? — изрича той на италиански.

Усмихвам се засрамено. Никак не ме бива с езиците. Вече близо три месеца съм във Венеция, за да изучавам Ренесансово изкуство, а

италианският ми все още се ограничава само до „моля“, „благодаря“ и „Леонардо да Винчи“.

— Англичанка? — пита той.

— Да — кимвам и погледите ни се срещат.

— Какво прави хубаво момиче като теб тук само? — пита той и се усмихва широко. Разкрива зъби, подсказващи за четирийсетгодишно неразделно другарство с цигарите, и сякаш в потвърждение на това протяга ръка към горящия в пепелника му фас и с наслада си дръпва от него.

— О, не съм сама! — поклащам енергично глава и посочвам към Нейт, който чака да довършат опаковането на маската му. После я взема, пхва я под мишница, приближава се към нас и небрежно мята ръка през раменете ми.

— Ееех, младост, младост! Брей, кога беше това... — отбелязва замечтано старецът и кимва одобрително към нас, а ние се ухилваме смутено. — Имам нещо точно за вас!

И в ръцете му като по чудо се появява нещо, което ми заприличва на стара монета.

Поглеждам го объркано и смотолевям:

— Ами... благодаря! — Усмихвам се, питайки се какво означава това, когато внезапно се сещам — той се опитва да ни даде пари. Божичко! Така ли изглеждаме в очите му — бедни? Вярно, че сме студенти и Нейт има малко опърпан вид с тези негови раздрани дънки, а моята рокля е виждала и по-добри времена, но чак пък толкова... — Всъщност ние и така сме си добре — побързвам да добавя и хващам Нейт за ръка с намерението да го отведа оттук, когато старецът най-неочаквано поставя монетата на някаква машинка и я счупва на две.

Наблюдавам го в захлас как във всяка от половинките пробива по една дупчица, а после вкарва в дупчицата кожена връвчица. Накрая триумфално вдига двете половинки и те се залюляват като медальони.

— За вас! — изрича ухилено. — Защото вие сте като тази монета — две половинки от едно цяло!

Вторачвам се невярващо в неравните ръбове на двете половинки. Приличат на две парченца от пъзел. Самостоятелно всяка от тях е просто това, което е — половинка от счупена монета. Но заедно образуват едно неразривно цяло.

— Аууу, колко романтично! — възкликвам аз и се обръщам към Натаниел, който ме наблюдава и се хили щастливо. Изчервявам се от притеснение. — Какво, да не би да смяташ, че не е вярно, а?! — промърморвам и го сръгвам в ребрата.

— Нищо подобно! — разсмива се той. — Нали и без това винаги те наричам „моята половинка“, а?!

— Само три хиляди лири — обажда се старецът.

Обръщам се и виждам очаквателно протегнатата му ръка.

— Дааа. Дори и романтиката си има цена — отбелязва философски Натаниел и вади портфейла си.

Боже, каква глупачка съм! Да си въобразявам, че старецът бил романтик, когато той през цялото време просто се е опитвал да ни пробута нещо! Голяма наивница съм, няма що! Но преди да успея да протестирам, Натаниел вече му е подал италианска банкнота и премята един от медальоните през главата си.

— Ето, виждаш ли? — подхвърля закачливо, като ми слага другия медальон. — Вече нищо не може да ни раздели! Там, където си ти, ще бъда и аз!

И въпреки старанието си да се държа ведро, усещам как моментално се вкисвам. Само след няколко седмици ще напуснем Италия и всеки ще се върне там, откъдето е дошъл — миг, от който се ужасявам. Още от момента, в който се запознахме, броя дните до раздялата ни.

— Хей! — прегръща ме топло Нейт, забелязал мрачното ми изражение. — Нали знаеш, че разстоянието няма да ни попречи? Ще си пишем, аз мога да се обаждам...

Спомням си за бедната си студентска дупка в Манчестър — там нямам дори домашен телефон, а какво остава — мобилен. А по книгите писмата може и да изглеждат романтични, но на практика те не могат да заместят миговете, когато се сгушвам във врата му, когато се тъпчем с огромни количества сладолед от обща купа в неделя следобед или когато му се присмивам на ужасния британски акцент.

— Може би — кимвам, като се опитвам да се правя на храбра. Не искам да развалям настоящия момент, като мисля за бъдещето, но то си седи там като огромен черен облак в небето, очакващ всеки момент да надвисне над нас.

— Ако искате да бъдете заедно, винаги можете да бъдете заедно.

Обръщам се и забелязвам, че старият италианец ни гледа замислено.

— Опасявам се, че не е толкова просто... — започвам аз, но той ме прекъсва.

— Не, много е просто! — отсича безапелационно. — Искате ли да бъдете заедно?

Натаниел накланя глава настрани, като че ли обмисля въпроса.

— Ами... не знам — изрича закачливо, а аз го сръгвам в ребрата. — Аха, — мисля, че това отговаря на въпроса! Значи, да, искаме! — И се обръща ухилено към продавача.

— Е, в такъв случай... — Старецът повдига рамене и дръпва от цигарата си.

— Трябва да се прибираме у дома — обяснявам аз.

— Къде е това у дома? — пита старецът.

Натаниел ме притиска до себе си и изрича:

— Луси е от Англия...

— А Нейт е от Америка — довършвам аз.

— Но сега сте във Венеция! — отвръща, без да му мигне окото, старецът. — И тук няма нужда да си казвате довиждане! Винаги можете да бъдете заедно!

„Е, в крайна сметка той май наистина се оказва сладък старец! — казвам си аз. — Малко старомоден, но пък романтичен!“

— Де да можеше! — засмивам се аз и стисвам ръката на Натаниел. — Но е невъзможно.

И най-неочаквано старият италианец избухва в гръмогласен смях.

— Не, не и не! Не е невъзможно! — провиква се той и удря по масата с отворена длан. — Не сте ли чували легендата за Моста на въздишките?

— Кой мост? — смръщва се Натаниел. — Този, във Венеция?

— Същият! — възкликва старецът.

— Защо? Какво гласи легендата? — намесвам се аз, неочаквано заинтригувана.

Подобно на факир, изчакваш ударите на барабана, преди да извади от шапката си заек, старецът прави драматична пауза. И едва когато се уверява, че и двамата го слушаме със зяпнали уста, започва да говори.

— Легендата е много прочута! — изрича със сериозен, изпълнен с благоговение тон, характерен по-скоро за музеите и църквите, който ме кара да сподавя хихикането си. — В нея се казва, че ако двама влюбени се целунат под моста по залез, в гондола, когато камбаните на църквите бият...

— Тези хора с нищо не ни улесняват — прошепва Натаниел в ухото ми, обаче аз го отблъзвам лекичко.

— Да? — обръщам се към стареца. — И какво става тогава?

Той дръпва за пореден път от цигарата си, издишва гъста струя дим и тя се извисява пред лицето му като димна завеса. Когато димът се разсейва, очите му се впиват в моите и въпреки непоносимата жегата по гърба ми внезапно пролазват тръпки, които се спускат и към ръцете ми. Той се привежда и със заговорнически шепот довършва:

— Ще бъдат свързани с вечна любов! Винаги ще бъдат заедно и нищо... — Очите му се стрелват към Натаниел, а после се връщат върху мен. — ... и нищо няма да може да ги раздели!

— Нищо ли? — изричам едва чуто аз.

— Нищо! — отсича италианецът и тръсва убедено глава. — Ще бъдете свързани завинаги! Във вечността!

Аз се изсмивам нервно и притискам медальона към сърцето си.

— Значи ви харесва, а? — махва с ръка той към медальона ми.

— О, ами... да — измънквам смутено.

Той се усмихва и ни връща рестото, а когато аз го поемам от ръката му, пръстите му леко докосват моите.

— Благодаря! — изричам шепнешком една от трите италиански думи, които знам.

— Моля! — усмихва се добросърдечно старецът и докосва галантно ръба на шапката си.

А после Натаниел ме прегръща и ние се обръщаме и продължаваме напред, но едва изминали и три крачки, когато чуваме зад гърба си гласа на стареца:

— Нищо! Не го забравяйте!

Обръщам се. И най-странното е, че него вече го няма. Изчезнал е. Погълнат от тълпата. Сякаш се бе изпарил във въздуха.

ПЪРВА ГЛАВА

Всеки търси своята половинка.
Попълнете нашия „Любовен тест“ и ще разберете —
Той ли е Единственият?

Божичко, ама тези неща са адски глупави!

Хвърлям един бърз поглед на теста в списанието. Лепнали са снимка на мъж и жена, които се гледат влюбено в очите, а около тях хвърчат амурчета и сърчица. Хайде бе! Като че ли човек може да намери „Единствения“ само като отговори на няколко идиотски въпроса!

Като например:

Ние с гаджето ми си приличаме като:

А) Батман и Робин.

Б) Пош и Бекс.

В) Линдзи Лоън и изкуствения тен.

Разбирате ли сега какво имам предвид? Пълни глупости!

Някой се опитва да се намърда в миниатюрното пространство до мен. Вдигам очи и осъзнавам, че сме стигнали поредната метростанция. Оглеждам се. Петък следобед е, часът пик, а аз си седя в една от мотрисите на метрото и си прехвърлям страниците на списание, което открих на седалката си. Вратите се затварят, влакът потегля рязко и аз се връщам към списанието. И онзи идиотски тест.

Обръщам нехайно на следващата страница. Статия за целулита. Смръщвам се.

„Може пък тестът да не е чак толкова идиотски, нали? Със сигурност е по-забавен, отколкото да четеш за това как да се отървеш от гънките в бедрата си“ — казвам си аз, като хвърлям възмутен поглед

на подточката за детоксикацията. Така де! Да не би да вярвате, че можете да се отървете от целулита на бедрата като кора на портокал, а?! Че всички имат целулит! Дори и супермоделите!

Е, поне така предпочитам да си мисля, де.

Вторачвам се в неясната папарашка снимка на увеличения многократно задник на Кейт Мос, облечен в бански, и, честно да ви кажа, не забелязвам никакви гънки. Или в тази връзка — задник. Даже започвам да се питам дали Кейт Мос изобщо притежава задник!

И внезапно се шокирам от онова, което правя. Осъзнавам, че си седя тук, в нюйоркското метро, залепила нос о нечий задник. Осъзнавам се. За бога, Луси! А ти си мислеше, че тестът е глупава работа?!

И набързо обръщам на теста. Забелязвам, че още не е попълнен. Добре де, какво пък толкова! Имам още пет спирки.

Вадя химикалка от чантата си и започвам.

1. Когато си помислите за него, побиват ли ви тръпки?

- А) Да, винаги.
- Б) Понякога.
- В) Никога.

Е, не бих ги нарекла точно тръпки. Всъщност беше толкова отдавна, че тръпките сигурно са изтръпнали и са изпадали от вцепеняване. Сега е по-скоро болка. Ама не като онзи ужасен зъбобол, който си причиних, когато си извадих една пломба с карамелен бонбон в киното... Примигвам при този спомен. Не, по-скоро е леко боцване. Обичайното.

Ограждам подточка *Б) Понякога*.

2. Откога го обичате?

- А) По-малко от шест месеца.
- Б) Една година.
- В) Повече от година.

Връщам се в спомените си. Срецнахме се през лятото на 1999 година. Тогава бях на деветнайсет. Което прави... Изтръпвам. И бързо заставам в отбранителна позиция.

Добре де, десет години са. И какво? Десет години са нищо! Майка ми и баща ми се познават от трийсет години!

„Да де, обаче майка ти и баща ти са женени!“ — обажда се един тъничък гласец вътре в мен.

Без да му обръщам внимание, аз бързо заграждам отговор *В*). *Правилно*. Следващият въпрос.

3. Виждате ли се омъжена за този мъж?

А) 100%.

Б) 50%.

В) Нула.

Е, това вече е лесно. Отговорът е „Нула“.

И по-точно казано, шансовете ми да се омъжа за него са по-малки и от нулата. Но няма проблеми. Свикнала съм си. Такъв е животът и прочее.

Добре де, в миналото може и да съм си помисляла по този въпрос. И може би за момент да съм си се представяла в разкошна бяла рокля (със стара дантела, дълги ръкави и деколте във формата на сърце), а той — с фрак и цилиндър, изпод който стърчи рошавата му руса коса. Как танцуваме първия си брачен танц под звуците на любимата ни песен на Боб Марли „Жените не плачат“. И как потегляме на меден месец в неговия стар микробус фолксваген...

Свеждам очи към списанието в ръцете си и забелязвам, че без да искам, съм заградила *А) 100%*. Мамка му! И защо го направих, а? Хващам здраво химикалката си и започвам да задрасквам ожесточено този отговор. Не че това означава нещо, разбира се. Не че е в подсъзнанието ми.

И внезапно осъзнавам, че натискам толкова силно, че съм пробила страницата.

4. Приятелите ви смятат ли, че сте обсебена от този тип?

Тялото ми се вцепенява.

Добре де, от време на време действително мисля за него, но не бих казала точно, че съм обсебена. Нищо подобно! Така де, нито го преследвам, нито нищо. Нито пък му досаждам със съобщения във фейсбук. Нито пък безмилостно му пиша писма по имейла.

Окей, признавам си. Изпратих му едно писмо.

Веднъж.

Може би два пъти.

Хубаво, де! Изгубих им края през годините! Ама какво толкова? Кой не се е прибирал вкъщи, за да изпрати електронно писмо на мъжа, в когото е влюбен, а?

Чакайте малко! Аз да не би току-що да изрекох... *онази* дума?

И най-неочаквано стомахът ми се преобръща като палачинка. Аз обаче решително оправям палачинката. Изобщо нямах предвид това! Всичко е от този идиотски тест! Кара ме да си мисля всякакви глупости!

И чинно заграждам отговор Б) *Не*.

И докато влакът се вие през огромния град, аз продължавам борбата с въпросите. А те стават кой от кой все по-абсурдни. Е, поне убивам времето. Всъщност тъкмо съм на последния въпрос...

10. Кой филм описва най-добре вашите отношения?

А) Любовна история.

Б) Кратки срещи.

В) Кошмарът на улица „Брястова“.

... когато внезапно си давам сметка, че по уредбата прозвучава съобщение: „Това е Четирийсет и втора улица, Гранд Централ.“ И осъзнавам, че това е моята спирка.

Натъпквам списанието в чантата си и започвам учтиво да си проправям път през претъпканата мотриса. Разбира се, никой не ми

обръща внимание. Откакто преди няколко седмици се преместих от Лондон в Ню Йорк, започнах да си давам сметка, че всичките ми „Извинете“, „Много съжалявам“ и „Ако обичате“ остават глас в пустиня.

Не че нюйоркчани са груби и невъзпитани. Точно обратното — някои от тях намирам дори за много любезни! Просто нашите ужасни британски навици да се извиняваме за всичко тук имат нулев ефект. Хората не схващат за какво им се извиняваме. Ако трябва да бъде честна, понякога и аз самата не схващам за какво точно се извинявам. Просто го правя. По навик. Като например влизането във фейсбук на всеки пет минути.

Например вчера. Пресичах си аз улицата, когато в мен се блъсна един мъж и изля кафето си върху мен. И познайте какво! Аз бях тази, която се извини! Да бе, вярно е! При това един милион пъти! Въпреки че вината си беше изцяло негова. Той беше този, който си говореше по мобилния и не гледаше къде върви.

Пардон, имам предвид по джииесема. Да бе, нали вече съм в Ню Йорк!

При спомена за този инцидент ме побиват тръпки. Такава съм си. Както примерно всеки път, когато се уловя, че вдигам очи към небостъргачите над главата си или се разхождам по Бродуей на път за работа, или спирам едно от онези яркожълти таксита (което всъщност се случва само веднъж, защото съм фалирала, но все пак) — та всеки път имам чувството, че съм в някой филм. Тук съм вече от шест седмици и още не мога да повярвам, че е истина. И почти очаквам да се сблъскам на някой ъгъл с Кари, Миранда, Шарлот и Саманта, хванати под ръка, носещи се с валсова стъпка право към мен.

Измъквам се от стъпалата на метростанцията и спирам за момент, за да погледна малката сгъваема карта на Манхатън, която нося в чантата си. Някои хора притежават нещо като вграден джипиес, подобно на котките. Можеш да ги пуснеш навсякъде, но те винаги ще си намерят обратния път към дома. Не и аз. Ако щете вярвайте, но съм се губила дори в „Теско“. Прекарах половин час в лутане около салатения бар, докато открия къде е касата. Да бе! Оттогава насам не мога да погледна салата от зеле.

Обръщам картата надолу, а после отново я връщам в нормална позиция. Виждам се в чудо. Имам среща за по едно питие след вечеря,

обаче нямам никаква представа къде се намира този бар. Примижавам и оглеждам кръстосващите се улици пред мен. На теория всичко е доста просто, но на практика аз вечно се губя. И сякаш ориентирането не е и без това трудно, ами в Ню Йорк са измислили и нещо като Източна Не-знам-каква-си улица и Западна Не-знам-каква-си улица. Кое е тотално объркващо. Така де, откъде човек да знае къде е изток и къде — запад?!

Оглеждам се отчаяно нагоре-надолу. А после се отказвам и започвам да си рецитирам наум моето любимо детско стихче — „Никога не тичай през буйни жита“.

— Моля?

Обръщам се и виждам друг пешеходец, застанал до мен, чакащ да пресече улицата. Поглежда ме въпросително, свъсил вежди изпод бейзболната си шапка.

О, божичко! Да не би да съм говорила на глас?

— Ами... — запелтечвам смутено. — Искях да кажа: „Никога не пресичай... хъммм... ужасната улица — размахвам ръце към червеното човече на светофара, — докато човечето не каже, че е безопасно“!

Човекът ме поглежда сащисано и промърморва:

— Ясно.

Говори с онзи типичен за нийоркчаните провлачен акцент и доколкото виждам, носи голяма видеокамера и космат микрофон. Питам се какво ли работи. Сигурно прави филми или нещо друго готино.

За разлика от мен, която си рецитирам абсурдни детски стихчета и не мога да спра да бърборя за пешеходния правилник. Усещам, че се изчервявам. Чувствам се тотално негодина. Оглеждам се и започвам да се моля светофарът най-сетне да светне зелено.

— Ето, виждате ли? Сега вече можем да пресечем! — обявявам триумфално, усмихвам му се неловко и зацепвам с решителна крачка през тълпите.

Ето в това се крие очарованието на Ню Йорк! Този град притежава някаква удивителна, неподатлива на описание енергия, която привлича всякакви интересни хора. Завивате зад някой ъгъл и се озовавате било на снимачна площадка, било на базар за шантави бижута, било на група улични артисти, изпълняващи всякакви танци и

номера. В този град човек никога не знае какво ще се случи в следващия момент.

Понякога, късно през нощта, когато зърна обагрения в хиляди светлини Емпайър Стейт Билдинг, ме побиват тръпки от възторг. Изпълвам се с някакво очакване. С *магия*. Дотолкова, че понякога ми идва да се ошипя. За момиче, дошло от свъсените мъгли на Манчестър, това си е същинска вълшебна приказка.

Само дето на тази конкретна вълшебна приказка ѝ липсва едно нещо.

Вървя покрай поредицата от ресторанти и поглеждам към двойките, седнали на романтична вечеря. Тъй като сега е топло лято, ресторантите са отворили широко вратите си и са изнесли масички и по тротоарите. Пронизва ме болка.

Която бързо прогонвам.

Едно време наистина имаше нещо като принц, обаче с него не заживяхме щастливо до края на дните си. Но както вече ви споменах, нямам проблеми с този факт. Това беше отдавна. И аз продължих напред. Всъщност оттогава насам съм излизала с много и различни момчета.

Е, не чак толкова много, но имаше няколко. И някои от тях наистина бяха много приятни. Например последното ми гадже — Шон. Срецнахме се на един купон и излизахме около два месеца, но някак си не беше сериозно. Вярно, беше си готино и забавно, а и сексът не беше лош. Само че...

* * *

Добре де, имам си следната теория. Всеки мечтае да открие своята половинка. Това е универсална потребност. Милиони хора по целия свят търсят истинската си любов, своята „аморе гранде“, своята „ам съор“ — онзи специален човек, с когото да прекарат остатъка от живота си.

И аз не съм по-различна от тях.

Само дето не всеки успява. Някои хора прекарват целия си живот в търсене на идеалната половинка и никога не я откриват. Всичко е въпрос на късмет.

А ако благодарение на някакво чудо вие сте извадили късмета да срещнете Единствения, каквото и да правите, за нищо на света не го пускайте да си върви! Защото втора възможност няма да имате! Духовните половинки не са като автобусите — след пет минути няма да дойде друг. Тъкмо затова им викат „Единствения“.

Така де, ако бяха купища, щяха да им викат „Петимата“, „Стотината“ или „Неизчерпаемият извор“. Ами да!

А аз пропилях своя шанс. Защото извадих въпросния късмет. И действително открих своя Единствен. Само че го изгубих. Нещо сгафих или може би той сгафи. В крайна сметка няма значение кой. Подробности не са важни.

Освен това, не е като да не съм щастлива. Как беше онази пословица? По-добре да си обичал и изгубил, отколкото никога да не си обичал. Ако трябва да бъде честна, вече почти не мисля за това.

Само че...

Понякога, когато най-малко очаквам, нещо ми напомня. За него. За нас. За случилото се преди толкова години. Обикновено е нещо съвсем случайно — примерно тъп тест в списание. Или нещо без никакво значение — като например масичка на тротоара. А друг път не мога да не се запитам какъв ли би бил днес животът ми, ако нещата между нас се бяха получили. Ами ако все още бяхме заедно? Ами ако наистина бяхме заживели щастливо до края на дните си? Ами ако, ами ако, ами ако...

Има и моменти, когато се опитвам да си представя какво ли би било, ако неочаквано го срещна. Кое е истинска лудост, разбира се. Оттогава мина толкова време, че се съмнявам дали въобще ще го позная. Бих могла да се размина с него на улицата и дори да не се усетя, че е той.

О, кого заблуждавам?! Разбира се, че ще го позная! Мигновено! Дори и в най-гъстата тъпла!

Искате ли да ви кажа и още нещо? Дълбоко в себе си аз съм сигурна, че ако някога отново го зърна, ще се почувствам отново така, както се чувствах преди десет години.

* * *

Както и да е. И без това надали ще се случи. Все пак наистина минаха десет години, нали така? Цяло десетилетие. И вече сме в едно чисто ново хилядолетие. Кой знае къде е той сега и какво прави...

На няколко крачки пред мен блесва неонов знак, който безочливо прекъсва мислите ми — „При Скоти“. Това е! Това е барът! Изпълвам се с огромно облекчение и хуквам бързо към вратата.

И не забравяйте: имате само един шанс, а аз пропилях своя. Изхвърлям тази досадна мисъл от главата си и бутвам вратата.

ВТОРА ГЛАВА

Замръзвам на прага. В заведението цари типичното за всички барове приглушено осветление и типичните за всеки петък вечер тълпи. Но останалото е различно. Оказвам се в един от онези адски готини нийоркски барове, които показват по филмите и телевизията. Масичките са съвсем малко на брой, но самият барплот се простира по цялата дължина на помещението. Изработен е от полирано тъмно дърво, с блестящи медни аксесоари и стотици различни бутилки алкохол, подредени в строги редици.

На бара седи със строго изпънат гръб млада жена в костюм на тънко райе. Нарезда забързано нещо в своето блекбъри. С късо подстриганата си руса коса и впечатляващо черно кожено куфарче, поставено на столчето до нея, тя се откроява ярко наред вече разпускащата нийоркска тълпа. Спомнете си Майкъл Дъглас като Гордън Гeko в „Уолстрийт“, а после си го представете в още по-страховит, женски вариант.

Това е моята сестра Кейт. По-голяма е с пет години от мен, но ако се съди по начина, по който се разпорежда с мен, биха могли да бъдат и двайсет. Впрочем тя е свикнала да се разпорежда с хората. Има си не един, а цели *двама* асистенти.

Тя е съдружник в голяма адвокатска фирма в Манхатън, чийто специалитет са сливанията и придобиванията. Лично аз нямам никаква представа какво точно са тези сливания и придобивания, а още по-малко — как да пиша за тях доклади от стотици страници и как да печеля дела за милиони долари.

Но пък сестра ми винаги е била геният в семейството. Посвети седем години от живота си да учи медицина, а след като стана лекар, изведнъж се отказа от медицината и започна да учи за адвокат. Взе решението си ей така, сякаш не е нищо особено.

На мен ми трябва повече време да реша какъв сандвич да си купя в „Прет-а-Манже“.

Та умът се падна на сестра ми, а творческите заложи — на мен. Или поне така обичаше да повтаря майка ми, макар понякога да се питам дали не го казваше само за да ме успокои, след като ѝ носех поредната ниска оценка по математика. И докато логаритмите бяха за мен тъмна Индия (и все още са — впрочем може ли някой да ми каже какво точно е логаритъм?!), графиката и акварелът бяха като втора природа за мен, затова накрая съвсем естествено се озовах в колеж по изкуствата.

Три прекрасни и намацани с много боя години по-късно завърших и се преместих да живея в Лондон. Имах велики мечти. Смятах да имам неவிждана кариера на художник. Щях да правя изложби по галериите из цялата страна. И да си имам свое собствено студио в някой суперготин хамбар в Шордич...

Да, ама не.

Първо на първо, имате ли някаква представа колко струват хамбарите в Шордич?

Не? Аз също нямах. Е, нека сега ви светна — струват цяло състояние!

Кое не би било кой знае какъв проблем, ако продавах картини. Така поне щях да започна да спестявам. И щях да успея да събера сумата, гарантирам ви! За около осемдесет години.

Обаче горчивата истина е, че аз така и не успях да продам нито една картина. Добре де, продадох една — обаче беше на баща ми, за нищожна петдесетачка, при това — само защото той настоя да ми осигури първата ми комисиона.

Оказа се и последната. След около шест месеца на все по-дълбоко затъване в дългове аз осъзнах, че е крайно време да се откажа от рисуването и да си потърся работа. Така мечтите ми да стана художник се оказа точно това, което бяха — мечти.

Е, от друга страна, вероятно беше за добро. Все пак тогава бях твърде млада и твърде наивна и вечно хвърчах в облаците. И без това от мен нямаше да излезе никакъв художник.

Започвам да разбутвам тълпата (извинявайки се, разбира се) и се насочвам към бара.

Та тогава се пробвах да бъда секретарка, обаче се оказах пълен провал — не можех нито да пиша на машина, нито да архивирам документи. Все пак в крайна сметка извадих късмет и си намерих

работа в една художествена галерия в Ист Енд. Първоначално бях само рецепционистка, но постепенно със зъби и нокти успях да си проправам път от момиче за вдигане на телефона до асистент за контакти с нови художници, организиране на изложби и попълване на колекциите на богатшите. А после, само преди няколко месеца, ми беше предоставена възможност да работя в галерия в Ню Йорк.

Която аз приех, разбира се. Че кой не би приел?! В момента Ню Йорк е столицата на световното изкуството, така че от гледна точка на кариерата ми това беше невероятна възможност.

Само дето, ако трябва да бъда напълно честна с вас, това не е единствената причина, поради която така набързо реших да си събера багажа, да напусна апартамента, който делях с още едно момиче, и да прелетя петте хиляди километра над Атлантическия океан. От една страна, исках да се спася от поредната провалена връзка, от друга — да избягам от поредното кошмарно британско лято, но най-вече — за да променя малко живота си.

Не ме разбирайте накриво — аз обичам работата си, приятелите си, живота си в Лондон. Само дето... Ами, от известно време се изпълних с някакво странно усещане. Сякаш нещо не ми достигаше. Сякаш си седях и чаках животът ми да започне. Сякаш чаках нещо да се случи.

Единственият проблем бе, че не бях много сигурна точно какво да е то.

Сестра ми си е все така обсебена от своето блекбъри и изобщо не е забелязала появата ми. Откакто пристигнах в Щатите, живея при нея и съпруга ѝ Джеф. Имат си двустаен апартамент в Горен Ист Сайд и всичко е много готино. Но освен това е и... как да се изразя... голямо изпитание. Нека го кажа така: никога не съм живяла в казарма, но имам чувството, че е доста сходно. Само че без излъскания паркет и плоския телевизор.

В мига, в който съобщих на сестра си, че се местя в Ню Йорк, тя ми изпрати списък с домашни правила. Сестра ми е много организиран човек. Съставя списъци със задачи и ги отмята една по една със специални текст-маркери за всеки тип. Е, не бих я нарекла задръстена.

Поне не в очите.

Ние сме пълни противоположности във всяко едно отношение. Тя е блондинка, аз съм брюнетка. Тя обича да спестява пари, аз обичам

да харча. Тя е абсолютно подредена, аз съм непоносимо разхвърлена. Не че не се старая да поддържам нещата си в ред — напротив. Обаче колкото повече ги подреждам, толкова по-трудно ги намирам.

Освен това Кейт цепи секундата на две, а аз никога не пристигам навреме. И аз често се питам защо. Не че не се старая да бъда точна. Пробвала съм какво ли не — тръгвала съм петнайсет минути по-рано, слагала съм часовника си напред — но накрая винаги закъснявам.

Както например сега.

И съвсем в реда на нещата телефонът ми изписква, за да ми съобщи, че имам текстово съобщение. Вадя го бързо от джоба си. Ще ви издам една малка тайна — мъничко ме е страх от моята голяма сестра.

Щраквам върху малкото пощенско пликче на екрана.

ОЩЕ ПЕТ МИНУТИ И СИ МЪРТВА!

Добре де, не е мъничко — ужасно ме е страх!

— Закъсняваш!

Когато се тръшвам на столчето до нея, тя дори не си прави труда да вдигне очи от своето блекбъри. Продължава си преспокойно да отговаря на някакъв имейл. В средата на челото ѝ се е образувала една дълбока бръчка — като онези по бедрата на панталона ѝ.

Кейт винаги носи панталони. Сега, като се замисля, си давам сметка, че единственият път, когато съм я виждала без панталони, беше на сватбата ѝ. И то само защото мама едва не откачи, когато разбра, че сестра ми възнамерява да се омъжва в костюм с панталон („Ама той е на Дона Карън!“ — възпротиви се Кейт), изтъквайки как съседите щели да си помислят, че дъщеря ѝ е лесбийка. Което ми се стори малко абсурдно предвид факта, че щеше да се омъжва за Джеф.

— Да, знам. Съжалявам — бързам да ѝ се извиня и лепвам една целувка на бузата ѝ. — Нали ме знаеш колко съм добра в ориентирането?

— И в пристигането навреме — напомня ми тя, натиска бутона за изпращане с палеца си и най-сетне благоволява да се обърне към мен.

Изглежда бледичка, макар че навън е слънчево и цели двајсет и пет градуса. Но пък Кейт рядко излиза навън. През седмицата е по цял ден на бюрото си в своя климатизиран офис, а през уикенда...

Ами през уикенда също е на бюрото си.

— Виновен, Ваша светлост — кимвам и изписвам на лицето си съжаление. — Какво получавам като присъда? Две години? Пет?

Тук вече сестра ми не може да не се усмихне.

— Е, добре — влиза автоматично в ролята си. — Тази правна област не е в моята юрисдикция, но да видим... Така. Чисто досие. Смекчаващи вината обстоятелства. — Барабани с пръсти по бара. — Е, може би ще се измъкнеш с едно предупреждение и обществен труд върху доброто приятелско поведение!

— Само това ли? — смея се вече с глас аз.

— Плюс една лека глоба, разбира се — допълва тя, като повдига вежди.

— Глоба ли? — смръщвам се аз. — Колко?

— Хмммм... — Почуква с показалец по носа си, както прави винаги, когато мисли. — Три питиета! По десет долара всяко! Смятам, че трийсет кинта ще стигнат, нали? — Усмихва ми се хитро. — Плюс бакшиша, разбира се.

С тази жена трудно се спори. Вече разбирам как печели всичките онези дела за стотици милиони долари.

— Чакай малко! — провиквам се внезапно. — Ама защо три питиета?

— За теб, за мен и за Робин — пояснява тя.

— О, тя е тук, така ли? — озъртам се аз.

— Отиде до тоалетната — посочва Кейт към другия край на бара. И точно в този момент от вратата на тоалетната излиза високо момиче с буйна къдрава коса и дълъг кафтан. В мига, в който ме забелязва, по лицето ѝ се разлива широка усмивка.

— Скъпааааа! — изпищява тя и се втурва диво към мен, без да обръща внимание на хората, които бута и блъска. Прилича на ракета с топлинно насочване, само че в човешки вариант.

Наблюдавам я с усмивка. Доста по-различно посрещане от това на сестра ми.

Тя разтваря обятия и ме обгръща в ухане на пачули и звън на сребърни гривни, подредени една след друга по луничавите ѝ ръце.

Всеки, който ни наблюдава, би си помислил, че с Робин се знаем от цяла вечност — а не само от преди седмица, когато отговорих на обявата ѝ за съквартирантка. Местя се този уикенд. След няколко седмици с правилата на сестра ми „1. След 10 ч. вечерта използването на електрическа четка за зъби е забранено!“ Очевидно я събужда, защото тя държи да е в леглото до девет и половина, за да може да стане в пет и да отиде на фитнес. Да бе, правилно чухте — *пет сутринта!*, мисля, че вече е крайно време да се изнеса, за да си имам собствено пространство.

Е, пространство е малко силно казано. По-скоро шкаф за метли. Ню Йорк може и да е много готин град, но за съжаление си върви с ужасно скъпарски етикет, а с моята нищожна заплата мога да си позволя единствено девет квадратни метра на четвъртия етаж в сграда в Долен Ист Сайд.

Но пък си има и положителна страна — всичките девет квадратни метра ще са си мои. Добре де, на Робин. И познайте какво! По цял ден ще си гледам от прозореца Емпайър Стейт Билдинг!

Е, донякъде. Не точно от моя прозорец. Гледката от моя прозорец се ограничава до висока тухлена стена с интересни графити. Има и бонус — пожарен изход, но от прозореца на Робин може да се види. Ако малко се наведеш и леко примижиш — ще го видиш! Гаранция!

— Мислех, че си на работа — изричам задъхано, най-сетне изтръгнала се от прегръдката ѝ.

— Последният ми клиент се отказа — отвърща тя все така ухилена до уши.

Забелязала съм, че американците прекарват голяма част от времето си в хилене. Обаче все още не съм наясно дали го правят, защото наистина са щастливи, или го използват като извинение да се фукат със зъбите си. Робин примерно има перфектно равни, снежнобели зъби. Като клавиши на пиано.

— Заяви, че се страхувал от игли. Да го пита човек защо тогава си е записал час по акупунктура!

— Не мога да разбера какъв им е проблемът на мъжете, когато нещо трябва да им влезе някъде — отбелязва със съвсем сериозен тон Кейт.

Аз едва сдържам кикота си, обаче Робин не е наясно с чувството за хумор на сестра ми и автоматично се връзва.

— И аз не знам! — изрича разпалено. — Мисля, че просто имат нисък праг на болката! Жените издържат на какви ли не видове болки — родилните, менструалните...

— Интимна коламаска — вметва сестра ми.

— Да не говорим пък за емоционалните болки! — продължава да се навива все повече Робин. — Ние изживяваме всичко много по-дълбоко от мъжете! Примерно онзи ден, докато гледах Опра, говорех за компенсаторното тъпчене с храна...

Хвърлям крадешком поглед на сестра си. Повдигнала вежди, тя се кокори срещу Робин със смесица от ужас и възмущение. Изпълвам се с леко притеснение. Сестра ми не е от хората, които обичат да разговарят за емоции. Тя не демонстрира никакви чувства. Единственият път, когато я видях развълнувана, беше, когато изкара само 99 процента верни отговори на изпита по химия.

— ... Съпругът на една нещастница избягал с най-добрата ѝ приятелка и тя наддала сто килограма само от поглъщане на сладкишчета. Представете ли си?! Била толкова съсипана, че използвала сладкишчетата като компенсация за болката! Сладкишчета с червени боровинки за закуска, сладкишчета с двоен шоколад за обяд, сладкишчета с лимонов крем за...

— Окей! Какво ще поръчаме? — прекъсвам я аз — и за да сменя темата, и защото вече умираме от жажда.

— Уиски с лимон! — отсича сестра ми без всякакво колебание.

— Робин? — обръщам се към нея аз, след като се уверявам, че съм привлякла вниманието на бармана.

— О, ами... Нямам представа — въздъхва тя и за първи път от пет минути насам си поема дъх. — Да помисля. Какво ли ми се пие... — И започва да навива една кестенява къдрица на пръста си. — Нещо сладко може би...

— Лимонов коктейл? — намесва се услужливо барманът с широка усмивка.

Тя сбърчва нос и промърморва:

— Ама да не е много сладък...

— В такъв случай може би мохито?

— Оооо! — изписква възторжено Робин. — *Обожавам мохито!*

— Страхотно! — кимва барманът, присяга се за шепа мента, а след това и за хаванчето.

— Но не тази вечер! — отсича след секунда тя, тръсвайки решително глава.

Барманът оставя хаванчето и стисва зъби.

— Тази вечер ми се пие нещо по-различно — продължава весело Робин в блажено неведение за опашката, която започва да се образува зад нас.

— Тогава може би мартини? — пита барманът и ѝ подава менюто. — Имаме много видове. Например джинджифилово...

— Мmmm, звучи вкусно! — изгуква тя.

Барманът се отпуска облекчено.

— Ама и това с нар ми изглежда интересно — обажда се тя, зачела се в менюто. — Божичко, ама тук има толкова много видове и всичките ми изглеждат страхотни! О, я вижте! Какво е това с лишеи? Какъв вкус има?

— На лишеи — отговаря невъзмутимо сестра ми.

Робин я поглежда уплашено. После побързва да върне менюто на бармана и скорострелно изрича:

— Всъщност, мисля, че ще пия само чаша вино. Някакво бяло. Каквото и да е. Не съм придирчива — допълва, като не смее да погледне сестра ми.

— А за мен бира — допълвам усмихнато аз. Никога не съм си падала по коктейли. Твърде бързо ме напиват.

— Идват веднага! — отсича барманът.

— О, и само още едно нещо! — обажда се Робин, повдига се на пръсти и го оглежда. — Как се казвате?

Не мога да повярвам! Вярно е, чувала съм, че американските жени били доста по-самоуверени, ама чак пък толкова!

— Брад — ухилва се той и се прави на Том Круз от филма „Коктейл“. — А номера ми искате ли го?

— О, не, благодаря — увесва нос Робин. — Жалко, че не се казвате Харолд.

— А кой е Харолд? — питам объркано.

— Нямам представа — свива рамене тя. — И точно в това е проблемът.

— Ако търсиш изчезнал човек, имам страхотни връзки в нюйоркската полиция — вметва услужливо Кейт.

— Сестра ми е омъжена за ченге — пояснявам аз.

— Така ли? — ококорва се Робин. — Боже, колко вълнуващо!

— Е, не чак толкова — засмива се сестра ми. — Защото не познаваш Джеф.

— Нито пък Харолд — напомня ѝ барманът, който най-безсрамно е започнал да ни подслушва. Изглежда леко обиден, че е бил пренебрегнат заради някакъв си напълно непознат с име от миналия век.

— Е, да. Засега не го познавам. Но си знам, че е някъде там и ме чака! — отсича абсолютно уверено Робин. — Една врачка ми каза!

— Ходила си при *врачка*! — провиква се възмутено Кейт.

— Ами да. Преди година — кимва съвсем сериозно Робин. — Каза, че скоро съм щяла да срещна сродната си душа и затова трябва да се оглеждам за мъж на име Харолд. — Спуска ръка към огромния медальон от розов кристал, висящ на врата ѝ, и здраво го стисва. — Когато става въпрос за любов, трябва да се доверя единствено на силата на вселената!

Отново поглеждам сестра си. Отдалече се вижда, че едва сдържа цинизма си.

— А случайно да е казала как трябва да изглежда този Харолд? — изплюва накрая.

Робин млъква и оглежда внимателно бара, за да се увери, че никой не я подслушва. Очевидно се страхувала не би някой да отпраши с тази строго секретна информация и пръв да открие Харолд. Накрая, когато се убеждава, че периметърът е обезопасен, тя прошепва със заговорнически тон:

— Висок, с тъмна коса и много красив!

С периферното си зрение забелязвам как барманът издува важно гърди.

— Боже, каква изненада! — завърта презрително очи сестра ми.

— Заповядайте, дами! — прекъсва ни барманът и поставя на бара пред нас три питиета. — Това прави дваисет и осем долара.

— Аз ще платя! — отсичам веднага и се присягам за чантата си. — Сега е мой ред. — И започвам да ровя за портмонето си, обаче вътре има толкова много неща, че не мога да го открия. *На вид* големите чанти може и да са модерни, но *на практика* са крайно неудобни — вместо да те улесняват, те просто те карат да мъкнеш навсякъде със себе си купища боклуци.

Изваждам праисторическа обвивка от брауни, гланц за устни, целия покрит с мъх, пропуск за метрото... По дяволите! Все тук някъде трябва да е! И тъкмо я накланям, за да погледна по-добре, когато тя внезапно се преобръща и цялото ѝ съдържание се изсипва на пода.

— О, боже! Дай да ти помогна! — провиква се Робин. Слиза от столчето и започва да ми събира нещата. — Аууу, какво е това?

Поглеждам и забелязвам, че държи списанието, което четох в метрото.

— О, нищо особено! — отсичам и протягам ръка, за да го изтръгна от ръцете ѝ. Твърде късно — тя вече е обърнала на теста.

И започва да чете на глас: „Всеки търси своята половинка...“ Вдига очи към мен.

— Аууу! Обожавам такива неща!

— Защо ли не съм изненадана — промърморва Кейт и плаща на бармана вместо мен.

Поглеждам я с благодарност и изломотвам:

— Просто някакви глупости! — Обаче усещам, че бузите ми пламват.

— Но нали си го попълнила! — опровергава ме Робин и вдига доказателството.

О, господи! Сега вече се чувствам като пълен идиот!

— Ами просто в метрото се чудех какво да правя, та... Нали знаете как е... — промърморвам под носа си, като се старая да не гледам към сестра ми. Веднъж, докато бях тийнейджърка, тя ме хвана тайничко да си чета хороскопа, както и този на Рики Джонстън, по когото си падах още от детската градина, и после месеци наред ме подиграваше за това.

Години по-късно нищо не се е променило.

— Дай ми го! Ще го хвърля! — изсмивам се небрежно и поднасям ръка, обаче Робин вече чете най-задълбочено и въобще не ми обръща внимание.

— И какъв ти е резултатът? Той ли е Единственият? — вдига с надежда очи тя.

— Вижте какво, не ми е приятно да ви го съобщя, но трябва да знаете, че такова нещо като „Единствен“ и „Неповторим“ просто не

съществува! — намесва се най-сетне сестра ми, на ръба на търпението си. — Всичко това са пълни глупости!

Робин се умърлушва като шестгодишно дете, на което току-що са му казали, че Фейта на зъбчетата не съществува.

— Ама нали ти си омъжена?! — сееща се по едно време да протестира. — Ами съпругът ти?

— Какво общо има той? — поглежда я с презрение Кейт. — Не че не обичам Джеф, но не бих го нарекла моята сродна душа или моята половинка!

— Така ли? — ахва Робин.

— Не, разбира се — свива нехайно рамене сестра мий отпива от уискито си. — Но иначе го наричам с ред други неща — допълва и се разсмява гърлено.

Робин я гледа като попарена. После се обръща отчаяно към мен и пита:

— Ами ти, Луси? Ти какво мислиш? Вярваш в онова за половинката, нали?

— Ами... — изричам колебливо. — Хммм...

— О, съжалявам! — плясва се по челото Робин. — Толкова съм несъобразителна! Сестра ти всъщност ми спомена, че наскоро си скъсала с някого! Изобщо не помислих!

— Имаш предвид Шон ли? О, той не беше нищо сериозно! — побързвам да я успокоя.

— Не е бил Единственият? — ококорва очи тя, като отказва да поглежда към сестра ми.

В съзнанието ми нахлува спомен за Шон в пурпурни боксерки на крокодилчета. Дори и всичко да беше идеално, тези крокодилчета винаги щяха да стоят между нас.

— Не, не беше Единственият! — разсмивам се сърдечно, обаче дълбоко в душата си долавям онова познато боцване.

— Е, не се притеснявай! — успокоява ме тя, като потупва ръката ми. — Сигурна съм, че някой ден ще го срещнеш!

Усмивам се тъжно и промърморвам:

— Точно в това е проблемът — вече го срещнах.

Откъм Кейт се дочува шумно стенание.

— О, не! Не отново онзи тип от моста!

— Казва се Натаниел! — срязвам я обидено аз.

Тя подбелва нетърпеливо очи и заявява:

— Луси, кога възнамеряваш да забравиш този човек и да продължиш напред?

— Че аз вече продължих! — възкликвам възмутено. — Имам си купища гаджета!

— Обаче все още продължаваш да мислиш за онзи!

— Не е вярно!

— Тогава защо попълваш някакъв си идиотски тест?

— И какво като попълвам? Това не означава нищо!

— Да бе!

Главата на Робин се мести от сестра ми към мен, сякаш наблюдава тенис. Накрая вдига ръка, цепи въздуха между нас и се провиква:

— Ехооо! Момичета! — И слага край на поредната сестринска свада.

Да знаете, нас с Кейт много ни бива по тази част.

— Така! — поглежда ни с укор Робин. — А сега някой ще благоволит ли да ме осведоми за какво по-точно става въпрос?

С Кейт се споглеждаме. И тя срамежливо свежда очи към чашата си.

Кое то оставя на терена само мен.

Чудя се какво да правя.

— Е? — поглежда ме в очакване Робин.

— Ами, нищо особено — изломотвам смутено.

— Да бе! И на мен ми се стори като нищо особено! — срязва ме Робин и допълва: — Хайде, казвай! Искam да чуя всички пикантни подробности!

Иска ми се да мога да устоя на това изкушение, обаче бирата вече си проправя път някъде вътре в мен и усещам, че преградите ми започват да падат.

— Трябва ли да ти напомням, че си изкарвам хляба, като забивам игли в телата на хората? — поглежда ме заплашително тя. Не че ме плаши, но все пак...

Преглъщам и спомените бързо нахлуват в съзнанието ми.

— Беше през лятото на 1999 година. Бях на деветнайсет и учех изкуство във Венеция, Италия — започвам да нареждам бързо с надеждата, че колкото по-скоро свърши, толкова по-добре. — Той се

казваше Натаниел и беше на двайсет, и беше американец, който учеше по някаква лятна програма на Харвард — учеше ренесансовите художници. А после аз се върнах в Англия, а той в Щатите...

— Пропусна онази част за моста — намесва се внезапно сестра ми.

С което убива инерцията ми. Хвърлям ѝ един кръвнишки поглед, обаче тя се преструва на света вода ненапита и съзерцава питието си, сякаш нищо не е казала.

Обръщам се към Робин.

— Извинявай. Май наистина избързах. Може би най-добре да ти разкажа как започна всичко. — И докато изричам това, усещам как спомените ме заливат като порой и стомахът ми отново се преобръща. Поемам си дълбоко дъх, за да удържа треперенето на гласа си, и продължавам: — Но нека първо ти разкажа легендата за Моста на въздишките...

ТРЕТА ГЛАВА

— Аууу, колко романтично! — въздъхва шумно Робин.

Приключвам с разказа си и се връщам към действителността. Робин се е подпряла на бара, отпуснала е глава на ръцете си и гледа замечтано. Имам чувството, че е в някакъв транс.

Оказва се обаче, че не е единствената. По протежението на бара забелязвам неколцина други клиенти, които са прекратили разговорите си и ме слушат в захлас. Усещането, че съм грабнала публиката си, ме зарежда едновременно със самочувствие и срам. Обръщам се, но само за да видя, че групата момичета на масичката зад мен очакват продължението.

— И какво? Целунахте ли се под моста? — пита едно от тях, отворило широко изписаните си с молив и спирала очи.

Усещам как бузите ми пламват от притеснение. Никога не съм била особено добра в говоренето пред публика, а ето че се оказвам в центъра на вниманието на цял нюйоркски бар.

— Е? — настоява червенокосата й приятелка, притиснала в трепетно очакване чашата си с мартини към деколтето си.

Принудена съм отново да се върна към онази вечер преди толкова много години.

— Тогава нямахме достатъчно пари — отбелязвам. — Бяхме бедни студенти.

Колективна въздишка на разочарование.

— ... обаче Натаниел подкупи един местен гондолиер с малко трева — побързвам да успокоя публиката си. Споменът за младия, надрусан до козирката италианец ме кара да се усмихна.

— Е, и? Заведе ли те?

Това вече е мъжки глас. Обръщам се и зървам мускулест banker с разкопчана риза и разхлабена вратовръзка. Надеждата в очите му е осезаема.

— Престанете да я прекъсвате! — обажда се друг клиент на бара. — Нека си разкаже спокойно историята!

— Срегнахме се на залез — продължавам и в спомените ми отново нахлува онази картина на мандариновото венецианско небе. Залезът наистина беше приказен. Небето бе обагрено в ярка палитра всевъзможни цветове, къпеши древните сгради в топлия си блясък. Оттогава насам съм виждала много други залези, но никой от тях не може да се сравни с този. — Качихме се в гондолата и гондолиерът пое по канала.

Все още виждам ръката на Нейт как ми помага да се кача в гондолата, усещам прегръдката му, когато се гушваме на изтърканите кадифени възглавнички на пейката, чувам плискането на вълните о брега на канала.

— Стигнахме до моста точно в мига, в който камбаните забиха...

И за миг се връщам отново там. Далечното ехо от кипящия живот на Венеция изпълва топлия вечерен въздух и аз гледам в очите Нейт, а той отмята косата от лицето ми и ние се смеем като двойка влюбени до полуда тийнейджъри. Защото бяхме точно такива — двойка влюбени до полуда тийнейджъри.

— Смяташ ли, че ще се получи? — пита ме той и ъгълчетата на очите му се сбръчкват, когато се усмихва.

Сподавяйки смеха в гърлото си, аз се вирам в бледосините му очи, в тъмносивите точки около ирисите му, в русите му мигли. Искam да запамята всяка подробност от него. Не искам да забравям нищицко.

— Надявам се — връщам му усмивката, сгушвам се във врата му и вдишвам мекото ухание на стара тениска и кадифено яке втора употреба. Въпреки че е топло, той държеше да бъде с него — както винаги.

— Нали не мислиш, че онзи старец само ни е подмамил да дойдем тук, за да ни ограбят?

— Да ни ограбят ли? — изхилвам се аз и вдигам глава. — Кой да ни ограби?

Той посочва към гондолиера и се прави на много уплашен.

— Ти си луд! — кискам се аз.

— Да, сега ще кажеш така, ама ще видиш... — Привежда се към ухото ми и прошепва: — Гледала ли си „Кръстника“? — и плъзва пръст през гърлото си, изхълцвайки.

Аз се заливам от смях и го сръгвам в ребрата.

— Ох! — подскача той. — Знаеш ли, че имаш много гаден ляв, а? Трябва да внимавам с теб! — И сграбчва ръката ми.

— И още как! — кимвам и го поглеждам в очите.

— Много да внимавам! — промърморва той, разтваря дланта ми и започва да описва по нея фигурки с показалеца си.

Отпускам се назад, наслаждавайки се на усещането от допира му. И внезапно осъзнавам, че настроението се променя — подобно на летен бриз. Докосването му е леко като перце, безкрайно нежно, но ми повлиява така, сякаш през тялото ми внезапно са пуснали хиляди волтове електричество. Сега вече знам какво имат предвид хората, когато говорят как те разтърсва ток. Сякаш някой ме бе включи директно към електрическата мрежа. Чувствам се безкрайно жива. Всичките ми сетива изведнъж се изострят. Като че ли първите деветнайсет години от живота си съм прекарала в заспало състояние и едва когато срещнах Нейт, съм се събудила.

— Хей, чуваш ли това?

Гласът на Нейт ме връща в реалността. Наклонил е глава, оглежда се и по лицето му играе замечтана усмивка.

— Какво... — започвам, обаче той поставя пръст на устните ми.

— Шшшт! Слушай!

Топлият вечерен въздух ни обгръща като пухена възглавница. Наоколо се носят ухания на червено вино и прясна пица, на цигари и афършейв, смесени със звуци от музика, гласове, жена в отсрещния апартамент, която мие чинии...

И още нещо.

В далечината долавям нещо. Заслушвам се по-внимателно. Това не са ли... Възможно ли е да са...

— Камбаните! — прошепвам и по ръцете ми пролазват тръпки. Обръщам се към Нейт. Очите му блестят от възлнение.

— Това е то! — ухилва се той, а тръпките плъзват по цялото ми тяло. — Случва се! Магията действа!

И докато мекият звън на камбаните се носи във въздуха, ние поглеждаме напред и виждаме срещу себе си моста. Бялата мраморна дъга се извисява величествено над канала, окъпана в златистото сияние на залеза — празно платно, очакващо да бъде изрисувано от слънцето. Ивиците цинобър се смесват с петната от умбра и жълта охра, за да създадат проблясваща дъга, която се отразява във водата. И

ние се носим бавно към него, и двамата изпълнени с очакване, възбуждане, смях и любов...

Все по-близо и по-близо...

И ето че гондолиерът вече попада в сянката, а после идва и нашият ред да се скрием под моста. Сантиметър след бавен сантиметър. Разполагаме само с няколко секунди. Погледите ни се срещат. Смяхът ни замръзва. Шегите спират. *Спира и времето.*

И в тези застинали секунди всичко забавя хода си. Като лента, завъртяна на бавни обороти. И накрая всичко застива. Оставаме само аз и Нейт. Само двамата. Единствените двама души в целия огромен свят.

Две половинки от едно цяло... Сякаш от нищото в гласа ми зазвучава гласът на стария италианец и аз усещам как по гръбнака ми пролазва тръпка. *Ще бъдете свързани с вечна любов. Винаги ще бъдете заедно и нищо няма да може да ви раздели.* И докато тези думи звънят в главата ми, внезапно става студено и аз цялата се разтрепервам.

Нещо е по-различно от преди. Има някаква енергия. Някаква сигурност. Някакво могъщо усещане, което не мога да опиша. Сякаш е... Може би...

Вдигам очи към Нейт. Той се привежда към мен... Камбаните бият... Небето гори... И аз затаявам толкова продължително дъх, че всеки момент ще избухна от напрежение — от това, че той ме придърпва към себе си, от това, че ми казва колко много ме обича...

Магия! Точно така!

Усеща се като магия!

— И?

Връщам се рязко в реалността и забелязвам бармана, застинал зад бара, стиснал здраво канелките за бирата.

Душата ми се изпълва с топлото сияние на спомена и аз изричам усмихнато:

— И ние се целунахме!

Очевидно целият бар е бил затаил дъх, защото в този момент чувам мощна, колективна въздишка на облекчение. Тук-там се разнасят дори аплодисменти, а някой някъде изхълцва.

— И после какво стана? — пита нетърпеливо Робин. Изглежда много щастлива. Оглеждам останалата си публика и осъзнавам, че

всички изглеждат щастливи. Очевидно всички обичат хубавата любовна история.

Замълчавам и събирам мислите си. Усещам как моментът бързо изтича, потъва в миналото, погълнат от настоящето. Подобно на самата Венеция, и той изчезва бързо под водата.

— Ами както се сещате, беше краят на лятото, така че той се върна обратно в Харвард, а аз — в Манчестър — изричам с прозаичен тон аз. — Последвах много писма, по някой и друг разговор по телефона, когато можехме да си го позволим — все пак не забравяйте, че в онези дни трансатлантическите разговори бяха много скъпи, а аз пък не разполагах с интернет. — Усмивам се тъжно. — Поддържахме тази телефонна любов в продължение на година... — Не довършвам. Забелязвам, че всички са наострили слух в очакване на голямото „И те заживели щастливо до края на дните си“.

Стомахът ми се свива.

— А после? — обажда се червенокоската с мартинито, очевидно вече не на себе си от напрежение.

И изведнъж си давам сметка, че нося отговорност за тези хора около мен, за техните надежди. Никак не ми се иска да ги разочаровам. Нямам никакво желание да им убивам вярата в щастливия край. При все това...

Усещам в гърлото си една позната буца. Даже и днес, след толкова много години, не мога да си спомня за случилото се без онова смазващо чувство в гърдите. Без онази невъзможност да си поема дъх. Сякаш съм плувала вече твърде дълго под водата и дробовете ми всеки момент ще избухнат.

Спомням си го така, сякаш беше вчера. Тъкмо бях завършила колежа и спях на дивана на една приятелка в Лондон, докато си търсех студио. Беше лято. Спомням си как, докато се прибирах вкъщи, се наслаждавах на незабравките в парка и се питах дали в Америка имат незабравки и дали няма да бъде добре да откъсна една, да я притисна между страниците на някоя книга и после да я изпратя на Натаниел.

В мига, в който отворих вратата, приятелката ми изкрещя, излезе в коридора и буквално ми натика телефона в ръцете. Беше той, Натаниел, гаджето ми от Америка. Втурнах се към слушалката и я грабнах, опитвайки се да разплета жиците, които се омотаха около

ръката ми — нетърпелива да му разкажа новото около мен, очакваща да чуя гласа му.

Но в мига, в който го чух, вече знаех. Само за части от секундата разбрах.

И сега се връщам към хората в бара, поемам си дълбоко дъх, за да овладее гласа си и изричам колкото ми е възможно по-нехайно:

— Скъсахме. Той се ожени за друга.

Публиката ми ахва. Робин се хваща за сърцето. Едно момиче изпищява.

— Няма начин! — ругае ядосано барманът.

Сестра ми, която досега си беше мълчала послушно, кимва — отчасти от съчувствие, отчасти защото е чувала тази история милион пъти.

— Ама има — изрича вместо мен. — Видях обявата за сватбата им в „Ню Йорк таймс“! Бяха им посветили цяла страница!

Следва колективно поемане на дъх. Усещам, че всички погледи се насочват към мен и решавам да се фокусирам върху бирата си. Поглъщам жадно кехлибарените балончета, стараейки се да не давам изблик на чувствата, които бушуват в мен... Да забравя как той заяви, че съжалявал, как тази работа с връзката от разстояние за него не се получавала, как бил срещнал друга жена, как не искал да ме наранява, обаче всичко се било развило много бързо... Как аз изпускам слушалката на телефона, как краката ми се подгъват и аз се свличам безпомощно на пода в коридора... И как имам чувството, че сърцето ми се къса на две, точно като онзи идиотски медальон с монетата, който той ми купи...

Окей, стига толкова! Вземам се в ръце. Май пак започвам да позволявам на тази история да ме обсебва. Обаче тя е в миналото и именно там трябва да остане.

— Виждате ли какво става, когато вярвате в разни глупави измислици за вечна любов?! — завършвам назидателно и вдигам храбро глава. Тръшвам празната си чаша на бара, насилвам се да се усмихна и допълвам: — Какво ще кажете да му дръпнем по още едно, а?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Уикендът идва и си отива в суматоката по великото ми преместване в квартирата. Необходими са няколко курса, докато изнеса всичко мое от апартамента на сестра ми и го пренеса в този на Робин. И курсовете щяха да бъдат още повече, ако не бяха неизменните списъци на сестра ми. С клипборд в ръка, тя организира всичко с военна прецизност — което не е никак лесна работа, като се има предвид, че по някакъв странен начин двата ми скромни куфара се бяха трансформирали в осем чувала с всевъзможни неща. Имах чувството, че багажът ми е като вълшебна каша — колкото повече опаковах, толкова повече откривах за опаковане. Поправка — моята сестра намираще за опаковане.

Тя беше като онези от сериала „От местопрестъплението“ — обикаляше бавно апартамента и нищо не бе в състояние да се изплъзне от опитния ѝ поглед. Незнайно как, но откри някакви мои чорапи под радиатора, четката ми за зъби — в кухнята (не ме питайте, аз също нямам представа как се е озовала там), дивиди с упражнения по системата „Пилатес“ в плейъра. Купих си го в прилив на ентусиазъм. Според рекламата за тази система неприлично изплюлата се над колана на дънките ми плът съвсем скоро би трябвало да се трансформира в красив, стегнат „стоманен корсет“.

Да, обаче две седмици по-късно под тениската ми няма нищо, дори и бегло наподобяващо корсет — бил той стоманен или някакъв друг. Е, вярно, че правих упражнения само веднъж. Два пъти, ако броим бързото пренавиване през по-отегчителните места.

Ако трябва да бъда честна, тайничко се надявах „съвсем случайно“ да забравя това дивиди и то да остане у сестра ми. Така поне щях да си имам извинение за нежеланието да се занимавам с всякакви гимнастики. Обаче бях забравила да включа в сметката и факта, че Кейт притежава уменията на хрътка, поради което още преди да разбере какво става, дивидито беше извадено от удобното му скривалище и добавено към планината от багаж.

За щастие, на другия край на преместването ме чакаше Робин, за да ми помогне с разопаковането. Нейният подход се оказа малко по-различен от този на сестра ми. Състоеше се по-скоро в следното:

1. Разкъсваш чувала.
2. Изсипваш всичко на пода.
3. Прекарваш часове наред във вдигане на това и онова, като същевременно пициш: „Аууу, какво е това?“ (моята нова пяна за баня от „Сефора“ — боже, обожавам „Сефора“! Това е новият ми духовен дом!), „Хей, може ли да го пробвам?“ (шалче със сребърни пайети, което си купих от „Топ Шоп“ преди цяла вечност и което никога не съм носила, но все така разкарвам със себе си навсякъде, в случай че внезапно ме връхлети непреодолимото желание да си сложа шалче със сребърни пайети), и „О, господи! Ама това ти ли си?“ (старият ми албум и по-точно — една тийнейджърска снимка от готическия ми период, когато си боядисвах косата в черно и си рисувах очите с няколко пласта черен туш).

Съвсем скоро установявам, че Робин е от онези жени, които в романите наричат „приказливи“, а в реалния живот никога не спират да говорят. През целия уикенд тя нито веднъж не си пое дъх. Ако не говори с мен, говори по телефона — било с майка си от Чикаго, било с безбройните си приятели, или в краен случай — с любимите си кучета Джени и Саймън, които я следват навсякъде с умилителни погледи и в очакване на поредните лакомства от джобовете ѝ.

И двете са бездомничета, които тя е спасила от някакъв приют. Саймън е нисък и дебел и хърка като прасе. Джени е по-тъничка, покосмата и има кошмарна обратна захапка. Робин ги обича като свои деца. Като я гледа човек как се отнася с тях, би си помислил, че лично тя ги е родила. Когато не прави на Саймън акупунктура за артритата в бедрото или не дава на Джени китайски билки за многобройните алергии, тя си седи с тях на дивана, чеше им коремчетата и гледа Опра.

За Робин Опра Уинфри е като папата за ревностния католик. Въоръжена с купа пуканки и дистанционното, тя слуша съсредоточено

как Опра обсъжда проблема за изневярата, попива с кърпичка очите си, докато Опра взема интервю от двойка, чиято котка била починала от рак, или пляска възторжено по дивана, когато Опра се появява в тесни дънки и обявява, че е свалила десет килограма. През четиридесет и осемте часа на уикенда с помощта на Опра покриваме темите за секса, любовта и отслабването. А когато най-сетне идва понеделникът, за мен няма по-голямо щастие от това да оставя Опра зад гърба си и да отида на работа.

Макар Робин да ми обещава, че вечерният епизод щял да бъде много интересен — за някакъв мъж, който се мисли за мечка гризли.

Моята работа е в една галерия в Сохо, наречена „Номер Трийсет и осем“, а новият ми адрес означава, че мога да отида дотам и пеша. Което, разбира се, ми дава още двайсет допълнителни минути сън.

Нали точно затова се преместих тук.

Само че на практика проблемът ми с точността се задълбочава още повече, като проспивам алармата на часовника си и тези двайсет минути се превръщат в четирийсет.

Което означава, че се налага да търча като луда с чехлите си (което звучи малко като оксиморон — пробвали ли сте се да търчите като луди по чехли?).

— Добро утро!

Приглаждам все още влажната си от душа коса и бутвам стъклената врата на галерията. Сърцето ми бие така, че ще се пръсне. Май това е сигурен знак, че все пак няма да бъде зле да се заема с онова дивиди — ако не заради преливащото ми коремче, то поне за да не получа инфаркт преди трийсет и петата си година.

— Лууузи! — гръмва един мощен глас откъм офиса в дъното.

Гласът възвестява появата на моята шефка — госпожа Цукерман, позната повече като Магда. Съдейки по силата на тези гласни струни, човек би очаквал да види женище високо поне метър и осемдесет, с тегло — най-малко стотина килограма. Обаче тя се оказва миниатюрна руса жена, която въпреки високите си като небостъргач токчета и прецизно конструирания кошер, броящ се за прическа, не достига повече от метър и петдесет.

— Толкова се радвам да те видя! — продължава да боботи тя и се втурва в галерията. Облечена е от глава до пети в „Шанел“, а до нея върви миниатюрно кученце порода малтийска болонка. Протяга ръце,

сграбчва лицето ми между обсипаните си с диаманти пръсти и лепва по една целувка върху двете ми бузи, оставяйки ми обилни следи от червило.

Така ме посреща тя всяка сутрин. Това е на светлинни години далече от лаконичното „Здравейте“, на което бях свикнала от Рупърт — старият ми шеф в Лондон. Но пък Рупърт беше възпитаник на Гордънстън и съученик на принц Чарлз. Обичаше да крачи из галерията така, сякаш бе облякъл костюма си заедно със закачалката, а на кутрето си носеше един от онези пръстени с наследствени фамилни гербове, с които се фукат аристократите.

И когато в галерията влезеше човек със същия тип пръстен на кутрето си, Рупърт започваше да върти сабя — сякаш това беше някакъв техен таен код, който им помагаше да комуникират чрез кутретата си.

Магда е пълната противоположност на този манталитет на кутретата на старомодната британска класова система. Тя е енергична и жизнерадостна еврейка със силен израелски акцент, въпреки че се е преместила в Ню Йорк преди трийсет години. Изобщо не си пада по увъртанията. Нарича нещата с истинските им имена, казва „Какво?“ вместо „Пардон?“ и въобще — прави на пух и прах цялата възпитателна система на Рупърт, който очевидно се бе вживял твърде дълбоко в ролята си на Хенри Хигинс от „Моята прекрасна лейди“.

При Магда всичко е облечено в хиперболи и възторжени метафори. Защо да наричаме лопатата „лопата“, когато можем да измислим нещо друго, за предпочитане — по-шокиращо? Говори с възклицателни знаци и непрекъснато ме забавлява с някоя от невероятните си истории — било то за някакъв възхитителен десерт („Ябълковият пай беше неповторим!“), за някого от тримата ѝ съпрузи („Той беше ужасен, казвам ти — ужасен!“) или за когато е била арестувана („Та казвам аз на добрия полицаи: «И защо да не мога да разбивам прозорците му? Че той ми разби сърцето! Това е просто справедливост!»“).

Та подобно на силно френско сирене човек или се влюбва в Магда, или я намразва.

За мое щастие с мен се случи първото.

— Гладна ли си? Закуси ли? — И без да дочака моя отговор, тя бръква в огромната си чанта на Луи Вюитон и вади оттам огромна

книжна торба, която изглежда така, сякаш е обрала цялата пекарна на съседите. — Купих багети! — обявява триумфално. — Със сусам, с маково семе, с лук...

— Благодаря, но кафето ми стига — усмихвам се аз и протягам ръка към кафе-машината. — Пък и по принцип аз никога не закусвам.

Магда ме поглежда така, сякаш току-що съм ѝ признала, че съм извънземен.

— Ти никога не закусваш?! — ококорва широко очи.

Като стана въпрос за това, тя винаги изглежда така, сякаш се кокори. Първоначално си мислех, че просто е постоянно изненадана, но сега разбирам, че това се дължи на формата на веждите ѝ, които се намират малко по-високо на челото ѝ от нормалното. Нещо ми подсказва, че това е вследствие на поредния „ремонт“.

Което в Щатите няма нищо общо с преобразуването на хамбар в жилищно помещение, а означава поредица от щипвания и дръпвания, изпълнени от мъж с бяла престилка на някой тузарски адрес на Пето авеню.

— Ами, обикновено е така.

Главата на Магда започва да се тресе бясно.

— Но това е ужасно! — изревава и за по-голям ефект удря с юмрук по барплота. — *Ужасно!*

Като я гледа човек, ще си помисли, че току-що е научила как цялото ѝ семейство се е удавило в морето. Надали ще допусне, че вълнението се дължи на факта, че служителката ѝ не обича да закусва.

— Не, честна дума, добре съм! Изобщо не съм гладна! — опитвам се да обясня, но на Магда тия не ѝ минават.

— Ти трябва да ядеш! Трябва да ядеш, за да оцелееш! — провиква се драматично.

Отварям уста в опит за протест. Повярвайте ми, аз ям. И бедрата ми го доказват. Спомняте ли си онзи филм „Живи“, в който оцелелите от една самолетна катастрофа са принудени да започнат да се изяждат един друг, за да оцелеят? Е, добре. Ако разполагаха с бедрата ми, тези хора щяха да изкарат месеци наред. Даже години. Без да пипам останалите си другари.

Обаче няма никакъв смисъл да поднасям този факт на вниманието на Магда. Виждам го по решителното ѝ изражение. И за да

не спорим повече, аз се предавам и си вземам една багета с маково семе.

Изражението ѝ автоматично преминава от трагично в комично като при онези театрални маски.

— Хубаво, да? — усмихва се щастливо тя.

— Мммм, да! Много е вкусно! — кимвам аз.

— Имам сирене крема и пушена съомга! — възкликва тя.

— Не, благодаря — изфъфлям с пълна уста.

— А не искаш ли да я препечем?

Поклащам глава.

— Имам и мед! Искаш ли мед?

Продължавам да дъвча.

— Фъстъчено масло? Кисели краставички?

Нямах никаква представа, че съществуват толкова много и различни начини да изядеш една батета и съм сигурна, че шефката ми щеше да продължава да ми предлага и нови, ако не бях побързала да преглътна и да изломотя:

— Ъххммм... много е вкусно и така. — Като едва не се задавям.

— Ами... добре — цъква примирено с език тя. — Много е важно да пазиш силите си, защото днес ни предстои един много, ама *много* натоварен ден! Пристигат нови картини от един възхитителен художник от Колумбия! Да видиш само какви цветове! — И почуква с алените си нокти по устните си.

При споменаването на картини ме пробужда онова така познато възнение, което ме спохожда винаги, когато видя творбите на нов художник. Нещо като изпърхване в стомаха, както когато бях малка и сутринта на Коледа хуквах надолу и зървах подаръците си под елхата. Усещането за очакване, последвано от откриването на нещо ново и прекрасно.

Сигурна съм, че картините ще бъдат възхитителни. Когато става въпрос за съпрузи и счупени прозорци, преценката на Магда може и да е отвратителна, но когато става въпрос за изкуство, тя има страхотни инстинкти.

Оглеждам галерията. Притежава я вече над двайсет години — още откакто я е спечелила след развода с втория си съпруг — строителен магнат и милионер. По собствените ѝ признания тя нямала официално образование в областта на изкуствата. Просто се влюбила в

картините и започнала да купува онова, което ѝ грабвало окото, което я карало да се усмихва и което, поради нетрадиционния ѝ подход, обикновено се оказвало уникално.

Когато човек си помисли за галерии, обикновено си представя онези огромни, внушителни бели хамбари на по няколко етажа. Но „Номер Трийсет и осем“ се помещава в някогашното избено помещение на огромна градска къща. Повечето хора минават покрай нашата галерия на път за големите дизайнерски магазини наоколо и въобще не им хрумва да сведат очи и да надникнат в прозорците ни. И така и не забелязват удивителното абстрактно платно на новия художник или поредицата разтърсващи литографии, които бяха част от последната ни изложба.

Но ако случайно попаднете на нашата улица и отделите няколко минути от натоварения си график, за да надникнете, със сигурност ще ви се прииска да се върнете, при това неведнъж. Защото, за разлика от онези огромни, страховити галерии, в мига, в който прекрачите прага на „Номер Трийсети осем“ и чуете надутата стереоуредба, ще си дадете сметка, че това е един съвсем нов начин съпреживяване на изкуството.

Забравете за тишината и за приглушения шепот. Магда е убедена, че за да се наслаждава човек на изобразителното изкуство, това трябва да става под звуците на музиката (има еkleктични вкусове — миналата седмица беше операта „Бохеми“, а тази седмица е Джъстин Тимбърлейк), с чаша хубаво кафе в ръка и може би пакет пуканки. „Тук е като по кината! — провиква се тя на изненаданите случайни гости, които, попадайки при нас, веднага биват запитани как обичат пуканките — със сол или със захар. — Тук можете да избягате от действителността, да се позабавлявате и да използвате въображението си! И което е най-важното — тук няма опасност да срещнете Том Круз!“

Страстната ненавист на Магда към Том Круз („Само да е скочил в леглото ми, и ще го убия!“) може да се сравни единствено със страстта ѝ към изкуството и желанието ѝ да го направи достъпно за всички: Ръководи се от мантрата „Помни, че за гледане пари не вземат“, а ентусиазмът ѝ е толкова заразителен, че никой не е в състояние да му устои. През няколкото седмици, откакто работя тук, вече съм забелязала няколко редовни посетители, които просто идват и

се наслаждават на експонатите, без задължението непременно да купуват. Тук не е като в нито една от частните галерии, които познавам.

— И реших...

Обръщам се към Магда, а тя прави драматична пауза, придружена с мислено биене на барабани.

— Да? — поглеждам я и се подготвям. Вече знам, че тук трябва да очаквам неочакваното.

— Време е и ние да направим едно откриване на изложба! Да се изфукаме с таланта си! Да отворим широко вратите си! — Разперва ръце. — Да полетим нагоре въпреки тази гадна рецесия! — Свива устни и изръмжава срещу мен.

— О, ами... страхотно! — напявам аз. — Отлична идея.

А дълбоко в себе си въздъхвам облекчено. Щедрият подход на моята шефка към изкуството може и да е похвален, обаче ние не сме нито „МОМА“, нито „Уитни“ и наистина ни се налага от време на време и да *продаваме* нещо, за да се задържим в бранша. През шестте седмици, откакто работя тук, продажбите са толкова нищожни, че всъщност клонят към нулата, и вече бях започнала да се притеснявам за работното си място.

Получих го, само защото Рупърт познава Магда още от времето в „Студио 54“, когато живял за кратко тук през седемдесетте. И когато разбрал, че тя се нуждае от асистент, предложил веднага мен. Бил сигурен, че за нищо на света не бих пропуснала шанса да работя в нюйоркската галерия. „Освен това дължа на Магда огромна услуга“ — сподели с мрачен тон той, без да се впуска в подробности.

И аз не настоях повече. Ако трябва да бъде честна, беше ми напълно достатъчно да разбера, че Рупърт, с неговия тъмносин блейзер с позлатени копчета и пръстен с фамилен герб, някога е разтърсвал задник в прочута дискотека.

— Ще предложим вино, шампанско... — продължава сега тя, а после сбърчва нос. — Е, може би не точно шампанско — всяко пенливо вино ще свърши същата работа. — Благодарение на щедрите издръжки, които бе получила при разводите си, Магда е изключително богата жена. Но освен това е много пестелива. — Така де, кой ще усети разликата, нали така? — поглежда ме тя и разперва ръце.

„Хората, които харчат хиляди долари за произведения на изкуството“ — изкушавам се да ѝ отвърна аз, обаче тя вече е една крачка пред мен.

— И храна! Трябва да предложим купища храна! — отсича, протяга ръка към една багета, обаче после размисля и се отказва. Въпреки настояванията ѝ всички около нея да ядат, не мисля, че някога съм забелязала някаква храна да преминава между подозрително издутите ѝ устни.

— Имаш предвид канапета ли?

— Какви канапета? — поглежда ме смръщено тя. — Няма да слагаме дивани, я!

— Не. Имам предвид онези мънички хапки — пояснявам. — А може и суши — това винаги върви при подобни случаи.

— Ха, суши! — сбръчква отвратено нос тя. — Да не съм луда да ям сурова риба върху смачкан ориз!

— Когато работех в Лондон, веднъж направихме едно откриване със суши и саке и всичко мина много добре — изтъквам окуражително. — Даже получихме няколко похвали от гостите!

— А, не! — махва с ръка тя. — Ние ще предложим кюфтета!

За момент оставам с усещането, че не съм чула добре.

— Кюфтета ли? — изричам бавно.

Да поканиш гости в галерия за откриване на изложба и да им сервираш кюфтета е абсолютно нечувано в света на изкуството! Опитвам се да си представя как Рупърт дъвче кюфтета, докато се наслаждава на някакъв акварел от Еди-кого-си.

И странно защо — не успявам.

Ако трябва да бъда честна, мисля, че Рупърт би получил инфаркт само при споменаването на думата „кюфтета“.

— Ами да! Лично ще ги приготвя! По една моя специална рецепта! — отсича решително Магда. — Ще обер аоациите, гарантирам ти! Моите кюфтета са световноизвестни! — Кратка пауза. — Какво? Ти май не ми вярваш, а?

Вдигам очи и забелязвам, че Магда ме наблюдава възмутено.

— О, нищо подобно! Разбира се, че ти вярвам! — побързвам да замажа положението. — Сигурна съм, че ще бъдат много вкусни!

Тя скръства ръце пред гърди и впива очи в мен. Ноздрите ѝ потрепват. Напомня ми за бик в мига преди да нападне. Знам го,

защото израснах близо до ферма и там имаше един бик, който едва не потроши кокалите на някакъв случайно преминаващ през територията му странник.

И точно в този момент се чувствам като въпросния нещастен странник.

— Значи кюфтета, а! Мммммм... — възкликвам, като същевременно се опитвам да кажа нещо положително за кюфтетата, като забравя напълно манджата в училищния стол. — Колко... хммм... месно!

Месно ли? Браво, бе, Луси! Само това ли успя да измислиш?!

Идва ми да потъна в земята, но дори и да подозира нещо, шефката ми не го показва. Тъкмо обратното — устните ѝ леко потрепват и аз виждам как започва бавно да се топи.

— Любимите ми! — допълвам услужливо.

Добре де, ако ще е гарга, поне да е рошава.

— Сериозно? — изрича Магда и пицната ѝ гръд се издува още повече.

— Абсолютно! — кимвам аз и мислено се моля за пощада.

А после продължавам:

— Всъщност бих могла по цял ден да ям кюфтета!

Веднъж отприщила се, не съм в състояние да се спра.

— Сериозно? — Магда вече определено цъфти от щастие.

— Ами да! — кимам енергично. — Даже ако някой някога ме попита: „Луси Хемингуей, ако трябва да ядеш само едно нещо през целия си живот, какво би било то?“, аз си знам, че няма да бъде нито шоколад, а още по-малко сладолед! О, не! — Слагам ръце на кръста и размахвам театрално пръст, внезапно чувствайки се като онзи път, когато играх Ани в училищната пиеса.

„Динамична“ — така ме описа тогава местният вестник. Мама си изрязва статията, сложи я в рамка и я окачи в тоалетната на долния етаж заедно с моя снимка в ролята на Ани. Кое то се оказа огромно наказание за мен, защото надали някой би желал всеки път, когато отиде до тоалетната, да се гледа като тринайсетгодишен, с грозни скоби и абсурдна рижавя перука на къдрици.

Именно това е причината, поради която изкарах целия си пубертет в изритване на момчетата през предната врата на къщата ни,

когато се случваше пикочните им мехури да имат някакви неотложни нужди.

— О, не, госпожо Цукерман! — продължавам, вече яко набрала скорост. — Знаете ли какво ще им отговоря аз?

Вече съм напълно в роля, в комплект със съответните жестове и изражението на лицето. И като че ли започвам да се забавлявам. Може би аматьорският драмсъстав би ми паснал добре.

Тоест, ако ме допуснат в него, естествено.

— Не! Кажи какво! — прошепва нетърпеливо Магда и се вторачва нетърпеливо в мен.

— Кюфтета! — провиквам се драматично. — Нищо друго, освен кюфтета!

Добре де, може и малко да съм се поувлякла.

Но колкото и да не е за вярване, Магда ми се връзва. Дотолкова, че изглежда така, сякаш всичките ѝ коледни желания са се сбъднали изведнъж. Поправка — всичките желания от Ханука.

— Ооо, Лууузи! — Тя протяга също така драматично ръка към моята, сграбчва я в обсипаните си с диаманти пръсти (все спомени от бившите съпрузи) и се провиква: — Де да беше еврейка! Веднага щях да те помоля да се омъжиш за най-малкия ми син — Даниел! Нищо не би ме направило по-щастлива от това да ми станеш снаха!

— О, ами... благодаря — смотолевям сконфузено аз, не особено сигурна как да приема този комплимент.

Магда разбра, че не съм омъжена само трийсет минути след началото на първия ми работен ден при нея. Към обяд вече знаеше цялата история на моите провалени връзки още от детската градина, а към края на работния ден бе обявила всичките мъже за мръсници.

— Двамата бихте били идеалната двойка! — продължава тя, бръква в огромната си чанта и вади оттам албум, който се отваря като акордеон. Пълен набор снимки на семейството ѝ. — Ето, това е той! — провиква се и ми набутва една снимка под носа.

Вторачвам се и зяпвам попарена.

Представете си Остин Пауърс с еврейска шапчица на главата.

— Красив е, нали? — разлива се от щастие тя, очевидно разтълкувала погрешно реакцията ми. — Погледни само тези зелени очи! И каква усмивка само, а?! Виждала си досега такава?

— Ами... аууу! — Това е единственото, което успявам да изрека, неистово стараейки се да намеря нещо хубаво в сина й.

И накрая се предавам.

Добре де, по принцип не съм повърхностна. Знам, че външният вид не е всичко и че най-важното у един човек е характерът му, обаче... Ами... поглеждам отново снимката и се вторачвам в гигантските му, буквално заешки зъби.

Хубаво де, както искате! Считайте ме за повърхностна, щом се налага!

— На всичко отгоре е и архитект! — продължава Магда и продължава да се издува от майчина гордост — дотолкова, че вече започвам да се опасявам, че ще се пръсне като балон.

— Аууу! — повтарям умно аз. Незнайно защо, обаче речникът ми изведнъж се оказва сведен само до една дума, при това междуметие. Не че Магда забелязва нещо. Прекалено много е заета да съзерцава с възторг снимката на сина си и да я чисти с ръкава си.

— Но колко жалко, че не можете да се ожените! Защото може и да не знаеш, но еврейската вяра се предава чрез жената! — Сърцераздираща въздишка. — За феминизма това е прекрасна новина, но не и за вас с Даниел! — И ме поглежда с огромно съжаление.

— Разбирам — кимвам сериозно, но вътрешно ми идва да заподскачам от радост. В гърдите ми избухват фойерверки. Открай време съм си атеист, но в този момент се изпълвам с щастие, че имало такава религия.

— Много съжалявам — продължава да клати унило глава тя.

— Няма проблеми! Наистина! Разбирам! — настоявам, като се старая да изглеждам колкото ми е възможно по-тъжна. — Ще се оправя.

Вече съм в апогея на ролята си.

— Срамота, че момиче като теб продължава да стои неомъжено! Срамота! — провиква се тя и стоварва юмрук върху барплота. — Обаче не се притеснявай! — побързва да ме успокои. — Остави тази работа на мен!

— Коя работа? — поглеждам я стреснато.

— Че нали аз ожених брат си и трима от братовчедите си?! Семейството ми ненапразно ме нарича Магда Сватовницата!

О, боже! Не може да е истина! Не стига, че всичките ми приятели вече се опитват да ме сватосват, та сега и шефката ми!

— Намерих мъж дори за Белинда, дъщерята на сестра ми! Един приятен лекар от Бруклин. А да знаеш, че този случай определено си го биваше! Истински костелив орех! — изрича съзаклятнически. — Момичето е суперортодоксално и отказва да си бръсне краката! Представяш ли си, моля ти се?! — вдига възмутено ръце. — Та казвам ѝ аз: „Белинда, не сме в Германия! Купи си самообръсначка!“

Чувствам се като заек, хванат в светлините на фаровете.

— Та значи, можеш да ми вярваш — дните ти като стара мома са преброени! — отсича тя и ме поглежда победоносно.

Поглеждам я замаяно. Надали някога съм си мечтала да бъда омъжена повече, отколкото в този момент.

— О, ами... страхотно — смотолевим. — Какъв късмет за мен!

Тя ми се усмихва и с успокоителен тон изрича:

— Е, никой не може да се сравнява с моя Даниел, разбира се, но това е най-доброто, което мога да сторя! — Хвърля един последен умилителен поглед на любимия си син и затваря албума. — Окей, стига толкова с тези любовни терзания! Да се захващаме за работа!

ПЕТА ГЛАВА

За щастие не разполагам с достатъчно свободно време, за да мисля как се отървах на косъм от сватосване с Даниел или с когото и да е там друг, с когото е намислила да ме запознава Магда. Останалата част от сутринта ми минава в усилена подготовка на предстоящото събитие в нашата галерия.

Има маса неща за свършване. Вярна на себе си, шефката ми естествено иска всичко да стане сега и веднага. И определя датата за петък.

— *Този петък?! —* изписквам паникьосано.

— Ако искаш, може и четвъртък — е нейният отговор.

И най-страшното е, че тя въобще не се шегува.

И така, докато тя потраква из галерията с дванайсетсантиметровите си токчета, изстрелвайки заповед след заповед, аз се заемам с организацията на събитието. Първото и най-важно нещо е да съставя списък със задачи:

1. Състави списък на гостите.
2. Разпрати покани.
3. Напиши промоционални материали.
4. Резервирай фирма за кетъринг.
5. Наеми обслужващ персонал.
6. Подреди картините за изложбата.

Виждате ли? Аз може и да не съм родена с организационния ген на сестра си Кейт, но не съм чак толкова задръстена. Добре де, признавам си, че предпочитам да държа в ръката си четка за рисуване, а не компютърна мишка и все още печатам само с два пръста (окей, с един), но какво му е толкова трудното да запишеш на лист всички неща, които трябва да свършиш, а после да ги отметнеш, когато ги изпълниш?!

Ами да!

Изпълнена със задоволство от себе си, аз поглеждам отново към екрана на компютъра си и към прилежно написания списък. Всъщност я чакайте малко! Аз ли трябва да свърша всички тези неща? До края на седмицата? Работната?

Мамка му!

7. Паникьосай се!

Но не точно сега. Паникьосването ще трябва да почака за по-късно, тъй като вече е обед — за което ми напомня подаващата се от офиса на Магда глава, напомняща ми, че е време за похапване. *Отново!* Отдавна съм установила, че мога да си сравнявам часовника по нея. Точно в един следобед тя ме изпраща до близкия ресторант за бързо хранене „Кац“ за обичайния ѝ ръжен сандвич с пастърма и супа топчета. Макар че, предвид миниатюрната ѝ фигурка и петдесетсантиметровата ѝ талийка подозирам, че въпросното меню се поглъща по-скоро от Валентино — любимата ѝ малтийска болонка.

„Кац“ си е нюйоркска институция и съществува като че ли от цяла вечност. За туристите и онези, които са нови за града като мен, заведението е прочуто с престорения оргазъм на Мег Райън във филма „Когато Хари среща Сали“. Беше изпълнен в самия център на ресторанта. Сложили са дори стрелка, сочеща към масата, където е заснета тази сцена.

— Боже, обожавам тази сцена! — Обръщам се към Робин, която току-що се е появила в пролуката между два сеанса, за да ми връчи моите ключове за апартамента, които е извадила при ключаря. Тя работи в „Тао Хийлинг Арт“ — целебен център, който се намира недалече оттук, в Чайнатаун.

— Но мъжете не я харесват — допълва тя, ухилва се и тръгва след мен към касата, където, както винаги, се вие дълга опашка. — Плаши ги. За тях жени, които симулират оргазъм, са като Феята на зъбчетата. Ние не съществуваме.

Разсмивам се. Когато не цитира Опра, Робин може да бъде изключително забавна.

— Та като стана въпрос затова, на мен никога не ми се е налагало да симулирам.

Смехът ми замръзва.

— Сериозно? — изписквам малко по-силно, отколкото съм възнамерявала.

— Разбира се. Никога! — тръсва решително глава тя, а после се привежда към мен и допълва шепнешком: — Аз паля от раз! — И щраква с пръсти за онагледяване.

— Какво искаш да кажеш? — поглеждам я неразбиращо.

— Ами нали се сещаш, реагирам и на най-дребния стимул — отговаря весело тя. — Ами ти? — И ме поглежда в очите с онази щастлива увереност, която при американците като че ли се излива от самите им пори.

— О, ами... Само няколко пъти — смотолевим, оправям очилата си на косата и отмятам назад глава, както правя винаги, когато се опитвам да избегна някаква тема. Е, няма да тръгна да си признавам, я, че не си спомням кога за последен път съм изживяла истински оргазъм! — нали се сещаш, когато съм била уморена и такива работи.

— А пробвала ли си с чувствен масаж? — подсказва услужливо тя.

Това е следващото нещо, което съм забелязала при американците — те са напълно искрени. Между британци подобен разговор отдавна да се бе пренесъл в сферата на мръсните вицове и подмятанията. Като например съвсем наскоро в една книжарница, когато двете с Кейт се подхилкахме на илюстрациите на „Радостта от секса“. Тя смяташе да купува книгата като сватбен подарък за свои приятели, но след като видя снимката на хипито с дългата брада и кльощавите крака, се уплаши книгата да не окаже разрушително въздействие върху любовния им живот. Затова в крайна сметка им купи комплект ножове за пържоли.

И все пак аз съм зрял човек, а не тийнейджър. И би трябвало да бъда в състояние да водя разговор за секса и оргазма като зрял човек, а не да ръся тъпи шеги. Така де, не съм чак такова дете!

— Много помага за навлизане в съответното настроение — продължава Робин.

— В кое настроение? Настроението за любов ли? — правя се на отворко аз.

Обаче Робин дори не примигва, когато заявява:

— Знаеш ли, имам едни китайски билки, които можеш да вземаш за този проблем!

— Какъв проблем? — промърморвам, като се правя, че чета менюто, въпреки че след шест седмици редовно посещаване на ресторанта го знам наизуст.

— За загуба на интерес към секса, за липса на либидо...

— Нищо му няма на моето либидо! — срязвам я аз, а после се изчервявам до корена на косите си. — Много съм си добре, благодаря!

— Знаеш ли колко е важно да се свържеш със своята сексуалност? — продължава тя със съвсем прозаичен тон. — Вие британците сте много задръстени. Не знам дали някога ще се научите да се отпускате.

— Ама аз се отпускам! — провиквам се възмутено.

Цялата опашка пред мен се обръща и ме поглежда критично. Изчервявам се като домат. И побързвам да замажа положението, като промърморвам под нос:

— Просто от известно време не съм имала хубав секс.

— Ставаме две, скъпа! — прошепва ми петдесетгодишната сервитьорка, която тъкмо минава покрай мен с поднос супа топчета.

— Колко известно? — поглежда ме Робин с искрена загриженост.

— Ами, нали се сещаш как е...

„Десет години — приглася един тъничък гласец в главата ми. — Десет години от преживяното в Италия. От преживяното с Натаниел. Откакто имаше страхотен, разтърсващ, незабравим секс!“

— От няколко месеца! — отсичам на глас.

Ама това е абсурдно! Не може оттогава насам да не съм имала някой и друг страхотен оргазъм! Ами с Шон? А преди това имаше един Антъни? Или пък кратката забелка с онзи шотландец по време на почивката в Испания, когато бях на двайсет и пет? Не си спомням името му, но си спомням, че той издаваше някакви много смешни звуци, докато го правеше — нещо като квичене...

О, боже! Всъщност вярно е! Наистина са десет години! Десет години без оргазъм!

Добре де, не съвсем.

— Между другото, мастурбацията не се брои — обажда се Робин, сякаш разчела мислите ми.

— Не се брои ли?

Надеждата в гласа ми е осезаема.

— Неее! — отсича категорично глава тя и в очите ѝ проблясват весели пламъчета. А после внезапно в главата ѝ като че ли просветва една мисъл и тя се провиква: — О, господи! Това е той! — Снишава глас и допълва: — Той ти е бил този последен път, нали?

— Кой? — правя се на ударена аз. Обаче съм ужасна актриса. Ани беше единствената ми добра роля.

— Онзи тип от Италия! Голямата ти любов! Единственият!

Казано по този начин, звучи повече от абсурдно. Направо жалко.

— Не говори глупости! — изсмивам се презрително. — Той не е голямата ми любов!

— Ама нали каза...

— Хей, дами!

Разговорът ни е прекъснат от силен рев. Вдигам очи и виждам пред себе си сърдит мъж, който ме гледа свирепо. Същият сърдит мъж, който ме обслужва всеки ден. Никога досега не съм го виждала да се усмихне, нито да изрече повече от две думи, които звучат по-скоро като грухтене. Прави ми знак с плешивата си глава. И аз си знам, че това е моментът да поръчам.

— Една супа топчета и пастърма върху ръж — изричам послушно. И се изпълвам със задоволство. Чуйте ме само! Говоря като истинска нюйоркчанка! *Пастърма върху ръж!* А като си помисля, че само допреди няколко седмици бях в „Маркс енд Спенсър“ и поръчвах *сандвичи!*

Сърдитият мъж изгрухтява и започва да реже големи парчета пастърма.

— О, да, и веднъж топена риба тон! — допълвам.

Да, дните ми, в които говорех за сандвичи, определено са свършили. Както вече установих, сандвичите с риба тон и топено сирене са невероятно вкусно нещо. Кой би си помислил, че двете съставки ще си вървят толкова много!

Мъжът се намръщва още повече, надрасква нещо на малко листче, пхва го през една решетка, а после се обръща, за да подрежда пастърмата, която е изрязал.

— Благодаря! — усмихвам му се ведро аз и се обръщам към Робин, която се чуди какво да поръча. — Виж какво — побързвам да я

освободя от недоумението ѝ, — мисля, че онази вечер разказах достатъчно за него. И ако случайно си забравила, да ти повтора, че е женен!

Тя ме поглежда така, сякаш ми взема мярката, и изрича назидателно:

— Нали знаеш, че ако не си в състояние да достигнеш до оргазъм, това вероятно означава, че все още си влюбена в друг?

— Коя част от „той е женен“ не разбра? — не се предавам аз.

Тя отваря уста, за да ми възрази, но после премисля и въздъхва тежко.

— Ама че работа! А беше толкова романтична история!

— Както и „Ромео и Жулиета“ — отсичам назидателно, докато се преместваме към касата. — Която също не завършва добре. — И подавам бележката на касиера.

— Двайсет и два долара и четирийсет и пет цента — отсича той.

— Не сме ли се срещали и преди?

Както съм свела глава към чантата си, за да извадя портмонето, аз я вдигам, за да видя Робин как дарява със стокаратова усмивка мъжа зад касата. Е, казвам мъж, но всъщност той е не повече от дваайсетгодишен. Висок и тънък като върлина, с тъмна коса и едва набол мустак.

— Така ли? Къде? — пита притеснено. И изглежда леко уплашен. Като че ли очаква всеки момент да го арестуват за нещо.

— Казвате се Харолд, нали? — продължава да настоява Робин.

— Всъщност не. Казвам се Антъни. Очевидно ме бъркате с някой друг.

— О, извинете! Грешката е моя! — изрича мило съквартирантката ми и се обръща отново към мен. И усмивката ѝ автоматично се стопява. — По дяволите! Беше готин!

— Значи все още не си се отказала, така ли?

— Разбира се, че не! — поглежда ме тя едва ли не възмутена, че ѝ задавам подобен въпрос. — Та той е моята съдба! И няма да престана да го търся, докато не го открия! Защото, щом аз търся сродната си душа, значи и сродната ми душа ме търси, нали така?! — Зелените ѝ очи проблясват решително. — Знам, че сигурно ме мислиш за луда...

— О, не! — побързвам да отрека аз една идея по-бързо от нормалното.

— ... но понякога човек трябва просто да вярва. Да се довери на вселената. Да се опре на силата на позитивното мислене и на законите на привличането. Това е като в „Тайната“. Чела ли си я?

— Не, не мисля.

— Обаче аз я прочетох! От корица до корица — продължава. — А после си купих и дивидито. Страхотна книга! Сериозно ти казвам! Направих си дори и огледало на желанията!

— Какво е това?

Тя ме поглежда втрещено и възкликва:

— Ти не знаеш какво е огледало на желанията?!

— Ами...

Чувствам се така, сякаш отново съм десетгодишна и си играем с децата на улицата и някой ме пита знам ли какво е ерекция.

— Не точно — пробвам с блъфиране. — А трябва ли да знам?

— О, господи! Ама, разбира се! — провиква се тя с широко отворени очи. — Огледалото на желанията е средство за визуализация, което активира универсалния закон на привличането, за да започне да превръща мечтите ти в реалност!

— Аха, ясно — кимвам, макар че нищо не ми е ясно.

Както когато пак бях на десет и попитах сестра ми какво е ерекция, а тя се разсмя така, че ѝ потекоха сълзи, а после рече, че било онова, което се нарича пенис, ама когато се втвърдяло.

Само дето тогава нямах никаква представа що е това пенис.

— Изработката му е много проста — заема се да ми обяснява ентусиазирано Робин. — Вземаш парче стиропор, изрязваш от разни списания снимки или думи, или каквото и да е там, което да изобразява онова, за което си мечтаеш. Доста забавно е, честна дума! Трябва да опиташ някой път!

— Хммм, може би. — Не искам да я обиждам, ама чак пък толкова! Идиотският тест в списание е едно, а това огледало на желанията — съвсем друго нещо. Сестра ми ще побеснее, ако разбере. — Само че не е съвсем в мой стил.

— Луси, крайно време е да престанеш с този негативизъм! — скастрия ме моята нова съквартирантка.

— Но това не е негативизъм! — възроптавам аз. — Аз съм просто англичанка! Ние не си губим времето нито с разни огледала на желанията, нито с книги от типа „Опознай себе си“! Е, поне не и за

пред хората, де — допълвам, спомняйки си за двете книги от този жанр, които съм скрила някъде из библиотеката си.

— Е, значи е настъпил моментът да поизгубиш малко време! — цъква с език Робин и ме поглежда тържествено.

— Извинете, госпожице! — Касиерът ми подава рестото.

— О, благодаря! — Поемам парите и ги поставям в портмонето си. — Извинявай, но аз просто не вярвам в подобни глупости. — Това вече по посока на Робин.

— Ето в това ти е проблемът! — свива рамене тя. — Ти просто не вярваш!

Вземам торбата с яденето от щанда и я притискам като щит пред гърдите си.

А тя продължава:

— Не всичко на този свят може да бъде обяснено или разбрано, Луси! Понякога просто трябва да се довериш на мистичните сили на вселената, да заложиш на енергията и на силата на духа и да повярваш, че там някъде има нещо по-голямо от теб и мен! — Отмята къдриците зад ухото си и очите ѝ проблясват. Ентусиазмът ѝ е толкова заразителен, че почти ѝ се връзвам. — Просто трябва да повярваш! А аз вярвам, че макар светът да е много голям и хората да са милиарди, щом на двама души е писано да бъдат заедно, те ще бъдат заедно!

И докато тя говори, усещам, че някъде дълбоко в мен нещо потрепва. Онази част от мен, която някога също вярваше, че на нас с Нейт ни е писано да бъдем заедно. Вярваше, че макар светът да е много голям, аз съм срещнала своята половинка.

— Според законите на привличането човек привлича онова, за което най-много мисли. Следователно появата на моя Харолд е единствено въпрос на време. И на търпение.

„Обаче ти потисна тази своя част, при това много отдавна! — напомням си сурово аз, изтласквайки тези нездравословни мисли от главата си. — Или май забрави, а?“

Решавам, че е най-добре да сменя темата.

— Добре де, щом напоследък си се посветила на чакането на Харолд, то тогава и при теб напоследък има застой! Та откога... — не довършвам възпитано, но мисля, че тя ме разбра.

Без въобще да се замисля, Робин отговаря:

— Тринайсет месеца, осемнайсет дена и... — поглежда часовника си — ... около десет часа. И, честно да ти кажа, този Харолд да взема да побързва, защото...

А после се обръща към сърдития мъж, който продължава да я чака да си каже поръчката, и заявява:

— Оставете пилето. Ще взема същото като нея! — Обръща се към мен и се разсмява: — Знаеш ли откога ми се ще да го кажа?!

* * *

В галерията ме посрещат купчина дървени сандъци и килим от бели стиропорни топчета, на които като че ли не им се влиза много в сандъците. В средата на този килим зървам Магда, която размахва безпомощно ръце като птичка, изпаднала от гнездото си. Когато ме чува да влизам, тя се обръща рязко и се провиква:

— О, слава богу! Върна се! — извиква възбудено. Въпреки избилите по челото ѝ капчици пот, кошерът на главата ѝ си остава все така безупречен. — Имам страхотни новини!

Божичко, какво е станало пък сега?! Нямахме ме само половин час!

— Така ли? — поглеждам я предпазливо и се подготвям да чуя новината. Познавайки Магда, би могло да е всичко.

— Докато те нямаше, се случи нещо прекрасно!

Свалила е кюфтетата от менюто за откриването? Синът ѝ Даниел ѝ е съобщил, че всъщност е гей? Даниел Крейг най-сетне е разбрал, че съществувам, и е дотичал, за да попита дали би могъл да ме изведе на вечеря с лимузината си? И да, обещал е да носи онези плувки под костюма си!

Добре де, признавам си — това е една от любимите ми фантазии.

— Появи се един човек и изкупи цялата колекция „Густав“!

— Каквооо?! — опулвам се аз. — Искаш да кажеш *цялата* колекция?!

Ясно. Не е Даниел Крейг, но пак е страхотна новина. Колекцията „Густав“ се състои от няколко големи платна на един германски художник, които вървят по десетки хиляди долари на парче.

— Да, цялата! — разперва ръце шефката ми. — И стана невероятно бързо! Клиентът влезе, погледа има-няма две минути и изведнъж — бум! — И във въздуха се разхвърчават стиропорни топчета.

— Бум ли?

— Каза, че искал да купи всичките! Просто ей така. Даже не попита за цената!

— Бреееей!

Опитвам се да си представя какво ли е да купиш цяла една колекция, без въобще да се интересуваши от цената, но някак си не успявам. Всъщност не мога да си представя да купя каквото и да било, без първо да попитам за цената. Проверявам етикета дори и на шампоана, преди да го сложа в пазарската си кошница.

От друга страна, аз не съм от хората, които купуват произведения на изкуството. Аз съм от онези, които винаги достигат лимита на оувърдрафта си, които неизменно закъсняват с вноските по кредитните си карти и които винаги са на червено много преди края на месеца. Едно време правих нещастни опити да се науча как да водя месечния си бюджет, но едно време правих опити да се науча да свиря и на пиано. И в двете области се оказах пълна бездарница.

Така де, какво точно означава „домашно счетоводство“, а? И защо изобщо трябва да се заминаваме с подобни глупости?!

— Ама това е страхотна новина! — възкликвам аз безкрайно щастлива, че най-сетне и ние сме продали нещо.

— Освен това той плати с карта „Американ Експрес“! Черна! — допълва Магда, но с приглушения тон на човек, забелязал внезапно Мадона в местния супермаркет.

— А това добре ли е? — питам небрежно, кацвам на едно от високите столчета и отварям сандвича си.

— Не си омъжена, а не знаеш за тези неща?! — ахва изумена шефката ми.

— Ами... не. Какво по-точно трябва да знам? — питам, докато отхапвам първата си хапка.

— Лууузи! — поема си рязко дъх тя. — Как ще си намериш богат съпруг, когато не знаеш какво да търсиш?!

— Че аз не си търся богат съпруг! — отвърщам аз, изпълнена с феминистки прилив на възмущение.

— Да бе! — махва презрително с ръка тя. — Всяка жена си мечтае за богат съпруг!

Преглъщам с мъка и отбелязвам:

— Досега никой от приятелите ми не е бил богат. Даже с последния за всичко плащах аз!

На й на нея!

— И ти намираш това за хубаво? — провиква се невярващо тя.

Погледнато от този ъгъл, като че ли се налага да подложа феминистките си принципи на известна преоценка.

— Ами... то... Мисля, че това те прави независима!

Ето, знаех си аз, че има основателна причина никога досега да не съм търсила богат мъж!

— Независима ли? — махва презрително с ръка Магда. — Какви са тези глупости за независимост? Ти да не би да живееш в някоя бедна африканска държава, а?!

Бузите ми пламват.

— Мисля, че е крайно време да забравиш всички тези простотии! — отсича делово тя. — Крайно време е да забравиш също така и за глупости като романтика, химия и любов и да се концентрираш върху това! — И посочва многозначително диамантите си.

Усещам как и без това вече пламналите ми бузи вече горят. Не съм свикнала да водя подобни разговори с шефовете си. С Рупърт обикновено си говорехме за цените на недвижимите имоти в Лондон или в най-добрия случай — за някой телевизионен сериал.

— Когато си избираш съпруг, трябва да търсиш три неща! — продължава безмилостно настоящата ми шефка.

— Да бе, знам — добър характер, чувство за хумор и... — започвам да рецитирам добре позната ми още от детството песен.

Обаче Магда ме прекъсва презрително и отсича:

— Казах да престанеш с глупостите! Трите най-добри качества на един мъж са: кредитна карта, часовник, обувки!

Наблюдавам я слисано как ги отмята на пръстите си.

— Точка първа — „Кредитни карти“. Никога „Виза“ или „Мастъркард“! — Сбърчва нос, сякаш е усетила някаква гадна воня. — Само „Американ Експрес“! Но никога зелена!

— Защо? Какво й е лошо на зелената? — питам най-невинно аз.

— Защото на теб ти трябва черна! — отсича безапелационно шефката ми. — Черната няма никакъв кредитен лимит! И черната е перфектна, ако ти се прииска да отидеш на пазар, примерно в „Бергдорф Гудман“!

Отварям уста, за да ѝ кажа, че никога не съм ходила да пазарувам в „Бергдорф Гудман“, обаче после размислям и я затварям.

— Точка втора — „Часовник“. — Кратка пауза. — „Ролекс“ или „Картие“, и двете марки стават.

— Ами „Суоч“? — обаждам се колебливо и свеждам очи към собствения си часовник. От жълта пластмаса. Имам го, откакто се помня.

— „Суоч“ при часовниците е равносилен на квартира на четвъртия етаж някъде в Куинс! — отсича тя.

— Аха, ясно — кимвам и побързвам да скрия часовника с ръкава си.

— Точна трета — „Обувки“. — Тя скръства ръце пред гърди и ме фиксира с миниатюрните си очички. — Какви обувки носеше последното ти гадже?

Ооох, само не това!

— „Крокс“ — смотолевим и свеждам глава.

Магда изглежда така, като че ли всеки момент ще получи удар.

— Каквооо? Да не би да имаш предвид онези пластмасовите, с дупчиците? Градинарските?

Усещам как цялото ми лице почервява от срам. При това не аз бях тази, която носеше такива обувки.

— Ясно — смилява се над мен Магда. — Обувките трябва да бъдат с ръчен шев, кожени и италиански!

Нямам спомен някога да съм срещала мъж, който да е носел италиански кожени обувки с ръчни шевове. С изключение на Рупърт, разбира се, но той не се брои, защото е гей. Оттук и любовната му афера с Пат Бутчер.

— Ами любовта? — осмелявам се да попитам накрая. — Тя поне не трябва ли да е в списъка?

— Повярвай ми, ако срещнеш мъж, който притежава и трите изброени дотук качества, автоматично ще се влюбиш в него! — отсича авторитетно Магда и се присяга към една от картините на стената. —

А сега ми помогни! Трябва да ги опаковаме максимално бързо! Искат ги да му бъдат доставени още днес!

— Днес ли? — ококорвам се аз и поглеждам уплашено към сандъците. — Не може ли да почака до утре?

Изпълвам се с възмущение. За кого се мисли този, та да идва и да размахва черната си „Американ Експрес“ така, сякаш той е собственикът?!

Вдигам очи и забелязвам почти празните вече стени на галерията ни. Погледнато по този начин, той май наистина е станал собственикът.

— Освен това искам ти да отидеш с доставчика, за да се увериш, че всичко е пристигнало по живо, по здраво — изрича Магда, без да обръща внимание на последния ми коментар. — Бих отишла аз, обаче съм обещала да отида при леля ми Ирина. Мести се в старчески дом, при това от най-скъпите. Казвам ѝ: „Лельо, този старчески дом е по-скъп и от апартамента ми на «Парк Авеню»!“ А тя само ме поглежда смръщено и отсича: „Може, обаче искам и ти да дойдеш с мен!“

И внезапно всичко ми става ясно. Тя се опитва да ме сватосва!

— О, не, Магда... — започвам, обаче тя не ми позволява да довърша.

— Има и още едно положително качество — брачна халка. Този днес не носеше такава! — подхвърля и очите ѝ проблясват пакостливо.

Изглежда невероятно доволна от себе си. А после ми подава ролка вакуумирано опаковъчно фолио и продължава да сваля картините.

ШЕСТА ГЛАВА

Към края на работния ден всички картини са вече надлежно опаковани и сега ги товарят в камиона, за да бъдат доставени на клиента. А когато и последният дървен сандък потъва в пастта на камиона, Магда се обръща към мен и нарежда:

— Портиерът ще се подпише за доставката, обаче картините трябва да бъдат занесени директно в апартамента на клиента, който е на целия последен етаж на тази сграда! Поради което ти си длъжна да изчакаш появата на клиента. За наше спокойствие, нали разбираш?

— Ама нали, щом вече някой се е подписал... — смотолевим.

Магда вдига ръка и с тон, който не търпи възражение, отсича:

— Ти ще чакаш!

Умълчавам се. „Знам, че няма никакъв смисъл да споря с нея. Тя е твърдо решена да ме сватоса — си казвам наум, докато се качвам против волята си в кабината при шофьора. — И ако се съди по сина й Даниел, вкусът ѝ вече ми е ясен.“

— Готови ли сме?

Силен негърски акцент от Куинс прекъсва пропадането ми към бездната на отчаянието. Наближавам трийсетте, а все още не съм омъжена и се намирам в ръцете на добронамерени приятели и роднини, а сега и на шефката ми, които до един се опитват да ме сватосат с всичко, което ходи и диша, и има пенис.

Вдигам очи.

И усещам как настроението ми се възвръща. Толкова бях потънала в мислите си, че до този момент изобщо не бях забелязала шофьора. Оказва се доста готин — с обръсната глава, тъмнокафяви очи и най-белите зъби на света. Толкова са бели, че почти светят на фона на тъмната му кожа. А какви ръце само! Очите ми се плъзгат към бицепсите, които издуват ръкавите на тениската му като дини, когато хваща волана на камиона. Еха! Май досега не съм виждала на живо подобни бицепси! Изглеждат така, сякаш са откраднати от „Рамбо“

или „Роки“, или някой друг от филмите със Силвестър Сталоун. Освен това зървам и жестока татуировка на дракон.

Мамка му! Ама аз го зяпам!

— Хммм... да — усмихвам се ведро.

— Лууузи!

Извързвам рязко глава и виждам до страничното стъкло на кабината Магда. Неодобрението ѝ буквално крещи. И без да си давам сметка какво правя, аз свеждам очи към краката на шофьора. Обут е с маратонки „Найки“.

„Че какво от това?! — казвам си възмутено. — Да не би да си търся съпруг!“ И после погледът ми се плъзва към китката му и забелязвам, че няма часовник. Обаче има халка.

И надеждите ми се изпаряват.

— И не забравяй да ми се обадиш! — нарежда шефката ми. — Искам да се уверя, че всичко е доставено на място!

— Разбира се — отговарям послушно и шофьорът завърта ключа.

— И не забравяй...

За мое щастие гласът ѝ е погълнат от мощния рев на двигателя на камиона.

Камионът потегля и аз ѝ помахвам за довиждане. Виждам как фигурката ѝ се смалява все повече и повече в страничното огледало и за първи път през този ден си позволявам да изпитам вълнение. Направо не мога да повярвам! Аз, Луси Хемингуей, отговорна за едни от най-прекрасните произведения на изкуството! Официален представител на галерията! Отговорността действително е много голяма, но пък е и невероятен шанс за издигане в кариерата.

Освен това ще имам възможността да зърна отвътре един истински тузарски апартамент в Ню Йорк! В сграда с портиер и всичко останало.

Усмихвам се вътрешно, свалям стъклото на прозореца до мен и отправям влюбен поглед към Манхатън. Заедно с картини на стойност десетки хиляди долари, аз започвам своето пътешествие към сърцето на града.

* * *

Задръстванията стават все по-големи. И вече изгубвам бройката на спиранията и тръгванията ни, придружени от сочните ругатни и скачането върху клаксона, с които моят шофьор поздравява събратята си зад воланите. Но пък се оказва страхотен екскурзовод, пълен с невероятно смешни истории за всеки от районите, през който преминаваме.

— Сохо е Сохо, защото е на юг от Хюстън. Съседът му е Трибека, което пък означава „Триъгълник под канала“. Едно време тук имаше само изоставени складове, докато Робърт де Ниро не основа филмовия фестивал „Трибека“. А Гринич Вилидж го наричат просто „Вилидж“. И открай време си е рай за бохемата на града. Виждаш ли онова кафене на ъгъла? Там някога са висели редовно Джак Керуак и Боб Дилън!

Времето е горещо и влажно и аз се вирам през прозорчето и не мога да откъсна очи от Манхатън.

— А това тук е Юниън Скуеър. Едно време беше адски отвратително място, сборище на наркочилъри. За щастие го изчистиха. Ей там пък е роден Рузвелт. Удивително, нали? А това е Челси, който е прочут като мястото, където Сид Гадния уби Нанси Гъбата.

Колкото по-навътре в Манхатън навлизаме, толкова по-бързо старите тухлени складове със стени, покрити с пожарни изходи като бръшлян, отстъпват пред елегантни постройки от кафяв камък с широки стълбища и полирани медни брави. В пролуките между сградите нахлуват снопове слънчева светлина, а фасадите се трансформират от дупки за един долар, пазарища и стари книжарнички в блестящи дизайнерски магазини и скъпи ресторанти.

Заедно с обстановката се променят и хората. От неугледните типове в изтъркани дънки и избелели тениски, излизащи от музикалните магазини втора употреба на Канал Стрийт, през мамичките с руси опашки и бебешки колички, изпълнили масичките в Горен Уест Сайд, до ордите манияци на бягането и на ролерите, които сноват из Централ Парк.

— И ето ни накрая до заветната цел!

И подобно на фанфари спирачките на камиона изскърцват силно и той спира с въздишка и силно разтърсване. Намираме се пред огромна сграда, извисяваща се от другата страна на парка.

— Така ли? — питам неуверено и проточвам врат, за да я видя колко е висока.

— Аха! — кимва Майки и се ухилва. После оглежда сградата и подсвирва. — Ама че тузарска работа!

Поглеждам към зелената тента над входа, към червения килим, който стига чак до тротоара, и към лъскавата врата от стъкло и метал, през която точно в този момент изскача униформен портиер и се втурва към нас.

Брееей! Това е все едно да пристигаш в хотел „Савой“ или нещо подобно.

— Сигурен ли си, че това не е хотел? — подвиквам на Майки, който вече е изскочил от камиона и отваря задната врата.

Той се разсмива с пълно гърло и отвърща:

— Не, разбира се. Просто някои хора живеят така, госпожице!

Става ми притеснено. Тази работа май наистина е сериозна. Измъквам се нервно от камиона, придърпвам надолу полата си и приглаждам бухналата си от горещината в кабината коса. Това е поредната разлика между мен и сестра ми Кейт — докато нейната коса е руса, гъста и права, моята е кафява и тънка.

Сигурна съм, че притежавам най-отегчителния цвят коса на света. Никога няма да забравя първия път, когато се боядисах. Както стана ясно от каталога на цветовете в „Буутс“ — нали се сещате, от онези, с кичурчетата — тя не беше нито кестенява, нито дори тъмнокафява, а само „нормално кафява“. Възможно ли е да съществува по-обезкуражаващо описание на коса на света?

Поради което оттогава насам не съм престанала да я боядисвам. Бях „златен скоч“, „канела“, „катран“ и всички останали нюанси между тях, в това число един шантав период в средата на двайсетте, когато реших да опитам нещо различно и я боядисах в „бонбонено розово“. Но в момента съм направила най-разумния и зрял избор сред цветовете — „кестен“.

— Добър ден! Сигурно сте от галерията, нали?

Обръщам се и виждам срещу себе си портиера. Облечен е в тъмнозелена униформа, фуражка и бели ръкавици.

— О, да! — отговарям и се усмихвам, за да прикрия напрежението си. Но когато вдигам очи, забелязвам, че той изобщо не се усмихва, а аз се хиля като глупак. Побързвам да заема същото

сериозно изражение като неговото, подавам ръка и отсичам: — Приятно ми е, Луси Хемингуей, старши... хммм... координатор.

Току-що си го измислих. Нямам никаква официална длъжност.

— Задължението ми е да проследя изпълнението на доставката и да се уверя, че колекцията от произведения на изкуството е достигнала до своя получател.

Иска ми се да изглеждам като истинска професионалистка. Като човек, който владее ситуацията. Като някой, който е ефективен, организиран и... ами, в най-общи линии, който е точно като сестра ми.

И не желая — повтарям, не желая — да изглеждам като човек, чийто подход към разрешаването на проблемите е да се престори, че те не съществуват и да се надява да изчезнат от само себе си, който си съставя списъци, но непрекъснато ги губи, и който веднъж натисна опцията „Изпрати на всички“ в отговор на покана на приятелка за рожден ден, питайки я дали все още прави секс с бившия си.

— А, да! — кимва тържествено портиерът. — Получих инструкции да ви очаквам. — Бутва нагоре очилата си със стъкла във формата на месечини и плъзва поглед към картините, които в момента Майки товари на една количка. — Разпоредено ми е да ви заведа до апартамента на последния етаж.

Стомахът ми се преобръща. Пак този тузарски апартамент. Можеш да измъкнеш момичето от кутийката му, която то нарича свое жилище, но никога не можеш да измъкнеш въпросната кутийка от момичето.

— Бихте ли били така добри да ме последвате?

Майки тръгва напред с количката, а аз послушно потътрям крака зад него. Влизаме в обширно мраморно фоайе. В средата зърваме шадраван, покрай стените — кожени канапета, и навсякъде огромни вази, пълни с всевъзможни екзотични цветя, за които знам, че струват цяло състояние.

— Асансьорът е право напред.

Опитвам се да си предам безгрижен и спокоен вид, обаче главата ми се върти наляво-надясно като на сова. Не е съвсем като фоайето на моята кооперация, в което едва успяваш да стигнеш до стълбите от велосипеди, бебешки колички и купища поща. А да не говорим какво следва по самите стълби! Които са толкова стръмни, че на техния фон

стените на пирамидите на майките в Чичен Ица изглеждат като разходка в парка.

— Малеее, какъв блясък! — цъка с език Майки без всякакъв свян. — Сигурно тук живеят доста знаменитости, а?

— Опасявам се, че нямам право да разкривам подобна чувствителна информация — отговаря сковано портиерът.

Майки се обръща, намигва ми и прошепва:

— Мадона!

Пряко себе си аз се ухилвам и едва успявам да сдържа кикота си на глас.

Точно пред нас забелязвам асансьор, чиито врати всеки момент ще се затворят.

— Я вижте! — посочвам го. — Тъкмо навреме!

И се втурвам напред, обаче портиерът ме спира с властен жест.

— Апартаментът на последния етаж си има собствен асансьор! — отбелязва сухо.

Леле-мале! От тузарско по-тузарско!

Може пък Майки да е прав. Нищо чудно и Мадона да живее тук.

Изпълнена с нетърпение, аз влизам в асансьора. Вътре е доста тясно, така че се налага да се посбутаме. Вратите се затварят. Портиерът натиска церемониално бутона с обличения си в бяла ръкавица пръст и ние тръгваме нагоре. Изкачваме се все по-високо и по-високо. Усещам как стомахът ми се преобръща, което ми подсказва, че скоростта се увеличава. Божичко, ама ние май наистина отиваме много високо, а? Вече и ушите ми забучават.

Преглъщам тежко в опит да ги отпуша. Никакъв резултат. Все така си бучат. Може би трябва да се прозина... Поставям ръка на устата си и правя две изкуствени прозявки, но пак никакъв резултат. Ушите ми са напълно блокирали. Дотолкова, че нищо не чувам.

С периферното си зрение забелязвам портиера. Гледа ме като човек, който ти е задал въпрос и сега очаква твоя отговор. Мътните го взели! Като се старая да изглеждам колкото е възможно по-естествена, аз отправям към него самоуверената усмивка на човек, който знае точно какво прави — да не би да си помисли, че съм от онези, дето не могат да чуят нещо, защото ушите им пищят.

Така де! Човек би си казал, че никога не съм влизала в асансьор!

„Не си! — приглася ми едно тъничко гласче вътре в главата ми. — Ти мразиш асансьори!“

Сърцето ми се преобръща. С всичките вълнения, споходили ме днес, очевидно съм успяла по някакъв начин да блокирам този ужас, но ето че сега усещам завръщането му. Е, голяма работа! Не че имам някаква фобия, така де! Просто предпочитам да използвам стъпалата.

„Откакто веднъж асансьорът остана заклещен между етажите на колежа и трябваше да викат пожарната, за да те извадят!“ — напомня познатото ми вече гласче.

В гърдите ми се надига паника. Но не ѝ обръщам внимание. Хубаво де, ще се оправя. Всеки момент ще се оправя! Онзи асансьор беше стар и раздрънкан. А това тук е Ню Йорк, родното място на небостъргачите. И хората непрекъснато използват асансьори.

„Американски или не, асансьорите са си асансьори. А ти се ужасяваш от тях! Още сънуваш кошмари как въжетата на асансьора се късат и ти пропадаш и умираш!“

Започвам да дишам бавно и фиксирам поглед в една точка пред мен. Знам, че се държа нелепо. Сигурна съм, че ако признаеш пред нюйоркчанин, че се страхуваш от асансьори, ще те помисли за откачена.

Поглеждам към Майки за подкрепление. Обаче той си гледа в краката и си мърмори нещо под носа. Забелязвам, че на врата му има малко златно кръстче. И той го стиска.

По дяволите!

Това не е добре. Ама никак не е добре! Това е...

Асансьорът внезапно спира и вратите се отварят.

Ооох!

Страхът ми внезапно се изпарява под въздействието на зашеметяващата гледка към Централ Парк, която се открива пред очите ми. Докато ти поглед стига, се простира прекрасна зелена гора. И продължавало хоризонта, сякаш някой е откъснал огромно парче от английската природа, за да го стовари точно в сърцето на Манхатън.

— Мътните го взели! — чувам стенанието на Майки в мига, в който пристъпваме към огромните френски прозорци на апартамента. Обръщам се и го виждам как е стиснал здраво количката и не смее да се пусне. — Не си падам много по височини — промърморва. — Завива ми се свят.

— Бих препоръчал да оставите сандъците тук, в коридора — изрича зад нас портиерът. — Така няма да пречат.

— Разбира се, няма проблеми — кимва шофьорът, очевидно нетърпелив да си свърши работата и да се маха отгук колкото е възможно по-скоро.

— Много е важно нищо да не пречи на изхода — продължава тържествено портиерът. — Пожарни разпоредби!

— Разбира се — кимвам разсеяно, а погледът ми се плъзга наоколо. Божичко, ама този апартамент действително бил огромен!

И в ума ми зазвучава гласът на Лойд Гросман: „Кой може да живее на подобно място?!“

— Пожар ли? — обажда се Майки измъчено. — Някой не каза ли току-що „пожар“? — И започва да разтоварва още по-бързо. Бицепсите му се издуват и свиват като бутала.

И бяло. Всичко тук е бяло. Това констатирам, докато оглеждам белите килими, белите дивани, белите стени. Изпълва ме странен трепет. Изведнъж ми се прииска да имам чаша червено вино под ръка, за да го разплискам навсякъде.

Не че непрекъснато разливам червено вино, където мина, макар да ми се е случвало няколко пъти. И не че съм непохватна, просто...

О, кого заблуждавам?! Ако живеях тук, щях да изкупя всички бои на света.

Но в случая няма смисъл да си притеснявам от бялото. Така си казвам, когато си спомням за моята разхвърляна кутийка в другия край на града с неподходящи съчетания от цветове и странна смесица от магазини в стил „Изтокът среща Запада“. Кое то сигурно не е лошо.

— Аз също много обичам живописиста.

Обръщам се бавно към портиера.

— О, така ли? — кимвам учтиво.

— Любимият ми художник е Ван Гог — доверява ми той. — Тук има ли нещо от него? — И кимва по посока на сандъците.

— За съжаление не — усмихвам се аз.

Портиерът оборва унило глава.

— Окей, аз приключих! — прекъсва ни Майки, като се изправя. Вади документа за доставка от джоба си и ми го поднася за подпис.

— Страхотно! Благодаря! — Надрасквам подписа си и му връщам документа.

— Окей! А сега се махам оттук! — Втурва се към асансьора, застава послушно до затворената врата с количката си и се обръща към портиера. Напомня ми за кученцето на родителите ми, когато иска да излезе на разходка и се зарежда пред вратата, въртейки нетърпеливо опашка.

— Моля да ме извините, госпожице! — докосва фуражката си портиерът, прочиства гърло и се насочва към асансьора като пилот, влизащ в кабината на самолета. — Ако има някакви проблеми, аз съм долу! — Белите ръкавици отново натискат бутона. — Веднага ще дойда! — и с тези думи двамата с Майки изчезват зад затварящата се врата.

Заслушвам се в тихото бръмчене на асансьора, докато слиза надолу. То заглъхва все по-бързо и по-бързо, докато накрая се възцарява мъртвешка тишина.

СЕДМА ГЛАВА

Добре де, и сега какво?

Останала сама в огромния апартамент на последния етаж на тази тузарска сграда, аз замръзвам за момент и се оглеждам. Кой го знае кога ще се върне собственикът. И какво ще правя дотогава?

И изведнъж в съзнанието ми изниква образът на Маколи Кълкин във филма „Сам вкъщи“ как започва да тича от стая в стая, да отваря шкафове и гардероби и да скача по леглата.

Не че и аз ще постъпя така, разбира се. Все пак аз съм жена на двайсет и девет години, със стабилна професия, а не осемгодишно дете.

И като стана въпрос за това, защо да не взема да потършувам — пардон, да поразгледам — наоколо?

Тръгвам бавно по коридора и влизам отново в просторната дневна с нейната неповторима панорама във всички посоки. Кое е доста по-различно от гледката от моя прозорец. Заковавам поглед върху кулата на Емпайър Стейт Билдинг, която се издига право пред мен, сякаш някой нарочно я е поставил там в моя чест.

И като си помисли човек колко се вълнувах, че понякога има надежда да зърна частица от нея от прозореца на Робин! Тук имам чувството, че са ми дали билети на първия ред за най-великото шоу на света.

Изпълнена с благоговение, аз се обръщам и продължавам да пристъпвам наоколо. Когато внезапно ме озарява една мисъл. Лъскави местенца като това обикновено имат някаква супермодерна охранителна система. Ами ако навсякъде наоколо има камери и сега някой ме наблюдава? А аз стоя върху снежнобял мек килим с безформените си и мръсни чехли. Само дето единият ми крак май нещо е заял... Чакайте малко, какво...

Дъвка!

Върху снежнобелия тузарски килим!

Мамка му!

Падам на колене и бързо започвам да търкам мазното сиво петно с пръсти. Отврат! Лепкаво и гадно! Опитвам се да издърпам дъвката от килима, но тя буквално се е разляла в тъканта и отказва да излезе. Мамка му! Ами ако използвам ножичката си за нокти? Започвам да ровя в чантата си. Нося толкова много боклуци, че не може да нямам и ножичка... Аха, ето я!

Разтварям я и с едно от остриетата започвам да стържа дъвката от килима. Ей сега ще стане... След няколко минути и доста голямо търпение от моя страна виждам, че са останали само две упорити петънца. Ами ако взема да подстрижа малко косъмчетата, а? Никой няма да забележи. Ще бъде като ново...

Мамка му! Дупка!

Направих дупка!

Смръзвам се от ужас. Сърцето ми забива в гърдите. Дупката ме гледа и ми се присмива. О, боже! Луси! Оставят те сама за пет минути и виж какво правиш!

Започвам отчаяно да роша косъмчетата на килима, за да прикрия дупката, обаче нищо не става — определено остава място, където би трябвало да има повече косъмчета. Изглежда почти като плешивина.

И внезапно ме озарява една велика идея — ще среща килима!

Започвам да плъзгам пръсти през килима, за да пренаредя косъмчетата, но нищо не се получава. Те непрекъснато се връщат в първоначалната си посока, при което аз трябва да ги подравня, а после да пренаредя другите... Божичко, вече знам как се чувства Доналд Тръмп! Отчаяна, аз продължавам да бутам косъмчетата насам-натам, докато накрая като че ли успявам да покрия дупката. Сега единственото, което ми остава, е да се надявам, че ще остане покрита.

Започвам ново ровене в чантата си. Този път търся лака си за коса. Вадя го и изпръсквам обилна доза от него върху килима. Идеално! Вече никой няма да разбере!

Оглеждам триумфално произведението си и се изпълвам със задоволство. Бедствието е отклонено! И сега вероятно би било най-добре за мен просто да седна някъде и да чакам завръщането на собственика. Все пак не искам повече инциденти, нали така?

Събувам си чехлите, пристъпвам на пръсти до дивана и присядам внимателно на ръба му, като внимавам да не смачкам възглавниците. На масичката пред мен има ветрилообразно подредени списания, обаче

аз издържам на изкушението да ги разгледам. Нали си обещах, че няма да пипам нищо? Ами да! Просто ще си седя послушно тук и ще чакам появата на собственика. И мускулче няма да помръдна!

Само ги оглеждам — „Върайъти“, „Холивуд рипортър“, „Венити феър“. И в главата ми отново зазвучава гласът на Лойд Гросман: „Този, който живее в този апартамент, вероятно е във филмовия бизнес.“ Сърцето ми пак се разтуптява. Божичко, ами ако е някой прочут? Ето че може би ми предстои да се запозная с някой известен режисьор, а аз си мислех, че е скучен дърт banker! Ами ако е актьор?

„Не, Магда веднага би ми казала“ — побързвам да се коригирам аз.

А дали?

Крайно заинтригувана, плъзгам наоколо очи в търсене на други насоки, но не виждам нито снимки, нито дреболии, нито неотворена поща. Питам се дали пък не са из другите стаи на апартамента.

Издържам около пет секунди.

А после любопитството ми надделява, аз се изправям и се запътвам на пръсти към спалните. И навсякъде виждам кашони за багаж. Което обяснява всичко. Онзи, който живее тук, току-що се е нанесъл. И внезапно усещам някаква странна близост с моя мистериозен клиент. Той може би е съвсем отскоро в този град, също като мен.

Надниквам във вградените гардероби. И зървам цяла редица елегантни костюми, в различни нюанси на сивото. Под тях има няколко чифта обувки. Вдигам една. Кожена е. И пряко волята си я обръщам и поглеждам етикета: „Произведено в Италия.“ В гърдите ми проблясва странно въннение. Което, разбира се, е абсурдно. Че какво ми пука на мен къде са произведени обувките му?!

Бързо оставям обувката на мястото ѝ и надниквам в двете бани. И двете са обширни, бели и мраморни и практически празни, с изключение на електрическа четка за зъби и две кутийки за контактни леци. Накрая се озовавам в свръхмодерната кухня.

Оглеждам се притеснено. Кулинарните ми умения са на такова ниво, че са се превърнали в любимата тема за подмятане на шеги в семейството ми. Кейт нарича стила ми на готвене „Едно, две, три — дън“, имайки предвид звука, който издава микровълновата печка, когато приключи. Което е малко грубо от нейна страна — все пак

веднъж направих оризови ядки, които не бяха никак лоши! Но все пак не мога да не призная, че кухните определено ме плашат. Защото са пълни с всевъзможно оборудване, прибори и съставки, с които аз нямам никаква представа какво се прави.

Тази тук е точно такава. Направо ужасяваща! Плотове от неръждаема стомана, джаджи последен писък на технологиите, потресаващо гигантска печка с милиони ключове и бутони. Името ѝ отговаря напълно на вида ѝ — „Вълк“! Да не говорим пък за грамадния хладилник! Но за какво му е на човек подобен хладилник, за бога?! Надниквам вътре. Рафтовете са празни, с изключение на няколко бутилки газирана вода, мрежичка органични портокали, кофичка кисело мляко с нула процента мазнини и някакви странни зърна, „пълни с доброта и хранителни вещества“ — както гласи надписът на пакета. Киноа — поредната модна изгъзица.

Малеее! Очевидно този, който живее тук, е фанатик на тема здравословно хранене! А къде е шоколадът? Къде са остатъците от храна за вкъщи? Къде е кока-колата?

В твоя хладилник, Луси.

Изпълвам се с чувство за вина и побързвам да затворя вратата на хладилника. Някой ден непременно ще си купя от тази киноа. Може би. Но пък и шоколадът не е нездравословен! Веднъж четох някъде, че бил пълен с желязо и... Както ще да е. Беше преди цяла вечност, откакто четох тази статия. Кой знае какви нови глупости са написали някъде другаде?!

Излизам от кухнята и се връщам обратно в дневната, за да продължа да се правя на примерна. Но започва да ме гложди досада. Досега не съм открила нищо интересно, а първоначалното вълнение от попадането в този апартамент вече поизстина. Освен това съм доста уморена. Денят ми беше дълъг и изтощителен. Ще ми се да можех да се прибера у дома, да си взема една вана и да се свия на дивана с тазвечерния епизод на Опра и мъжа, който се мисли за мечка гризли, дето го е записала Робин. Като ми разказа за него, ми се стори пълен абсурд, но сега като че ли откривам достойнствата му.

След огромна прозявка аз се връщам обратно по коридора в търсене на нещо интересно. И тогава зървам рафтовете за книги. Преди не ги бях забелязала, но подобно на всичко друго в този

апартамент, и те са все още празни. Пред тях стоят два полуотворени кашона. Сигурно са с книги. Прикляквам до кашоните и ги отварям.

Не че има нещо кой знае какво за гледане. Както и бях предположила, оказват се наистина книги. Започвам да прелиствам разсеяно някакви политически автобиографии, под тях виждам няколко пътеводителя, два доста опърпани романа с меки корици на Джон Гришам, книга за ренесансовите художници... За миг се вцепенявам. Бавно и внимателно вадя тежката книга с твърди корици. Поставям я в скута си и започвам предпазливо да я разлиствам. Микеланджело, Леонардо да Винчи, Ботичели...

Очите ми се плъзгат по всяка от картините. Сякаш гледам снимки на стари приятели. При някои ми харесва рисунъкът, при други — светлината. Някои намирам за твърде сантиментални, други — за прекалено религиозни.

Обръщам на следващата страница и сърцето ми претупва.

„Портрет на музикант“ от Тициан.

Вторачвам се в лицето, което ме гледа от платното, и спомените ми се връщат назад към онзи първи път, когато го видях на живо. Бях на деветнайсет и се мотаех из Академичната галерия на Венеция с пътеводител в ръка и задължителните слушалки, които задължително не работеха. Когато съвсем случайно го зърнах, скрит в един тъмен ъгъл.

Беше любов от пръв поглед.

С дългата, тъмна, рошава коса, отметната от лицето му, с брадата и замечтаните очи, с тъжното му изражение, силното чело и втренчения поглед той се оказа един от най-красивите мъже, които някога бях виждала.

При това музикант! Като се знам що за стока съм, какъв да е друг?! Открай време съм си падала по музиканти. Покажете ми мъж с косми по лицето и китара в ръка и аз веднага ще ви покажа какво е любов от пръв поглед! Само като зърна Дандоуг „Лемънхедс“, трагично загиналия Кърт Кобейн, та дори и Том Йорк на „Рейдиохед“, коленете ми се подкосяват.

Превъртам бързо лентата на спомените. Да, виждам всичко така, сякаш беше вчера — застанала съм в малкото слънчево петно на галерията, вторачила съм се като хипнотизирана в него и си мисля, че ето, най-сетне открих идеалния мъж, обаче той не е истински. Беше

част от обучението ми по история на изкуството — не похотливата част обаче, — както и причината, поради която прекарвах въпросното лято в Италия. Бях пристигнала само преди няколко дена, но вече се бях влюбила милион пъти — в огромните плата спагети с редици трюфели, в сградите с фасади в избеляла охра, в умопомрачителните пици, в тихия плясък на водата о бреговете на каналите...

А сега и в това платно.

— Готиничък тип, нали?

Едва този глас някъде зад мен бе успял да ме накара да отместя очи от картината. Иначе кой знае още колко време щях да продължавам да си стоя там, дивейки се на неподражаемия талант на Тициан и наслаждавайки се на приятната хладина на галерията след пещта, която беше навън. Именно тези няколко думи, изговорени с американски акцент, ме бяха накарали да осъзная, че не съм сама, и да очаквам да видя...

Всъщност и до ден-дневен не съм сигурна какво точно очаквах тогава да видя. Може би нищо особено. Просто поредния турист с фотоапарат и пътеводител. В крайна сметка градът беше пълен с тях, нали така?! И ако изобщо бе успял да ми повлияе по някакъв начин, този глас определено ме бе подразнил, защото бе прекъснал фантазиите ми.

И именно тогава зърнах за първи път Натаниел.

Дълга, рошава коса. Руса. Дънки и тениска. Маратонки.

И веднага разбрах.

През частите от секундата, които бяха необходими на очите ми да го обхоят целия, застанал в сенките само на няколко крачки от мен, пъхнал небрежно ръце в джобовете си и усмихващ се лениво, аз бях изпълнена с нещо, което никога до този момент не бях преживявала. Все едно ме удари гръм. Сигурността, която нахлу в душата ми беше толкова непоколебима и силна, че главата ми се замая.

Италианците го наричат „колпо ди фулмине“ — любов от пръв поглед.

Това беше той. Той беше Единственият.

„Какъв е този шум?“

Някакъв странен шум ме връща рязко в действителността. Вдигам очи от книгата. Чувам някакво тихо жужене. Нещо като вой... Започвам да се озъртам озадачено, чудейки се откъде идва този шум.

Като че ли някъде от края на коридора, решавам аз, и погледът ми се плъзга към сандъците с картините, подредени покрай стената, а после и към асансьора в другия край.

Мамка му!

Асансьорът!

Ето откъде идва шумът!

И веднага след като осъзнавам този факт, виждам как лампичката горе примигва.

Обзема ме паника. Хиляди дяволи! Това трябва да е той — клиентът! Връща се!

Скачам рязко. Книгата изпада от скута ми с яко тупване и аз се навеждам да я взема, като същевременно придърпвам надолу полата си и се опитвам да втъкна косата зад ушите си. Искам да изглеждам като истинска професионалистка, а не като човек, който е прекарал последния час в тършуване из чуждо жилище.

Набутвам бързо книгата обратно в кашона и се обръщам. Виждам как вратите на асансьора започват да се отварят. Добре де, не се паникьосвай! Всичко си е наред! Просто се дръж нормално! Ами да, нормално!

Само дето няма нищо дори със зачатъци на нормалност в това да стоиш в скъпарския апартамент на някакъв непознат, докато той се качва с частния си асансьор.

Първо зървам портиера и познатия проблясък на тъмнозелената му униформа. А после зад него се появява фигура. Висока, с костюм и слънчеви очила. Мъжът излиза от асансьора, загледан в пощата в ръцете си. Виждам как портиерът слиза надолу с асансьора, след което връщам погледа си към собственика на тузарското жилище.

— Здравейте! — побързвам да се представя, като се старая да не издавам нервността, която изпитвам. — Аз съм от галерията.

Едва сега осъзнал присъствието ми, той вдига очи от пощата и плъзва очилата върху главата си. И докато го прави, в очите му проблясва изненада. И аз забелязвам, че това са бледосини очи със сиви точки около ирисите.

Сякаш десеттонен камион се стоварва върху главата ми.

О, боже! Не може да бъде!

Сигурно халюцинирам!

Натаниел?

ОСМА ГЛАВА

— Луси?

За момент губя ума и дума. Светът пред очите ми се завърта вихрено. И първото, което си казвам, е, че съм допуснала грешка. Това не може да бъде той. Това е сигурно някаква игра на светлината. Така де, на света има милиони хора с бледосини очи с тъмносиви точки около ирисите, нали така?!

Нали така, де?

Но пък този глас не мога да го сбъркам. Това е същият глас, който чух през онзи далечен ден в галерията във Венеция. Това е същият глас, който ме накара да се обърна и да се влюбя от пръв поглед.

— Луси, това наистина ли си ти?

Да, това също е и гласът, който скъса с мен по телефона.

— Здравей, Натаниел.

Исках да звуча спокойно и овладяно, обаче гласът ми излиза малко дървенияшки, като на даскалица. Е, поне казах нещо. При това високо. Което е за предпочитане пред тоталното онемяване, каквото всъщност изпитвам.

Не, вземам си думите назад. Не съм особено убедена, че въобще чувствам нещо. Като че ли цялото ми тяло внезапно се е вцепенило и имам чувството, че просто се рея в пространството — както когато ми вадиха сливиците и анестезиологът ми каза да броя на обратно.

— Ама това наистина си ти! А аз си помислих, че ми се привижда! — Върху лицето му светва усмивка, която набръчква ъгълчетата на очите му.

Това вече е нещо ново. Преди нямаше бръчки. И косата му — сега е доста по-къса и по слепоочията като че ли оплешивява.

— Казах си: „Не, напълно невъзможно!“

Чувам го как говори, виждам го как жестикулира, но сякаш между нас изведнъж се е издигнала невидима бариера, нещо като

непробиваем щит. И аз съзерцавам фигурата в сив костюм пред себе си, неспособна да повярвам на очите си.

Изглежда по-различно. По-стар. Няма го коженото яке втора употреба. Няма я и дългата, неуправляема руса коса. Тийнейджърската пухкавина на лицето му е заменена от остри като бръснач скули и доста по-ярко очертана брадичка. Но все пак си е Натаниел. *Все така си е Нейт.*

И когато тази мисъл пронизва съзнанието ми, сърцето ми претупва. Побързвам да го поставя на мястото му. „Не, няма да туптиш като лудо! Само да си си въобразила нещо!“

— Извинявай, но аз май не те оставям да кажеш нищо! — разсмива се той, оставя пощата си и плъзва пръсти през косата си. — Е, казвай! Как си? Какво става? И какво изобщо правиш тук?

И внезапно осъзнавам, че въпреки скъпия дизайнерски костюм и въпреки излъчването на преуспяващ бизнесмен той е нервен. Е, за него сигурно също е шокиращо да се върне от работа и да ме заvari насред апартамента си. Особено след десет години. Същински призрак от миналото.

— Донесох ти картините — смотолевям.

— Какво си донесла? — озърта се озадачено той и плъзва поглед към сандъците в ъгъла, но очевидно не ги свързва с нищо.

— Колекцията „Густав“ — продължавам, като се старая да овладея гласа си.

Обаче всичко е толкова странно. Имам чувството, че тялото ми е обладано от някакъв робот, който стои сковано насред коридора и говори с автоматизиран глас за изкуство, когато истинската Луси вътре в него размахва отчаяно ръце и крещи: „О, боже! О, господи! О, ужас!“

Първоначално той се вторачва неразбиращо в сандъците, а после, постепенно, челото му се отпуска и той се обръща към мен. Виждам, че му е просветнало.

— Ти работиш в галерията — изрича тихо и изведнъж всичко започва да си идва на мястото.

— Да. Съвсем наскоро бях прехвърлена тук от една лондонска галерия — кимвам, като все още усещам в себе си образа на роботчето R2-D2. — Аз съм старши координатор.

Е, първия път, когато използвах тази титла, звучеше достатъчно впечатляващо, нали така?

— Така ли? — поглежда ме замаяно Натаниел.

— Да. Работата е много хубава — побързвам да добавя, незнайно защо изпитвайки необходимост да се оправдая. — Организирам изложби, работя с нови художници, уреждам сделки с клиенти...

— Но какво стана с твоето рисуване? Аз си мислех...

— О, това беше много отдавна! — махвам небрежно с ръка и свеждам очи към краката си, които неизвестно как внезапно са ми станали много интересни. — Както и да е. Ами ти? — сменям бързо темата. — Какво става с теб?

„Какво става с теб“ ли? Браво бе, Луси, страхотен въпрос, няма що! Звучиш така, сякаш си увиснала на оградата и си бърбиш неангажиращо със съседа от другия двор. А не разговаряш с първата си и най-голяма любов, с мъжа, когото не си виждала десет години, но за когото нито за момент не си преставала да мислиш.

Добре де, не мисля само за него.

— Ами, нали знаеш... това-онова... — отвърща той в същия неангажиращ стил. Очите му проблясват, когато се взира в моите, и аз усещам как дълбоко у мен се надига познатата тръпка. Подобно на ледени кубчета, когато започват да се топят. Плуват, разцепват се, намаляват.

— Е, тези твои „това“ и „онова“ очевидно са доста успешни — отбелязвам и посочвам апартамента.

— А, това ли? — свива скромно рамене той. — Просто квартира.

— Аха, ясно — кимвам безгрижно, като че ли наемането на скъпарски апартаменти на последния етаж в Манхатън е нещо, което непрекъснато правя. Когато не съм заета с наемането на сбутана в другия край на града кутийка, разбира се.

Но някъде дълбоко в себе си усещам някаква неувереност. Господи, ама той вече е важен играч, а аз съм си все така разорена в края на месеца!

— Доскоро живеях в Лос Анджелис, но сега вече се местя тук, за да работя — пояснява той.

— Само не ми казвай, че си във филмовия бизнес! — възкликвам, без да се замисля аз, и усещам как бузите ми пламват. — Видях списанията. — И посочвам с пръст към дневната.

— Не, в телевизията — отговаря той с почти извинителен тон. — Аз съм продуцент.

— Брей, ама това е жестоко! — провиквам се аз колкото ми е възможно по-убедително, въпреки че нямам абсолютно никаква представа дали е жестоко или не. Но поне на звучене го бива. Всички искат да работят за телевизията, нали така? Е, с изключение на мен, разбира се. Изобразителното изкуство е моят живот и нищо не е в състояние да го измести.

— Така си е, доста е готино... — кимва, но не довършва той.

Настъпва неловка пауза и за момент ние просто си стоим в коридора и се гледаме. Усещам как пространството между нас се изпълва с напрежение, въпроси и емоции.

— Боже, извинявай! Не съм ти предложил дори питие! — започва да се извинява той, разтривайки слепоочията си.

— О, не се притеснявай — побързвам да го успокоя.

— Опасявам се обаче, че освен газираната минерална вода не мога да ти предложа нищо друго.

„И киноа“ — допълвам наум аз, спомняйки си за пакета зърна в хладилника.

— Хей, какво ще кажеш да излезем да пийнем по едно питие, а? — предлага внезапно той. — Да си наваксаме както подобава!

Втрещявам се. Да излезем на питие ли? Аз и Нейт?

— О, ами... — изфъфлям и свеждам очи. — Не съм много сигурна...

— На ъгъла има едно страхотно местенце! — продължава ентусиазирано той. — Хайде, ела!

И ме гледа с надежда и огромна усмивка на лицето си и незнайно защо аз се изпълвам с възмущение. Направо не мога да повярвам! Да не би да си въобразява, че веднага ще хукна по заведенията с него за сладък приятелски разговор? След всичко, което ми причини? Трябва да му кажа да се разкара!

Или поне така би трябвало да реагирам. Но не реагирам така.

— Само да си взема чантата! — възкликвам.

* * *

Представяла съм си този момент не милион — милиард пъти! Как се сблъсквам изневиделица с него. Как изглеждам, какво му

казвам, как протича всичко. Аз, разбира се, изглеждам *приказно*! Ще нося тесните си дънки. Ще имам добър ден за косата си (защото по принцип нямам такива — най-добрите ми дни са в стил „днес поне косата ми не се е надигнала като перушина и бретонът ми не е увиснал“). А, да — и ще държа под ръка някой зашеметяващ тип!

Не че смятам, че една жена се нуждае от мъж, за да се чувства добре със себе си, обаче стига вече с този феминизъм, а?! А ако случайно се сблъскате с любовта на живота си, който се е оженил за друга, можете да ми вярвате, че надали ще ви се иска да сте все още неомъжена, да сте облечена в изпомачкани работни дрехи и да имате на краката си очукани чехли, в които изглеждате нелепо!

Седнала съм на едно високо столче и разтривам притеснено крака. Но защо ми боцкат, за бога? Божичко! Забравила съм да се обръсна!

— Какви са шансовете да се срещнем така внезапно, а?

Дръпвам надолу полата си и вдигам очи към Натаниел. Той седи на високата маса срещу мен, запретнал ръкави, и клати изумено глава.

Намираме се в малко френско бистро на ъгъла на неговата улица и пием червено вино. Аз обикновено не пия червено вино. Истината е, че не го обичам. От него езикът ми изтръпва и се напивам много лесно. Обаче допуснах една учебникарска грешка, която човек прави, когато е много нервен — казах, че ще пия това, което пие и той. И Натаниел поръча цяла бутилка.

Кое то отне близо двайсетина минути, тъй като той държеше първо да опита всичко, което предлагат в менюто, и разклати не знам колко чаши, душейки и вкусвайки, докато накрая избра. За разлика от мен той очевидно знае доста неща за виното. Аз не знам нищо.

— Да, съвпадението действително е странно — кимвам и отпивам огромна глътка вино.

Чувствам се адски нервна. Като че ли съм на първа среща.

Побързвам да изтрия тази мисъл от съзнанието си.

— Може и така да се нарече — кимва и той. — Но все пак е невероятно. Често съм се питал дали някога ще те видя отново.

— Често ли? — изписквам аз, преди да съм успяла да се спра.

— Ами да — смотолевя той и свежда засрамено очи.

Сърцето ми претупва, а стомахът ми извършва онова странно въртящо се нещо. Той си е мислил за мен! През всичките тези години

все пак се е сещал за мен! Обзема ме неземно щастие. А аз толкова се питах, толкова се чудех, толкова се надявах...

— А ти мислила ли си понякога за мен? — пита внезапно той и ме поглежда с надежда.

Стомахът ми пак се преобръща.

— Да, понякога — свивам рамене, стараяйки се да звуча безгрижно.

Е, поизлъгах мъничко, но да не съм луда да си признавам истината, а?! Че никога *не съм спирала да мисля* за него!

— Наистина ли? — Изглежда доволен. — А аз си мислех, че напълно си ме забравила.

— О, не че не съм опитвала! — усмихвам се накриво аз, а той се изчервява.

— Знам, че накрая не се държах много добре, нали?

— Ами... не знам. — Отпивам нова голяма глътка от виното си, наслаждавайки се на топлината, която то разлива из тялото ми и на начина, по който успокоява разбитите ми нерви. — Бяхме наистина много млади, а и телефонната любов никога не е продължавала дълго, нали така? Просто беше едно от онези неща, които обикновено се случват. Беше неизбежно. А скъсването с някого никога не е било лесно.

Хей, ама откога съм се сдобила с това суперзряло отношение към живота, а?

— Но не можеш да не признаеш, че се държах като кретен — промърморва той и се усмихва тъжно.

— Така си е. Държа се като кретен — кимвам аз.

Той се разсмява и цялото му лице се сбръчка от смях. Не мога и аз да не се разсмея, като го гледам. Странно е, но след всичкото това време, след всичките тези години, след цялото това чудене някогашната болка като че ли изведнъж се стопява и тук, в бистрото, оставаме само аз и Натаниел — като двама стари приятели, които си пийват. Може би са прави хората, като казват, че времето лекува всичко.

Или може би е от червеното вино.

— Е... — обажда се по едно време той.

Виждам го как започва да върти столчето на чашата, като че ли обмисля нещо. А после забелязвам. *Той не носи халка!* Прозрението ме

озарява изведнъж и се забива в мен като стрела. От дълбините на съзнанието ми изплува спомен, че Магда като че ли ми спомена за това, обаче тогава не обърнах никакво внимание — нали тогава тя говореше за някакъв непознат. Или поне го мислех за непознат.

Вторачвам се в голия му безименен пръст. Може пък да е свалил халката, а после да е забравил да си я сложи. Или да я е изгубил. Или пък е от онези мъже, които не обичат да носят пръстени — като татко, който още след сватбата заявил на мама, че никога не бил носил бижута и не възнамерявал сега да започва. Мисля, че дори бил изрекъл думата „простотии“, но по този въпрос толкова.

И докато размишлявам върху всички тези възможности, незнайно защо в гърдите ми се надига надежда. Избухва у мен като фойерверк и ме озарява.

— Кажи ми...

Вдигам очи и виждам, че той ме наблюдава.

— ... откога си в Ню Йорк? — довършва.

Очевидно разговорът е напуснал опасните територии и се е върнал в сферата на приятелските любезности. Кое то си е истинско облекчение.

— Съвсем от скоро. Само от няколко седмици — отговарям и пак отпивам от виното си.

„Не му позволявай да те вижда как гледаш безименния му пръст!“ — напомня ми тънкото гласче в главата ми. И аз побързвам да извърна очи.

— Значи и ти не познаваш много добре града. Точно като мен. — Усмива се. — Е как е, харесва ли ти?

— Много — усмихвам се и аз и вдигам чашата си, за да ми долее.

„Много е важно за нищо на света да не го питам дали е женен!“

Трябва да се престоря на незаинтересована! Сякаш въобще не ми пука. Сякаш никога не съм си помисляла за това, нито веднъж през последните десет години!

— И на мен ми харесва. Градът наистина е възхитителен. Преди идвах често тук, по работа, но никога не съм живял в него.

— Така ли?

„И сякаш нито веднъж не съм набираща името на жена му в «Гугъл», за да я видя как изглежда.“

— О, да. Така че сега ми е много интересно. Съвсем различно е да гледаш Ню Йорк от позицията на човек, който живее тук, а не на гост или турист.

„И как не открих нищо. Нито една снимчица, дори и размазана. Така де, човек би си помислил, че поне във «Фейсбук» ще я има!“

— Е, как върви семейният живот?

Въпросът се изстрелва от устата ми като неуправляема ракета. Минава право през него и се разбива върху бара. За миг имам усещането, че това няма нищо общо с мен, че наблюдавам разговора отстрани като невинен непознат.

А после осъзнавам какво сторих.

О, не! Не съм казвала подобно нещо! Не може да съм го изрекла аз!

Мамка му, мамка му и пак мамка му!

Настъпва тишина. Натаниел отпива от виното си. Това е онзи момент преди тътена и избухването, онзи застинал във времето миг, когато се подготвяш за неизбежния край.

Той оставя чашата на масата между нас и впива очи в моите.

„Само не казвай, че върви идеално! Моля те, само не казвай това!“ — нареждам мислено. Така де, можеш да кажеш, че върви добре, че си щастлив и всичко останало и аз ще се зарадвам — наистина. Само, моля те, не повтаряй каква прекрасна жена е *тя*!

— В момента сме в развод.

Сега очевидно е негов ред да изстреля една ракета. Бум! Просто ей така, без никакво предупреждение.

Гледам го и не вярвам на ушите си. Бях подготвена за стотици други отговори, само не и за този. Определено не за този.

— Боже, съжалявам! — побързвам да изрека и се опитвам да се сетя за други подходящи за случая думи. Шокът определено си го биваше. Но едновременно с него усещам и нещо друго — някакъв таен радостен трепет, който следва като ударна вълна на земетресение.

— Няма защо — усмихва се тъжно той. — Така е най-добре. Двамата с Бет изобщо не трябваше да се женим.

Запазвам невъзмутимо спокойствие. По лицето ми не помръдва и мускулче. Обаче всяка клетка в тялото ми се превръща във фино настроен приемател.

— Запознах се с Бет, когато тя беше първокурсничка в колежа. Беше моя абсолютна противоположност — шумна, самоуверена, душата на всяка компания... Карахме се като луди.

Опитвам се да си го представя. Нейт? Да се кара с някого като луд? Обаче не мога. Той винаги е толкова внимателен, толкова съобразителен, толкова уравновесен. Не мисля, че някога съм го виждала да губи самообладание.

— Тя се изнесе още след първата година на брака ни. Може би още тогава трябваше да сложим точка.

— И защо не го направихте? — изтърсвам, без да се замисля аз, но после се усещам и допълвам: — Така де, щом не сте се разбрали.

— Нямам представа. Може би просто не исках да обиждам никого. Направиха ни такава голяма сватба... — Не довършва и свежда неловко очи.

— Да, знам. Писаха за вас в „Ню Йорк таймс“.

— Ти си видяла статията? — поглежда ме той със смесица от изненада и неудобство.

Неудобно се чувствам и аз, задето си признах, че съм чела за тях.

— Всъщност открила я е сестра ми Кейт. Тя живее тук. И ми я показва.

Истината е, че тя просто бе откъснала страницата от вестника и ми я бе изпратила, ръководейки се от принципа, че за мен най-добре ще бъде да узная истината. Обаче аз си знаех, че тайничко се е надявала, когато видя сватбената му снимка, да престана да въздишам по него, да продължа напред и напълно да го забравя. И планът ѝ сработи. Донякъде.

— Стори ми се хубава сватба — усмихвам се ведро аз и пресушавам чашата си.

Очевидно най-сетне съм се превърнала в зрял човек. Така де, вижте ме само! Хладнокръвна, спокойна, никакви признаци на ревност, никакви въздишки. Направо не мога да се позная! Чувствам се благородна и великодушна. Чувствам се направо възвишена!

И може би леко пияна, както съвсем неочаквано осъзнавам.

— Да, сватбата наистина беше голяма — кимва той. — Проведе се в хотел „Риц-Карлтън“ в Сан Франциско и присъстваха триста гости.

— Ехааа! — възкликвам аз, но не заради броя на гостите, а защото не мога да повярвам, че седя тук и разговарям за сватбата на Нейт. С Нейт. Толкова е сюрреалистично.

— Но поне половината от тях не познавах — продължава той. — И до днес не ги познавам. — Вдига чашата си с вино, поглежда ме замислено, а после отсича: — Както и да е. Стига за мен. Какво става с теб? Кой е късметлията?

Усещам как бузите ми поруменяват и за момент си казвам, че може би няма да е зле да си измисля някого. Обаче после се отказвам. Знам, че трябва да му кажа истината. С него никога не сме играли игрички, така че не смятам, че точно сега трябва да започваме.

— Няма такъв — отговарям и извърщам поглед.

— Какво?! — Сега е негов ред да бъде шокиран. — И защо?

„Защото така и не успях да те забравя. Защото не допуснах никого толкова близо до себе си. Защото ти за мен си Единственият!“ — шепне гласчето в мен.

Вместо това обаче свивам рамене и казвам:

— Може би просто все още чакам подходящия човек.

От всичкото това вино на гладен стомах главата ми започва да олеква и барът започва да се върти. Вдигам бавно очи и срещам неговите.

— Умен ход — кимва замислено той. — И аз трябваше да сторя същото.

Настъпва пауза. Погледите ни се срещат. Никой от нас не казва нищичко. Аз ли си въображавам или тук наистина става нещо? И дали се гласи да стане?

Някъде дълбоко в тялото ми нещо започва да тупти.

— Ходила ли си пак във Венеция?

Сърцето ми се свива и в гърлото ми се събира буца.

— Не, не съм — промърморвам, едва успявайки да овладеем гласа си. — Ами ти?

Без да сваля очи от моите, той отговаря тихо:

— Милион пъти.

Сърцето ми пак претупва. Значи не съм си го въобразила. В гърдите ми се надига нова надежда и за момент усещам, че се намирам на ръба на нещо голямо. Питам се какво ли ще каже той сега, какво следва.

— Луси, не се ожених за тази, която трябваше!

Говори тихо, но с ясен и овладян глас. Завива ми се свят. О, боже! Не мога да повярвам! Направо не мога да повярвам! Тази негова изненадваща изповед ме шокира, вцепенява, изумява и въпреки това...

И въпреки това има още нещо... нещо много дълбоко... едно всепоглъщащо чувство на покой, неизбежност, съдба.

— Допуснах най-голямата грешка в живота си, когато си позволих да те изгубя и оттогава насам нито за миг не съм престанал да съжалявам! Никога не престанах да мисля за теб! Питам се къде си, какво правиш, дали някога ще те видя отново... Понякога дори си позволявах да помечтая как неочаквано те виждам, как се сблъсквам на улицата с теб...

Слушам го как говори, но все едно говоря аз. Защото моят глас би изрекъл абсолютно същото. Защото тъкмо това правех и аз през всичките тези години. Все едно четем от моя дневник, разказва за моя живот, но ето че такъв е бил и неговият. През всичкото това време ние сме живели по абсолютно еднакъв начин, но не сме го знаели.

— Беше направо невероятно. Дори веднъж ходих на психоаналитик заради това.

— Психоаналитик ли? — обаждам се най-сетне аз.

— Е, все пак живееш в Лос Анджелис. Там всички си имат психоаналитици — пояснява стеснително той. — Чувствах се депресиран от работата си, но най-неочаквано се оказа, че през цялото време съм говорел само за теб.

По кожата ми плъзват буйни вълни на радост. Дори и не си позволявах да си представя, че той мисли за мен. Още от самото начало на края приех, че той никога повече не се е сетил за мен, че отдавна ме е забравил. Ала ето че докато аз съм била в Лондон и съм мислела за него, той е бил в Лос Анджелис и също си е мислил за мен.

— Виж какво, знам, че това звучи глупаво, но... — Не довършва. Поколебава се, но после вдига очи към мен и изрича: — Вярваш ли, че всеки си има своя душа близник?

Очите ни се срещат. Сърцето ми забива като лудо. Замайването ми се засилва. Пих твърде много вино. Всъщност всичко ми дойде малко в повече. И въпреки това се изпълвам с такава яснота и категоричност, че без никакво колебание изричам:

— Да, вярвам, Нейт. Убедена съм, че всеки си има своя душа близник!

И после то се случва.

Той се привежда към мен, хваща ръката ми, пръстите му се сплитат в моите и ме придърпва бавно към себе си. Бавно и нежно. Аз затварям очи и се отпускам. Сякаш нищо не се е променило. Той си е съвсем същият, ухае по същия начин, а когато устните му докосват моите, всичките тези десет години просто се изпаряват и ние сме отново на онази гондола във Венеция...

И целувката му е съвсем същата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През една от пролуките на щорите нахлува сноп слънчеви лъчи, затопля клепките ми и постепенно ме изважда от съня. Отварям бавно очи, очаквайки да видя бродирана индийска завивка, върху която са нахвърляни купища дрехи, крещящи аленочервени стени и всеобща натура. Вместо това обаче ме посреща снежнобял простор. Арктически пейзаж от чисти чаршафи, празни бели стени и километри празен бял килим.

За части от секундата не мога да осъзная къде се намирам.

А после всичко се връща.

Днес е на следващата сутрин и аз съм в спалнята на Нейт. В леглото на Нейт. *С Нейт.*

И когато си давам сметка за това, протягам ръка към другата страна на огромното легло. Само че той не е там. За момент се вцепенявам. В гърдите ми отново се надига старата несигурност — но само докато не долавям един слаб звук от изливане на вода. Идва от съседното помещение. Разбира се. Нейт сигурно е под душа. Затварям очи и се отпускам блажено под завивките. Приласкана в меките, топли дълбини на леглото, аз се отпускам и отново се свивам като въпросителен знак. Наслаждавам се на безупречните ленени чаршафи, на огромния мек матрак, на най-меките пухени възглавници на света, на спомена от предишната нощ... Сякаш съм в някакъв суперскъп хотел.

Окей, Луси, стига с това легло! Какво ще кажеш за секса?

По гръбнака ми пролазват тръпки на върховно доволство и се разстилат като ударна вълна из цялото ми тяло. Подобно на човек с прекрасна тайна, и аз искам да скътам спомените завинаги в сърцето си и никога да не ги изпусна. Да си ги държа скрити вътре, за да мога да ги превъртам и да им се наслаждавам отново и отново, опиянявайки се от всеки отделен момент.

Беше невероятно и същевременно напълно естествено, сякаш никога не сме се разделяли. Всичко си пасна перфектно. Подобно на

две парченца от пъзел ние просто се сляхме един с друг. Това е, което помня най-ярко, защото останалото ми е малко като в мъгла. Замаяна от похотта и алкохола, аз имам бегли спомени за това как се върнахме в неговия апартамент, как започнахме да се целуваме още в коридора, как събличахме една по една дрехите си и как накрая, съвсем голи, се стоварихме на леглото му. Допирът на кожа о кожа, неговите устни, пръсти, бедра...

Изчервявам се при този спомен. Стомахът ми се преобръща, когато всички усещания от предишната нощ се втурват като порой в съзнанието ми. Кожата ми отново настръхва. Долавям откъслечни сцени от сплетени крайници, следвани от нови и нови сцени, и...

— Луси?

Гласът на Нейт ме връща към реалността. Отварям очи и го виждам застанал в долната част на спалнята само с една хавлия, праметната през кръста. Мускулестото му тяло проблясва от капчиците вода и аз виждам как от врата му се спуска една струйка, минава през гърдите му, слиза до корема, а после и още по-надолу...

И макар с махмурлук, тялото ми реагира. Едва се сдържам да не го придърпам към себе си и да го завлека под завивките с мен. Всъщност защо пък не?

О, боже, ама какво ми става? Откога се превърнах в полудяла за секс нимфоманка?

„От снощи“ — припомня ми познатият тъничък гласец. Сексът с Нейт винаги е бил невероятен и изминалата нощ бе доказала, че нищо не се е променило. Усещам как само при спомена за това слабините ме заболяват. Окей, запази самообладание, Луси! Запази самообладание!

Но това е по-лесно да се каже, отколкото да се направи, когато си напълно гола и в неговото легло.

— Как си? — прошепва той, приближава се към мен, присяда на ръба на спалнята и отмята косата от лицето ми. По лицето му се разлива усмивка.

Загоряла. Щастлива. Влюбена.

И докато тази мисъл профучава през съзнанието ми, някъде в другия му край зазвънява аларма. Ехооо, не чак толкова бързо! Това беше просто една нощ, забрави ли? Той може да размисли. Може да съжали, че го е направил. Може да реши, че това е една огромна грешка.

— Малко махмурлия — промърморвам, като се старая да звуча спокойно, въпреки че кожата ми настръхва от допира на пръстите му. — Ами ти?

— Доста добре — кимва той и приковава очи в моите. — Невероятно добре!

Настъпва кратка тишина и ние си разменяме погледи и в този момент аз разбирам, че всичко, което той ми каза снощи, е истина. Все още важи. И нищо не се е променило. Той се чувства по същия начин. В душата ми нахлува еуфория, която срива всичките ми защити.

— Да, аз също — простенвам тихо.

По лицето му се разлива усмивка — на задоволство и видимо облекчение. Едва тогава си давам сметка, че той вероятно е бил не по-малко нервен и от мен, ако не и повече. В крайна сметка снощи нали той беше този, който разголи душата си пред мен, призна ми, че е допуснал най-голямата грешка в живота си, като си е позволил да ме изгуби, попита ме дали вярвам в душите близнаци.

Стомахът ми се преобръща.

— Да ти донеса ли нещо за закуска? — пита. — Гладна ли си?

— Ммммм — прозявам се аз. — Колко е часът?

— Шест.

— Шест ли? — стряскам се не на шега аз. — *Шест?!*

— Ако трябва да бъда точен, шест и десет — пояснява той, очевидно пропуснал да забележи ужаса в тона ми.

Аз? Будна? В шест сутринта?! В безсъзнание съм обикновено до осем и половина. А през уикендите — до обяд. Не си спомням кога за последен път съм била будна в шест сутринта.

Всъщност да, спомням си. Бях на двацет и три, в един нощен клуб в Ибиса. Само дето тогава *въобще* не бях лягала.

— Какво ще кажеш да ти направя пресен портокалов сок?

— О, ами... може. Звучи прекрасно! — изричам с усмивка. Добре де, малко ми е раничко (едва сподавам следващата прозявка), но така и така вече съм будна, каква по-добра причина да продължа да стоя будна от един полугол Нейт!

— Окей. Идва веднага! — отсича той, изправя се бързо от леглото, взема от нощното шкафче чифт очила с тънки рамки и си ги слага.

„Да бе, той вече носи очила — сещам се аз, спомняйки си за празните кутийки от лещи в банята. — Това обяснява всичко — допълвам си, опитвайки се да свикна с този нов, изглеждащ адски сериозно Нейт.“

— Наистина ще бъде пресен — повтаря. — Имам сокоизстисквачка. — Усмива се, привежда се към мен и ме целува.

С очила или без, той си е все така готин. Така си казвам, когато усещам устните му върху своите.

— Ще стана да ти помогна — промърморвам и правя опит да се надигна.

Обаче той ме бутна нежно назад и отсича:

— Стой си! Почивай си! — Намигва и допълва: — Знам колко много обичаш да се излежаваш! Доколкото си спомням, в Италия почти не излизахме от леглото, нали?

И ме поглежда с онзи негов поглед и аз се изпълвам с върховно блаженство. Защото не е забравил дори за онези наши лениви утрини в Италия, когато лежахме на моето малко легло с часове — преплели тела, заслушани в света навън.

— Това е вярно, но мога да направя поне кафето! — предлагам и само при споменаването на думата „кафе“ започвам да се събуждам. Обожавам сутрешното си кафе. Това е мой свещен ритуал. Нищо не може да застане между мен и силното ми кафе с мляко!

— Съжалявам, обаче нямам кафе — поглежда ме извинително той.

— Да бе, вярно — кимвам, спомняйки си, че току-що се е нанесъл. Очевидно ще има нужда от още много неща. — Е, не се притеснявай. Ще прибягам да взема по едно от... — започвам, но той ме прекъсва.

— Всъщност, аз вече не пия кафе.

Зяпвам от изумление. В главата ми нахлуват спомени как двамата се мотаем из уличките на Венеция и непрекъснато се наливаме с еспreso. Може да се каже, че онова лято живеехме само с кафе.

— Ти не пиеш кафе? — промърморвам дрезгаво.

— Не, отказах го — отговаря спокойно той. — Кофеинът е много вреден за човешкото здраве. Знаеш ли, че е по-пристрастяващ дори от никотина?

— Ами... не.

— Абсолютно! — кима сериозно той. — И ти трябва да го откажеш, Луси! Ще видиш колко добре ще се чувстваш без кафе!

И с тези думи той изчезва от спалнята, оставяйки ме в леглото. В леглото на Нейт. По лицето ми се разлива усмивка на блаженство. Все още не мога да повярвам напълно. Че ние сме тук, заедно, след всичкото това време. Удивително, нали? Между нас нищо не се е променило и въпреки това...

Спомням си за кафето и усещам леко гъделичкане под лъжичката. Не всичко е същото при Нейт. Преобръщам се по корем и заравям лице във възглавницата. Питам се какво ли още се е променило.

* * *

— Сигурна ли си, че не искаш да помоля шофьора ми да те откара до вас?

По-малко от час по-късно двамата с Нейт вече сме в асансьора, който ни откарва надолу. Заедно със същия униформен портиер, с когото се запознах вчера. Чувствам се малко неудобно. Нещо като пътеката на срама, само че в асансьор. Но дори и да ме е познал, той не казва нищо. Съзерцава дискретно излъсканите си до блясък обувки.

— Не, честна дума, няма проблеми! Ще хвана метрото.

— Ама напълно ли си сигурна? — поглежда ме Нейт разтревожено. Заменил е очилата си с контактни лещи и сега бледосините му очи търсят моите.

— Да, напълно — отсичам и не мога да не се засмея. — Всъщност смятам да отида директно на работа. В галерията ме чакат много задачи. В петък имаме откриване на една изложба.

— А аз поканен ли съм?

— Разбира се! — усмихвам се широко. — Стига да ти се идва!

— Само опитай да ме спреш! — усмихва се в отговор той, обгръща с ръка кръста ми и ме придърпва към себе си. Душата ми се изпълва с топлина. Не си спомням кога за последен път съм се чувствала толкова щастлива. Сякаш някой току-що ме е топнал в буркан разтопено щастие.

Вратите на асансьора се отварят с тих звън и ние излизаме във фоайето. Ръката на Нейт продължава да стои упорито на кръста ми. Както и усмивката на моето лице. И през целия път през въртящите се врати, навън на тротоара и под яркото утринно слънце.

— Аууу, колко красив изглежда градът! — възкликвам аз, изпълнена с еуфория. Поглеждам към парка отсреща и се изпълвам с желание всяка сутрин да ставам толкова рано. — Отсега нататък всеки ден ще ставам в шест! — отсичам безапелационно.

— Сериозно? — поглежда ме усмихнат Нейт. — В шест сутринта?

— Абсолютно! — отсичам и едва сподавам поредната си прозявка.

— Това означава ли, че тази вечер ще искаш да си легнеш рано?

Обръщам се към Нейт и забелязвам как ме наблюдава в очакване.

И се изпълвам с тих ужас. Боже, той използва това като извинение! Очевидно не иска да ме вижда тази вечер! Кое то, от друга страна, си е напълно естествено — така де, бях с него цялата нощ, следователно няма нищо лошо в това, че не иска да ме вижда и тази вечер. Не че съм разочарована. О, не! Нищо подобно!

— Защото, честно да ти кажа, надявах се тази вечер да излезем някъде на вечеря — изрича внезапно той, пуска кръста ми и се обръща към мен. — Обаче цял ден ще бъда в студиото, за да записвам шоуто, така че ще се освободя доста късно.

Подобно на хвърчило, подхванато от порива на вятъра, който ме праща високо в небето, и аз се изпълвам с неземан прилив на радост.

— Е, може би не чак всеки ден! Така де, утре може и да пропусна — побързвам да изрека.

— Хубаво! — ухилва се той. — Значи до довечера!

Целува ме директно по устата, а после се обръща и влиза в лимузината си.

* * *

Нося се към галерията в балонче от щастие. Усмивкам се на съвсем непознати хора, давам последните си десет долара на мъж,

облян целия в сребрист спрей, който позира като Статуята на свободата, и си мисля за изминалата нощ.

В главата ми нахлуват откъслечни моменти от разговора ни и се превръщат във фон на пътя ми към метростанцията. Изобщо не чувам тракането на влака, скърцането на спирачките или трясъка на затварящите се врати. Чувствам се като във филм, на който са изключили звука. Единственото, което чувам, е гласът на Нейт: „Допуснах най-голямата грешка в живота си, когато си позволих да те изгубя, и оттогава насам нито за миг не съм престанал да съжалявам!“

Докато мотрисата ме отвежда далече от центъра на Манхатън, аз съзерцавам мрака на тунела и в главата ми нахлува нов спомен: „През всичките тези години не съм преставал да мисля за теб. Питам се къде си, какво правиш, дали някога ще те видя отново.“

Накрая стигам моята спирка, слизам и се изчаквам по стъпалата, за да попадна сред какофонията на града. „Понякога дори си представях как те виждам отново, как се сблъсквам с теб случайно на улицата.“

Вървя по улицата, лавирайки между коли, пешеходци, столчета пред кафенетата и ето че накрая се озовавам в галерията и бутвам вратата. „Вярваш ли, че всеки си има своята душа близък?“

— Лууузи!

Внезапно някой пуска отново звука и като че ли е прекалил със силата му. Гласът на Магда буквално ме удря като порив на вятър и ме праща назад.

— Какво правиш тук толкова рано?

Облечена в обичайния си безупречен черен тоалет на „Шанел“ със задължителните диаманти и упорито борещата се с гравитацията прическа, тя седи буквално замръзнала зад бюрото на рецепцията с наполовина изядена багета в едната ръка и фрапучино с обилен капак от сметана в другата. Изглежда така, сякаш е хваната наред някаква пакост.

Като побързва да изтрие издайническите бели мустачки от сметаната около устата си, тя оставя багетата и фрапучиното така, сякаш са контрабандни стоки, и потраквайки, се понася към мен на неестествено високите си токчета. Валентино подтичва до нея — перфектно копие на стопанката си с диамантената си каишка и черното палтенце.

— Реших, че трябва да започна по-навреме подготовката за изложбата в петък — изломотвам аз, докато тя сграбчва ръцете ми и ме дарява с обичайните за всяка сутрин целувки с ярко червило.

Окей, това не е съвсем вярно, но не мога да ѝ разкажа за Нейт, нали така?

— Облечена си със същите дрехи!

— Моля? — Хmmm, май нямам избор.

— Със същите дрехи като вчера! — отсича тя и очите ѝ се плъзват по мен като скенери. — Да не би снощи да си останала с клиента?

— Ами, всъщност... — започвам и цялата се изчервявам. Мътните го взели! Разкриха ме! Тя вече знае, че съм прекарала нощта с Нейт, което е крайно непрофесионално от моя страна, нали така? Паникьосвам се. И сега как ще ѝ обясня?

— Аха, знаех си!

И тук дойде голямата изненада. Тя не само че не ми се ядоса, ами плесна щастливо с ръце и се провикна възбудено:

— Ще се видите ли пак?

— Тази вечер. Ще ме води на вечеря — изстрелвам, преди да съм успяла да се спра. Не съм в състояние да сдържам новината в себе си. Трябва да кажа на някого! Поправка — трябва да кажа на целия свят!

Лицето на Магда светва като стоватова електрическа крушка.

— Казах ли ти, а?! — провиква се тя и ме поглежда триумфално. После обаче свъсва вежди и пита: — Погледна ли му обувките?

Поглеждам я объркано. И тогава ми просветва. Разбира се! Задължителните добри качества на всеки мъж!

— Произведени в Италия! — отсичам, досещайки се за периода на тършуването си из апартамента му. И отново се изчервявам.

Обаче Магда не страда от никакви скрупули. Дори и да ѝ бях подарила печеливш билет от лотарията, надали щеше да бъде пощастлива.

— Лууузи, това е невероятно! — ахва възхитена тя.

Кое то, според мен, е малко прекалено. Така де, на обувките от време на време им се случва да бъдат италиански — дори и на моите. Нищо, че са само от „Найн Уест“. Но въпреки това се изпълвам с невероятно задоволство, че Нейт отговаря на всички показатели от нейния велик списък.

— А часовникът му? — привежда се заговорнически към мен тя.

— Хммм...

Въобще не си спомням дали е имал часовник или не, но в крайна сметка да не съм гледала китката му, я! Сега, като си помисля, съзерцавах някои по-различни части от тялото му.

— Не съм много сигурна — отговарям неопределено. Но за мое щастие шефката ми изобщо не е разочарована.

— Не се притеснявай! — махва решително с ръка тя. — Всичко ще бъде наред! Даже повече от наред! Повярвай ми! Никога досега не съм грешала, когато се стигне до сватовничество! Не забравяй, че омъжих дори Белинда — след като я научих да използва самообръсначка, разбира се!

Сега вече разбирам защо Магда жъне толкова успехи като сватовница — прилича ми на Джейсън Бърн на мисия!

— Знаеш ли, всъщност в дадения случай нямаше нужда да се правиш на сватовница, защото... — Искях да ѝ обясня за нас с Нейт, за това как ние вече се познаваме, за всичко.

Обаче Магда въобще не ме слуша. Размахва кльоцавите си ръце като перки на самолет и непрекъснато ахка и охка.

— Божичко, колко хубаво! Ах, колко прекрасно! — Внезапно слага ръце на кръста, поглежда ме свъсено и пита: — Не е ли прекрасно, а?

— Ами... да, но... — правя нов опит, но пак млъквам. О, какво пък! Защо въобще да ѝ обяснявам?! Нали отново се срещнахме с Нейт и всичко е идеално? Няма нужда от обяснения!

По лицето ми се разлива най-широката щастлива усмивка на света и аз отговарям:

— Всъщност е не само прекрасно! Направо е фантастично!

ДЕСЕТА ГЛАВА

И тази усмивка не напуска лицето ми цял ден. Нося си я като клоунско лице, докато се рея замечтано из галерията. Нищо не е в състояние да разруши хубавото ми настроение. Нито задръстеният принтер, който решава да съдъвче списъка с гостите и да изпръска с мастило полата ми. Нито семейството с непослушното момченце, което очевидно беше решило, че надписът „Моля, не пипайте нищо“, трябва да се чете: „Моля, пипайте всичко с мазните си ръце“. Нито даже сърдитият мъж на щанда в „Кац“, когато отивам да взема обичайния ни обяд. Всичко и всички са прекрасни. Самият живот е прекрасен.

Дори и косата ми е прекрасна.

Добре де, може би не точно прекрасна, но определено не чак толкова перушинеста и със сигурност по-бляскава.

И през целия ден телефонът ми писука като сърдечен монитор, защото Нейт непрекъснато ми изпраща текстови съобщения. Смешни есемеси, закачливи есемеси, романтични есемеси. Плюс няколко твърде недвусмислени текстове, които ме карат да се червя като домати и да отскачам своевременно до тоалетната, за да отговарям тайничко. Магда може и да е най-широко скроеният шеф, за когото съм работила, но все пак остават неща, които не мога да правя и пред нея. Като например да напиша: „Гола с бита сметана.“

След работа се понасям леко към къщи. Не обръщам внимание нито на воя на полицейските сирени, нито на задръстванията, които могат да те изкарат буквално от кожата ти, нито на човека, който почти ми смаза крака. Не забелязвам също така и трите етажа стъпала, на които обикновено се задъхвам поради липса на тренировки. Скътана в уюта на моя малък свят, наречен Натаниел, аз се нося безпрепятствено из живота. Докато накрая отключвам апартамента си.

Заварвам телевизора включен, а Робин на дивана пред него заедно със Саймън и Джени. Иззад облегалката се подава обсипана с гривни ръка и ми помахва.

— Тъкмо навреме! Опра всеки момент ще взема интервю от мъж, който си има бебе!

— Хайде, бе! — възкликвам аз и се изтърсвам на дивана.

— Добре де, не е точно мъж, обаче жената си има брада и всичко останало!

— Направо не е за вярване! — клатя глава.

— Не бе! Пак не ме разбра! Това всъщност е жена, която дълго време била гълтала мъжки хормони! Сигурно го прави заради публичността! — отсича Робин и поклаща обвинително дистанционното.

— Въпреки това не мога да повярвам — отбелязвам замаяно.

— Не, бе, Луси, не схващаш! — възкликва Робин и едва сега се обръща към мен. И сбърчва чело. — Луси, добре ли си? Изглеждаш странно.

Обгръщам колене с ръцете си, вторачвам се неவிждащо напред и замечтано изричам:

— Правих секс! Беше страхотно! Мисля, че съм влюбена!

Робин изглежда като човек, когото току-що са ударили по главата с мокър парцал. Натиска бутона за пауза на дистанционното и Опра замръзва на средата на изречението.

— Хей, я почакай! — провиква се тя и започва да размахва ръце. — Не толкова бързо! Върни малко назад! — Втъква къдриците зад ушите си, фиксира ме с блестящите си зелени очи и възкликва: — Секс? Любов! И с кого, ако мога да попитам?

— Натаниел — усмихвам се замечтано.

— Имаш предвид Единствения?! — ахва тя и очите ѝ стават на палачинки.

Кимвам, изпълнена с неземна радост.

— Да, Единственият! — повтарям щастливо.

Следва рязко поемане на дъх и Робин се изправя като пружина — като в „Заклинателя“. С огнени очи, потръпващи ноздри, махащи във всички посоки ръце. Саймън и Джени скачат от дивана и започват да скимтят.

— Олеле, Луси! — изпищява. — Направо не мога да повярвам! Е, всъщност мога, разбира се — побързва да се коригира, като че ли спори със самата себе си. — Именно силата на вселената ви е събрала наново! Знаех си още когато ми разказа онази история! Вие с Натаниел

сте обречени един на друг! Той е твоята съдба! — Сграбчва кристала на врата си и допълва, останала без дъх: — Е, разказвай сега!

И аз, разбира се, ѝ разказвам, макар и изцяло в обратен ред, и тя ми задава милион въпроси, за да попълни празнините. После аз скачам под душа, а след това излизам и започвам да се глася за вечерята.

— Хей, я почакай! Той вече не е женен, така ли?

— Разделени са и се развеждат — обяснявам, докато увивам косата си с хавлиена кърпа и се насочвам боса към стаята си. Там включвам лампичките, окачени на гардероба, и запалвам ароматичната си свещ.

— И се е преместил в Ню Йорк?

— Да, от Лос Анджелис. Тук снима някакви шоу програми. Той е продуцент! — допълвам и се излъчвам гордо.

— А какво точно правят продуцентите? — пита Робин, докато се опитва да поразчисти малко натурията върху леглото ми, за да седне. Накрая се отказва и въпреки това сяда.

— Ами... продуцират — свивам рамене, докато се пресягам за овлажняващия крем. Нямам никаква представа какво точно правят продуцентите, обаче ми звучи доста тежко. — Божичко, Робин, да знаеш само колко беше хубаво! — въздъхвам, докато мацам бузите си с крем. — Той беше направо приказен!

— Боже, колко романтично! — въздъхва замечтано Робин.

— Така си е — кимвам, свличам хавлията от главата си и обличам раздърпания си стар халат. — И знаеш ли кое е най-хубавото? Попита ме дали вярвам в душите близнаци!

— Сериозно?

— Абсолютно сериозно!

Споглеждаме се. Съквартирантката ми изглежда така, сякаш е умряла и е отишла в рая.

— Виждаш ли, Луси! — възкликва, поруменяла от щастие. — Казах ти! Само трябва да вярваш! Това е единственото, което трябва да... — Помества се сконфузено на леглото ми и промърморва: — Ох! Май се убодох на нещо остро! — Смръщва се и бръква под бродираната завивка. — Какво е това?

— Нямам представа. Какво е? — Питам отнесено, без дори да поглеждам. След като успях да открия пинцетите в чекмеджето с бельото ми, се заемам с веждите си.

— Ами... мисля, че е някакъв медальон.

— О, ясно. Просто го хвърли при другите ми бижута — махвам небрежно откъм тоалетката, върху която се въргалат лакове, дребни монети, два скицника... Мислено си напомням, че ще трябва да подредя малко, когато имам време. Само дето вечно нямам време.

— Май е направен от някаква монета.

Вцепенявам се наред първата вежда. Чакайте малко! Това да не би да е...

— Къде е? — ахвам и се обръщам рязко с разтуптяно сърце.

Зървайки изражението ми, Робин изпуска медальона.

— Аууу, ама това да не би да е...

— Да, медальонът ми! — грабвам го аз в мига, в който полита към земята. Неспособна да повярвам в ставащото, аз плъзвам пръст по неравния ръб на половинката монета. — Мислех, че съм го изгубила. Много отдавна. Къде го откри?

— Ето тук, на леглото!

— Но това е напълно невъзможно! — Умът ми превърта набързо кадрите назад. Преместих се в Ню Йорк едва преди шест седмици и няма начин медальонът да е бил в куфарите ми. Вярно, че моята идея за поддръждане на багаж се ръководи по-скоро от принципа „хвърляй всичко, пък каквото се събере“, но дори и в такъв случай бих забелязала нещо, което ми е изчезнало преди толкова много години. Особено този медальон! — Така де, нещата не могат просто да се материализират от нищото, нали така? — промърморвам и клатя невярващо глава.

Напълно объркана, поглеждам към Робин, като очаквам да я видя озадачена като мен, но вместо това констатирам, че очите ѝ блестят от възбуждение.

— Не разбираш ли? — прошепва тя и лицето ѝ светва в екстаз. — Това е легендата!

— Какво е? — смръщвам се объркано, неспособна да схвана идеята ѝ.

— Легендата за Моста на въздишките! — отсича нетърпеливо тя. — Ето че се сбъдва!

И докато тя изрича това, в стаята нахлува топъл вятър и вдига пламъка на ароматичната свещ така, че отражението му обхваща цялата пъстра завеса. И докато златистите нишки на завесата

проблясват и танцуват, по гърба ми внезапно пролазва тръпка и за един кратък миг въображението ми се събужда...

А после, така внезапно, както е дошъл, поривът на вятъра утихва и слага юздите на въображението ми.

— Не говори глупости! — скастриям я аз. — Просто аз съм ужасно разхвърляна! Никога не знам кое къде е. Непрекъснато губя разни неща.

Но въпреки това вътре в мен нещо продължава да потрепва. Но какво ми става, за бога? Сигурно съм нервна заради тази вечер. Това трябва да е. От напрежение човек може да види какво ли не.

— Както и да е. Към по-важни теми! — отсичам и бързо набутвам медальона в чантата си.

— О, имаш предвид неговата зодия ли? — блесват очите на Робин. — Само не ми казвай, че е Овен!

— Не! — отсичам и сграбчвам купчина дрехи. — Проблемът сега е какво да облека!

* * *

Час по-късно аз вече съм пробвала всичко, което виси в гардероба ми, което не е много, като се има предвид, че изпитвам ненавист към закачалките и предпочитам да мятам дрехите си на облегалката на стола. Пробвала съм също така и всичко, което лежи смачкано на леглото ми — защото облегалката на стола се е препълнила. Пробвала съм и всичко, което принадлежи на Робин, въпреки че тя е с петнайсетина сантиметра по-висока от мен и любителка на индийските тъкани.

И все така съм си по халат.

— Господи, и какво ще облека сега? — провиквам се отчаяно за хиляден път.

— Какво ще кажеш за това? — чурулика ведро Робин.

Тази жена наистина е удивителна. Вече разбирам защо са я избрали за мажоретка в колежа. Независимо от обстоятелствата, тя никога не губи самообладание.

— Ще изглежда страхотно с дълги чорапи!

Вдигам глава от ровенето в купчина блузки, някои от които са се намачкали до неузнаваемост, други са се сдобили с някакви мистериозни петна отпред, а трети очевидно са се свили от прането, и поглеждам. Тя държи някаква смразяващо пурпурна индийска рокля, която прилича на всички други нейни неща, които вече ми е показвала.

— Хубава е, но...

— Но какво?

— Не съм много сигурна, че индийското ще ми отива — изричам предпазливо, стараейки се да не я обидя. И най-вече се притеснявам от факта, че ще ми стои като палатка.

— Че какво му има на индийското?

„Много“ — иска ми се да ѝ отговора аз, но си знам, че трябва да бъда тактична. За разлика от повечето американци, които вече познавам, Робин прекарва почивките си в пътешествия до далечни кътчета на планетата и гардеробът ѝ е най-яркото доказателство за това. За нея няма висша мода — нейният избор са копринените туники от някакво китайско селце, тъканите палта от забутано африканско племе или торбестите рибарски панталони от Тайланд. Да не говорим за индийските рокли, с които буквално може да се завива. Онзи ден я забелязах по бельо и констатирах, че дори то е индийско.

— Това, че трябва да си много специален, за да го носиш! — продължавам ласкателно. — Примерно, на теб ти стои великолепно — поглеждам я и тя се изчервява, — но на мен ми трябва нещо по-... — опитвам се да намеря подходящите думи — съдържано и индивидуално!

— Ясно, разбирам — кимва замислено Робин. Сяда с кръстосани крака на леглото ми и сбърчва нос. — В какъв смисъл индивидуално?

— О, ами... и аз самата не знам. Може би нещо, което е женствено, но не момичешко — промърморвам и в отчаянието си пак нападам облегалката на стола.

— Може би нещо секси? — подхилва се дяволито съквартирантката ми.

— Да, но не курвенско! — побързвам да поясня. — Искам, като ме види, да ахне!

— Той вече е ахнал! — уверява ме тя.

Усмиввам ѝ се с благодарност.

— Ами да! — провиква се тя. — Той си те обича такава, каквато си! И чувал от зебло да облечеш, той пак ще те мисли за най-красивата жена на света! — допълва.

— Знаеш ли, идеята не е никак лоша! — простенвам и вдигам към светлината чифт черни дълги чорапи, които са се отпуснали на коленете. — Имаме ли нещо подобно, но в по-приличен вид?

В крайна сметка се спирам на лилава копринена рокля, която купих миналата година от ибей. Изработена е от мачкана коприна (което ще рече, че от нея се очаква да е смачкана), а на кръста я пристягам с един удивителен колан, който вземам назаем от Робин.

— От долината на Амазонка е — обяснява тя, докато пристяга многоцветните мъниста около кръста ми.

— И на Амазонка ли си ходила? — възкликвам впечатлена. Божичко, тази жена наистина е била навсякъде!

— Не, бе. От Чайнатаун е — изрича с прозаичен тон тя. — Там продават всичко. — Отстъпва и ме оглежда преценяващо.

— Как изглеждам? — питам и се надигам пред огледалото над тоалетката. Но не виждам нищо друго, освен деколтето си.

— Изглеждаш перфектно! — отсича тя и ме дарява с най-прекрасната си зъбата усмивка. — Просто перфектно!

— Нали не съм твърде натруфена?

— Луси, той те кани в един от най-добрите ресторанти в Манхатън!

— Ооох, недей! — изтръпвам аз, когато се сещам. Преди известно време Нейт ми изпрати съобщение с името на ресторанта и когато го прочетох на Робин, тя зяпна и прошепна: „О, Луси!“ И го повтори толкова много пъти, че накрая трябваше да я накарам да млъкне, защото ме изнервяше.

— За колко часа ви е резервацията?

— О, ами... — Вземам отново мобилния си телефон и преглеждам есемесите. Днес Нейт ми изпрати десетки и всеки от тях беше надлежно прочетен, анализиран и одобрен от Робин. — В девет и половина! — провиквам се аз, когато го откривам.

— Но сега е девет и дваайсет! — възкликва уплашено Робин, като поглежда часовника ми.

— *Какво??!* — впервам паникьосано очи в същия часовник. — Не може да бъде!

И виждам как дигиталните цифри се променят на девет и двайсет и една.

— Мамка му, ще закъснея!

— Няма проблеми! Хвани такси — отговаря спокойно съквартирантката ми.

— Не мога! Разорена съм! Все още изплащам онази сметка от „Виза“! — изстенвам, озъртайки се за чантата си.

— Луси, това е твоята съдба! — отсича тя. — Не можеш да я караш да те чака, докато се мъкнеш с отвратителното метро!

Е, погледнато по този начин...

— Ето ти двайсет долара за таксито! — заявява Робин и измъква една банкнота от бродираната си чантичка. — И не приемам откази, разбра ли?!

— Благодаря ти! — прегръщам я аз. — Какво щях да правя без теб?!

— Нямам представа. Но сега върви да се забавляваш! — провиква се тя, когато аз се втурвам в коридора.

После се втурвам обратно.

— Забравих си обувките — обяснявам, останала без дъх.

Грабвам любимите си обувки с висок ток и се втурвам боса по стълбите на блока. Спирам се на тротоара и вдигам ръка, за да спра някое такси.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ако се вярва на пътеводителя ми на Ню Йорк, само за Манхатън има регистрирани тринайсет хиляди жълти таксита. И това — без да броим колите под наем, лимузините и колите с частни шофьори. Кое то означава, че по улиците на града би трябвало ежеминутно да пълзят буквално десетки хиляди таксита.

Обаче аз не мога да спра нито едно!

Петнайсет минути по-късно аз продължавам да си стоя на тротоара. И да чакам. Добре, не се паникьосвай! Наоколо все трябва да има някое такси! Не може да няма! Така си казвам, докато размахвам отчаяно ръка буквално пред всяка кола, която минава по улицата покрай мен, с надеждата, че може и да е такси.

Окей, ето че една спира! Най-сетне! Идеално!

Въздъхвам облекчено, но после се стряскам.

Всъщност не е идеално. Това не е никакво такси. Това е някакъв гаден мъж в кола. Който ми прави неприличен жест.

Бррр! Отскачам назад от бордюра (което, да знаете, не е никак лесно на осемсантиметрови токчета) и продължавам да се оглеждам за жълто такси. Обаче нищо. Стомахът ми се свива на топка. По дяволите! Ще закъснея! Ама много ще закъснея! Романтичната ми вечеря с Нейт ще бъде провалена от моето закъснение!

И в мига, в който тази мисъл ми минава през главата, в далечината проблясва жълта кола.

Чакайте малко, това да не би да е...

Сякаш от нищото пред мен се материализира жълто такси. Завива и спира пред мен. О, боже! И откъде се появи това? За момент наблюдавам скована как таксито оставя пътниците на тротоара до мен и превключва лампичката за свободно. Ама как стана това? В един миг го нямаше, а в следващия...

„Хайде, Луси, скачай вътре!“ — подканя ме моят тъничък гласец.

— Източна Петдесет и седма улица, моля! — казвам на шофьора, докато се вмъквам в таксито. Брей, чухте ли ме? Говоря като истинска

ньюйоркчанка! Усмивам се доволно на себе си и не се сдържам да добавя: — И дай газ до ламарината!

* * *

Робин беше права — този ресторант наистина е тузарски.

Посреща ме униформен управител и ме повежда през изискан салон с приглушено осветление, в който единствените шумове са от тихи разговори и звън на сребърни прибори. Стигаме до осветена от свещ маса, скътана в ъгъла. Където ме чака Натаниел, изглежда безупречно в тъмносивия си костюм.

Разговаря с някого по айфона си. Когато ме вижда, по лицето му се разлива усмивка.

Стомахът ми се преобръща като палачинка.

— Извинявай, Джо, ще ти звънна утре — изрича в телефона, затваря и веднага ми прошепва: — Изглеждаш възхитително!

— Благодаря! — усмивам се и аз и всичките ми притеснения за тоалета ми се изпаряват. Не знам защо въобще бях толкова нервна. Нейт ме е виждал облечена в неговите боксерки и тениска, с разрошена коса и без капчица грим. Вярно, че това беше преди десет години, но въпреки това... — Извинявай, че закъснях!

— Радвам се, че нищо не се е променило — отбелязва той, изправя се и ме целува.

В гърдите ми се надига копнеж. Така си е, той е прав. Нищо не се е променило.

— Е, как мина денят ти?

Измъкната от похотливото си мечтание, аз забелязвам, че сервитьорът ми дръпва стола.

— Ами, нали знаеш — отговарям неопределено, докато сядам.

— Много работа, нали? Аз също — кимва успокояващо Нейт. Е, аз нямах предвид точно това. Ако трябва да бъда честна, денят ми мина като в мъгла и в очакване на тази вечер. — Цял ден бях в студиото на записи. Доста изтощително.

— Какво снимате? — Като познавам Нейт, сигурно е някаква драма или документален филм за история или политика, каквото той завърши в Харвард.

— Една телевизионна игра.

— Телевизионна игра ли? — вдигам изненадано очи аз. Но веднага след изненадата като че ли следва леко разочарование. Кое е нелепо. Така де, какво им е лошото на телевизионните игри? Родителите ми само тях гледат.

— Знам, че сега си мислиш: „За какво му е на Нейт да продуцира телевизионни игри.“ Но по отношение на печалбите...

— О, нищо подобно! — побързвам да го успокоя. — Аз обичам телевизионните игри!

Добре де, малко преувеличих. Не си спомням кога за последен път съм гледала телевизионна игра. Май беше миналата Коледа, у мама и татко, когато гледахме „Стани богат“. Кейт също беше с нас и по традиционния си начин отговаряше на въпросите много преди участника и на всичко отгоре винаги вярно. Що се отнася до мен, аз трябваше да използвам жокера „Позвъни на приятел“ още за първия въпрос.

— Сериозно? — поглежда ме доволно Нейт. — И коя ти е любимата?

Мамка му!

— Ами... по дяволите, толкова са много — изричам неопределено. — Трудно ми е да избира.

— Ти винаги си имала трудности при вземането на решения — отбелязва с усмивка той и се присяга за ръката ми през масата. — Спомняш ли си Италия и сладоледа?

Пръстите му се сплитат в моите и по цялото ми тяло плъзва топлина.

— Добре де, ама там имаше толкова много видове и всичките бяха толкова вкусни! — издигам глас в опит за протест аз, като си спомням как го карах да ме чака, докато опитвах по една лъжичка от всеки сладолед. А той винаги избираше ванилов. — Като стана въпрос за сладолед, най-вкусният, който съм яла, не беше в Италия. Беше в Париж, в едно приятно малко кафене край „Сакре Кьор“.

— Кога си ходила в Париж?

— За миналата Нова година.

— Хей, ама аз също бях там тогава!

— Няма начин!

Споглеждаме се.

— Виж ти какво съвпадение! А гледа ли фойерверките за Нова година?

— Над Айфеловата кула ли? Разбира се! — кима енергично той и се ухилва. — Бяха направо невероятни, нали?

— Особено онази част, когато от всички страни полетяха ракети...

— ... и когато цялата кула сякаш избухна точно в полунощ! — довършва той.

И се вторачваме невярващо един в друг.

— Ти си била там — изрича тихо той.

— Ти също — прошепвам аз.

Цялата изтръпвам. Като си представя, че сме били толкова близо, че сме били в един и същи град по едно и също време, гледали сме едни и същи фойерверки в една и съща част от небето... а изобщо не сме разбрали!

— Чак не мога да повярвам! — ухилва се Нейт. — Ти и аз в Париж, за миналата Нова година! Ама че ирония!

— Така си е — съгласявам се аз и без да обръщам внимание на топката в стомаха си, се засмивам. — Голяма ирония наистина.

След няколко минути се появява сервитьорът, за да вземе поръчката ни. Всичко ми изглежда много вкусно, обаче има две неща, които никога не съм чувала, и моля сервитьора да ми ги обясни. Не съм свикнала да се храня в подобни тузарски ресторанти. В сравнение с моето квартално италианско ресторантче в Лондон с червено-белите покривки на точки и тихата италианска музика това е един съвсем различен свят.

Като се старая да не се издавам колко съм боса в подобна обстановка, аз избирам напосоки спагети с диви гъби, докато Нейт се спира на риба със зелена салата.

— И бутилка шампанско — допълва той, като ми се ухилва от другата страна на масата.

Вътрешностите ми отново се преобръщат. С тази скорост не след дълго съвсем ще си разменят местата.

— Какво празнуваме? — прошепвам, когато сервитьорът се отдалечава.

— Решението ми да вляза в галерията! — отсича категорично той, а после се заглежда продължително в мен. Усещам, че през главата

му минават множество мисли. — Не възнамерявах да го направя, но ако не бях влязъл...

— А какво те накара? — питам.

— Нямам представа — свива рамене той. — Съвсем инцидентно решение. Обикновено не се мотая в тази част на града, но се бях запътил за един делови обяд и имах пет минути за убиване, така че просто надникнах. Ако трябва да бъда честен, почти я подминах, но после...

— После какво? — подканям го аз.

— Не съм много сигурен — сбърчва чело той. — Незнайно защо бях обхванат от някакво желание да вляза вътре. Странна работа. — Поклаща глава, а после се засмива. — Обаче не си мисли, че обичам да запълвам обедните си почивки с импулсивно купуване на произведения на изкуството. Обикновено се задоволявам само със салата.

Засмивам се и в този момент се появява сервитьорът с бутилка шампанско в ръка. Отваря го, както си му е редът, и умело налива вино в две тънки, високи чаши.

— За Венеция? — вдига тост Нейт, като ми подава моята чаша.

— За галерията! — казвам аз.

— За нас! — завършва тихо той, приковава погледа ми и двамата чукваме леко чашите си.

По гърба ми отново пролазва вече познатата тръпка. Побързвам да я потуша с отливане от шампанското. Студените балончета погъделичкват приятно езика ми.

Имам чувството, че сънувам. Имам чувството, че ако се ошипя, ще се събудя и ще се върна обратно в стария си живот. Вместо това обаче съм с Нейт, в някакъв фантастично луксозен ресторант, пия шампанско и го събличам с очи през масата.

Прекъсва ни извъняването на телефона му. Той поглежда екрана, смръщва се и казва:

— Извинявай, Луси, но се налага да отговоря. По работа е.

— Няма проблеми — кимвам щастливо.

Той ме дарява с благодарна усмивка, а после включва телефона.

— Здравей, Джон! Както говорихме и преди, в зависимост от пилотния епизод, ще ми се да пуснем шоуто колкото е възможно по-

скоро на екран и много ще се радвам, ако Реджис поеме задачата на изпълнителен продуцент...

И докато той си говори по работа, аз отпивам нова глътка от шампанското си и оглеждам ресторанта. Клиентите са адски изискани. По-голямата част от тях са двойки, предимно по-възрастни. Жените изглеждат по един и същи начин — с тен от Хамптънс и професионално издухани коси, а мъжете са все прошарени и с дизайнерски костюми. Макар че ето там зървам една доста раздърпана двойка. Мъжът е небръснат и носи слънчеви очила.

Засмивам се презрително. Че кой уважаващ себе си човек носи тъмни очила в ресторант? За кого се мисли тоя? За Боно ли?

Плъзгам разсеяно поглед към него, докато той се помества леко и вече го виждам по-добре.

О, боже! Ама това наистина е Боно!

Ококорвам очи. Направо не мога да повярвам! Звезда да вечеря в един и същи ресторант като мен! Виждате ли кое му е хубавото да ходиш по тузарски ресторанти в Манхатън?! В моето скромно италианско ресторантче в Ърлс Корт такова нещо не може да се случи.

— Добре, изпрати ми данните по имейла и утре ще се чуем. Благодаря, Джон — казва Нейт и затваря. А после се обръща към мен: — Още веднъж извинявай!

— Няма проблеми, наистина! — усмихвам се аз, а после се привеждам през масата и прошепвам. — Знаеш ли, че точно зад теб седи Боно?

Очаквам от Нейт да се ококори и да опита да надникне дискретно, но вместо това той само свива безразлично рамене и казва:

— Е, и?

И взема чашата си с шампанско.

— Да бе! Сигурна съм, че е той! — кимам и хвърлям още един таен поглед през рамото му. — Така де, изглежда точно като него!

— Да не си фен на „Ю Ту“?

— Е, не съвсем, но веднъж гледах техният концерт и бяха много готини!

— Да, аз също гледах един концерт. Един мой приятел беше спечелил билети за последния им концерт на живо в Дъблин и ме покани. Беше преди няколко години.

— Да, през юни 2005 година — довършвам, преди да успея да се спра.

— Ама ти май наистина си им фен! — засмива се той.

Вторачвам се в него и изричам бавно:

— Аз бях там.

— Моля? — поглежда ме той, като че ли не ме е чул добре.

— Моето тогавашно гадже ме заведе на същия концерт. Е, не че ми беше точно гадже... — побързвам да се оправдая. — Ходихме само на няколко срещи и...

— Майтапиш се!

— Не бе, наистина! Имахме съвсем различни интереси. Той обичаше да ходи по фестивали и да взема халюциногенни вещества, а аз... Добре де, веднъж наистина хапнах курабийки с хашиш, но само защото си мислех, че са нормални курабийки и...

— Говоря за концерта — прекъсва ме Нейт и аз се изчервявам.

— Да, разбрах.

Поклащам невярващо глава. Първо Нова година в Париж, а сега това... Сякаш наистина ни е било писано пак да се срещнем. Сякаш през всичките тези години ние сме обикаляли земното кълбо, ходили сме на едни и същи места по едно и също време, но непрекъснато сме се разминавали.

Досега.

— Човек би си помислил, че си ме следила — отбелязва той, като че ли разчел мислите ми.

— Или че ти си ме следил! — възкликвам възмутено. Божичко, превръщам се в Робин! Ама, разбира се, че е просто съвпадение! На онзи концерт имаше хиляди други хора!

— Между другото, това не е Боно — доверява ми той, като ми намигва.

— Така ли? И как разбра? — Надниквам над рамото му и виждам, че човекът се изправя. И едва не подскачам на мястото си. Божичко, ама този човек е гигант! Сигурно е над два метра! Изчервявам се от срам и промърморвам: — Да де, но приликата беше много голяма.

— Предполагам смяташ, че онази, която седи ей там, в другия ъгъл, е Мадона — подхвърля закачливо той.

— А до нея са Пош и Бекс — изкисквам се високо.

— Шшшт! — смръщва се той и ми показва с жест да внимавам.
— По-леко с децибелите!

— О, извинявай. — Кикотът ми автоматично утихва и аз свеждам сконфузено глава. Имам чувството, че ми е заповядано да се пръждосам. Знам си, че когато си пийна, ставам малко по-шумна от нормалното, но това шампанско ми се качи право в главата! Така става, когато пия на празен стомах. За мое щастие точно в този момент се появява сервитьорът с храната ни.

— Ммммм, божествено е! — отбелязвам, когато слагам първата вилица спагети в устата си. — Искаш ли да опиташ?

— Не, благодаря. Старая се да се пазя от въглехидрати — отговаря Нейт и се заема със зелената си салата.

— И не ядеш спагети, така ли? — възкликвам, автоматично опитвайки се да си представя живота без макарони със сирене. Но не успявам.

— Да. Както и хляб или картофи — кимва той и отваря с вилицата и ножа си един лист маруля. — Както и повечето готвени храни.

— И никакви бисквити? — изписквам.

— И без това не бих ги ял. Те са пълни с рафинирана захар.

— Аха, ясно — кимвам, като се старая да не мисля за всичките пакетчета сладки неща, които съм погълнала през живота си. — Разбирам.

— Като си помисля само с какво се хранехме, когато бяхме в Италия! — върти очи той и клати глава. — Всичката онази пица, всичкият сладолед! Представяш ли си и сега да ги ядеш, а?

Няма нужда да си представям — това е почти единственото, което двете с Робин ядем. Апартаментът ни е пълен с кутии от пица и сладолед. Ами ако Нейт реши да ми дойде на гости след вечерята? Ужас!

— Божичко, не! — побързвам да изрека на глас, а наум си напомням по някое време да отскоча до тоалетната и да изпратя един есемес на Робин, за да я помоля да скрие всички веществени доказателства. За всеки случай.

— Докато живеех в Лос Анджелис, започнах да водя доста по-здравословен начин на живот — продължава той, оставя вилицата си и

се привежда към мен. — Обичам да катеря каньоните, тичам по плажа...

В главата ми се включва лента на тичащия по плажа мускулист Нейт и в гърдите ми се надига похот.

— А ти с какво се занимаваш през свободното си време?

— Кой, аз ли? — връщам се рязко от фантазията си аз и забелязвам, че той чака отговора ми.

— Да, ти. За да се поддържаш във форма — пояснява с усмивка. Нищо. Абсолютно нищо.

Мамка му! Сети се за нещо! По-бързо! Не искам да изглеждам като някоя мързелана, която по цяла вечер си лежи на дивана, гледа Опра и яде бисквити. Добре де, не всяка вечер.

— Ами... обичам да карам ролери!

Е, „обичам“ е малко силна дума за случая. Веднъж отскочих до Хайд Парк, но не знаех как да се спра. И накрая се стоварих върху група френски туристи. Много зле за англо-френските отношения.

— Обичам и йогата.

Ходих на йога веднъж. Може би два пъти. Но иначе много я обичам. И най-вече телата като на Гуинет Полтроу.

— Така ли? Аз също! — отбелязва доволно Нейт. — Някой път трябва да отидем на йога заедно!

Мътните го взели!

— Може, обаче не съм много добра — побързвам да се оправдая. Ако трябва да бъда честна, последния път, когато ходих на йога, едва не си изкарах крака от ставата, докато се опитвах да си пипна пръстите.

— Не се притеснявай, ще ти помагам. В Лос Анджелис имах страхотен учител — отбелязва той, протяга ръка през масата и хваща моята и ми се усмихва така, че над коленете ми започват да лазят тръпки. — Или може би трябва да си правим частни уроци. Само ти и аз.

И задръжките ми автоматично падат, когато си представям как двамата с Нейт посрещаме всяка сутрин слънцето, как после пием пресен портокалов сок, облечени с онези страхотни екипи, дето подчертават фантастичните ни тела. И оттук нататък мисълта ми сама поема напред... Можем да отидем да живеем на брега на Индия и да прекарваме дните си в напяване на „Омммм“...

Не че много държа да живея на брега на Индия и да припявам „Омммм“, но все пак.

— Звучи страхотно! — усмихвам се замечтано аз.

— Нали? — ухилва се той.

А после млъкваме и започваме да се гледаме като два влюбени гълъба или по-скоро — като влюбени тийнейджъри. Ама че работа! Адски смущаващо!

Но и фантастично.

* * *

Останалата част от вечерта минава в приятна мъгла от вкусна храна, леденостудено шампанско и флирт. Пропускаме кафето и десерта, тъй като Нейт ги смята за вредни, но пък той ме кани в дома си за едно питие. По блясъка в очите му разбирам, че няма предвид чаша какао.

Докато той оправя сметката, аз изтръпвам.

Въпреки че тръпна и от представата за онези шоколадови петифури с горещ сос, за които спомена сервитьорът.

— Добре ли си? — пита той и гали косата ми, а аз се отпускам на рамото му на задната седалка на таксито.

— Да, чудесно — кимвам. През тънката коприна на роклята си усещам твърдото му бедро как се притиска в моето. Изминаха само няколко часа, откакто бяхме заедно в леглото, но вече ми се струват цяла вечност.

— Спи ли ти се? — промърморва той и прокаква пръсти по тила ми.

— Не — изричам с мъка аз, като се старая да не издам възбудата си. Това е като че ли най-дългото пътуване с такси на света. След толкова много шампанско и в очакване на онова, което предстои, всеки червен светофар ми се струва безкраен, всяка пресечка — вечност. Плъзвам ръка към скута му и усещам твърдината. Той леко потръпва и дишането му се учестява. — А на теб?

— На мен също не. — Ръката му се плъзва под роклята ми и към слабините ми се втурва топлина.

Божичко, това е сюрреалистично! Водим си напълно нормален разговор, като същевременно не можем да спрем да се опипваме.

Адски възбуждащо е!

— Та щом не ни се спи, какво предлагаш да правим, а? — питам с най-невинен глас аз, докато измъквам ризата му и плъзвам ръка под колана му.

— Амиии и аз не знам — отвърща той, влизащ успешно в ролята си. — Да гледаме дивиди?

Вече едва дишам.

— Какви филми имаш? — успявам все пак да изрека. Тялото ми пулсира и ми се налага да впрегна цялата си воля, за да не поискам от него да прави секс с мен тук и сега, на задната седалка на таксито.

Да бе, вече разбрахме каква съм.

— О, сигурен съм, че ще мога да ти предложи нещо по твой вкус! — прошепва той в ухото ми и ме пронизва с топлия си дъх.

— Така ли? — изричам дрезгаво.

— Така — прошепва той и гласът му потреперва.

А после, най-сетне, таксито спира пред неговата сграда и Нейт плаща и ние минаваме през въртящите се врати и влизаме във фоайето. Изпълнена съм с такава велика похот, че не забелязвам нито портиера, нито изкачването с асансьора. Единственото, които съзнавам, е тялото на Нейт до моето, топлото му ухание на мускус и накъсаното му дишане във врата ми.

А след това вратите се отварят и ние влизаме в апартамента и казваме „лека нощ“ на портиера, и оставаме само двамата. Най-накрая.

— Знаеш ли, нещо не съм в настроение за филми — обръщам се към него аз. Имам чувството, че тялото ми всеки момент ще експлодира.

— А за какво си в настроение? — пронизва ме той с очи.

Не мога повече! Не мога да играя тази игра повече!

— За това! — прошепвам и го придърпвам към себе си.

Целувам го. Снощи бях толкова пияна от онова червено вино, че сексът малко ми се губи. А и всичко стана толкова бързо, за да го помня. И всичките онези емоции...

Сега обаче съм твърдо решена да пренавия лентата, за да гледам филма наново. За всеки случай — ако нещо съм пропуснала. И

плъзгам ръка по гърба му, докато той впира устни в моите и ме придърпва на пода.

* * *

След това просто си лежим и дремем. Лежа си блажено на гърдите му и слушам как дишането ни постепенно се успокоява. Известно време никой от нас не казва нищо. А после той обръща глава, целува ме нежно по бузата и изрича тихо:

— Искам да ти покажа нещо.

— О, мисля, че вече видях всичко — подмятам закачливо.

— Не, не си! — тръсва усмихната глава той и се изправя.

Все така гол, той изчезва нанякъде, докато аз продължавам да си лежа на килима, затоплена и щастлива. Протягам се като котка и се прозявам. Чувствам се ленива, изчерпана, задоволена.

— Открих го днес — изрича той, когато отново се появява. — Мислех, че съм го изгубил много отдавна, но незнайно защо той отново се появи, сякаш отникъде. — Повдигам се на лакти и го поглеждам, а той се привежда да ме целуне. — Почти като теб.

Поглеждам го объркано. Но за какво ми говори? А после забелязвам, че на врата му виси нещо. Медальон. *Половинка монета*.

Сърцето ми прескача. В гърдите ми се надига възторг. Това май наистина е нещо повече от съвпадение. Това трябва да е повикът на съдбата!

— Странно, че го казваш... — промърморвам, претъркулвам се и протягам ръка към чантата си. Започвам да ровя и накрая го откривам. Моята половинка от монетата.

— Ето! — Поставям го триумфално на врата си и двамата се споглеждаме щастливо.

— Хей, питам се дали те... — Нейт се привежда към мен, вдига медальона ми и внимателно го доближава до своя. Двете половинки щракват една в друга. Като две парченца от пъзел.

— Перфектно пасване — промърморвам.

— За медальоните ли говориш или за... — повдига закачливо вежди той.

— Нейт! — изкисквам се аз и го плясвам игриво.

— Какво бе? — засмива се той, а после замръзва на място, плъзва пръст по рамото ми и казва: — Знаеш ли, сега, след като отново те открих, не смятам повече да те губя!

— Да бе! — подкачам го аз, но дълбоко в себе си усещам прилив на щастие.

— Говоря напълно сериозно! — прошепва той. Сините му очи се впиват в моите и той добавя: — Никога повече няма да можеш да се отървеш от мен!

— Виж на това вече му се вика съвпадение! — отсичам аз, придърпвам го надолу към себе си и прошепвам на свой ред: — Ти също никога няма да можеш да се отървеш от мен!

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Останалата част от седмицата се изнизва в поразмазани кадри с романтични вечери в някои от най-тузарските ресторанти на Ню Йорк, разходки с каляска из Централ Парк, зашеметяващ букет бели лилии, доставени на работното ми място...

Въобще всичко, за което една жена може да си мечтае, че и отгоре. И най-невероятното от всичко е, че този път това не се случва на някой друг. Не се случва на някоя поредна звезда, за която съм прочела в списание, докато пътувам с метрото, или на някоя приятелка на приятелка, за която са ми разказали неомъжените ми приятелки на по едно питие. А се случва на мен — Луси Хемингуей.

Така де, кой би си помислил, че само преди няколко дена си живеех скучния нормален живот, правех нормални неща, като например да се оплаквам от целулита си на Робин или да си пера бельото на ръка и после изведнъж — бум! Сблъсках се с Нейт и всичко се промени. Не че животът ми преди е бил чак толкова ужасен — нищо подобно. Просто беше... Добре де, да го кажа по друг начин — вече не мисля нито за целулит, нито за пране на ръка.

Сега съм твърде заета да се хилия на поредния похотлив есемес, който излиза на телефона ми, или да лежа и да се кискам в обятията му, след като сме правили секс за милионен път.

Що се отнася до моя целулит, странното е, че Нейт като че ли въобще не го забеляза!

Приласкани в пашкула на нашия малък свят, наречен „Нейт и Луси“, ние като че ли не забелязваме нищо друго. И с всяка следваща сутрин ми става все по-трудно да се измъкна от огромния му апартамент, за да хвана метрото за работа. Ще ми се да сме като Джон Ленън и Йоко Оно и просто да си лежим в леглото цяла седмица — макар че моите причини са далеч не толкова благородни. Така де, не можете да отречете, че десет години са доста време за наваксване!

Та във връзка с това в мига, в който влизам в галерията, автоматично превключвам на работна вълна. Носенето на крилата на

романтиката и любовта може и да е прекрасно нещо, обаче е и изчерпващо и нищо друго не можеш да свършиш, а задачите ваят една след друга и този петък е голямото откриване на изложбата. Да срещнеш голямата си любов и да организираш първото си откриване на изложба в Ню Йорк в рамките на една и съща седмица си е истинско предизвикателство, обаче аз не се огъвам пред трудностите. Непрекъснато превключвам от „влюбената Луси“ на „работещата Луси“, а после обратното — същински Супермен, само дето ми липсва мантията.

Докато до петък вечер всичко от списъка ми е отменено с моя чисто нов тънкописец. Сестра ми Кейт открай време е фен на тънкописците. Има си ги във всички цветове и винаги си ги носи в чантата — за разлика от мен, която никога не може да открие в чантата си нещо за писане или в най-добрия случай парче въглен, с който съм рисувала. Този път обаче съм твърдо решена и аз да стана организирана като сестра си.

„Състави списък на гостите“ — чавка. „Разпрати покани“ — чавка. „Напиши промоционални материали“ — чавка. „Резервирай фирма за кетъринг“ — чавка. „Наеми обслужващ персонал“ — чавка. „Подреди картините за изложбата“ — чавка. Така, готово. „Сега единственото, което ни остава, е всичко да мине успешно“ — си казвам наум и се превръщам в кълбо от нерви в мига, в който забелязвам появата на първите ни гости.

— Добре дошли в галерия „Номер Трийсет и осем“! — усмихвам се професионално и отмятам имената им в списъка. — Моля, чувствайте се свободни да опитате целия ни бюфет и да се наслаждавате на творбите на изкуството! Ако имате някакви въпроси, аз се казвам Луси и за мен ще бъде удоволствие да ви помогна с каквото мога!

„Паникьосай се“ — чавка.

* * *

Само след двацет минути галерията вече жужи от народ. Вечерта е гореща и задушна и вратите ни са широко отворени. Хората

се мотаят наоколо и от време на време се изсипват на тротоара пред входа.

Тълпата е колоритна и разнородна — вкусът на Магда винаги е бил еkleктичен. Художници с мрачна визия в строги костюми и тъмни очила се разминават с бляскави светски дами и едва напъпили моделки. Тук-там може да се забележи някой и друг актьор, както и изобилие от доста възрастни мъже с невъзможно бели зъби и съпруги с невъзможно опъната кожа, отрупани като коледни елхи с диаманти и дизайнерски чанти. Докато ги гледам как раздават въздушни целувки с подозрително набъбналите си устни, оставам с впечатлението, че заедно с шефката ми всичките пазаруват лицата си от един и същи магазин.

— Браво бе, умнице! Страхотна работа си свършила!

Вдигам очи и зървам Робин да подскача енергично към мен с ветрееща се свободно коса и широка усмивка, лепната на лицето. Тази седмица почти не съм я виждала, тъй като прекарвам нощите си при Нейт, затова сега ми става много приятно, че тя успя да се появи. Облечена е в поредния си бродиран кафтан и чифт рибарски панталони, а на ушите ѝ висят най-дългите обеци, които някога съм виждала.

— Изглеждаш прекрасно! Косата ти е направо божествена! — допълва тя и се хвърля на врата ми. — Този цвят много ти ходи!

— Благодаря! — ухилвам се аз. В чест на събитието днес успях да намеря време и да се отбия в близкия фризьорски салон, където смених цвета на косата си от отегчително кестеняво на изкусителен касис.

— Натаниел виждал ли те е с този цвят? — пита възбудено тя.

Всъщност иска да каже: „Натаниел тук ли е вече?“ Цяла седмица ми опява, че искала да го види, но аз реших да го запазя като изненада за тази вечер.

— Обади се, че малко ще закъснее в студиото, но веднага щом се появи, ще ви запозная! — обещавам ѝ аз.

— Жестоко! Нямам търпение! — ухилва се тя. — Окей, ще отскоча за едно питие, докато не съм умряла от жажда. Ти искаш ли да ти донеса?

— О, не, благодаря — поклащам глава. — По-добре да не пия, докато съм на работа.

— Хубаво. Ей сега се връщам.

Когато тя изчезва в тълпата, аз се насочвам отново към списъка с гостите. Продължават да пристигат още хора, а очаквам и други, в това число сестра ми и съпруга ѝ Джеф, които обаче ми изпратиха съобщение, че щели да позакъснеят. Имали някаква среща. Не мога да виня Кейт. Като я познавам, сигурно става въпрос за някоя суперважна адвокатска среща на стойност милиони долари. В сравнение с нейната работа моето откриване на изложба в галерията е едно нищо.

— Съжалявам, че закъснях, скъпа! — прекъсва един познат глас мислите ми.

Вдигам очи и зървам пред себе си Нейт. И стомахът ми прави обичайното си салтомортале.

— Значи все пак успя! — възкликвам аз и се изпълвам с неземно щастие, когато той се привежда, за да ме целуне.

— Беше на косъм. В студиото е истински кошмар!

— Така ли? Някакви проблеми? — Поглеждам го разтревожено.

— Засега нищо особено — отвърща той, като проверява айфона си. — Имаше един малък проблем с водещия на една от игрите, които продуцирам. Прави се на примадона, опитва се да налага невъзможни изисквания. — Млъква и ме поглежда. — Хей, я чакай! В теб има нещо различно!

Изпълвам се със задоволство. Значи все пак е забелязал косата ми!

— Какво ще кажеш? — питам и закачливо я отмятам назад.

Той се смръщва и промърморва:

— Луси, косата ти е *виолетова*!

— Нищо подобно! Нарича се „изкусителен касис“! — възразявам, а после се усещам. — Да не би да не ти харесва?

Той ме оглежда така, сякаш ме преценява. Накрая отговаря сдържано:

— Е, определено е интересна.

И ме залива с кофа студена вода.

Той не харесва новата ми коса!

— Възхитителен цвят, нали?

Чувайки гласа на Робин, аз се обръщам и я зървам с чаша в ръка. Кокори се и оглежда внимателно мен и Нейт.

— Робин, запознай се с Нейт — побързвам да ги представя аз и да отклоня разговора от косата си. — Моят приятел — допълвам.

Добре де, не мога да устоя. Само изричането на тази дума ми доставя неземно щастие.

— Толкова съм щастлива да се запознаем! — възкликва в типичния си ентусиазиран стил Робин и се хвърля на врата му със свободната си от чаша ръка. — Знам всичко за теб!

— Така ли? Всичко? — отвръща развеселен Нейт и ми намигва над пъстрото й рамо. Аз се изчервявам.

— Имам предвид за Венеция и за моста, и за легендата! — обяснява тя, освобождава го от прегръдката си и отстъпва назад, оглеждайки ни. — Вижте се само! Вие сте страхотна двойка, знаете ли?

Аз отново се изчервявам, а Нейт ме прегръща топло.

— Не бе, сериозно! — продължава тя и лицето ѝ изведнъж става много сериозно. — На вас двамата ви е писано да бъдете заедно! Нали знаете, че има сили, които не разбираме, енергия, която е над всеки от нас... — Не довършва. Сnižава глас, сякаш се готви да ни каже голяма тайна, и продължава: — Можете да ми вярвате, когато ви казвам, че съдбата е удивително нещо! А това е вашата съдба! Този път в живота е бил начертан само за вас! Това е вашият късмет! Вие сте като марионетки в ръцете на съдбата, която дърпа конците ви, и...

Монологът на Робин е прекъснат внезапно от звъненето на нечий телефон. Нейт автоматично бръква във вътрешния си джоб, поглежда екрана и казва:

— Моля да ме извините, но трябва да приема този разговор. По работа е. Търсят ме от студиото!

— О, няма проблеми, давай! — махва с ръка Робин, като превключва автоматично на обичайния си гласов регистър, който е „високо, клонящо към много високо“.

Нейт си залепва блутута на ухото, отдалечава се от нас и казва:

— Да, говори Натаниел Кенеди.

— О, Луси, възхитителен е! — ахва съквартирантката ми в мига, в който той ни обръща гръб.

— Така ли смяташ? — изричам предпазливо, макар да си знам, че наистина е възхитителен.

— Абсолютно! — възкликва тя и ме поглежда с насълзени очи. — О, скъпа, толкова се радвам за теб! — Прегръща ме, а после се отдръпва подсмърчайки. — Извинявай, понякога много се разчувствам... Просто... — Попива сълзите си с ръкава на кафтана и леко хлъцва. — Ей сега се връщам! Само да си взема салфетка!

Набутва чашата си в ръката ми, обръща се и се втурва през тълпата. В мига, в който гостите се разделят, за да я пуснат, зървам сестра си. С неизменното куфарче в ръка, задължителния тъмен делови костюм и измъчено изражение. Дори и да искаше, не би могла да изглежда повече не на място на това модно събитие в света на изкуството.

— Здравсти, Кейт! — помахвам ѝ аз, за да привлека вниманието ѝ. Когато ме вижда, тя тръгва с широка крачка към мен. — Толкова се радвам, че успя да...

— Онзи там да не би да е човекът, който си мисля, че е? — прекъсва ме безцеремонно тя и кимва по посока на Нейт, който все още говори по телефона си.

О, по дяволите!

Сърцето ми се разхлопва. Проблемът е, че засега така и не успях да кажа на сестра си за Нейт. Не че забравих. По-скоро... Добре де, съзнателно си премълчах. Тази седмица тя ми остави десетки гласови съобщения, обаче аз се задоволих да ѝ отговоря само с един есемес, за да ѝ съобщя, че имам много работа, което си е съвсем вярно. Тази седмица действително имах много работа.

Освен това бяха суперзаета да се влюбвам отново в Нейт, но точно това някак си нямаше как да ѝ съобщя. Сестра ми трудно би могла да се нарече голяма почитателка на Натаниел Кенеди.

— Ами... всъщност, той е — промърморвам, като не смея да я погледна в очите.

— Мъжът от моста? — ахва изумено тя.

— Нарича се Натаниел — опитвам се да се защитя аз.

— Мога да го нарека още с хиляди имена, но надали някое от тях ще му се стори като комплимент! — отсича сестра ми с опасна ледена нотка в гласа.

Усещам как челюстта ми се стяга и как раменете ми се изпъват, както става винаги, когато се каня да се скарам със сестра си.

— Мога да го нарека, примерно, *женен*! — продължава тя.

— В момента се развежда — побързвам да ѝ обясня. — С жена му отдавна са разделени. И той се е преместил да живее в Ню Йорк.

Кейт присвива очи и ме пронизва с онзи поглед, който ужасява вицепрезидентите на адвокатските фирми в цял Манхатън.

— Ти да не би пак да се срещаш с него, а? — изрича с глас, от който всеки би потреперил.

От изражението на лицето ми става ясно, че няма нужда да ѝ отговарям.

— О, боже, наистина се срещаш с него! — ахва тя и се ококорва.

— Ние сме влюбени — отронвам аз, като се старая да потисна усмивката си на блаженство, обаче не успявам.

— Влюбени ли? — отстъпва тя, сякаш някой току-що бе вдигнал срещу нея пистолет. — И откога, ако смея да попитам?

— Откакто бях на деветнайсет — отговарям замечтано.

Кейт се изхилва презрително и отсича:

— Луси, не си го виждала десет години! Хората се променят!

— Може, ама той — не! — срязвам я аз. Ама защо голямата ми сестра винаги трябва да е толкова негативна?! — Добре де, вече не пие кафе и играе йога, но...

— Йога ли? — зяпва Кейт.

— Че какво ѝ е лошото на йогата? — извисявам глас аз. — Тя е много полезно занимание! Даже вече вземаме частни уроци, само двамата!

— *Ти? Играеш йога?!* — шашва се сестра ми, а после се размива с глас. — Стига, Луси! Та ти не можеш дори да докоснеш пръстите на краката си!

— Мога! Е, почти — нацупвам се аз, като си спомням вчерашния ни урок с Яни, инструктора ни по йога. Има дълга черна коса, дълга бяла роба и малко ми напомня за Исус. Особено когато започне да говори за просветление и духовност и откриване на силата вътре в теб. За нещастие единственото, което открих, е, че тялото ми просто не се превива. Но както казва и Яни, всичко е в тренировките. — Освен това йогата е по-скоро за духа, отколкото за тялото. Може би и ти трябва да пробваш някой ден! — допълвам важно и вирвам нос.

Сестра ми ме оглежда така, сякаш съм извънземен.

— Ехо, ти там! Може ли този робот, който е откраднал сестра ми, да ми я върне обратно? — подвиква тя.

— Ако смяташ през цялото време да ми се подиграваш...

— Е, хайде де, Луси!

— Никакви „Хайде де, Луси“! — срязвам я вече на доста висок глас аз. — Просто двамата отново се събрахме и този път завинаги, и толкова! Край на дискусията!

След това необичайно за мен избухване аз млъквам и се изчервявам. Кейт ме поглежда уплашено, помълчава, а после изрича тихо:

— Луси, извинявай! Не съм искала да ти провалям връзката! Просто... сигурна ли си?

— Никога не съм била по-сигурна! — отсичам решително. А след това не се сдържа и възкликвам: — О, Кейт! Това е! Това е истинският! Той е Единственият! Той е моята сродна душа!

Чувствам се така, както когато бяхме малки и се сгушвахме вечер под завивките, за да споделяме тайните си.

Обаче този път по лицето на Кейт не се забелязва вълнение или възторг. Тя ме наблюдава абсолютно безизразно, отваря уста, за да каже нещо, но очевидно размисля и я затваря. Въздиша. Накрая промърморва:

— Просто се притеснявам за теб, това е всичко.

— Хубаво. Но недей! — Хващам ръката ѝ. — Кейт, наистина съм много щастлива! Погледни ме само! Кога за последен път си ме виждала толкова щастлива, а?

Тя се замисля, а после повдига вежди и отговаря:

— Може би, когато успя да се снимаш с Даниел Крейг?

— Да бе, и все още си я държа като скрийнсейвър! — ухилвам се аз и си спомням как веднъж случайно се сблъсках с него пред „Прет-а-Манже“ на Кингс Роуд в Лондон, а Кейт ни снима с телефона си. Та на снимката аз се хия като пълен идиот, а той изглежда умопомрачително секси. — Редува се с една друга негова снимка, как излиза от морето по плувки.

— Късметлийка! А моят скрийнсейвър е с Джеф! — отбелязва тя и се усмихва кисело. — Слава богу, не по плувки!

Разсмивам се с глас. За разлика от сестра ми Джеф няма никаква воля, когато се стигне до диети и гимнастически упражнения. Самият той се описва като „пухкавичък“. Кейт обаче го описва като „непоправим мързел“ и непрекъснато го ръчка да ходи с нея на фитнес.

— Та като стана въпрос за Джеф, той тук ли е? — питам, след като най-сетне успявам да овладеея смеха си.

— Да, ей там!

Погледът ми се плъзга към другия край на галерията, където зървам Джеф да кръжи пред „Бял шум“ — абстрактно платно от един от новите ни художници, и да я съзерцава неуверено. Очевидно е бил инструктиран да изчака там, докато не се увери, че хоризонтът е чист.

— Боже, ама той е отслабнал! — възкликвам поразена, когато Кейт му помахва да дойде при нас.

— Така ли? — поглежда го неуверено тя, когато той тръгва. — На мен ми изглежда все същият.

— О, не! Определено е по-слаб! Какво стана? Да не би най-накрая да си успяла да го завлечеш със себе си на фитнес?

Кейт се изхилва презрително и отвърща:

— Мечтай си! Идеята на Джеф за физически упражнения е да натиска бутоните на дистанционното. Нали така, скъпи? — пита, когато той се приближава.

— Абсолютно, скъпа! — ухилва се той, отдавна научил се да се съгласява с всичко, което каже жена му. Целува я по бузата и се обръща към мен: — Страхотна изложба, Луси! Опасявам се обаче, че аз не разбирам много от изкуство. Всичко ми изглежда като безсмислени заврънкулки — допълва с извинителен тон.

— Защото е абстракционизъм — разсмивам се аз.

Двете със сестра ми може и да имаме разногласия по редица неща, но за едно сме единодушни — изборът ѝ на съпруг. Ако търсите описание на израза „добър човек“ в тълковния речник, стопроцентово ще зърнете до него снимка на Джеф — ирландец със златно сърце.

— Аха, значи така се наричали тези заврънкулки — разсмива се сърдечно той.

— Лууузи! Ето те и теб!

И ето че се появява и шефката ми — с рокля на леопардови шарки и кошер, който тази вечер се е сдобил с пропорциите на небостъргач, очевидно в чест на събитието. Изглежда като миниатюрна версия на Бет Линч, само че с прекалено много диаманти.

— Запознайте се с госпожа Цукерман, собственичката на галерията! — представям я аз на Кейт и Джеф, които я оглеждат

втрещено. — Шефката ми! — изобразявам само с уста над прическата ѝ.

— О, толкова се радваме да се запознаем с вас! — включват автоматично и двамата и подават ръце. Обаче нейните са пълни с кюфтета. Или по-точно — с цял поднос кюфтета. Вярна на думата си, тя посвети цялата седмица на приготвянето на кюфтетата си, които сервира с фалшиво шампанско.

И сега я наблюдавам как пъхва подноса под носовете на сестра ми и нейния съпруг, навила ръкави и твърдо решена да се представи като добра еврейска маминка.

— Кюфтета? — изрича усмихнато тя, макар че от нейните уста думите прозвучават по-скоро като заповед, отколкото като въпрос.

— О, не, благодаря! Имаме резервация за вечеря и... — започни сестра ми, обаче Магда я прекъсва безцеремонно.

— Глупости! Те са превъзходни като ордъовър! Опитайте! — И е характерното си мило нахалство бута подноса към тях.

Кейт ме поглежда. И за първи път през живота си я виждам уплашена от някого. Безмълвно си взема едно кюфте.

— И вие също! — обръща се към Джеф. — Като ви гледам, доста сте кльошавичък!

— Така ли смятате? — разсмива се той и поема безропотно цяла салфетка, пълна с кюфтета. — О, много благодаря, но май са доста!

— Кюфтетата ми са невероятно вкусни! — отсича тя и мята толкова рязко ръце, че едва не изсипва подноса. — Нали са невероятно вкусни, Лууузи?

— О, да! Невероятно вкусни са! — побързвам да кимна аз.

— Ти не си ли гладна, Луси? — намесва се Кейт.

На ти лоялност от сестра!

— Ами... всъщност... — промърморвам. Засега успявам да избегна прочутите кюфтета на Магда, като непрекъснато се въртя из галерията и се правя на заета, и сега, за части от секундата си казвам, че май е крайно време да се примиря и че вече няма накъде да ходя, когато внезапно съм спасена от появата на следващите гости. — О, вижте! Още гости! — И размахвайки папката със списъка като билет за свобода, се втурвам към вратата.

А после, разбира се, не мога да се върна обратно при тях, докато хоризонтът не се разчисти, така че, след като отмятам прилежно

поредните гости, се втурвам да търся Нейт. Откривам го на тротоара да крачи напред-назад и да жестикулира, говорейки си нещо на глас. Или поне така допускам първоначално, докато не забелязвам миниатюрната синя лампичка, проблясваща в ухото му, и не си давам сметка, че той е с блутута си и разговаря по телефона.

Все още.

Потискам разочарованието си. Откакто е пристигнал, все е на телефона и аз почти не съм разговаряла с него. Е, сигурно това е то да си велик телевизионен продуцент. Когато ме вижда, той ме поглежда извинително, а аз махвам с ръка, за да му кажа: „Няма проблеми.“ И наистина няма. И без това си имам достатъчно работа.

Обръщам се и влизам в галерията. Тук вече е доста пълно и аз се заемам с великото смесване с гостите. Говоря с няколко журналисти, ръкувам се с доста хора. Организирането на подобни събития не е сред силните ми страни. Не съм ви казвала, обаче два от имейлите ми се върнаха, защото ги бях изпратила на грешен адрес, а после имаше и едно объркване с компанията за кетъринг.

Казвам объркване, макар че грешката не беше моя. Откъде да знам, че „Сладка близалка“ не е компания за кетъринг?! Когато четох за нея в интернет, там се казваше, че „се грижела за всичките ви нужди“, така че им пуснах имейл, за да ги помоля да ми изпратят меню с цени, и получих списък със *съвсем различен* вид услуги от тези, за които бях помолила.

И все пак смятам, че се справих доста добре. Въпреки че като че ли по-голямата част от гостите се интересуват по-скоро от безплатната храна и алкохола, отколкото от произведенията на изкуството, понякога като че ли дори не забелязват картините. И не мога да се начудя защо. Оглеждам удивителния рисунък и калейдоскопа от цветове, който сме изложили по стените, и долавям онзи така познат копнеж отново да хвана четката, да започна да създавам, да развихря въображението си върху платното...

„Глупости!“ — побързвам да премахна тази мисъл от главата си. В крайна сметка нали опитах? И ето докъде ме докара изкуството — разорена и потънала в дългове. Но така е много по-добре. Сега работя в една разкошна галерия в Ню Йорк и организирам подобни събития. Така де, не е ли голям късмет?!

Оглеждам доволно тълпата. Почти всички, които поканихме, са дошли. Ето там господин и госпожа Бернщайн, които са приятели на Магда и щедри купувачи на произведения на изкуството, онази супермоделка, чието име така и не мога да запомня, журналист от „Таим аут“ и... Чакайте малко, кой е този там?

Погледът ми се спира на един тип с бейзболна шапка, под която стърчи тъмна, къдрава коса. Облечен е в широка армейска зелена тениска и сцепени на коленете дънки. Оглеждам списъка с гостите и имената, обаче всички вече са отменати. С изключения на Джемайма Джоунс, обаче този не ми прилича много на Джемайма Джоунс.

Наблюдавам го в продължение на минута. Разхожда се наоколо и нагъва кюфтета като невидял, пресушавайки литри шампанско. Изпива една чаша на един дъх и веднага се присяга за следващата. Яде си и си пие нашият от безплатното меню, без дори да поглежда към картините.

Вбесявам се. Познавам този тип хора.

Неканен гост, при това от най-лошия вид — неканен в света на изкуството.

— Извинете!

Потупвам го леко по рамото и той подскача така, че разлива шампанското си. Обръща се с изражението на човек, хванат да прави нещо, което не би трябвало да прави.

Кое то и прави.

— Мммм... да? — изфъфля с уста, пълна с кюфтета.

— Извинете, но не мисля, че съм отбелязала името ви в списъка с гостите — изричам с най-милата си усмивка аз.

— В списъка с гостите ли?

— Ами да. С хората, които са поканени! — натъртвам и многозначително размахвам клипборда си.

Той не казва нищо. Мълчи си и ме гледа и като че ли обмисля нещо.

Пристъпвам неловко от крак на крак, но въпреки това храбро изричам:

— А вие се казвате?

— Хей, не се ли познаваме отнякъде? — присвива очи той и размахва пръст.

Отстъпвам и го оглеждам. Да, в него действително има нещо познато, обаче...

— Не, не мисля — поклащам категорично глава.

Настъпва пауза, а после...

— Малкото човече! — провиква се триумфално той и ме изпръсква с парченца кюфте.

Бръсвам ги от роклята си и го поглеждам с присвити очи.

— Моля?

— Казахте ми да не пресичам, докато не видя малкото човече! — ухилва се той.

— Нямам представа какво... — започвам, но не довършвам. Защото внезапно си спомням.

О, боже, наистина! От миналата седмица. Когато бързах за срещата с Кейт и Робин в онзи бар. Мъжът, до когото спрях, когато чаках на светофара. Мъжът с косматия микрофон и видеокамерата. Който ме чу да си рецитирам онова глупаво детско стихче. Изтръпвам при този спомен. Лошо.

— О, да, сега си спомням! — възкликвам, като се старая да звуча безгрижно.

— Надявах се да си спомните! — хили се вече широко той, а очите му проблясват. Едва сега забелязвам, че има наситеносини очи, ама адски сини, и най-дългите мигли, които някога съм виждала.

„Като на момиче“ — казвам си наум и съзнавайки, че го зяпам, извързвам очи.

— Приятно ми е, казвам се Адам! — представя се той и подава ръка.

Без да му обръщам внимание, аз свеждам очи към списъка с гостите.

— Не виждам никакъв Адам в списъка! — отсичам.

— Да, знам. Просто минавах — свива извинително той рамене.

— Хубаво, но това е частно събитие. Само с покани! — натъртвам, обаче той просто си стои и се хили, сякаш всичко това е много забавно.

— Да не би да ме изхвърляте?

Поемам си рязко дъх. Май не е много учтиво от моя страна. Накрая смотолевям:

— Е, може и така да се каже.

— Окей, не се притеснявайте! Тръгвам си! — изяжда си последното кюфте и пресушава чашата си. — Предайте моите

комплименти на готвача! Страхотни кюфтета! — Попива устни със салфетката си, оставя чашата си и допълва: — Само че следващия път вземете истинско шампанско.

Виж го ти! Ама че нахалство!

— До скоро!

— Надали — промърморвам под нос, докато го наблюдавам как се обръща и тръгва през тълпата.

— Кой беше този? — стряска ме гласът на Нейт и аз се обръщам, за да го видя точно зад мен.

— О, ами... никой — побързвам да замажа положението аз. — Просто някакъв натрапник. — И бързо сменям темата. — А при теб как е? Всичко ли е наред в студиото?

— Всъщност по-скоро кошмар, но мисля, че вече всичко е наред — отговаря ми той и плъзва ръка през кръста ми. — А при теб как е?

— О, добре! — кимам разсеяно. Чувствам се като замаяна. Макар че е напълно очаквано. В крайна сметка това е първото голямо откриване на изложба в тази галерия, както и първото ни официално представяне на нас като двойка.

— Само добре? — пита той и сбърчва чело. И когато поглеждам в очите му, си спомням за всичките години, които прекарах в мечти за него, мислейки, че съм го изгубила завинаги, питайки се какво ли ще стане, ако отново го срещна.

А сега ние сме отново заедно и той стои до мен, и ме прегръща.

Добре ли казах, че съм? Да не съм ненормална?

Усмивам се, повдигам се на пръсти и го целувам.

— Не. Всичко е перфектно! — прошепвам.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Е, може би не всичко.

Ако трябва да бъде честна, бих предпочела телефонът на Нейт да не звънеше през пет минути до края на вечерта и той да не изчезваше навън, за да приема обажданията от студиото си.

Беше и малко вбесяващо, когато после всички отидохме в малкия китайски ресторант на ъгъла и Нейт отказа да хапне от нещата, които поръчах за двама ни. Отказа и пилето в сладко-кисел сос, и пържения ориз. Непрекъснато мърмореше за калории, вредни въглехидрати и някакви „Е“-та, което си беше срамота, защото неговите задушени зеленчуци въобще не можеха да се сравнят по вкус с моето блюдо.

Както и да е. Не е кой знае какво. Просто го отбелязвам като факт. Както се казваше в късметчето в моята курабийка: „Нищо не може да застане между теб и твоя любим!“ Че какво са няколко телефонни разговора и няколко блюда пиле в сладко-кисел сос между сродни души?!

Така де.

Всички седим на голяма маса — Нейт и аз, Кейт и Джеф, Робин и Магда, която е довела сина си Даниел. За щастие в мига, в който ни го представя, установявам, че той е просто от онези хора, които не са фотогенични — на живо въобще не прилича на Остин Пауърс.

Е, може би думата „въобще“ е малко силно казана, но със сигурност не очакваш от него да се разкрещи: „Уау, бейби!“ и да откриеш в гардероба му само кадифени костюми и ризи с къдрички.

Когато научава, че Робин е неомъжена и еврейка, Магда автоматично навива сватовническите си ръкави и преди да се усетим, Робин и Даниел вече седят един до друг. Междувременно шефката ми забавлява цялата компания с невъзможните си истории, в това число онази за съпруг номер две и тубичка суперлепило, въпреки че синът ѝ се изчервява като домати и я моли да млъкне. Оставам с впечатлението, че все пак има нещо, което една еврейска майка обича повече от сина си — и това е да го поставя в неудобно положение. На някакъв етап

той едва успя да я спре да не извади негови голи бебешки снимки и да покаже на всички „какво красиво бебенце беше моят Даниел, ами да!“.

А после, преди да се усетим, вече стана късно и всички се разотивахме. Двамата с Нейт хващаме такси до неговия апартамент, въпреки че до моя можем да стигнем и пеш, обаче както той казва, защо да ходим в моята миниатюрна квартира, където при това имам съквартирантка, когато разполагаме с апартамент на цял етаж само за нас.

Плюс няколко милиона кашона, както отбелязвам мислено, когато излизаме от асансьора и се сблъскваме с поредния, който току-що бил доставен. Имам чувството, че в мига, в който той разопакова поредния кашон, се появява нов.

— О, браво, пристигнал е — отбелязва той.

— Какво, за бога, е това? — ахвам, промушвайки се покрай гигантския картонен монолит, напъхан в коридора.

— Елиптичният ми тренажор — отговаря той, като че ли аз трябва да знам какво е това.

Разбира се, че знам. Долу-горе. Никак.

— Аха, ясно — кимвам небрежно. — Страхотно.

Той оставя ключовете и телефона си на масичката, съблича си самото и го мята на облегалката на един стол. Междувременно аз изхлузвам обувките си и разтривам уморените си крака. В обичайния случай на този етап вече разкъсваме дрехите си, но сега съм адски изтощена. Беше голям ден.

— Спи ли ти се? — пита Нейт, забелязал, че си търкам очите.

— Мммм... мъничко — усмихвам се и едва успявам да потисна прозявката си.

Не искам да го разочаровам напълно, нали така? Кой знае след минута какво ще ми хрумне?! Влияе ми така, че през последните няколко дена ме превърна буквално в нимфоманка.

Свличам роклята си и се запътвам по бельо към банята, за да си измия зъбите. Секунди по-късно към мен се присъединява Нейт по боксерки и в продължение на няколко минути двамата седим един до друг и си търкаме зъбите. „Като истинско семейство“ — казвам си аз и поглеждам със задоволство отраженията ни в огледалото над мивката.

И точно тогава забелязвам отразените в огледалото боксерки на Нейт.

Не, не може да...

До този момент бях толкова заета да ги смъквам, че въобще не им бях обърнала внимание. Но сега ги виждам.

И те са на ананасчета.

— Не са ананаси, гуава са — поправя ме той, когато го подкачам за тях.

— Откъде ги изкопа? — кискам се аз.

— Нямам представа — свива рамене той, докато си плакне зъбите. — Бет ми ги взе.

Нещо ме боцва в гърдите. Бет е бившата съпруга на Нейт.

— Купила ти е боксерки за момченца? — подмятам весело, обаче гласът ми излиза малко по-пискливо, отколкото съм възнамерявала. Не знам кое е по-ужасяващото — че съпругата му ги е купила или че той ги носи.

— Тя купуваше всичките ми дрехи — обяснява той. — За този вид неща тя имаше грижата — допълва, изплаква лицето си, изтрива го в кърпата и започва да сваля контактните си лещи.

— Е, значи е крайно време аз да ти купя нещо ново — предлагам, като се старая да не звуча несериозно и същевременно планирам как да се отърва от тези на него. — Какво ще кажеш за нещо изискано от Калвин Клайн?

— Че какво им е на тези? — промърморва той. — Много са ми удобни!

Плъзвам ръка през кръста му, заравам лице във врата му и прошепвам:

— Ще изглеждаш много секси в боксерки на Калвин Клайн!

— Добре де, ама какво им е на тези?

— Нейт, ама те са с ананасчета от анимационно филмче!

— Гуава — поправя ме нацупено той, откъсва се от мен и се насочва към спалнята.

Решавам да не продължавам с тази тема и довършвам вечерния си тоалет в банята. Но в атмосферата настъпва осезаема промяна. И когато аз лягам на леглото до него, той не обвива ръка около мен и не ме придърпва към себе си, а аз не се примъквам към него и не заравам лице в гърдите му.

И няма дори намек за секс.

Вместо това си лежим в двата края на спалнята и се преструваме, че всичко е нормално.

— Много съм уморен — обаждат се по едно време той. — И тази вечер смятам да се наспя добре.

— Аз също — отвърщам, макар че съм се ококорила.

— Е, тогава лека нощ.

— Лека нощ.

А после той се претъркулва, изгася лампата и стаята потъва в мрак. И ето че просто ей така нещата вече не са перфектни.

* * *

Сигурно съм заспала по някое време, защото следващото нещо, което чувам, е някакво странно бръмчене.

Ама какво е това?

Отмятам сънено косата от очите си и надигам леко глава от възглавницата, като се заслушвам.

Бррр, туп. Бррр, туп. Бррр...

Но откъде идва това бръмчене? Приглушено и монотонно, сякаш някъде, много далече, правят ремонт. Даже първоначално решавам, че сигурно са съседите отгоре. Когато живеях в Лондон, съседите отгоре всеки петък вечер ходеха на нощен клуб, а когато се върнеха, надуваха уредбата. Сигурно е това, само дето...

Ние се намираме в апартамент на последния етаж. И отгоре няма съсед.

Напълно объркана, аз бавно отварям едно око, като че ли очаквам да видя с очите си кое е онова, което издава подобен вбесяващ звук. Завесите все още са спуснати и стаята е потънала в мрак. Единствените хора, които са наоколо, сме ние с Нейт.

И после ми светва. Сигурно Нейт хърка.

Не че обикновено хърка, но опитът ми показва, че единственото, което му трябва на един мъж, е да се обърне по гръб, и автоматично включва резачката. Протягам ръка с намерението да го сбутам.

Обаче него го няма там.

Надигам се разтревожено. Къде е изчезнал? Привеждам глава и поглеждам по посока на банята. Може да е отскочил до тоалетната.

Ама не. Оттам не се чува нищо, пък и надали е станал да си върши работата, без да светва лампите, иначе отдолу все щеше да свети. Това е още едно нещо, което съм научила за мъжете. По някаква необяснима за мен причина те задължително се застояват там, за да четат вестник или списание. Само един господ знае защо.

Ама така де! Има толкова много места, където можеш да наваксаш с пресата — примерно да се свиеш на дивана или да се отпуснеш на леглото, или да се излегнеш на тревата в парка. Стотици приятни места. Ама не! Мъжете трябва да го правят в двете нули!

Все така разсъждавам върху философския смисъл на това явление, като същевременно се измъквам от завивките и си мятam халата, който виси на вратата. Той е от онези пухкави бели халати, дето дават по скъпите хотели, и въобще не прилича на древната ми, изтъркана от пране торба, която си имам вкъщи.

Забележка: Да не забравя да го скрия, когато Нейт реши да ми дойде на гости.

Отварям тихо вратата на спалнята, тръгвам боса по коридора и изведнъж зървам изгрева, обагрил хоризонта на Манхатън. Кое то поражда в главата ми две едновременни мисли: 1) Боже, колко е красиво! и 2) Ужас, колко е рано!

Хваща ме гигантска прозявка, но веднага след това шумът ме кара да отместя очи от прозореца. И този път шумът е още по-силен и...

Изпълнена с грозни предчувствия, аз се спирам и се ослушвам.

Това да не би да е тежко дишане?

Някъде от архивните чекмеджета в главата ми паметта ми поднася история за приятелка, която веднъж хванала случайно приятеля си да гледа един филм. Обаче като казвам филм, не си мислете, че е бил от онези, дето можете да вземете под наем. Бил от онзи вид филми!

О, боже! В гърдите ми се надига паника, когато си представям Нейт.

Но бързо се овладявам. Добре де, не се паникьосвай. Аз съм светска жена. Виждала съм какво ли не. Е, не чак такова нещо, но съм мярвала порно. Вярно, че беше случайно, при това само за няколко секунди, но съм виждала. Беше преди години и бяхме отседнали в хотел с родителите ми и аз, без да искам, бях натиснала грешен бутон

на дистанционното. Не знам кой беше по-притеснен — аз или майка ми.

И все пак няма нищо. Ще го преживея. Стига той да не иска от мен да седна при него и да гледаме заедно. Да, сещам се, ще му кажа, че имам работа, че трябва да отида да направя чай или да обновя профила си във фейсбук, или нещо подобно. Все ще измисля нещо.

Стягам се, лепвам си физиономия, която се надявам да казва: „Няма проблеми, и аз веднъж правих секс, облечена в сестринска униформа“, и се насочвам към дневната. Тежкото дишане става по-силно. А сега следва и грухтене!

О, мамка му! Преглъщам тежко. Дръж се, Луси!

Обаче, честно да ви кажа, никога не съм се чувствала толкова зле. Облечена съм в пухкава чужда хавлия, имам виолетова коса и се каня да налетя на приятеля си, докато той...

— ... и трябва да преосмислим изцяло стратегията си за излизане само с пилотния епизод...

Докато той говори по телефона и пъшка, и охка върху някаква огромна, черна машина за фитнес.

Заковавам се на място и го зяпвам. Бях готова за всичко, само не и затова. Наблюдавам го сащисана. Целият зачервен и потънал в пот, той се стиска за дръжките на уреда така, сякаш от това зависи животът му, и тича на място като обезумял. Освен това е гол, с изключение на великите боксерки на ананасчета. На главата му е кацнала слушалката на блутута, на носа му има очила, а на краката му — много големи и много бели маратонки.

И внезапно ме пронизва една мисъл.

Аз не го харесвам.

Удря ме здраво и силно, право в слънчевия сплит.

И в мига, в който я улавям, аз побързвам да я пропъдя. Така де, кой изглежда секси, когато прави гимнастика? Аз примерно изглеждам ужасно!

Да де, ако правех гимнастика.

— Хей!

Вдигам очи и виждам, че Нейт ме наблюдава.

— Една секунда, Джо — изрича задъхано той, а аз му помахвам нещастно. — Станала си рано, а?

Кимвам неуверено.

— И ти — подхвърлям.

— Ами след като елиптичният ми тренажор пристигна, смятам да се върна към обичайния си дневен режим — обяснява задъхано той.

„Значи това било то в големия кашон“ — казвам си наум, докато го наблюдавам как натиска някакъв бутон и цялото това огромно нещо започва да се накланя.

— Освен това трябва да проведе няколко разговора с лондонския офис.

— В събота сутринта?

— Телевизията никога не спи — изгрухтява той, стиска още по-силно дръжките и мускулите на ръцете му се издуват. — Работното й време е двацет и четири часа, седем дни седмично.

Виждам как пътеката започва да става все по-стръмна и по-стръмна, докато той продължава да бяга.

— Окей, трябва да продължа! — махва ми с ръка той и сочи слушалката си.

— О, да, вярно — кимвам. — Аз ще отида да направя... — Тъкмо се каня да кажа „кафе“, просто по навик, когато си спомням, че Нейт не пие кафе. — ... сок — завършвам.

— Страхотно! В хладилника има целина! — подвиква ми той, останал без дъх, и трие челото си с кърпа. — Мисля, че май остана и малко цвекло.

— Фантастично! — ухилвам се аз.

Целина? Цвекло?

Все така с усмивка на лице, аз го оставям да си пъшка и охка и се насочвам към кухнята. А после внезапно спирам, осъзнала значението на това свое действие. Аз. В кухнята. Ще използвам една от онези джаджи.

Оглеждам всичките страховити неща и апаратури, подредени на плота, и усещам как самоувереността ми ме напуска. Приличат ми на зловещи уреди за мъчение. „Всъщност те действително са зловещи уреди за мъчение“ — казвам си аз, спомняйки си за първия и единствен път, когато се опитах да използвам електрическа отварачка за консерви. Все едно гледах сцена от „Тексаска касапница“. Повярвайте ми, белегът на палеца ми все още си личи, за да го докаже!

Отнема ми няколко минути, докато открия сокоизстисквачката. Ако трябва да бъда честна, питам се как съм могла да не я видя с това

име — „Херкулес“. Известно време съзерцавам неуверено огромното сребристо чудовище, а после събирам кураж и се приближавам до него. Добре де, само изглежда страховито и сложно, но не може да е чак толкова трудно за управление, нали така? Та аз ще правя сок, за бога, а не някакви кулинарни шедеври! Навивам ръкавите на халата си, отварям хладилника и грабвам целината и цвеклото.

Така де, не може да е китайско писмо.

* * *

Ала десет минути по-късно съм принудена дълбоко да съжаля за твърдението си.

Разглобих цялата машина и навсякъде около мен се въргалат части. И въпреки това тя отказва да заработи. Съзерцавам мрачно неразгадаемите за мен елементи, поставени на плота до подозрително мухлясалата на вид органична целина и отвратителното цвекло. Май имах повече шансове да разчета китайското писмо, отколкото да направя пресен сок.

Каква е тази част, примерно? Вдигам я и я оглеждам. Прилича на някакво зъбно колело с някаква заврънкулка накрая. Вземам друга част. Някакво кръгче с дупка в средата. Съзерцавам ги неразбиращо. Сега вече ми е ясно защо ме скъсаха по физика.

Но все пак има надежда. Отварям инструкцията за употреба, която успях да открия в едно чекмедже, и обръщам на първа глава: „Подготовка за работа“. Ето че не било толкова трудно! Заемам се да чета:

„1) Вземете цедката (част А) и я прикрепете към екстрактора за кашата (част Б), като се уверите, че предпазителят (част В) е сложен и канелката (част Д) е на позиция.“

А аз си мислех, че сглобяването на мебели от „ИКЕА“ било трудна работа!

— Хей, как върви при теб? — провиква се Нейт откъм дневната и аз се вцепенявам.

— Страхотно! — провиквам се в отговор, а мислено ми се ще да можеше сега да дойде някой от онези реклами и да ми приготви сока. — Идва след минута!

Мамка му!

Грабвам отчаяно различните части, някак си успявам да сглобя обратно този невиждан „Херкулес“ и слагам в него целината и цвеклото. В упътването се казва да се слагат „едно по едно“, обаче аз нямам време за подобни изгъзици, затова пъхам всичко заедно, а после включвам уреда.

И точно в мига, в който натискам бутона, забелязвам още една част от уреда, скрила се коварно зад тостера. Ама какво е това?

Ужас!

Въпросът ми веднага получава своя отговор, тъй като части от секундата по-късно към мен започват да хвърчат парченца цвекло и целина. Отвсякъде потича сок и залива целия барплот, после мен, след това пода и въобще... всичко. Хвърлям се към машината, опитвайки се да я изключа. Само дето вече въобще не мога да видя къде е този проклет бутон, защото цялото ми лице е в сок от целина, а машината бучи и трещи и започва да се тресе и аз подгизвам в бълвоч, и...

— Господи!

Изведнъж машината млъква и аз се обръщам, за да видя срещу себе си Нейт. Стои в средата на кухнята и държи дистанционното. По лицето му е изобразен неподправен ужас.

— Тук прилича на касапница!

Оглеждам замаяно обстановката. Да, всичко тук е като в сцена от филм на ужасите. Накъдето и да се обърнеш, стените са изпръскани с червена течност. Същото важи и за плотовете, за хладилника от неръждаема стомана, за печката, за приборите... Без да броим кашата от целина. Цялата безукорна кухня на Нейт е изпъстрена със зелени топчета каша.

В това число моя милост.

— Какво стана, за бога?

— Ами... хммм... имах малко проблеми със с-с-сосокоизстисквач-ката — запелтечвам аз. И унижена до дъното на

душата си, започвам да трия зелената каша от целината от лицето си с ръкава на халата си.

— Хайде бе! — провиква се той, откъсва няколко парчета кухненска ролка и ми ги подхвърля.

— Имаше една липсваща част.

— Имаш предвид капака ли?

Тонът на гласа му ме кара да настръхна.

— Божичко, Нейт, много съжалявам! Ще почистя всичко! Ей сега! — Грабвам първия парцал, който виждам, и започвам да търкам като побъркана.

— Това сигурно ще развали мраморния плот.

— О, боже, съжалявам! Наистина!

— Мраморът има пори, ако не знаеш.

— Така ли? Мътните го взели! — промърморвам и започвам да търкам по-бързо. — В такъв случай е малко глупаво да се правят работни повърхности от него, не мислиш ли? — не мога да се стърпя да не добавя.

— Да де, ама никой не очаква върху него да се разлива сок от цвекло! — парира ме той.

— Да, знам. Съжалявам! Стана случайно!

Идва ми да добавя: „Ако не си чул, извиних се три пъти вече!“

Кратка пауза. После той въздъхва и казва:

— Добре де, не се притеснявай. Какво толкова! — Проправя си път през мръсотията, отива до хладилника и си вади оттам бутилка минерална вода. — Просто бях забравил колко си непохватна.

Усещам как веднага настръхвам. Окей, признавам си, че не съм най-координираният човек на света, но все пак.

— Какво би трябвало да означава това? — обаждам се с леден глас аз, като спирам за момент търкането.

— Не си ли спомняш как в Италия непрекъснато се спъваше?

— А ти пробвал ли си някога да вървиш с високи токчета по калдъръм? — не му оставам длъжна аз, като се опитвам да не звуча отбранително, макар че точно така звуча.

— И как непрекъснато чупеше разни неща?

Поглеждам го слисано и възкликвам:

— Ти май цял живот ще помниш онази ваза, а?

— Беше доста скъпа. От венецианско стъкло мурано!

— Не съм искала да я счупя! — извисявам в негодувание глас. — Всичко беше заради онзи паяк! Появи се отникъде и беше голям, с онези огромни, космати крака и... — Потрепервам. — Както и да е. Нали ти купих друга ваза?!

— Вярно е — кимва той. — Но те се изработват на ръка. И всяка от тях е уникат, не прилича на никоя от останалите!

— Направо не мога да повярвам, че все още ми се сърдиш за това! Случи се преди десет години!

— Не ти се сърдя. Просто го отбелязвам като факт — свива рамене той, отваря бутилката „Евиан“ и отпива.

Гледам го как се е подпрял небрежно на хладилника и преспокойно си пие водата, докато аз стоя срещу него, окъпана в сок от цвекло и покрита с гадна каша от целина, и търкам неговата кухня. Изпълвам се с възмущение. Всъщност не с възмущение — изпълвам се с огромна доза гняв.

— Е, избягвай да го изтъкваш! — срязвам го бясно.

Той сваля шишето от устата си, поглежда ме с присвити очи и казва:

— Този кошмар тук не е по моя вина!

— Знам, по моя е! Аз съм непохватна! — провиквам се, обръщам се и продължавам бясно да търкам плота.

— Е, ако беше малко по-внимателна... — не ми остава дължен и той.

— А ако ти купуваше сока си в кутии, като нормалните хора... — е моята реплика.

— Охо, значи сега аз съм виновен! — изръмжава той.

— Не, ти просто се правиш на голяма работа!

Настъпва тишина, през която двамата с Нейт се гледаме гневно.

— Окей, ясно. Отивам да си хвърля един душ — промърморва накрая той. — Чака ме много работа.

Това е като удар под кръста. Но нали е уикенд? И имяхме толкова планове за него!

Завива ми се свят, но после бързо идвам на себе си и смотолевим:

— Да, мен също. Само ще почистя това и си тръгвам.

И преди да е успял да каже каквото и да било друго, аз му обръщам гръб и се заемам с почистването на мивката.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Добре де, току-що преживяхме първия си скандал.

Обаче няма проблеми. Случва се на всички двойки. Съвсем нормално е.

И не е никак лошо нещо. Даже е много добро. Така си казвам, докато вървя. Споровете са здравословни за отношенията между двама души. Те означават, че сме истинска двойка. Веднъж четох в едно списание, че били много положителен знак за една връзка.

Кого, по дяволите, заблуждавам?!

Скандалите са ужасни. И аз се чувствам ужасно.

Около час по-късно аз вървя по Пето авеню, опитвайки се да осмисля този внезапен обрат на нещата. След като приключих с търкането на кухнята така, че не остана нито едно петънце, а мраморният плот заблестя, аз си взех душ, облякох се и си тръгнах. Не останах дори за да си изсуша косата. Последното го установявам, когато зървам отражението си в една витрина.

И автоматично ми се приисква да я бях изсушила. Виждам как бретонът ми вече се вдига от горещината и косата ми започва да стърчи във всички посоки. И е вярно, че като че ли изглежда виолетова. Ужасена от себе си, аз въздъхвам нещастно и бързо отминавам витрината.

А Нейт дори не ми каза довиждане. Когато си тръгнах, беше на телефона. И само ми кимна. И не беше кимване от рода на „Обичам те, скъпа“, а по-скоро „Все ми е тая“. До този момент не бях обръщала такова внимание на кимванията. Някак си бях приела, че всяко кимване е като другото. До днес. И можете да ми вярвате, като ви казвам, че точно този вид кимване изобщо не ми изглежда като положителен знак за връзката ни.

Тръсвам гневно глава, за да отпъдя досадните сълзи, и продължавам напред по Пето авеню. При други обстоятелства бих стояла с часове пред витрините, ухилена до уши, мислейки си: „Вижте ме само! Аз съм в Ню Йорк!“ Но сега почти не ги поглеждам. Гледам

невиждащо пълния с дъвки тротоар, прехвърлям за хиляден път разговора в главата си и си мисля: „Моля ви, не ме гледайте! Току-що имах жесток скандал с приятеля си и имам чувството, че всеки момент ще се разрева!“

„Не, няма да ревеш, Луси! — скарвам се на самата себе си. — Ти си ядосана и е по-добре да останеш ядосана!“

Изтривайки за пореден път сълзите си, аз спирам и си поемам дълбоко дъх. Нейт се държа като самодоволно, снизходително, всезнаещо копеле. Стоеше и ми изнасяше лекция в онези негови престъпно нелепи боксерки на ананасчета! Непохватна съм била, моля ви се! За всичко беше виновна онази адска машина!

От друга страна, може би наистина трябваше да сложа и капака. Опитвам се да прогоня тази мисъл от съзнанието си и продължавам да вървя, ала тя твърде бързичко се разраства и добива размерите на съжаления и угризения. Така де, вината си беше изцяло моя. Прогонвам и тази мисъл от главата си, обаче тя най-нахално се промъква обратно. За да се превърне в чувство за вина. Божичко, кухнята действително беше заприличала на касапница!

И в този дух, докато стигна до края на парка, единственото, което изпитвам, е невероятно чувство за вина. Спирам край входа и се облягам на перилата. Вината е изцяло моя. Ако не бях толкова безполезна и глупава, сега щяхме да се приготвяме за приятен пикник в парка.

А ето че вместо това си стоя съвсем сама и гледам пикниците на другите.

Не съм много сигурна още колко време щях да стоя там и да се самосъжалявам, ако покрай мен не беше минал някой с чаша кафе в ръка. Улавяйки аромата му, сетивата ми автоматично се събуждат.

„Нищо чудно, че се чувствам така отвратително“ — казвам си аз, зървам един „Старбъкс“ от другата страна на улицата и се втурвам натам. Още не съм си изпила сутрешното кафе! Всъщност цяла седмица не съм пила кафе, защото бях при Нейт, а той не пие кафе. Но изобщо не се почувствах по-добре без кафе. Даже точно обратното — цяла седмица имам ужасно главоболие. Нейт казва, че било, защото съм пристрастена към кофеина и сега минавам през период на изчистване, и че трябвало да издържа, а после съм щяла да се почувствам като нова.

Което е много хубаво само по себе си.

Само дето аз изобщо не искам да се чувствам като нова. Искам да се чувствам като старото си аз, което си пиеше спокойно сутрешното кафе и не страдаше от отвратително главоболие.

— Двойно кафе с мляко, моля! — изричам, усмихвайки се широко на жената зад щанда.

Стигнала съм до извода, че на света има два типа хора: такива, които пият кафе, и други, които не пият. И не съм много сигурна дали двата типа могат да виреят заедно.

Така си мисля, докато тя набира поръчката ми. Обаче...

— Направете го тройно, ако обичате! — побързвам да я прекъсна триумфално.

* * *

Петнайсет минути по-късно аз вървя надолу по улицата и пия кафето си. И вече се чувствам далеч по-добре. Слънцето грее, денят е прекрасен, а аз не трябва да ходя на работа.

Добре, а сега какво?

Все още е твърде рано и денят се е ширнал като платно пред мен. Бих могла да се прибера и вкъщи, обаче Робин е на кръжок по барабани, а на мен въобще не ми се стои сама вкъщи — тоест моя милост, Саймън и Джени и купища дрехи за пране. Бих могла да се обадя и на сестра си, ама тя ще е или във фитнес залата, или в офиса, или най-вероятно и в двете. Или бих могла...

Заковавам се на място.

Ама това е пълен абсурд! Че аз съм в Ню Йорк, за бога! В Голямата ябълка! В града, който никога не спи! И има маса неща, които мога да правя. Откакто пристигнах тук, съм толкова заета, че все още не съм свършила туристическата част от задачата — да пообиколя. Бих могла да се кача на Емпайър Стейт Билдинг, да взема корабчето покрай Статуята на свободата, да отскоча до Таймс Скуеър.

Въобще все неща, които исках да направя с Нейт.

Изведнъж бойният ми дух леко се оклюмва и за части от секундата се чудя дали да не му се обадя или може би да му изпратя едно текстово съобщение. А после размислям. Може би той вече ми е

изпратил есемес. Може би аз просто не съм си чула телефона. В гърдите ми проблясва надежда и аз бързо вадя телефона от чантата си и поглеждам екрана.

Нищо. Никакъв есемес. Никакви пропуснати обаждания. Никакво нищо.

За миг се вторачвам в телефона с нарастващо усещане за бедствие. А след това импулсивно го изключвам. Ако не го направя, само ще продължала го проверявам цял ден.

Пъхвам го решително в чантата си и отпивам голяма глътка кафе. Трябва да измисля нещо, което да ме разведри. Както кафявите пликове, завързани с панделки, за които говори Джули Андрюс. Само че в моя случай любимото ми нещо не са капчиците роса по розите, а галериите. Знам си, че в мига, в който прекрача прага на една галерия, депресията ми автоматично се изпарява. Обградена от всичките онези идеи, от целия онзи полет на въображението, от невероятния творчески импулс, проблемите ми един по един се забравят и аз потъвам в блаженство. И ставам отново дете.

Докато живеях в Лондон, вече изгубих броя на часовете, дните и седмиците, които прекарвах в Националната галерия, в Портретната галерия и в галерия „Тейт“. А преди това, докато бях дете в Манчестър, градската галерия беше мое вечно убежище. За мен галериите са основа, което обувките на Маноло Бланик са за Кари Брадшоу. Ходя там и когато съм тъжна, и когато съм щастлива. Да не говорим пък какво превъзходно целебно средство са те за разбити сърца. Забравете за Бриджит Джоунс и нейното шардоне — дайте ми един Ротко.

„Например днес!“ — решавам внезапно и автоматично долавям познатия прилив на енергия. Днес е перфектният ден, в който да се изгубя в някоя галерия. И какво по-подходящо място за това от Ню Йорк?! Този град буквално е пъкан с галерии. Вече посетих няколко, откакто пристигнах тук, но може да се каже, че дори не съм започнала. Освен това си оставих най-доброто за края — Музеят на модерното изкуство е безсъмнено най-добрата галерия за съвременни творби в целия свят.

Усещам прилив на неземно вълнение. Да, ето какво ще направя днес! Страхотна идея! Енергизирана, аз тръгвам бодро напред. А после ме озарява една мисъл — нямам никаква представа къде отивам.

Заковавам се наред тротоара и започвам да ровя в чантата си. Вадя джобния си туристически пътеводител и поглеждам адреса: „Западна 53-та улица, № 11, между Пето и Шесто авеню.“ Окей, фасулена работа!

Донякъде.

Ръцете ми се сковават. Мисля, че е натам... но, от друга страна, би могло да е насам, а защо не и още по-натам. Мамка му! Тъкмо се каня да си кажа любимото детско стихче, когато си спомням докъде ме докара до предишния път и се отказвам.

— Да имаш някакви дребни?

Нечий глас прекъсва мислите ми. Обръщам се и виждам един бездомник, седнал на парче картон и пиещ бира. Вдига към мен омачкана пластмасова чашка, в която зървам няколко дребни монети.

— Да, разбира се... — промърморвам и изпразвам джобовете си. Откривам две банкноти от по един долар и ги пъхвам в чашката му. — Между другото, случайно да знаете пътя за Музея на модерното изкуство?

Добре де, знам, че е твърде много да питам бездомник за подобно нещо, но какво пък.

Той се вторачва в мен изпод гъстите си вежди, а после изсумтява:

— Имаш предвид „МОМА“ ли?

— Ами... май да. „МОМА“.

Нека това да ти е за урок, Луси Хемингуей, да не съдиш по обвивката!

— Чакай да си помисля — почесва се той по дългата, опърпана брада.

— Натам ли е? — питам с надежда и соча към отсрещната страна на улицата.

Той ме поглежда така, сякаш ми хлопа дъската, и отсича:

— Не, натам! — И сочи в съвсем различна посока. — Минаваш две пресечки и после вдясно.

— Страхотно! Много благодаря! — ухилвам се аз.

— Няма проблеми! — кимва той, а после подвиква: — Хей, госпожице!

Макар вече да бях тръгнала, аз се обръщам. Той отпива няколко глътки от бирата си, дарява ме с беззъба усмивка и отсича:

— Да не забравиш да погледнеш творбите на Ротко! Невероятни са!

* * *

Малеее!

Това е май единственото, което ми идва наум, когато зървам трите големи червени банера с надпис „МОМА“, които плющят на вятъра. Малеее! И когато влизам в зашеметяващата модерна сграда с невероятното ѝ, окъпано в светлина фойе, огромната открита стълба и прозорци, направени изцяло от стъкло. Малеее! И когато зървам петте етажа, пълни с картини, скулптури, рисунки, графики, фотографии... и всякакви други фантастични неща. Малеее! Сякаш попадам в друг свят. В мига, в който напуснах шумната улица и пристъпих в модерните бели открити пространства на галерията, все едно влязох в Нарния. В един свят, застинал във времето, където нищо друго няма значение.

Нито дори скандалите с голямата ти любов.

Прекарвам остатъка от деня, разхождайки се по етажите, попивайки цялата тази красота. Една от залите е съвсем кръгла и съдържа кръгла, променяща цветовете си експозиция, в която се наслаждаваш просто на багрите. Красиво, забавно, а ми става още по-забавно, когато зървам бебе в количка столче, което също се наслаждава. Очите му се ококорват, когато синьото се променя в зелено, а то на свой ред в жълто, после в червено — и бебето се засмива щастливо.

Друга зала е покрита изцяло с графики, трета с някакви бели пера, четвърта — с цял град, изработен от рециклирани кутийки от напитки. А след това идват и самите платна — Матис, Полок, Дали, Ротко... Спирам се пред едно от тях и се усмихвам. Бездомникът беше прав — действително са невероятни.

Изгубена в собствения си свят на чудесата, аз изгубвам и представа за времето. А след това се озъртам и забелязвам, че галерията е започнала да се пълни с народ. Когато пристигнах, току-що бяха отворили и беше празна, но сега тук има всякакви хора. Ученически групи, старица, няколко майки с деца, пънкар със

задължителната смахната прическа, тълпи японски туристи със задължителните камери, двама студенти, които скицират...

Ето го пак!

Неканеният гост в нашата галерия снощи.

Заковавам се на място. Но какво прави той тук? Не виждам наоколо нито безплатна храна, нито пиячка. Наблюдавам го няколко секунди, като се опитвам да отгатна какво прави, а после той най-неочаквано се обръща, вижда ме и ме поглежда право в очите.

По дяволите!

Скривам се зад огромна скулптура на два куба, балансиращи един върху друг, но вече е прекалено късно.

— Хей, ама това пак сте вие!

Преструвам се, че не съм го чула, и се концентрирам върху скулптурата. Сякаш съм дотолкова потънала в съзерцание на това велико произведение на изкуството, че не чувам нищо. Надявам се той просто да отmine.

Обаче той идва право при мен и ме докосва с пръст.

Май няма да отmine.

— Да? — обръщам се рязко и го поглеждам обидено. Облечен е със същите цепнати на коленете дънки и същата бейзболна шапка на главата, само дето е сменил тениската си от зелена на обикновена бяла.

Не че снощи забелязах как е облечен. Нищо подобно.

— От галерията снощи. Изхвърлихте ме — пояснява.

— Така ли? — смръщвам се и го поглеждам така, като че ли нямам никаква представа за какво ми говори. А после се правя, че едва сега ми проблясва. — О, дааа...

Обаче актьорското ми изпълнение е под всякаква критика. Ани беше единствената ми добра роля.

— Само че този път не можете да ме изхвърлите — ухилва се той, бръква в джобовете на дънките си и вади нещо. — Имам си билет!

— Купил сте си билет, за да влезете? — вторачвам се невярващо в него. Да, изглежда си съвсем истински. — Похарчили сте двайсет долара, за да влезете в галерия?!

Впечатлена съм. Може пък да не съм го преценила правилно. Може изобщо да не гони безплатните бюфети.

— Не съм казвал, че съм си купил билет — поправя ме той. — Казах, че *имам* билет!

— И не сте платили за него?

— Не, беше безплатен. Подари ми го един приятел.

— Аха, трябваше да се досетя! — възкликвам. Вече всичко започва да се връзва. А после не се сдържам и добавям: — Обаче днес тук не предлагат никаква безплатна храна или пиячка!

И той като че ли се обижда.

— Не ходя по такива места само за безплатната храна!

— Защо? Да не би да сте дошли да погледате и малко изкуство?
— подмятам саркастично.

— Всъщност не. Дойдох заради безплатните филми.

— Безплатни филми ли? — ококорвам се аз и си казвам, че този човек сигурно е сбъркал мястото.

— В момента тече представяне на Тим Бъртън. А днес прожектират някои от ранните му филми. Нали се сещате — „Човекът ножици“, „Ед Ууд“, „Голяма работа“...

Поглеждам го втрещено.

— И сте дошли тук, само за да гледате безплатни филми?!

— Не какви да е филми! — отново се обижда той. — А филмите на един от най-великите режисьори на нашето време! Така че човекът е истински гений! Погледнете само как снима, как върти камерата, как развива сюжета...

— Ама това е „МОМА“! — ахвам.

— Е, и? — свива рамене той.

— Искате да ми кажете, че дори не сте погледнали творбите на Дали, Ротко или Полок?

По лицето му се изписва озадачение.

— Художници — подсказвам.

— О, естествено — усмихва се засрамено той. — Е, след като вие знаете толкова много за тях, защо не ме разведете, а?

Предложението му ме сварва неподготвена. Приемам го едва ли не като предизвикателство.

— А ако откажа? — питам.

— Вероятно ще се прибера у дома, за да наваксам малко със съня — отвърща той, прозява се и се протяга.

Поколебавам се. Част от мен иска той да си тръгне. Прекарвам си достатъчно добре и сама, а последното, за което си мечтая, е да развеждам някого из галерията. Друга част от мен обаче не ми

разрешава да го пусна, докато не го накарам да види някои от най-прекрасните произведения на живописиста, изложени тук. Това би било истинско престъпление.

Да се изясним — това е единствената причина! И няма нищо общо със странната смесица от нахалство и срамежливост, която се излъчва от този човек. Или, с факта, че ми е интересен. Или заради тези негови огромни сини очи с невъзможно дългите мигли.

Става въпрос за изкуство и толкова! Точка.

— Окей, последвайте ме!

* * *

— Тази се нарича „Упорството на паметта“ и е една от неговите най-прочути сюрреалистични творби, тъй като въвежда образа на топящите се часовници, които са символ на безсмислието на опитите ни да поставим някакви граници на времето.

Застанала пред платното на Салвадор Дали, аз се обръщам към жадния си за знания ученик. Или както самият той ми напомня — Адам. В случай, че съм забравила.

Не съм.

— Много впечатляващо! — възкликва той.

— Така си е, нали? — блесват очите ми.

— Ти май наистина много обичаш тези неща, а?

Усещам как бузите ми пламват и промърморвам:

— Ами признавам си, че понякога мъничко се отнасям.

— Само мъничко ли? — ухилва се той.

Усмихвам се засрамено.

— И откъде знаеш толкова много за изобразителното изкуство?

— Ами винаги съм го обичала, още откакто бях малка и рисувах с пръсти. Но по онова време платното ми беше доста голямо — стените в дневната на родителите ми — пояснявам и се усмихвам на спомена.

— А после може би колеж по изкуствата?

Кимвам и отвърщам:

— По всички предмети в училище бях истинска трагедия — с изключение на изобразително изкуство. Но в колежа вече беше

различно. Започнах непрекъснато да рисувам и беше невероятно! Там за първи път имах шанса да се занимавам с нещо, в което наистина съм добра, което наистина разбирам. Нали се сещаш?

— Да, сещам се — кима той. — А след колежа какво стана?

— Преместих се да живея в Лондон, за да работя като художник, обаче не се получи. Затова започнах работа в една галерия — отговарям кратко и делово аз.

— Но рисуването не ти ли липсва?

— О, всеки ден — прошепвам, преди да съм успяла да се спра. — Но може би е за добро — побързвам да добавя и още докато изричам тези думи, си давам сметка, че всъщност се опитвам да го убедя в това. Или по-скоро — да убедя себе си.

Вдигам глава към него. Присвил очи, той ме наблюдава и очевидно изучава. Кое то ме притеснява дотолкова, че подхвърлям:

— Защо не отидем да погледаме нещо от Ротко? — И се отдалечавам бързо от Дали.

— Мисля, че трябва да следваш мечтите си — изрича накрая той. — Ако сърцето ти наистина е отдадено на рисуването, само работата в галерия никога няма да може да ти донесе щастие!

Изпитвам нужда да се защитя и подхвърлям:

— Работата в галерията наистина много ми харесва!

— Да, знам, не исках да... — опитва се да се извини той. — Съжалявам. Мисля, че прекалих със съветите.

Сега е мой ред да се извиня.

— О, нищо подобно! Вината е изцяло в мен! Аз просто съм много докачлива! — Усмивам се неловко. — Както и да е. Все още не мога да повярвам, че си идвал тук и все още не си видял какво изкуство!

— Гледал съм филмово изкуство — отбелязва с равен тон той.

Това ме кара да се закова на място. Всъщност не бях поглеждала на нещата от този ъгъл.

— Значи си фен на филмовото изкуство, така ли? — питам.

— Донякъде — усмива се той. — В момента съм студент по филмово изкуство в Нюйоркския университет.

Насочваме се към съседната зала, а аз го поглеждам косо и отбелязвам:

— Сериозно? Звучи много интересно.

— Така си е — кимва той. — Факултетът много ми харесва.

— Виж ти! — поглеждам го с нови очи, а после го подкачам: — А не си ли малко старичък за студент, а?

— Може би. Поне в традиционния смисъл на думата — кимва той. — Но според мен никога не е късно да научиш нещо ново. Остаряваш едва тогава, когато нещата около теб престанат да ти правят впечатление, когато вече нямаш желание да се учиш и да изследваш света около теб...

И докато говори, лицето му постепенно се оживява и това ми напомня за някой друг.

— ... особено когато е свързано с нещо, без което не можеш. За мен това нещо са филмите. — Ухилва се и продължава: — Аз постъпих точно обратното на теб. От колежа започнах директно работа в едно списание. Вземах интервюта от филмовите звезди. Работата наистина ми харесваше. Запознах се с доста знаменитости, непрекъснато ходех по коктейли, вземах интервюта... Между другото, все още продължавам да работя за това списание, макар и на свободна практика. Съвсем наскоро записах едно интервю за техния уебсайт — с Анджелина Джоли.

— Хайде бе!

— Ето че най-сетне събудих любопитството ти, а? — разсмива се той. — Всъщност не беше с нея, а с един удивителен нов мексикански режисьор. Но ако ти бях казал неговото име, надали щях да произведа същия ефект върху теб!

— Е, кой знае — възроптавам престорено аз.

— Ти интересува ли се от филми? — поглежда ме с интерес той.

— Разбира се. Кой не обича филми!

— Тогава кой е любимият ти режисьор?

Сковавам се. Мозъкът ми е като бяло платно.

— Ами... — Не знам името на нито един режисьор, нали? О, боже! Не може да не знам! Хайде, бързо! Мисли! — Скорсезе! — изстрелвам в един момент. Това е първото име на режисьор, който ми идва наум. И всъщност единственото.

— Браво, бе! — възкликва впечатлен той. — Никога не бих те определил като любителка на Скорсезе!

Заливат ме едновременно облекчение и невероятно задоволство.

— Кой негов филм ти харесва най-много?

— Ами... те са толкова много... — изричам неопределено. — Така де, трудно ми е да определя кой ми харесва най-много... — Надявам се да оставя нещата на този неясен етап, обаче той продължавала ме гледа с интерес.

Чака отговора ми.

По дяволите!

Започвам да ровя отчаяно в онова чекмедже от мозъка ми, на което пише „Филми“, обаче то се оказва пълно само със сладникави телевизионни сериали с Дженифър Анистън и няколко много лоши чужди филми, които едно отдавна забравено гадже ме караше да гледам с него. Добре де, забрави го този. Опитай се да направиш някаква асоциация! Скорсезе е мъж. При това италианец...

— „Кръстникът“! — провиквам се триумфално. Ето видяхте ли? Знам нещо!

— Той е на Копола — отбелязва усмихнато Адам.

Триумфът ми се оказва кратковременен.

— Така ли? — сконфузвам се не на шега аз.

— Обаче разбирам логиката на мислите ти: италианец, мафия, насилие... — Говори сериозно, обаче устните му потрепват в усмивка. — Искам да кажа, че няма нищо по-лесно от това да объркаш двамата най-велики режисьори на света!

— Добре де, добре — усмихвам се притеснено. — Знам, че си го заслужавам, задето ти мелих толкова сол на главата заради изобразителното изкуство. Но истината е, че за филмите не знам нищо друго, освен да ги вземам под наем и да ходя от време на време на кино. Дори и там обикновено се задоволявам с каквото дават. Като че ли повече ме интересуват пуканките.

— Може би трябва да направим бартер.

Поглеждам го неразбиращо.

— Ти ще ме учиш на изобразително изкуство, а аз ще те уча на филмово.

— Ами, всъщност не знам...

— Добре, ето как ще започнем! Кажи ми кой е любимият ти филм?

— О, този въпрос е лесен! — ухилвам се самодоволно. — Всеки, в който играе Даниел Крейг!

Той ме поглежда ужасено.

— Сигурно се шегуваш! — възкликва. — Това ли е твоят критерий за един филм? В него да играе Даниел Крейг? Който, между другото, изобщо не е добър актьор! Последният Бонд беше пълен провал!

— Аз не оценявам актьорското му майсторство — усмихвам се аз и Адам върти отчаяно очи.

Сваля бейзболната си шапка и черната му коса се разпилява. Почесва се слисано по главата и промърморва:

— Значи дай да си изясним едно — не си гледала нищо от класиката. Чувала ли си поне за „Ани Хол“, „Тънка червена линия“ или каквото и да е от братята Коен?

Погледът, който му изпращам, е определено празен.

— Боже, с теб ще ми се отели волът!

— С мен ли? — възкликвам възмутено. — Ами аз какво да кажа? Ти какво знаеш за кубизма, за концептуалното изкуство, за импресионизма...

Сега е негов ред да ме погледне с празен поглед.

Настъпва кратко мълчание. Накрая аз се усмихвам бавно и кимвам.

— Окей, договорихме се — казвам.

— Договорихме се! — усмихва се и той, докато си стискаме ръцете.

— И след като аз вече ти дадох първия урок по изобразително изкуство, кога ще започна да уча за филмите? — питам.

— Кога си свободна следващата седмица? — поглежда ме с блеснали очи той. — Ще те заведе на страхотен филм, един от любимите ми! Но при условие, че пуканките са от теб!

И се засмива. Обаче аз все още мълча. Казано така, изглежда все едно си уговаряме среща и за момент се питам дали да не му кажа, че имам сериозен приятел. Но бързо се усещам, че това ще ме направи твърде арогантна в неговите очи. Ще си помисли, че аз си мисля, че той ме харесва. Кое то аз не си го мисля, разбира се.

Нищо подобно.

— Всъщност не съм съвсем сигурна — започвам.

Брей, какъв искрен отговор от моя страна! Но наистина не съм сигурна. Защото възнамерявах да прекарвам по-голямата част от

свободното си време с Натаниел, но това беше преди големия скандал.

Боже, *скандалът*! И внезапно си давам сметка, че от няколко часа изобщо не съм се сещала за това. Мисъл, последвана от още една — че не съм се сещала и за Натаниел.

— С други думи, имаш сериозен приятел — отсича усмихнато той, а аз се изчервявам.

— Нещо подобно — чувам се да казвам, преди да съм успяла да се спра.

Нещо подобно ли? Хей, я почакай малко, Луси! Та това е Нейт, голямата ти любов, любовта на живота ти, а ти не си сигурна? И откога той стана „нещо подобно“ на приятел?

В гърдите ми избухва странна смесица от изненада и чувство за вина. И побързвам да си взема думите назад.

— Искях да кажа, че...

Обаче гласът ми внезапно е погълнат от мощна сирена и кънтящо из всички зали съобщение, че галерията затваря. Вече? Поглеждам шокирано часовника си. Денят е отлетял!

— Е, аз най-добре да си ходя — изрича Адам, като прекъсва мислите ми.

— Да, аз също — кимвам, но непринудените ни отношения внезапно са заменени от неловкост, която съвсем доскоро не съществуваше.

— Чао!

— Ммм... чао — промърморвам.

И той поема с широки крачки към изхода на галерията. Виждам го как за момент се обръща и ми помахва, а после изчезва зад ъгъла. И внезапно се сещам.

Сещам се за кого ми напомняше, когато започна с обясненията за филмовото изкуство.

Напомняше ми на мен самата.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато включвам телефона си, установявам, че имам осем пропуснати обаждания и един, два, три... Започвам да броя малките пощенски пликчета... шест есемеса.

Всичките до един от Нейт.

ДОБРЕ ЛИ СИ?
ОБЕД Е. КЪДЕ СИ?
СЪЖАЛЯВАМ, СКЪПА! ДЪРЖАХ СЕ КАТО
ИДИОТ. ОБАДИ МИ СЕ!
ХЕЙ, КРАСАВИЦЕ, ОЩЕ ЛИ МИ СЕ СЪРДИШ?
ОБИЧАМ ТЕ!
ОК, ОЧЕВИДНО НЕ ТИ ТРЯБВАМ. АКО ИСКАШ
ДА ПОГОВОРИМ, ЗНАЕШ КЪДЕ СЪМ.
6 ВЕЧЕРТА Е. КЪДЕ СИ, ПО ДЯВОЛИТЕ? НЯМАМ
ВРЕМЕ ЗА ПОДОБНИ ИГРИЧКИ. ПРЕСТАНИ ДА СЕ
ДЪРЖИШ КАТО ДЕТЕ!

И докато текстовите съобщения се редят едно след друго, все едно наблюдавам началото на една връзка — учтив и приятелски тон, средата — лудата любов, и края — гняв и досада. Емоциите ми следват същата парабола. Започват с приятно усещане и облекчение, когато си казвам: „Боже, не е ли чудесен?!“, но към момента, когато стигам до есемес номер шест, съм изпълнена с бяс и възмущение.

„С което ставаме двама“ — констатирам тъжно, докато слушам едно от ядосаните му гласови съобщения.

Веднага му се обаждам.

— Защо не си вдигаш телефона? — пита той в мига, в който включва.

Настръхвам.

— Просто го изключих. Бях в „МОМА“.

— Цял ден?! — възкликва изумено той.

„Нямах никакви други планове“ — ще ми се да му отговоря, но в името на мира между нас изричам:

— Няма значение. Съжалявам, че съм пропуснала обажданията ти.

Кратка пауза, а после:

— Да, аз също съжалявам — отговаря, вече доста поомекнал. — Е, как беше в „МОМА“?

— Невероятно! — възкликвам щастливо, а после се овладявам. Не искам да звуча така, сякаш съм прекарала един прекрасен ден. — Имам предвид, че платната там са невероятни, а не денят ми.

— Липсваше ми — отбелязва кисело той. — А аз на теб?

— Разбира се! — гласи автоматичният ми отговор. Само че сега, докато изричам тези думи, осъзнавам, че той изобщо не ми е липсвал. Ако трябва да бъда честна, нито веднъж не се сетих за него. Но това е само защото бях обградена от тези изумителни платна и защото изгубих представа за време. Няма нищо общо с Адам.

Адам ли? Името му ме изненадва не на шега. От къде на къде пък сега се сетих за него? Какво общо има той с каквото и да било?

— Е, кога смяташ да се връщаш вкъщи? — пита Нейт, прекъсвайки мислите ми.

Изпълвам се с топлина. Значи вече отново сме заедно. Просто една глупава кавга. Нищо повече.

— Ами тъкмо се бях запътила към квартирата. Трябва да нахраня Джени и Саймън.

— Джени и Саймън ли?

— Кучетата на съквартирантката ми — пояснявам, досещайки се, че той не знае нищо за тях, тъй като никога не е идвал в квартирата ми. — Тя днес е на някакъв курс и ще се прибере много късно.

— Окей. Ами... един друг продуцент, мой приятел, организира нещо съвсем скромно. Няколко питиета и няколко хора от телевизията...

Няколко хора от телевизията ли? Настръхвам от вълнение.

— ... та се питах дали не би искала да дойдеш с мен.

— Звучи приятно — чувам се да казвам.

— Радвам се — отбелязва доволно той. — Кажи ми адреса си. Ще мина да те взема след час.

Един час. Шейсет минути. Три хиляди и шестстотин секунди.
Само толкова?

Да хукна към нас, да взема на бегом трите етажа, задъхвайки се, да нахраня кучетата, да ги поразкарам около блока и едва да не ги задуша до смърт, дърпайки ги да не душат стълбовете. После да скоча под душа, да си обръсна краката, да ги нарежа като панделки, да се ексфолирам и хидратирам, да си изсуша косата, да пробвам новия си суперстягащ балсам за коса, да си дам сметка, че суперстягащият балсам е пълна порнография, поради което да си вържа косата. След това да си сложа грим, като се опитам да си направя опушени сенки като в едно списание, накрая да изглеждам така, сякаш съм изкарала три рунда с Мики Рурк, да изтърпя агонията на въпроса какво да облека, а после да бъда принудена да навлека единственото нещо, което не е много омачкано.

Накрая да се втурна из апартамента, за да подреда, после да се откажа от подреждането и да натъпча всичко под леглото или зад дивана, да подскоча до тавана, когато звънецът звънва, да се паникьосам, да си поема дълбоко дъх и да посрещна Нейт с напълно спокоен и ведър вид.

— Изглеждаш добре — отбелязва одобрително той, когато влиза и ме целува. А после отскача назад, когато Саймън и Джени се втурват да го посрещат, размахвайки опашки.

— Не се страхувай, много са милички — отбелязвам усмихнато, когато забелязвам уплахата му.

— Просто току-що ми донесоха тези панталони от химическото, това е. — Привежда се и бръсва няколко кучешки косъмчета от панталоните на костюма си там, където животните се бяха отъркали в него. Мислейки си, че той се навежда, за да я погали, Джени го близва гальовно с език по бузата. — Олеле! — дръпва се рязко той. — Това е отвратително!

— О, извинявай! — смотолевям и побързвам да сритам кучетата обратно в дневната.

— Имаш ли някакви антибактериални кърпички? — промърморва той, триейки лицето си с ръка.

— Не, не мисля.

— А къде ви е банята?

— Надолу по коридора вдясно...

Още преди да успея да довърша, той минава покрай мен и след секунда чувам силното шуртене на водата — очевидно кранчетата са развъртени докрай.

— Всичко наред ли е? — провиквам се аз, затварям кучетата в дневната и хуквам надолу по коридора. Заварвам вратата на банята широко отворена и виждам Нейт, приведен над мивката, да си мие обилно лицето със сапун.

— Да, няма проблеми — кимва той с мокро лице и се оглежда за хавлиена кърпа.

В този момент осъзнавам, че в бързината да подредя апартамента съм забравила напълно за банята. Погледът ми се плъзга през парата. Кърпите намирам на пода, където ги хвърлих, след като се изкъпах. Върху тях се мъдрят и тубичките на всичките мазила, които бях използвала — незатворени. Самобръсначката ми е на полицата над мивката, пълна с пяна за бръснене и косми. И ми иде да потъна в земята от срам.

Пред очите ми изплува безупречно чистата баня на Нейт със снежнобелите кърпи, сгънати и подредени изрядно на рафтовете — баня, излязла от списание.

О, боже, сега той сигурно си мисли, че съм абсолютна повлекана.

— Ще ти дам чиста — казвам, набързо грабвам всичките мокри кърпи от пода и ги хвърлям в коша за пране. После отварям шкафчето, но то е празно. По дяволите! Къде отидоха всички кърпи?! А после си спомням — най-малко пет от тях са метнати по столовете в стаята ми. — Само че като че ли сме ги свършили — промърморвам.

— Няма проблеми. И без това почти изсъхнах — подмята докачливо той. — Готова ли си?

— Почти. Само трябва да довърша грима си.

След като изтрих злощастните доказателства за опита ми да си направя опушен грим, при което бях заприличала на панда, сега се налага да си мацна поне малко спирала.

— Имаше цял час! Какво толкова прави?! — разсмива се той, но в гласа му долавям и раздражение.

„Или може би е моето раздразнение“ — казвам си наум, едва устоявайки на изкушението да му изредя всичките неща, които свърших за един час с дива скорост в стремежа си да не закъснея. Вместо това изчуруликвам:

— Искаш ли да пийнеш нещо, докато ме чакаш?

— Малко вода би било достатъчно.

— Обаче нямаме минерална. Чешмяната става ли? — питам и се насочвам към кухнята.

— Нямате минерална ли? Е, в такъв случай не — сбърчва нос Нейт. — Нали знаеш, че пия само минерална.

— Вярно — кимвам, чувствайки се като пълна глупачка. Вече сме излезли в миниатюрното антре и аз внезапно си давам сметка, че то изглежда много по-претъпкано от обикновено.

— По дяволите! Какво е това? — провиква се Нейт, когато се удря в издялана от дърво маска, увесена на стената.

— От някакво племе в Етиопия — отговарям и побързвам да я оправя. — На съквартирантката ми е. Доколкото знам, маската трябва да гони злите духове.

— Хайде бе! — оглежда я той присмехулно.

— Да. Ами... само си вземам чантата и тръгваме! — отсичам.

Казвам си, че колкото по-скоро се махнем оттук, толкова по-добре. Втурвам се в стаята си и започвам да се оглеждам за спиралата за мигли. Ще си я сложа в таксито.

— Значи това е твоята стая?

Обръщам се и зървам Нейт на прага на стаята ми да обхожда с поглед всяко ъгълче.

— Ами, да. Малко е малка, но... Нямам достатъчно голям гардероб — побързвам да добавя, като забелязвам, че той гледа към купчината дрехи на облегалката на стола. — Но иначе ми харесва. — И продължавам с издирването на моята спирала.

— Много е... колоритно — подбира внимателно думите си той.

— Е, нали знаеш, че открай време обичам пъстрите цветове.

Мамка му! Къде е тази спирала? Забелязвам гримове си, разпръснати по цялата тоалетка. Трябва да е тук някъде.

— Определено имаш много багаж, като се има предвид, че си се преместила в Ню Йорк само преди шест седмици.

Вдигам очи от тоалетката си и зървам Нейт да разглежда рафтовете ми, които са претърпани с картини, списания, стари скицници и колекцията ми от мидички, за която така и не съм намерила още място.

— Какво е това?

С периферното си зрение го виждам как взема едно от списанията, отваря го и се смръщва.

— Правила си някакъв тест...

И тогава ми просветва. Открил е онзи тест! Изчервявам се.

— О, това ли? — отвръщам с най-небрежния си тон, като измъквам списанието от ръцете му. Вчера сигурно щях да го оставя да го прочете, а после да се посмеем заедно. Обаче днес...

И съвсем случайно, отново с периферното си зрение, зървам спиралата — на леглото ми е. Хвърлям се към нея.

Обаче днес има нещо различно. Вече не се чувствам по същия начин.

— Поредните глупости! — отсичам, хвърлям списанието в кошчето и грабвам чантата си. — Да тръгваме!

* * *

Когато пристигаме, купонът е вече във вихъра си. Казвам „вихър“, макар че всъщност са купища хора, които стоят прави, пият водка мартини и говорят за телевизия. И като казвам „говорят за телевизия“, нямам предвид, че обсъждат кой ще спечели „Танцувай с мен“ — дискутират пасивите и активите на продукциите си, ескалиращите си бюджети и гледаемостта на предаванията си.

Става ясно, че с изключение на мен всички са в телевизионната индустрия и макар че докато пътувахме насам, си представях нещо бляскаво, оказва се, че събитието е всъщност скучновато. Дотолкова, че на някакъв етап, опитвайки се да следя разговора за програмните схеми, се улавям, че се отнасям и се питам кога ще си тръгваме. И ми се налага да си напомня, че съм в Ню Йорк и на шиказен телевизионерски купон с Нейт. Само преди няколко месеца щях да си мечтая за това, а сега искам да се прибера вкъщи, да си облека пижамата и да се свия на дивана, гледайки Опра. Срамота, Луси!

Насилвам се да се концентрирам върху разговора.

— Та както казвах, всичко се свежда до почтеността — нарежда Брад, нисък мъж с бляскав костюм, който упорито се опитва да сложи ръка на кръста ми под претекст, че ме избутва от пътя на сервитьорите, а после я задържа малко по-дълго от нормалното. Не че Нейт забелязва нещо. Той е твърде зает да си прокарва концепцията за новото шоу.

— Абсолютно! — кима с блеснали очи той.

Хайде стига, бе! Че той говори за някаква си тъпа телевизионна игра, а не за спечелил множество награди документален филм!

— Ако ме извините... — изричам учтиво, опитвайки се да се измъкна от ръцете на Брад.

— Че защо? Какво си направила? — хили се той, адски доволен от чувството си за хумор.

— Вечният шегаджия! — бърза да му се мазни Нейт.

— Е, няма защо! — скромничи Брад. — Я сега вие двамата ми кажете как се запознахте?

— В Италия — отговарям аз. — И двамата учехме изобразително изкуство. — При спомена за Венеция нещо в мен потрепва.

— О, така ли? Значи ти си художничка?

За момент само зяпвам, сащисана от въпроса. А после бавно отговарям:

— Бях за известно време.

— А после осъзнала, че е крайно време да заживее в истинския свят и да си намери истинска работа — допълва през смях Нейт.

Думите му ме ужилват, но все пак събирам сили да се усмихна и промърморвам:

— Нещо подобно.

Обаче някъде дълбоко в мен нещо внезапно се пречупва и при първата появила се възможност се измъквам с извинението, че ми се налага да посетя тоалетната, като ги оставям да се смеят дружно.

Веднъж освободила се от тях, отивам към другия край на стаята. Купонът се провежда в един удивителен хамбар в Трибека — само тухла и открити тръби и супермодерна мебелировка, разхвърляна тук-там като произведения на изкуството. И като споменах изкуство, на стените зървам няколко възхитителни творби, безсъмнено оригинали. Както разбрах от Нейт, собственикът е някаква много голяма клечка в света на телевизията — което, разбира се, не ми говори абсолютно

нищо, освен че работата в телевизията очевидно прави хората много богати.

След няколко неуспешни опита да се слея с тълпата, което ме кара да осъзная, че всички като че ли говорят на друг език, а аз не го владея, се озовавам на балкона и започвам да си бърбям с един от сервитьорите. Той се казва Ерик и се похвали, че свирел на китара в някаква хеви метъл банда. След двацет минутен разговор, през който той ми разказва за последния им концерт в някакъв нощен бар и как едва бил издържал до високоговорителите, сервитьорът ми казва, че трябвало да отиде да сервира канапетата, а аз решавам все пак да се отбия до тоалетната.

Този път е наистина, тоест, наистина ми се налага да посетя въпросното място. Вратата е незатворена и аз я бутвам. Вътре заварвам двама мъже с гръб към мен, единият от които е приведен над мивката. Повече от ясно е, че смърка кока, защото в мига, в който влизам, той скача. Оказва се Брад. А с него — за моя огромна изненада — е Нейт.

— О! — застивам аз със смесица от шок и смущение. А после се опомням и отстъпвам. — Извинете!

— Извинявай, Брад — казва Нейт и бързо тръгва след мен. — Къде отиваш? — пита, смръщил чело.

— Уморена съм. Мисля да се прибирам у дома.

— Ще дойда с теб.

— Не, няма проблеми. Ти остани. Очевидно имаш работа.

Нейт се смръщва още повече и изсумтява:

— О, я стига, Луси! Защо го превръщаш в такъв въпрос?!

Поглеждам го и най-неочаквано виждам пред себе си човек, когото не познавам. Това не е дългокосият, пушещ трева, спокоен Нейт. Това е един напрегнат, вманиачен на тема здравословен живот и работа Нейт, който твърди, че кафето е вредно, но който няма нищо против да прави компания в тоалетната на някого, който се занимава с един бог знае какво.

— Не аз го превръщам. Ти си този, който непрекъснато говори за здравословния начин на живот. Така де, та ти отказваш да пиеш дори чешмяна вода! — изтъквам, спомняйки си за реакцията му у дома.

— Това е съвсем различно — клати глава той.

— Нищо подобно! Ти просто си лицемер!

— А ти ми правиш сцена! — просъсква той и се озърта уплашено, за да провери дали някой от гостите ни е чул.

Настръхвам, но се въздържам от отговора, който ми идва наум. Вместо това промърморвам:

— Виж какво, не искам нов скандал. Да забравим за станалото!

И започвам да се обличам, за да си тръгна, но Нейт тръгва след мен.

— Луси, почакай! Нека само си взема довиждане с няколко човека и идвам с теб!

— Няма проблеми. Ти остани. Аз ще си хвана такси.

Той ме поглежда на кръв, сякаш иска да ми каже: „Само не пред хората!“, а после изрича:

— Дай ми пет минути!

Оказва се, че му давам повече от двацет, докато седя на прага и го чакам да се наприказва и насмее. На няколко пъти ми идва да се измъкна, без да му се обадя, и на част от мен ѝ се иска да го бе направила, защото когато той най-сетне благоволява да си тръгне и се качваме в таксито, нито един от нас не е в добро настроение.

— Винаги ходим у вас. Защо веднъж да не останем у нас — за разнообразие? — обаждам се аз, когато той дава на шофьора своя адрес.

— Какво? Предпочиташ да стоиш у вас, отколкото у нас?! — поглежда ме смаяно той от другия край на седалката. Съвсем доскоро се свивахме в центъра, сгущени един о друг, а сега сме в двата края на седалката. Няма нужда да си експерт по езика на тялото, за да схванеш, че нещо не е наред.

— Че какво ѝ е на моята квартира? — подхвърлям раздражено.

— Надали можеш да я сравниш с моя апартамент, нали? — разсмива се той и повдига вежди.

И ако преди малко бях раздражена, вече съм вбесена.

— И каква по-точно е разликата? — питам и скръствам ръце пред гърди.

Той въздъхва нетърпеливо и промърморва:

— Добре де, единият е на най-горния етаж на скъпа сграда с изглед към парка, а другият е на четвъртия етаж с изглед към стена с графити.

— На мен обаче ми харесва — настръхвам.

— На мен обаче не — свива рамене той.
— На мен пък не ми харесва твоя! — не му оставам длъжна.
— И защо да не ти харесва?
— Защото, първо на първо, всичко е бяло! А аз обичам цветните петна!

— Цветните петна ли? — изсумтява Нейт. — Сега разбирам защо апартаментът ти изглежда така, сякаш в него е избухнала фабрика за бои!

Ахвам възмутено.

— Без да броим онези вуду глупости!

— Какви вуду глупости? — провиквам се вбесено.

— Примерно онази маска! — изкрещява той.

— Това не е вуду! — възкликвам. — Но при мен поне има интересни неща! А твоят апартамент е толкова минималистичен, че в него няма почти нищо, с изключение на онази епилептична машина!

— Елиптична! — поправя ме важно той. — И между другото, няма да ти навреди и ти да пробваш на такава!

— Какво би трябвало да означава това?

— Означава, че никак няма да навреди на бедрата ти, нали така? Стига да искаш да се отървеш от този гаден целулит, разбира се.

Поемам си дълбоко дъх. Все едно ме нокаутира.

— Освен това си направила дупка в килима ми — продължава да нанася той ъперкъти.

— Какво? — поглеждам го аз, все още реанимирайки от предишния удар.

— Имам камери за наблюдение като част от охранителната система.

По дяволите! И аз си помислих, че може да има камери! Какво ли друго е заснел на тях?

— А килимът е доста скъп.

— Стига вече! Беше случайно! — провиквам се аз.

— Като със сокоизстисквачката ли? — подмята презрително той.

Стисвам челюст и просъсквам:

— Е, съжалявам, но не съм идеална като теб и твоята изложбена зала, която наричаш апартамент!

— А твоят е пълна кочина! Навсякъде се въргалят боклуци!

— Предпочитам да съм разхвърляна, отколкото задръстена!

— Какво? Наричаш ме задръстен, защото не оставям кутии от пица под леглото си ли? — провиква се възмутено той.

Мамка му! Видял ги е!

— Не! А защото правиш велик въпрос от това как да подредиш чиниите в миялната машина или в коя посока да сложиш лъжиците в чекмеджето за приборите! Толкова си задръстен, че гладиш дори гащите си на ананасчета! И като стана въпрос за тях, кой трийсетгодишен мъж носи гащи на ананасчета, а?!

Той се смръщва като градоносен облак и промърморва:

— Виж какво, това очевидно беше голяма грешка.

— Грешка ли? Кое?

— Ти и аз. Не се получава. Искам да скъсаме.

— *Ти* искаш да скъсаме, значи?! — изпищявам. — Не, аз искам да скъсаме!

Той ме поглежда слисано.

— Какво? Ти късаш с мен? О, не! Аз съм този, който къса с теб!

— Божичко, кретен си беше и кретен си остана! — провиквам се презрително аз.

— Ти също не си се променила! Все си си същата пълна глупачка! — реве той.

— Ти обаче си се променил! Някога беше забавен! — рева аз.

— Животът не е забавление, Луси! Крайно време е да пораснеш!

— Вече съм пораснала!

— Обаче имаш виолетова коса! — крещи презрително той.

— Аз поне *имам* коса! — не му оставам длъжна.

Настъпва кратко мълчание, през което той примигва като мишка в трици.

— Извинете, но къде отиваме все пак?

Двамата се обръщаме рязко, задъхани от скандала. И виждаме, че шофьорът на таксито ни наблюдава в огледалото си за задно виждане.

— Никъде не отивам с него! — отсичам аз и поглеждам на кръв Натаниел.

— Никъде не отивам с нея! — връща ми го той.

В продължение на няколко секунди настъпва тягостно мълчание. И двамата упорито отказваме да помръднем. Накрая Натаниел натиска дръжката и излиза, като затръшва с все сила вратата след себе си.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Та значи това е. Между нас с Нейт е свършено. Голямата ни любов приключи.

Продължи всичко на всичко една седмица.

— Ако трябва да бъдем по-точни, продължи по-малко от седмица — изтъква безмилостно Робин. А после, забелязвайки изражението ми, побързва да добави: — Продължи *десет години* и малко по-малко от седмица!

Неделя сутрин е и двете с Робин сме извели кучетата на разходка в парка, което на практика означава, че ние си седим на тревата и ядем сладолед, а Саймън и Джени обикалят около краката ни и душат.

— Все още не мога да повярвам какво стана! — промърморвам и си близвам предизвикателно от вкусния сладолед.

— Имаш предвид скъсването или думите му? — пита тя и ме поглежда многозначително.

Разказах на Робин целия ни скандал, като ѝ го предадох дума по дума. И тя кимаше ентусиазирано и викаше „Браво, момиче!“ точно на правилните моменти. А когато дойде ред на коментара му за бедрата ми, тя буквално ахна и онемя от изумление. Кое при Робин означава невероятно много.

Или може би не, както като че ли се оказва.

— И двете — отговарям и в пристъп на бунтарство отхапвам поредната огромна хапка от шоколадовия си сладоледен сандвич. — Само като си помисля, че съм го обичала десет години!

— По-добре е да си обичал и изгубил, отколкото... — напомня ми мъдро съквартирантката ми.

— Но аз не съм го изгубила! — провиквам се възмутено. Саймън прекратява душенето на тревата и наостря стреснато уши. — Аз скъсах с него!

— А аз останах с впечатлението, че той е скъсал с теб! — възкликва объркано Робин.

— Е, и така може да се каже. Донякъде — признавам неохотно.
— Всъщност двамата взаимно скъсахме един с друг. След онзи огромен скандал в таксито.

— Погледни го откъм добрата страна — поне по един въпрос сте били на еднакво мнение!

Робин никога няма да престане да ме удивлява с упоритата си решимост да вижда положителната страна във всяка една ситуация. Каквото и да я сполети, тя никога не губи присъствие на духа. Ако ще и да я арестуват погрешка в Тайланд за пренасяне на наркотици и да я осъдят на доживотен затвор в страна, където никой не говори английски, тя сигурно ще отсече, че това е прекрасна възможност да остане насаме със себе си и да научи нов език.

— Може и така да се каже — съгласявам се не особено уверено аз.

— Разстроена ли си?

Замислям се. Разстроена ли съм наистина?

— Не — отговарям след кратка пауза.

И докато го изричам, се изненадвам сама на себе си. В една такава евентуална ситуация се виждах не само разстроена, а буквално съсипана. В крайна сметка нали той беше моята сродна душа?! Мъжът, без когото не можех да живея. Човекът, който ме допълваше.

Пак бъркаш, Луси! Това беше „Джери Макгуайър“!

— Браво на теб! — възкликва весело Робин. — Защото скъсването с едно, а разбитото сърце — съвсем друго нещо. — Завърта очи, за да ми подсказе, че много добре знае какво говори, и аз кимвам в знак на съгласие.

Само дето този път въобще не се чувствам с разбито сърце.

— Мисля, че по-скоро съм сащисана — признавам аз. — И много разочарована. Той не е онзи, за когото го мислех. Но може би и аз не съм вече същата. — Свеждам очи към сладоледа си. Топи се така, както и моето предизвикателно отношение към живота. — Очевидно съм обичала не самия него, а представата си за него. Идеалът, който тази представа е била за мен. И спомена за човека, който той беше някога.

Давам си сметка, че по-скоро разсъждавам на глас. Миналата седмица мина като сън. И всичко ми е като в мъгла. Истинска вихрушка от емоции. Всичко се случи толкова бързо, че въобще не

спрях, за да се замисля. По-скоро не исках да спирам, за да се замислям. Просто отново бях влюбена и всичко беше невероятно. Това, че отново го срещнах. Че разбрах, че той все още ме обича. И двамата се пуснахме по течението на емоциите си. И пропуснахме да забележим, че всъщност се влюбваме в съвсем различни хора. Попаднали в плен на страстта и на момента, ние просто се гмурнахме в океана на любовта, без да мислим.

И сега, най-накрая, се сетихме да си покажем главите над повърхността, за да си поемем въздух.

— Бях влюбена в романтиката на представата за повторното събиране с първата любов. Мисля, че и при двама ни беше така — изричам накрая.

— Съвсем естествено — всичко беше толкова романтично — съгласява се вярно Робин.

— Искам да кажа, че наистина вярвах, че той е моята душа близък. Обаче сега... — въздъхвам тъжно.

— Обаче сега си даваш сметка, че не е така, и в това няма нищо лошо — пояснява Робин, но забелязвайки мрачното ми изражение, бързо превключва на мажорно настроение. — И какво от това, че за да го осъзнаеш, ти трябваша цели десет години, а?! По-добре късно, отколкото никога!

— Не беше ли ти тази, която каза, че на нас с Нейт ни е писано да бъдем заедно? Че сме просто марионетки в ръцете на съдбата и че всичко се ръководило от силите на вселената? — сопвам се аз.

Робин се изчервява и смотолевя:

— Ами това си е вярно. Срещата ви изглеждаше като нещо много повече от плод на случайно съвпадение, а и вие действително бяхте много хубава двойка! — Замълчава за миг, а после пита: — Сигурна ли си, че всичко наистина е приключило?

— Сто процента!

— Хммм — близва замислено тя от сладоледа си. Не изглежда особено убедена.

— Мисля, че освен това съм и малко ядосана — признавам си аз.

— Честно да ти призная, той надали е мислил сериозно онова, което ти е казал! — побързва да ме успокои съквартирантката ми.

— О, не ме разбра! — тръсвам глава. — Ядосвам се не на него, а на себе си! Чувствам се като глупачка. През всичките тези години бях

абсолютно убедена, че не бих могла да бъда щастлива без него. Превъзнасях го, бях го издигнала в култ. — Свеждам глава, откъсвам малко трева и промърморвам: — А сега се чувствам като Дороти от „Вълшебника от Оз“, когато дръпва завесата и вижда, че вълшебникът е просто дребно старче, натискащо множество лостове!

— И аз се чувствах по същия начин, когато отидох на срещата на класа и видях Брад Полески — побързва да ме успокои Робин. — Когато бях на шестнайсет, се бях влюбила до полуда в него. Не можех даже да го погледна. За мен той беше като бог. А после, когато го видях миналата година, осъзнах, че той е просто някакъв смешен дребосък, който има фирма за химическо чистене и живее в Охайо. Оказа се съвсем нормален и скучен чичко. — Поклаща глава и зелените ѝ очи проблясват при спомена.

— Странна работа — в един миг бях луда по него, а в следващия... — промърморвам.

Божичко, нямах представа, че съм толкова непостоянна!

— Случва се — кимва Робин. — Веднъж дори ми се случи точно насред... — не довършва и многозначително повдига вежди.

— Насред какво? — поисквам от нея да уточни.

— Насред разгара на... сещаш се.

— О, боже! — светва ми най-накрая. — И какво стана?

— Ами, той беше Харе Кришна и...

— Кришнарите правят ли секс?

— Донякъде. Не че беше кой знае колко добър, а и напевите му бяха малко разсейващи, ама... — Прави пауза. — О, да! Питаш дали им е позволено да правят секс заради религиозните им вярвания, нали? Честно да ти кажа, не знам. — Сбърчва чело в тежък размисъл. А после се обажда: — Та докъде бях стигнала?

— До секса — напомням ѝ аз.

— А, да. — Отмята къдриците от лицето си и продължава: — Та той беше върху мен и аз вдигнах очи и видях плешивата му глава и внезапно, не знам откъде, в съзнанието ми изплува Фред — костенурката на племенницата ми. Нали се сещаш как изпъват глави от черупките си? — Показва ми. — И от този момент нататък нищо повече не беше същото. Което беше много жалко, защото той беше страхотен готвач. Разни пикантни ястия и... Мmmm...

И докато Робин бърбори със сто думи в секунда, аз усещам, че настроението ми постепенно се възвръща. В нейно присъствие е напълно невъзможно да останеш тъжен.

— От друга страна обаче, да знаеш само какви газове получавах от тези ястия... Ужас!

Тук вече не мога да не се изкискам с глас.

— Ама и ти си една! — провиквам се през смях.

— Да бе, знам си се — хили се тя. А после, най-внезапно, застава на колене като сурикат. Тялото ѝ се изпъва и очите ѝ се ококорват като на Саймън и Джени, когато забележат катеричка.

— Какво видя? — питам.

— Тъмен, красив непознат. На два часа! — И посочва към езерото.

Аха. Ясно.

— Харолд ли? — питам.

— Възможно е — кима тя, слага си слънчевите очила и се отпуска в тревата.

И започва да дебне в засада.

— А какво стана с Даниел онази вечер? — питам, за да изместя темата от въображаемия мъж към реалния. — Когато си тръгнах, двамата изглеждахте много добре заедно.

— О, да, беше ни много забавно. Той е приятен мъж — отговаря разсеяно тя, без да сваля очи от тъмния, красив непознат. Не бих се изненадала в следващата секунда да извади отнякъде и бинокъл. — Покани ме на среща утре вечер...

— На среща ли? — скачам аз. — И още не си ми казала?!

— Но аз, разбира се, отказах.

— Защото не е Харолд — изричам безизразно аз.

— Именно — кимва тя, без да обръща внимание на моето неодобрение. — Казах му, че с него нямаме никакво бъдеще.

— Ти сериозно ли? — ококорвам се смаяно. — Казала си му за Харолд?!

— Разбира се — кимва тя, сякаш да откажеш среща под претекст, че някаква врачка ти е казала, че ще срещнеш красив, тъмен непознат на име Харолд, е най-нормалното нещо на света.

Но за Робин всичко е нормално.

— И защо да не му кажа? — пита тя.

„Защото ще те помисли за пълно хахо“ — иска ми се да ѝ отговоря аз, но избирам по-дипломатичния подход.

— Защото, ако излезеш на среща с него, нищо чудно да установиш, че ти харесва!

— Даде, нали и аз от това се опасявам! — поглежда ме раздразнено тя. — И после, когато срещна Харолд, какво ще правя, а? — Погледът ѝ отново се стрелка към езерото. — По дяволите!

Проследявам погледа ѝ. Тъмният, красив непознат е прегърнал през рамо жена в напреднала бременност.

— Но иначе се съгласих да изляза с него — пояснява. — Обаче не като гаджета, а като приятели! — въздъхва, изправя се, бръсва тревата от полата си и се приготвя за тръгване.

— Хубаво — кимвам одобрително, докато също се изправям. — Така може би ще започнеш да го харесваш.

— Пепел ти на устата! — провиква се уплашено тя. — За нищо на света! И какво ще правя, когато накрая срещна Харолд?

Забележете, че не е „ако го срещна“, а „когато“.

— Ами ако, след като се срещнете с този Харолд, установите, че не се разбирате? — изтъквам очевидното, когато се насочваме към изхода на парка.

Тя ме поглежда така, сякаш иска да каже: „Това не е никак хубаво от твоя страна, Луси“, и отказва да отговори. Вместо това бързо сменя темата.

— Между другото, един клиент ми даде два безплатни билета за театър за следващата седмица. За онази нова пиеса на Бродуей — „Утрешен живот“. Искаш ли да отидеш?

— Разбира се! — възкликвам аз. — Никога не съм ходила на театър на Бродуей! — А наум си казвам: „На ти, Натаниел Кенеди! Да не си въобразяваш, че ще си седя и ще роня сълзи по теб?!“

— Проблемът обаче е, че аз не мога да отида. Имам конференция. Но ако искаш, можеш да поканиш друг с теб, примерно... не знам... — И почти я чувам как произнася името „Нейт“.

— Ще покания сестра си! — отсичам твърдо.

Робин свежда очи, започва да навива една къдрица на пръста си и по едно време предпазливо подхвърля:

— Луси, не искам да ти се меся, но... Сигурна ли си, че това не е просто любовна свада?

— Абсолютно сигурна! — тръсвам решително глава. — Всъщност...

Внезапно спомняйки си нещо, аз се заковавам на място, бръквам под тениската си и вадя медальона с половинката монета, който не съм сваляла, откакто с Нейт отново си ги сложихме. Измъквам го през глава и го захвърлям в най-близкото кошче. После се обръщам към Робин, която ме е зяпнала, и отсичам:

— Е, сега вярваш ли ми?

* * *

Всеки край е ново начало. Въоръжена с тази мъдра мисъл, аз решавам да прекарам остатъка от неделата в почистване на апартамента. Да обърна нова страница и прочее. И тъй като натуриятa в стаята ми е повсеместна, се заемам с подреждане на една част от нещата си и на изхвърляне на друга. В това число и „Папката Нейт“, която съдържа стари снимки, писма и дребни спомени, които съм пазила през всичките тези години и които навсякъде мъкнех със себе си.

А вече е време да изхвърля!

С тази мисъл в главата аз мятам всичко в контейнера.

Време е да продължа напред.

Тази вечер, преди лягане, слагам телефона си да се зареди. Нейт не ме е търсил, но и аз не съм го очаквала. За миг се чудя дали да не му изпратя кратък есемес в стил „довиждане, но без лоши чувства“, а после се отказвам. По-добре е първо да се поуспокоя. Да изчакам емоциите ми да се поуталожат, а после, на свежа глава, да му изпратя нещо зряло и философско за любовта и човешките отношения.

Може пък някой ден да станем истински приятели, като Брус Уилис и Деми Мур, и да ходим на почивки заедно с новите си партньори. И когато някой попита, да говорим мили неща един за друг и да се смеем. Нямам нищо против да се посмея на онези негови гащи на ананасчета и за това как вечно говореше по телефона. Ще бъде мил

спомен — като моята склонност да закъснявам, непохватността ми и виолетовата ми коса.

Но що се отнася до онзи коментар за бедрата ми, все още ми се иска да го убия!

* * *

Понеделник сутрин посрещам с позитивно настроение. Това е първият ден от остатъка от моя живот. След вчерашния катарзис на изхвърляне на старото е време да погледна към новото. Представете си само — никога повече няма да ми се налага да мисля за Нейт! Той никога повече няма да се появява в съзнанието ми, когато дочуя някоя тъжна песен, никога повече няма да изпитвам болка по него, когато видя щастливо влюбена двойка. Невероятно!

Имам чувството, че от раменете ми се е смъкнал огромен товар. Това си мисля, докато си пия двойното кафе с мляко на път за работа. Слушам си музика от телефона, нося се по улицата с лека, пружинираща походка, чувствам се все по-ефирна и свободна...

— Май чувам сватбени камбани! — провиква се още от вратата Магда и се втурва към мен барабанейки с високите си токчета по излъскания под.

— Какво? — смъквам слушалките си аз и я поглеждам неразбиращо.

— Ти и Натаниел! Вече ги чувам! — провиква се тя и подлага ръка на ухото си.

Вцепенявам се. И всички мисли за това колко съм лека и свободна и как никога повече няма да чуя името му се изпаряват.

— Ще бъде възхитителна сватба! Смятам, че трябва да я направите в хотел „Плаза“! Имам един приятел, Ърни Уайзман, който може да ви направи жестока отстъпка за цветята!

Внезапно започва да ми прилошава. И как сега да кажа на шефката си, че всичко приключи?

— Ъхъмм... — прокашлям се тактично. — Не мисля, че изобщо ще има сватба.

Така де, да започнем с очевидното.

— Да бе, знам — искате дълъг годеж — свива тя миниатюрните си, подсилени от големи подплънки рамене. — Имате нужда от време да планирате, да организирате, да направите всичко както трябва. Но един съвет от мен — трябва да го закараш до олтара още през първите три месеца! Три месеца, запомни!

Изправена пред десеттонния камион, наречен Магда в пълно сватбено настроение, аз осъзнавам, че тактичният подход няма да свърши работа.

— Ние скъсахме — изтърсвам.

В продължение на няколко секунди устните на Магда продължават да се движат по инерция, но от тях не излиза нищо. А после от гърдите ѝ се изтръгва вой като на ранено животно, токчетата ѝ „Гучи“ се огъват под краката ѝ и тя е принудена да се хване за плота на рецепцията, за да не се търколи на пода.

— О, нееее! — започва да вие тя. — Не може да е истина!

— Съжалявам, но е така. Просто не се получи — опитвам се да обясня.

Обаче Магда е пребледняла дотолкова, че дори тенът ѝ и дебелият слой бляскав руж не са в състояние да го скрият. Гледа ме като попарена. Макар че, като забелязвам издайническите ранички около очите, нищо чудно това да се дължи на поредната ѝ среща с нейния приятел доктор Розенбаум.

— Ама той има италиански обувки! — изфъфля накрая.

— Грешката е моя — опитвам се отчаяно да сложа нещата в ред. — Обувките му се оказаха „Банана Рипъблик“.

Обаче никоя трудност не е достатъчно голяма, за да възпре моята шефка.

— О, няма проблеми! — отсича тя. — Ще го оправим. Познавам мениджъра на „Бергдорф“. Ще ми отпусне един чифт „Прада“ с петдесет процента отстъпка!

— Не, няма проблеми! Наистина! — побързвам да я откажа аз. — Ние просто не бяхме подходящи един за друг!

Магда ме поглежда така, сякаш ѝ говоря на непознат език.

— И какво общо има това с брака? — ококорва се тя. — Аз имах трима съпрузи и нито един от тях не беше подходящ за мен!

Изрича го толкова възмутено, че ми трябва известно време, за да осъзная какво казва. А когато го осъзнавам, не съм много сигурна как

да го разбирам.

Но вместо да питам, решавам да сменя темата.

— Но пък откриването на изложбата мина добре, нали? — възкликвам, отивам бързо при компютъра и започвам да проверявам имейлите ни. — Да се надяваме, че ще се отрази добре на бизнеса!

— Хмммм — избоботва нацупено шефката ми.

— О, имаме няколко имейла и за храната! Всички превъзнасят кюфтетата! Пишат, че никога досега не са яли толкова вкусни кюфтета! — Започвам да следя за реакция и забелязвам леко помръдване на глава и поклащане на златистия кошер.

— Знаеш ли, вчера видях приятелката ми Робин и тя ми се похвали, че с Даниел са си уговорили среща! — прибягвам до последния си коз аз. Знам, че не е съвсем вярно и че така буквално предавам приятелката си, обаче нямам никакъв друг избор. Отчаяна съм.

И най-сетне се получава! Главата на Магда се стрелва нагоре, както на Джени и Саймън, когато им кажеш: „Напред!“

— Така ли? Знаех си! Какво ти казах, а?! Когато се стигне до сватосване, никога не греша! — И ме поглежда многозначително, но аз се правя, че не съм забелязала.

— Да, не е ли страхотно! — разливам се аз. — Изглеждат толкова хубава двойка!

— Хубава ли? Че те направо са *идеалната* двойка! — отсича тя и се изпъва в цялото величие на своите сто и петдесет сантиметра. После се сеца нещо, нацупва се и промърморва: — Макар че моят син никога нищо не ми казва. Смята, че веднага ще се раздрънкам пред хората. Че имам голяма уста. Представяш ли си, моля ти се?! Аз и голяма уста! — възкликва възмутено. После се хваща за сърцето, въздъхва театрално и прошепва: — Аз, която съм самата дискретност!

— Така си е — кимам сериозно и отварям имейла на фотографа, когото бяхме наели за откриването. — Хей, коя е тази? — възкликвам и посочвам снимката на една доста привлекателна зряла жена. — Изглежда много бляскава!

Обръщам монитора, така че Магда да види, и тя цъква пренебрежително.

— Че какво друго може да се очаква от Мелиса Силвърстайн?! Когато разбра, че съпругът ѝ има извънбрачна връзка, започна да го

изнудва! А той е милионер! — Привежда се към мен, снишава глас и допълва: — Не би трябвало да ти казвам, защото тя ме помоли да си мълча, обаче го заварила в леглото им с градинаря! Представяш ли си?!

* * *

След като Магда ме запозна с най-големите тайни на своята приятелка, с което доказва, че синът ѝ вероятно е прав да не ѝ се доверява, ние превключваме на работна вълна и сутринта ми минава в административни задачи и бумащина.

А после идва обяд и аз отивам в „Кац“ за обичайното ни меню, където ме обслужва обичайният сърдит мъж, който никога не говори. А после поемам обратно към галерията с горещата супа топчета на шефката ми и с ръжения ѝ сандвич с пастърма. Единствената разлика е, че днес съм решила да пропусна обичайния си сандвич с риба тон и топено сирене и съм го заменила с кафе и една ябълка.

Без някаква особена причина. Това няма нищо общо с коментара на Нейт за бедрата ми. Или защото вече знам, че от топеното сирене се пълнее ужасно, тъй като преди няколко часа потърсих за него информация в „Гугъл“ и разбрах, че имало милиони калории и че просто само се чуди как да скочи върху бедрата ти и да ги покрие с вдлъбнатини.

„Да бе, странна работа. Днес просто нямам никакъв апетит“ — казвам си аз, докато вървя по тротоара и отпивам от кафето си. И стомахът ми не къркори, защото съм гладна. Просто издава някакви чудати звуци, защото... Е, не съм много сигурна защо, но очевидно има много причини.

— Ох! — провиквам се аз, когато някой се блъсва право в мен и разлива кафето по цялата ми блуза. — Гледай къде вървиш, кретен такъв! — изревавам.

Виждате ли каква нюйоркчанка ще стане от мен, а? Съвсем доскоро най-вероятно щях да започна да ломотя някакви извинения и съжаления, но сега вече се чувствам истински вбесена. Особено когато свеждам очи към блузата си и виждам как кафявите петна от кафето проникват все по-дълбоко в нея.

— Ти гледай къде вървиш! — реве в отговор човекът, който току-що ме блъсна.

Ама че нахалство!

Вдигам глава и се завъртам на пета. Чакай малко, това не е ли...

— Ти?!

Изкрещяваме го заедно така, че прозвучава като стерео. Вдигам очи към човека в елегантния сив костюм, застанал срещу мен, към човека, който току-що се блъсна в мен, защото не гледаше къде върви, и който току-що унищожи блузката ми и ме изгори с кафе, защото беше твърде зает да си говори по телефона, за да гледа къде върви.

И се оказва Нейт.

Вторачва се в мен с шокирано изражение на лицето.

— Ще ти звънна по-късно — изрича рязко в блутута си.

Гледам го и не мога да повярвам на очите си. Това е той! От всичките хора в Манхатън да се сблъскам точно с него!

Поправка — *той* да се сблъска с мен!

И не щеш ли, изумлението ми е изместено от гняв.

— Гледай къде вървиш, когато говориш по телефона! — тросвам се аз.

— Ти ми налетя! — смръщва се като градоносен облак той.

— Не е вярно! — ахвам аз и гласът ми се извисява възмутено. Но пък какво друго може да се очаква от Нейт, освен да прехвърли вината върху мен! — Ти беше този, който си говореше по телефона и не обръщаше внимание къде върви! И погледни, заля ме с кафе! — И посочвам вбесено към блузата си, която вече започва да заприличва на ръчно боядисаните дрехи на Робин.

И ако бях очаквала той да се извини, се оказва, че дълбоко съм се лъгала.

— Предупредих те за вредите от пиенето на кафе — изрича с безстрастен тон той.

— Какво? — ококорвам се аз, неспособна да повярвам на наглостта му. — Значи сега аз съм виновна, така ли?!

— Е, не аз бях този, който пиеше кафе, нали?

— Ти беше този, който си говореше по телефона и не гледаше къде върви! И ме блъсна по най-безочлив начин! — срязвам го нетърпеливо.

— Не, ти се блъсна в мен!

Осъзнали, че започваме да се въртим в порочен кръг, двамата спираме едновременно и се гледаме на кръв. Не мога да повярвам! До миналата седмица не го бях виждала десет години. И всичките тези десет години прекарах във фантазии за него как се сблъскваме на улицата, обаче нищо не ставаше. И ето че най-сетне се сблъскахме на улицата, а ще си извадим очите.

— Между другото, забравила си някои твои тоалетни принадлежности у дома — изрича неловко той, пъхва ръце в джобовете си и раздрънква дребните си монети. — Смятах да ги изпратя до галерията.

— Изобщо не си прави труда! Изхвърли ги! — отсичам бързо.

Божичко, как се стигна до тази ситуация? В един момент си разкъсваме взаимно дрехите, а в следващия обсъждаме изхвърлянето на моята четка за зъби.

— Ами, значи това е...

— Да, това е.

Няколко секунди никой от нас не казва нищо. А после телефонът му започва да звъни като камбана, отброяваща края на връзката ни. Какъв по-подходящ начин да сложим точка, наистина!

— Извинявай, но трябва да се обадя и...

— Да, естествено — кимвам. — Довиждане, Нейт!

Оставям го на средата на тротоара, обръщам се и тръгвам напред.

След всичките тези години най-сетне успях да го оставя зад гърба си и този път вече няма връщане назад.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Искаш ли саке?

По-късно на същата вечер си тръгвам от работа и бързам да стигна до „Уаби Саби“ — кокетно японско ресторантче, скътано под магазин за антики в Челси. Заварвам сестра си вече да ме чака на суши бара.

— О, ами... страхотно — изпъшквам тихо след тичането си от метростанцията насам. Тази вечер бях твърдо решена като никога да пристигна първа, с оглед на което бях тръгнала от галерията доста по-рано, но ето че въпреки всичките ми усилия тя отново е дошла преди мен.

Сега вече знам как се чувстват британците на почивка, когато установят, че макар и станали още на зазоряване, шезлонгите вече са заети от германците.

— Хубаво. Защото вече го поръчах — кимва тя, докато аз се плъзвам на столчето до нея. — Изобщо не съм те чакала. Знаех си, че ще закъснееш.

Браво, бе! Хубави думи от свой човек!

— И аз се радвам да те видя — изричам с усмивка и я прегръщам, макар да си знам, че тя не е по прегръдките. Не е също така и по целувките. Или по каквито и да било публични прояви на обич. В училище момчетата я наричаха „Айсберга“, което беше доста подло. И категорично несправедливо.

Защото дори и айсбергите понякога се топят.

— А, да! Преди да съм забравила да те попитам, искаш ли следващата седмица да дойдеш с мен на театър? Робин има два безплатни билета — изричам, докато отварям пакета с пръчките си и автоматично ги пъхвам в купичката пред себе си. Умирам от глад. В крайна сметка цял ден карам на кафе и една ябълка.

— Опасявам се, че не мога. Имам тренировки — отговаря тя, като клати глава.

— Всяка вечер?!

— Сега да. Маратонът е само след два месеца!

Типично за сестра ми. Не стига, че работи по четиринайсет часа на ден в офиса, а сега прекарва свободното си време в тренировки за маратона на Ню Йорк.

Уморявам се само като си го представя.

— Имам безплатни пропуски за фитнеса. Ако искаш, ела с мен — предлага тя, докато хруска соя. — Нали вече няма да имаш възможност да играеш йога! — подсмихва се многозначително и аз я удрям лекичко с пръчката си.

Вече разказах на Кейт за скъсването си с Нейт. Обадих ѝ се снощи, запознах я с всички детайли, а накрая си поех дълбоко дъх и зачаках реакцията ѝ. Дойде под формата на една-единствена дума — „Хубаво“, след което разговорът бързо превключи на темата за новите плочки на банята ѝ.

Сестра ми трудно би могла да бъде определена като „словоизлиятелна“. Понякога се питам дали тя не гледа на думите така, както пие, останалите, гледаме на парите — опитва се да ги пести и да не харчи твърде много наведнъж.

— Мисля, че в случая се отърва лесно — продължава. — Ще спестиш цяло състояние от сметки за лечебни масажи.

— Но аз не съм чак толкова зле с йогата! — възроптавам намусено.

— Луси, как смяташ да изпълниш позата „лотос“ например, когато не можеш дори да кръстосаш краката си?! Спомняш ли си онзи случай на училищното събрание?

Кой, ако не сестра ми да ми припомня най-унизителните моменти от моя живот! Когато бях на дванайсет години, веднъж седях с кръстосани по турски крака в голямата зала на училището ни, заслушана в директора, когато внезапно установих, че краката ми са напълно схванати и не мога да ги разгъна. Наложих се да бъда вдигната и изнесена в тази позиция от господин Дикенсън по физическо. Не мисля, че някога ще забравя този срам. Години наред след това бях безмилостно подигравана с изрази от рода на: „И да не забравиш да си кръстосаш краката!“, което с навлизане в по-зряла възраст започна да придобива малко по-различен смисъл.

— Извинете, сакето ви!

Вдигам глава и виждам сервитьор, който ни носи малко шишенце и две малки керамични чашки. Подрежда ги церемониално на плотта пред нас, а Кейт свежда почитателно глава и изрича:

— Домо аригато!

Сервитьорът разцъфва в усмивка, прави дълбок поклон и отговаря:

— До иташи машите!

След което, продължавайки да се кланя, се отдалечава заднишком.

Поглеждам втрещено сестра си.

— Ти пък откога говориш японски?

— Откогато повечето ми клиенти се оказаха базирани в Токио — отговаря небрежно тя, взема шишенцето и ми налива малко саке. — Уча го през свободното си време.

Ококорвам се насреща ѝ. Сестра ми никога не спира да ме удивлява. Понякога се питам дали наистина сме сестри или в болницата са ни объркали. Така де, възможно ли е да имам генетична връзка с човек, който учи *японски*?! При това — *през свободното си време*?!

А аз си мислех, че свободното време е за влизане във фейсбук и за надничане в чуждите снимки, за купуване от ибей на неща, от които нямаш нужда и които никога не ти стоят както трябва, и за гледане на телевизия с Робин и обсъждане на такива жизненоважни проблеми като: „Дали да поръчаме средна пица и чеснови хлебчета или голяма пица с допълнителни продукти на нея?“

— А сега е твой ред. Ти трябва да налееш на мен — отсича тя, като ми подава шишето със саке. — Според японската традиция взаимното наливане на сакето носи късмет.

— Не знаех, че си станала суеверна.

— Не съм, разбира се! — смръщва се тя, като че ли съм я обидила. — Това не е суеверие, а традиция! Има огромна разлика!

— Е, как е работата? — побързвам да сменя темата аз. — Някакви добри... хммм... сливания или придобивания напоследък?

Ако съществува някакъв начин да извадиш сестра ми автоматично от лошото настроение, то това е да я попиташ за работата ѝ. Това е нейната любима тема за разговор. Ако можеше да избира, би говорила само за това. За разлика от приятелките ми тя не изпитва

никакво желание да коментира фантастичната нова рокля, която току-що съм си купила от „Зара“, да обсъжда какво ли става напоследък с триъгълника Дженифър Анистън — Брад Пит — Анджелина Джоли, или да клюкари за връзките на другите. А още по-малко — за собствената си.

Сега, като се замисля, единствения път, когато си бе позволила да каже нещо за брака си, бе на самата ѝ сватба, когато някой я попита кое е най-хубавото в това да си омъжена за Джеф. И тя отговори весело: „Новият ни апартамент! С наличието вече на две заплати можем да си позволим двустаен!“ — което, според мен, надали дори можеше да се доближи до емоционалното излияние, на което гостите се надяваха.

— Изтощителна, но вълнуваща! — отвърща автоматично тя, мигновено енергизирана. — На този етап изпълнителният директор е във възторг от проекта за сливането, който действително е превъзходен като документация, обаче имам усещането, че сделката „Иоберг — Коен“ вероятно ще се нуждае от допълнителни... — Улавяйки разсеяното ми изражение, тя прекъсва и пита: — Всъщност интересува ли те всичко това?

— Разбира се! — побързвам да потвърдя. — Много е интересно!

И би било интересно. Наистина би било. Само да имах и най-бегла представа за какво ми говори.

— Тъхммм — промърморва тя и ме поглежда, очевидно не особено убедена. След това потиска прозявката си и допълва: — Както и да е, всичко е наред. Просто работата ми идва малко в повече.

Заглеждам се внимателно в сестра си. Ако се абстрахирам от деловия костюм, излъчващ власт и позиции, и от перфектно стегнатата и вдигната нагоре коса, забелязвам, че под очите ѝ са се появили огромни тъмни кръгове, а гънката между веждите ѝ е станала толкова дълбока, че е започнала да се превръща в бразда.

— Изглеждаш съсипана — отбелязвам тихо. — Имаш нужда от почивка.

Кейт ме поглежда така, сякаш съм ѝ казала, че трябва да си отгледа втора глава.

— *Почивка ли?! —* изсмива се подигравателно.

— Кога за последно си почивала? — не се отказвам аз.

Тя замлъква и почти виждам как мозъкът ѝ започва да щрака.

— Когато ходихме при мама и татко! — провиква се триумфално по едно време.

— Имаш предвид за миналата Коледа — напомням ѝ аз. — Пък и у мама и татко не се брои за почивка!

— Луси, мисля, че не разбираш! — започва нетърпеливо тя. Втъква косата си за ушите, разтрива възбудено нос и обяснява: — Точно сега имам толкова много работа, че не мога да мръдна никъде!

— Но изглеждаш много уморена и мисля, че ти трябва почивка! — продължавам упорито аз и стисвам лекичко ръката ѝ.

— Не почивка. Единственото, което ми трябва на този етап, е да стана съдружник! — отсича решително тя и издърпва ръката си от моята. — И ако продължавам с тази скорост, съществува огромна вероятност още на следващото годишно събрание да бъде предложена за такъв!

„Но дали ще можеш да продължиш с тази скорост?“ — питам се наум аз, вглеждайки се в измъченото ѝ изражение. Изпълвам се с тревога за нея. Сестра ми открай време си е била работохолик — в училищните атестации винаги я определяха като „надскачаща себе си“, — но сега имам чувството, че прекалява, че надскача дори собственото си надскачане.

— Какво мисли Джеф по този въпрос?

Кейт се смръщва и отговаря:

— Джеф ме разбира. Той знае колко е важно това за мен. — Отваря менюто и отсича: — Няма значение. Да поръчваме, че става късно! — Което е нейният начин да заяви, че с темата е приключено.

Прави учтив знак на сервитьора и поръчва и за двете ни. Не съм много сигурна какво точно поръчва, тъй като говори предимно на японски.

— О, да! И една допълнителна мизо супа за вкъщи! — допълва накрая на английски, а на мен обяснява: — За Джеф. Обещах да му занеса супа, защото нещо не е добре.

— Какво му е? — питам разтревожено аз.

— О, нищо особено! Вероятно един от онези тридневни вируси — свива рамене тя и отпива от сакето си.

— Трябва да отиде при Робин. Тя има китайски билки за всичко — предлагам аз, като си спомням за десетките шишенца, които се въргалият из нашия апартамент. Непрекъснато се спъвам и попадам на

неща със странни имена, като например „Жълтият грачещ яж-камък“ или „Дългоноса трапова пепелянка“.

— Ти подиграваш ли се с мен? — ахва Кейт.

— Ни най-малко. Знам, че ти не вярваш в подобни неща, обаче тя се кълне в китайските цярове. — Млъквам, когато забелязвам, че очите ѝ започват да се изцъклят.

— Добре ли си? Да не би да ти е влязло нещо в окото?

Но на този етап тя вече размахва пръчките си срещу мен и прави някакви чудати физиономии. И внезапно осъзнавам какво става. Паникьосвам се.

— О, боже! Давиш ли се?

В ума ми се мярка картина как ѝ прилагам метода „Хаймлих“ наред ресторанта. Мамка му! Защо не гледах повече епизоди от „Спешно отделение“? Защото започнах да се отегчавам от него, когато Джордж Клуни напусна сериала.

— Не, зад теб! — просъсква тя и прави някакви странни жестове.

— Какво? — повдигам озадачено вежди и се обръщам, за да видя какво ми сочи.

Направо не мога да повярвам!

Защото там, точно до мен, на суши бара седи самият Натаниел. С някакъв друг мъж е, също с делови костюм и очевидно току-що са пристигнали, защото си поръчват питиета. Вторачвам се невярващо в него.

— Ти да не би да ме преследваш? — провиквам се обвинително аз, след като най-сетне съумявам да възвърна гласа си.

Чувайки гласа ми, той се обръща и ме вижда. Свъсва чело и изстрелва:

— Май по-скоро ти преследваш мен!

Усещам как кръвта ми кипва.

— Аз бях тук първа! — просъсквам, едва сдържайки гнева си.

— Да, обаче аз направих резервацията за суши бара още миналата седмица! — отсича бясно той.

За да не остане назад, Кейт изстрелва над рамото ми:

— А нашата е направена отпреди две седмици! Провери при секретарката ми, ако не вярваш!

— Здравей, Кейт! — кима ѝ той.

— Натаниел! — дарява го тя с един от онези нейни погледи, от които и най-коравите мъже изтръпват.

За момент настъпва затишие и аз забелязвам как гостът на Нейт започва да се озърта неуверено, очевидно питайки се дали погрешка не е попаднал на престрелка в негърския квартал.

— Е, значи е съвпадение — изрича накрая с безизразен тон Нейт.

— Да, това е едно от възможните обяснения — срязва го сухо Кейт.

— Хайде, ела да се преместим! — намесвам се аз, като се обръщам към сестра си. — Не може да няма някоя свободна масичка! — И едва тогава се оглеждам и с ужас осъзнавам, че ресторантът е пълен до дупка, а отвън чака огромна опашка. — По дяволите! Дали пък да не си тръгнем? — Кейт ме поглежда така, сякаш съм полудяла, и отсича:

— За нищо на света не си тръгвам! Току-що поръчах суши на стойност седемдесет долара!

— Можем да си го вземем за въщи — прошепвам.

Тя присвива очи, навежда се към мен и отсича:

— Запомни, че най-важното е да не даваш на другата страна основания да смята, че тя е в по-силна позиция от теб!

— Кейт, това не ти е някой от твоите съдебни противници! — прошепвам отчаяно. — Говорим за бившия ми приятел!

Тя се смръщва, отпива нова глътка саке и отсича:

— Ако някой ще си тръгне, това ще бъде той, а не ние!

— Ама той няма да си тръгне! Твърде голям инат е! — примолвам се аз.

Обаче тя е непоколебима.

— В такъв случай просто не му обръщай внимание!

И аз се опитвам. Полагам максимални усилия. Говоря за фитнеса, за галерията и въобще за всичко, което се сетя, само и само да не мисля за него. Обаче не е никак лесно. Той е точно до мен! Докато си ям мизо супата, чувам го как иска от сервитьора да му изброи всички вина, а после да му донесе да опита от всяко от тях. Преди няколко дена това ме впечатляваше. Но сега ме вбесява. На някакъв етап ми идва да се обърна и да му изкрещя: „Просто си избери едно шибано вино!“, но за щастие точно на този етап се появява хрупкавото ми руло от съомга и отвлеча вниманието ми.

Всъщност колкото и невероятно да звучи, но по време на цялото хранене установявам, че нещата, които доскоро намирах за мили и забавни, сега ме изкарват от кожата ми. Например начинът, по който си слага гела на косата така, че я кара да щръква напред, или как издава онзи идиотски съскащ звук между зъбите си, докато се смее, или как споменава своята телевизионна игра „Тлъсти мангизи“ сигурно милион пъти.

— Дали и преди е говорел толкова много за телевизионната си игра, а аз не съм забелязвала? — прошепвам на Кейт.

Тя спира наред поднасянето на поредната хапка сашими с риба тон към устата си и отбелязва:

— Нали нямаше да му обръщаш внимание?

— Опитвам се! — извисявам глас в протест аз. — Само че не е толкова лесно!

— Е, не се притеснявай. Вече си тръгва — казва тя и махва с пръчиците си към него.

— Така ли? — Изпълнена с невероятно облекчение, аз се обръщам, за да видя, че мястото до мен най-сетне е празно, а той се насочва към изхода. — Слава богу! — възкликвам и усещам как от плещите ми пада огромен товар. — Не стига, че на обед се сблъсках с него, та и сега! Само за един ден! Как го наричаш това?

— Малшанс — отговаря кратко и ясно Кейт.

Кимвам и се връщам към храната си, обаче нещо дълбоко в мен не ми дава мира. Дали това е просто нещастно съвпадение?

— Но винаги има и друга причина, разбира се — обажда се Кейт, сякаш разчала мислите ми.

— Какво? — подскачам стреснато.

— Може би се опитва да намери начин да си те върне.

— И как? Като ме преследва ли? — смръщвам се аз.

— Като се сблъсква „случайно“ с теб! — поправя ме сестра ми.
— Спомняш ли си как правеше с Пол, който ни носеше вестниците?

Бях забравила за това — или по-точно, бях го изтрила от съзнанието си. Но ето че сега всичко нахлува обратно и аз примигвам от унижение. Когато бях на дванайсет години, бях си харесала вестникарчето и непрекъснато си търсех извинения да се сблъскам с него — разхождах кучето по неговия маршрут, по нарочна случайност се оказвах на портата, когато той се появяваше, а веднъж дори тръгнах

да го преследвам, докато разнасяше вестниците с колелото си. Боже, какъв срам!

— Но Нейт не би го направил! — махвам с ръка аз. — Той искаше да скъсаме толкова, колкото исках и аз!

— Сигурна ли си, че не си наранила гордостта му, а? — повдига вежди Кейт. — Нали се сецаш — такива като него обикновено се ръководят от принципа „Скъсай ти, преди да са скъсали с теб“.

Сбърчвам замислено чело. Връщам се мислено към скандала в таксито и накрая тръсвам глава.

— Да, сигурна съм! Не е възможно да ме преследва!

— Е, просто предположих — свива рамене Кейт. — Още саке? Влагам твърде много смисъл във всичко това. Случайното сблъскване с Нейт определено е неприятно, но не виждам никаква особена причина. Просто съвпадение.

— Ами... да, ако обичаш! — И ѝ поднасям чашата си.

Както каза и тя, това си беше просто малшанс.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Но въпреки това, когато на следващата сутрин тръгвам за работа, си отварям очите на четири. Както и на обяд, когато излизам от офиса, за да купя обяд. Нося кафето си супервнимателно, просто за всеки случай. Но не, наоколо не се вижда Нейт, говорещ по телефона, настъпващ право срещу мен. Не се вижда и по ресторантите. Всъщност движа се в зона, свободна от Нейт.

Вярно е, че няколко пъти зърнах мъж със сив костюм в тълпата и сърцето ми се сви, но за мое щастие се оказа грешка. Просто плод на нервите и притесненията ми.

Към края на деня вече се чувствам доста по-спокойна. Осъзнавам, че съм била голяма глупачка. Вярно е, че случилото се вчера беше малко стряскащо и доста вбесяващо — колкото и да топя блузата си във „Вениш“, петната от кафе надали ще излязат, а после, вечерта, появата му ме лиши от възможността да се насладя на сушието си — но да погледнем разумно на нещата, всичко беше просто съвпадение. Закон на Мърфи. Лош късмет.

Наречете го както желаете, но надали си струва да му обръщам голямо внимание.

* * *

— Знам, че звучи налудничаво, но по едно време започнах да ставам параноична — изричам, останала без дъх, и поглеждам към Робин, която пъшка на тренажора до мен.

Това е на следващата вечер, след работа, и двете с Робин решихме да оползотворим до максимум безплатните пропуски за частния фитнес салон на сестра ми и сега си помпим тихичко. „Помпим“ е меко казано. Ето — скоро „почти припадаме“.

И въпреки че сестра ми сама ми предложи безплатните пропуски, бе искрено изненадана от моята нетърпеливост. „Какво?

Искаш да отидеш още тази вечер?!“ — бе възкликнала изумено, на което аз ѝ бях отговорила, че нямам търпение да вляза във форма и че какъв по-подходящ момент от настоящия.

Онова, което не ѝ споменах, бе коментарът на Нейт за моя целулит, който оттогава насам буквално изгаря мозъка ми. „Как смее той да твърди, че имам целулит?!“ — бях повтаряла пред Робин на всеки десет минути, а като добра приятелка тя послушно бе повтаряла: „Как смее, наистина?! Че какво им е на бедрата ти? Нищо им няма!“ И така си е. Защото аз съм истинска жена, а не някакво изкуствено, клечесто, насекомоподобно същество, което не яде и само ходи по гимнастики. Освен това всяка жена си има целулит. Ами да! Даже Кейт Мос! Нали го видях на снимката в онова списание!

Окей, може и да е било игра на светлината, но съм убедена, че го видях!

А после, след тази жлъчна реч в стил „Долу Нейт, да живее целулита!“, аз бях започнала да крача из дневната по боксерки, размахвайки дистанционното като знаме, след което се бях запътила към банята, за да разгледам дупето си в голямото огледало под лампата. И бях направила зашеметяващо откритие.

Някой беше откраднал дупето ми! И не само това, ами го беше заменил с каша с кожена торбичка! Нямам представа кога и как беше станало това, но знаех едно — *исках си дупето обратно!*

Поради което сега се намирам в „Равновесие“ — супермодерна фитнес зала в центъра на Манхатън, цялата в червени тухлички и плазмени телевизори, и всеки момент ще получа инфаркт. И не само от физическото натоварване. Имам чувството, че съм попаднала в някаква паралелна вселена. Вселена, в която всички носят дизайнерски трика от ликра, перчат се с перфектни, стегнати тела и повече мускули и от културисти. Помпат си или бягат със слушалки на главите, с хавлии, преметнати през вратовете си, размахали конски опашки и греещи от здраве и жизненост. Сякаш съм се приземила на Планетата на красотата.

А междувременно аз съм облечена със стари шорти и тениска, пуфтя като парен локомотив, а лицето ми е грейнало като домат.

— Какво? — реве Робин по начина, по който го правят хората, когато имат слушалки на ушите и си мислят, че говорят нормално,

обаче звучат като пияниците, които се изсипват от нощните клубове всяка събота вечер.

— О, нищо! Просто мислех на глас.

Тя сбърчва объркано чело и измъква една от слушалките си. Слуша преносим сиди плейър. Не мисля, че от 1995 година насам съм виждала такъв. Освен това е облечена в ръчно боядисани дрехи индийски тип. В сравнение с нея аз се чувствам определено модерна, което говори много.

— Извинявай, но въобще не бях тук — провиква се тя и мята опашката си нагоре. Косата ѝ е вързана на върха на главата ѝ, а къдриците ѝ се разливат по тила ѝ като фиброоптични кабели.

— Какво слушаш? — изгрухтявам. Намирам се на нещо, наречено крос-тренажор, което има огромен контролен панел с проблясващи светлилки и циферблати. Прилича малко на кабина на самолет. Не че някога съм виждала такава, но съм сигурна, че прилича на това. „Е, може би не чак толкова сложна“ — казвам си с надежда и не малка доза страх.

След няколко фалстарта успях да я наглася на нещо, наречено „интервал“, защото бях привлечена от вида на диаграмата — високи линейки с множество ниски линейки между тях. Именно ниските линейки наклониха везните в полза на тази опция. Стори ми се лесно. В крайна сметка нали „интервал“ е синоним на „почивка“?

„Да, ама не, Луси! — мръщя се десет минути по-късно аз. — В случая очевидно е синоним на «мъчение».“

— Слушам един удивителен диск! — възкликва Робин с блеснали очи.

— Да не би да е новият на „Блек Айд Пийс“?

— „Блек Айд Пийс“ ли? — поглежда ме объркано тя. — Не, става въпрос за чудеса и как те могат да ти покажат пътя към постигането на вътрешния мир и просветлението. Адски интересно! Искаш ли да чуеш и ти? Можем да си поделим слушалките. Мисля, че са доста дългички... — И започва да ги развива.

— О, не, няма нужда — побързвам да откажа.

— Сигурна ли си? Има една много готина част за това как трябва да промениш възприятието си за света, като си представиш, че си дърво, а ръцете ти са клони... — И за да онагледя думите си, тя размахва дългите си, костеливи ръце, натежали от сребърни гривни, и

ги вдига нагоре. — Протягаш клоните си към небето, достигаш облаците, а после още по-високо и докосваш цялата Вселена...

— Как мина срещата с Даниел снощи? — прекъсвам я аз, преди да ми е разказала цялото съдържание на диска. Кое то тя със сигурност щеше да направи, ако я бях оставила. — Когато се прибрах, още не се беше върнала.

Ръцете ѝ се отпускат безпомощно надолу и тя промърморва:

— Не беше среща!

— Добре де, как беше твоята не-среща?

— Ами, нали се сещаш... доста добре — свива рамене.

И внезапно имам чувството, че съм ченге в един от онези сериали, в които напълно невинната на вид бабичка прави нещо крайно подозрително. Тук нещо не е наред. Репертоарът на Робин не познава думи като „доста добре“. Обичайните ѝ прилагателни са „възхитителен“, „удивителен“ и „фантастичен“.

Да, тук нещо определено не е наред! Тя лъже!

— Само доста добре? — правя се на също толкова незаинтересована аз. Нали така постъпват в онези криминални сериали, а? Държат се съвсем небрежно, за да изловят заподозрения!

— Ами да — кимва тя, обаче устните ѝ потръпват и на мен ми е ясно, че умира да ми разкаже повече. — Заведе ме на вечеря в едно от онези вегетариански ресторантчета, дето най-много обичам. Печената ряпа беше удивителна!

— Така ли? Бреееей!

— Да, нали? — въздиша тя и ме дарява с една от нейните мегаватови усмивки. Обаче после бързо се овладява и промърморва: — Е, не е чак толкова невероятно. Просто съвпадение...

Това е още една необичайна дума за репертоара на Робин — „съвпадение“. Тя не вярва в съвпаденията. Вярва в съдбата, в писаното.

Сигурна съм, че ако бях ченге, вече щях да имам всички основания да я арестувам.

— ... А после ходихме да гледаме една африканска група за ударни инструменти.

— Ама това е възхитително! — възкликвам аз. Цялата музикална колекция на Робин се състои от свирки, африкански ударни

инструменти и дискове със заглавия като „Звуци на местните народи“ с картинки на екваториални гори и дъга в далечината.

— Наистина беше така! — възкликва тя, вече неспособна да се сдържа. — Ритмите, музиката... Двамата с Даниел бяхме като хипнотизирани...

Не довършва, зарейва блеснал поглед нанякъде и се заковава на място — за разлика от тренажора, който продължава да се движи. После се овладява и отново поема напред.

— Харесваш го, нали?

— Нищо подобно! — възразява възмутено тя. — Така де, искам да кажа, че като *приятел* го харесвам, но само толкова!

Тя, разбира се, лъже най-безсрамно. Вече би трябвало да й сложа белезниците и да я отведе в ареста.

— Кога ще се видите пак?

— Тази вечер ме е поканил на една пиеса. Нарича се „Небесно пробуждане“ и се разказва за ангели, но му отказах.

— И няма да отидеш?! — поглеждам я втрещено. Едно от най-ценните притежания на Робин е тестето ѝ „Ангелски карти“, тъй като вярва в ангели. Както и във феи, духове и Дядо Коледа. Всъщност не — последното си го измислих. Не ми е казвала, че вярва в Дядо Коледа. Но понякога имам чувството, че е така.

— Не, имам много работа.

— Например?

— Ами... работа — свежда очи тя с виновно изражение.

Поглеждам я подозрително и я подканям:

— Кажи де, каква?

— Например да си планирам бъдещето! — отсича възбудено тя. — Изключително важна задача!

— О, ясно — кимвам. Нямах понятие, че Робин е толкова разумен човек. — Имаш предвид спестявания и пенсионни фондове, нали?

— Да бе, нещо подобно — отговаря неопределено тя. — Както ще да е. Ти какво ще правиш тази вечер? — пита и връща темата обратно към мен.

Кое то също издава състоянието ѝ. Робин никога, повтарям — никога — не отказва да говори за себе си.

— В една близка галерия има откриване на изложба. Мислех да се отбия там след работа.

— О, много интересно! — изгуква тя.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен?

Тя моментално се вдървява и отсича:

— О, не! Имам си работа! — Машината изписква и тя поглежда контролния панел. — Брей, свърши! Най-сетне! — отдъхва си доволно. — Мисля, че вече мога да се насоча към сауната.

И с треперещи крака тя бързо слиза от уреда, като едва не се спъва. И това въпреки факта, че преди малко ми разказваше как била катерила Мачу Пикчу и как „ако си се катерила на тази надморска височина в продължение на няколко часа, всичко останало ти изглежда фасулска работа“.

Да. Може би. Обаче когато инките са строили Мачу Пикчу, очевидно никой от тях не се е сетил преди това да отскочи на фитнес.

— Добре. Ще се видим там — кимвам, вече едва поемайки си дъх. — Искам да остана още няколко минути.

Което е абсолютна лъжа. Искам да се тръшна на дивана и да се натъпча със сладолед, обаче образът на откраднатия ми задник продължава да ме възпира.

— Окей. Значи доскоро — кимва тя, грабва диска си и ръчно боядисаната хавлиена кърпа, едва не пада и промърморва: — Приятно прекарване!

Приятно прекарване ли? И от това се очаква да бъде *приятно*?!

С разтуптяно сърце аз се вторачвам в крос-тренажора. Сещам се за много и различни начини за описване на преживяването ми от последните двайсет минути, но думата „приятно“ въобще не е сред тях.

Мъчение, агония, досада, бяс. И това са само четири думи от много други възможни.

Избърсвам потта, която вече започва да се стича от лицето ми, сграбчвам дръжките и не обръщам внимание на факта, че гърдите ми всеки момент ще експлодират. „Това е полезно за мен“ — казвам си решително. Здравословно е.

Поглеждам отражението си в огледалото срещу мен. Потта е обградила лицето ми като шлем. А самото ми лице е подпухнало и червено. Очите ми са кървясали и изглеждат така, сякаш всеки момент

ще изскочат от орбитите си — като във второразреден филм за зомбита. Не си спомням някога да съм изглеждала по-нездрава. Или по-непривлекателна.

Добре че тук никой не ме познава. Това определено е облекчение. И безсъмнено една от положителните страни да живееш отскоро в нов град. Защото си напълно анонимен. И няма опасност да се сблъскаш случайно с познат.

И в мига, в който последната мисъл минава през главата ми, забелязвам в огледалото срещу себе си как някой се качва на тренажора до мен.

Стомахът ми се преобръща така, сякаш някой току-що ме е изхвърлил от самолет. Без парашут.

О, нееее! Само това не! Не може да бъде!

Обаче е!

Нейт!

За момент имам чувството, че започват да ми се привиждат разни неща. Но това е невъзможно! То бива малшансове, ама чак пък толкова... Виждам го как се мотае на тренажора по шорти и тениска, обаче мозъкът ми отказва да възприеме този факт. Да не би някой да ми прави номер? Да не би това да е „Скрита камера“? Оглеждам се бързо, а после, давайки си сметка какво всъщност правя, се стягам. Не трябва да забравям, че това е просто съвпадение! Вярно, нещастно, но все пак съвпадение.

Като се преструвам, че не го забелязвам, тайничко намалявам скоростта на тренажора си. Ако имам късмет, може и да успея да се измъкна, преди да ме е видял.

С периферното си зрение виждам как той се разкършва, разтяга мускулите си, раздвижва ръцете си и започва да се навежда напред-назад, а после и встрани.

О, я стига с тези номера! Голямо перчене, няма що!

А после, най-неочаквано, се изпълвам със странно упорство. Но защо да си тръгвам? Нали аз дойдох първа?! Имам право да бъда тук точно толкова, колкото и той! Ще му покажа аз на него!

Изпълнена със съревнователен дух, аз изправям гръб, изпълвам рамене и започвам да се движа леко и ефирно. Перфектно! Сякаш съм на разходка в парка! Междувременно чувам как машината до мен се включва, а после чувам и стъпки. Старая се да не поглеждам встрани.

Гледам право напред. Обаче това се оказва още по-лошо, защото той е точно пред мен, отразен в огледалото.

Аз също съм право пред него.

Той, разбира се, ме вижда и по лицето му пробягва шок. Обаче после бързо идва на себе си и промърморва:

— Каква изненада да те видя точно тук!

— Теб също — промърморвам и аз, като продължавам да си ходя с широки крачки.

Имам чувството, че говоря на езика на раздялата. Трябва да направят разговорник със заглавие „Научи бързо езика на раздялата“, в който конкретни фрази да бъдат превеждани на истински английски. Например изречението „Каква изненада да те видя точно тук!“ би трябвало да се преведе като: „Какво, по дяволите, правиш пред очите ми?!“, „Доскоро“ ще се преведе като: „Само през трупа ми“. А някои съвсем прости думички, като примерно „Здравей“, ще означават: „Гледай си работата!“

Това значително би улеснило нещата. И хората съвсем бързо ще се научават да разговарят след раздялата си.

— Нямах представа, че имаш членска карта за този салон — отбелязва небрежно той.

Което също би трябвало да се преведе: „Какво, по дяволите, правиш на моя територия?!“

Както виждате, в езика на раздялата много и различни неща биха могли да означават принципно едно и също нещо. Както примерно ескимосите, които имат милиони различни думи за „лед“, докато ние си имаме само една. А при раздялата тази единствена думичка обикновено е „мамицата ти“.

— Засега само го пробвам — отговарям, като се старая също да звуча нехайно. — Да видя дали отговаря на... обичайния ми стандарт — и бързичко натискам няколко бутона на контролния панел през себе си, сякаш съм съвсем наясно какво правя. — А ти какво правиш тук? Нали си имаше личен уред?

В превод: „Разкарай се! Приличам на огромна, потна лоена буца, нямам никаква представа какво правя на този проклет уред, който незнайно защо започва да издава някакъв странен, вибриращ звук, а ти си последният човек на земята, когото искам да виждам!“

— Обичам да редувам уредите — обяснява той.

— Аха, да ги редуваш — кимвам, сякаш и аз цял живот се занимавам с редуване на фитнес уредите си.

Настъпва пауза, а после:

— Виж какво, за онзи ден... Казах някои неща, които изобщо не трябваше да казвам... — Не довършва и погледът му се плъзва към бедрата ми.

— Да, всъщност и двамата казахме такива неща — промърморвам и макар и унижена до дъното на душата си, продължавам да гледам смело напред. Обаче периферното ми зрение ми подсказва, че той почти не се поти, докато аз започвам да звуча като задъхващ се от възбуда старец по секс телефон.

Отпивам глътка вода от бутилката си и се опитвам да се концентрирам върху дишането си. Спомням си, че веднъж четох някаква статия по този въпрос, макар да не съм сигурна точно върху какво би трябвало да се концентрирам. Така де, вдишваш и после издишваш, нали! Какво друго може да има?

Той започва да ускорява, обаче аз продължавам да го следвам. Виждате ли? И аз го мога това! Въпреки че краката ми вече се тресат като желе. Защо имам чувството, че всеки момент ще се строполя на земята? О, мамка му! Машината ми май започва да се вдига! Ама какво става тук, за бога?! Свеждам очи към контролния панел, опитвайки се да измисля начин да се спася, но после се предавам. Твърде сложно е за моя мозък. Човек трябва да е член на „Менса“, за да схване тези бутони.

Направо не мога да повярвам! Той ускорява и вдига пътеката си!

Обръщам се и го виждам как си припка весело до мен със заплашителна скорост. Напълно вбесена, удрям стрелката върху панела, под която пише „Нагоре“. На ти сега!

Започвам да крача още по-широко — напред-назад, напред-назад — и да размахвам ръце. Само дето смешното е, че машината ми не става по-бърза, а някак си *по-висока*! Напълно объркана, започвам да удрям бутоните. Няма да му позволя да спечели! За нищо на света!

Потта вече шурти от лицето ми, обаче аз не се отказвам. Набирам скорост. Все по-бързо и по-бързо. Краката ми помпат бясно педалите. Сърцето ми бумти силно в гърдите ми. А до мен Нейт си крачи ритмично и по лицето му почти не се забелязва пот! Поглеждам към контролното му табло!

Той е на ниво 14!

Натискам моите бутони. Нагоре, нагоре, нагоре!

И внезапно осъзнавам, че уредът ми започва да издава някакъв странен, виещ звук. Чакайте малко! Ама... Защо толкова бързо?... Става много бързо!... И ускорява... ама чакайте... това са сто и двайсет километра в час... О, боже, и продължава да се вдига, о, неее... Паникьосвам се. Ама как да накарам тази проклетия да спре?

О, боже! О, боже! О, господииии...

Оооооооох!

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Добре де, поне не се счупи!

Час по-късно излизам от фитнес залата и съм на път към галерията, в която мислех да се отбия. Телефонът ми е втъкнат под брадичката ми, а глезенът ме боли нетърпимо. Говоря със сестра ми, която се обади да провери как е минала тренировката ми. „О, мина и още как! — бях отговорила, изкуцуквайки изпод душа с глезен с размерите на тиква. — Така мина, че едва не замина за «Спешно отделение»!“

— Луси, защо винаги си толкова непохватна! — възкликва сега тя, след като през последните петнайсет минути слуша как съм излетяла от крос-тренажора, как съм се приземила като чувал с картофи на пода до машината за гребане и как се е наложило да бъда отведена до съблекалните от един много сладък треньор на име Руди, който ме бе посъветвал „да не се опитвам да тичам, преди да съм се научила да ходя в залата за фитнес“.

Думата „срам“ дори не се доближава до истината за начина, по който се чувствам.

— Не съм непохватна! — отричам яростно, спирайки за момент, за да се консултирам с картата си. — Вината беше на Нейт!

— Нейт ли? Какво общо има това с него?

До този момент съзнателно избягвам да ѝ съобщя за участието му в моето унизително приключение. Отчасти, защото се самосъжалявам и ми се иска да получа съчувствие от голямата си сестра — което е все едно да се спуснеш в Бърлогата на дракона и да се надяваш Дънкан Банатайн да се смили над теб — и отчасти, защото все още не съм стигнала до тази част.

— Направо няма да повярваш! — възкликвам. — Той се качи на уреда до мен! Божичко, толкова унизително! А дори се опита да ми се извини...

— Виждаш ли? Казах ти аз! — прекъсва ме триумфално тя. — Той се опитва да се извини и да намери начин да се върне отново при

теб!

О, боже! Ама тя още ли вярва в това?

— Невъзможно! — отсичам категорично и примижавам от болка в глезена. — Той изглеждаше точно толкова ужасен да ме види, колкото и аз — него. — Спирам и разтривам глезена си. — И между другото, откъде е разбрал, че съм във фитнес залата, а?

— Чул те е да говориш за това в японския ресторант — отсича тя, без въобще да се замисля. — Единственото възможно обяснение!

Сега вече разбирам защо сестра ми е толкова добър адвокат.

— Възможно — да. Реалистично — не. Можеш да ми вярваш, като ти казвам, че Нейт не прилича на мъж, който иска да си върне приятелката.

— А ти какво друго обяснение предлагаш?

Млъквам за момент и незнайно защо в съзнанието ми изскача нещо, което Робин беше споменала за легендата.

— Извинявай, Луси, но по другата линия ме търсят! — отсича внезапно Кейт. — Онзи изпълнителен директор, за когото ти споменах. Ще се чуем по-късно!

И преди да успея да кажа каквото и да било, тя вече е затворила.

Пет минути по-късно пристигам на адреса на галерията. Там царя огромно оживление. На обсипания с дървета тротоар пред нея са се събрали групички хора, а топлият въздух е изпълнен със смях, бърбрене и звън на чаши. Елегантна, скъпа тълпа. Но пък и това е елегантна, скъпа галерия.

Подобно на всички основни лъскави галерии в Ню Йорк, и тази е разположена в Челси. Някогашната авторемонтна работилница днес представлява светло, обширно пространство, приютило имена като Деймиън Хърст, и се слави с огромните си експонати и инсталации.

На нейния фон „Номер Трийсет и осем“ прилича на моята скромна стаичка на фона на нормален апартамент. Така си мисля, докато си проправям път през напарфюмираните тълпи и влизам вътре. Огромни бели пространства. Огромни, впечатляващи произведения на изкуството. Огромни етикети. Проверявам в каталога цената на едно конкретно платно, а после го сверявам и с цената, обявена на етикета му. Нулите нещо ми се виждат повечко. Не, не е печатна грешка.

Откриването тази вечер е посветено на една нова, изгряваща звезда, за която четох в прескомюникетата, които получаваме редовно

на работа. Любопитно ми е да видя произведенията на тази звезда. Художникът е само с няколко години по-голям от мен. Знам го, защото направих онова нещо, което правя винаги, когато чета за някой художник — проверявам датата му на раждане. Глупаво е, няма съмнение, но ако се окаже по-голям от мен, това ми дава някаква надежда, че все още имам време.

Време за какво? За собствена изложба?

Побързвам да сляза на земята. Не знам защо, но и до ден-дневен в мен още остава някаква част, която продължава да се държи като удавник за сламката на тази мечта. И категорично отказва да я пусне.

Поемам из галерията. Това е едно от най-големите предимства на работата ми — научавам за всички изложби и обикновено получавам безплатна покана. Е, в случая Магда бе тази, която изпроси безплатната покана за мен (както и една за себе си), обаче тя не успя да дойде. Наложих ѝ се да се отбие при възрастната си леля, която наскоро се била преместила в старчески дом.

При мисълта за Магда се изпълвам с безпокойство. През последните няколко дена не ми изглежда никак добре. Отказва да каже какво става и когато няколко пъти я попитах как е, тя отговори с обичайното си „Прекрасно, прекрасно!“. Обаче аз усещам, че има нещо, което изобщо не е прекрасно, и то е, че галерията ни май не прави толкова продажби, колкото би трябвало. И по-точно, въпреки великото откриване на изложба, което направихме миналата седмица, единствените платна, които сме продали наскоро, са онези, които купи Нейт.

Нейт. В мига, в който това име изскача в съзнанието ми, побързвам да го забелязвам в най-дълбоките ниши. Не, не искам да мисля за него! Писна ми да мисля за него! Глезенът ми пулсира болезнено и аз се смръщвам. Давай, храбрецо!

Край мен минава сервитьорка с поднос шампанско. Вземам си една чаша и отпивам. Студените балончета погъделичкват приятно гърлото ми и аз въздъхвам блажено. Оглеждам се. Откъде да започна?

Ала вместо да падне върху някое произведение на изкуството, погледът ми се заковава върху една вече позната фигура с бейзболна шапка, избеляла тениска и цепнати на коленете дънки — фигура, която тъкмо в този момент поема обилно количество канапета от близката

сервитьорка. В момента е с гръб към мен, но аз автоматично го разпознавам.

Неканеният гост на всяко откриване на изложба.

— Здравсти! — приближавам се към него аз и го потупвам по рамото.

Обръща се и когато ме вижда, вдига ръце в знак, че се предава. В едната му ръка има чаша шампанско, в другата — салфетка с канапета.

— Виноват, Ваша милост! — заявява ухилено той, преди да съм успяла да кажа каквото и да било.

— Е, как е? — усмихвам се и аз.

С изненада установявам, че всъщност се радвам да го видя. „Но това е само защото сега съм сама“ — побързвам да си напомня аз. На събития като това винаги е приятно да видиш някой познат, независимо кой е.

— Кое — изкуството или шампанското? — подкача ме той.

— И двете — размивам се аз.

— Хмммм... да видим... — Отпива от шампанското си и завърта глътката в устата си. — Бих казал, че шампанското е много добро, далеч по-добро от това на последното откриване на изложба, на което бях...

Правя се на нацупена и питам:

— Ами изкуството?

— Е, него все още не съм видял — свежда срамежливо глава той.

— Адам! — провиквам се аз и го тупвам лекичко по ръката.

— Ти помниш името ми? — поглежда ме с искрена изненада той.

— О, ами... Е, паметта ми не е чак толкова лоша — размивам се аз, за да скрия притеснението си. — Но като че ли трябваше да те ударя по-силно — допълвам и в старанието си да се спася от срама, отново прибягвам до насилие, като този път го ощипвам здравата.

— Олеле! — дръпва ръка той. — Моля те, недей! И при най-слабото докосване ми излизат синини!

— Така ти се пада значи! — усмихвам се кисело. — Направо не мога да повярвам, че не си си направил труда да погледнеш инсталациите! Предполага се да са възхитителни! Защо не се поразходи?

— Ами, защото те чаках — заявява простичко той.

— Кого, мен ли? — Сега е мой ред да се изненадам. Не само от отговора му, но и от поведението на стомаха ми, който незнайно защо прави познатото си палачинчесто преобръщане.

— Ами, предположих, че ще се появиш — нали си такава любителка на изобразителното изкуство... — заявява той, без да довърши, а аз не мога да схвана дали ме дразни или не. — Помислих си, че ще бъде по-добре да те изчакам, за да можеш да ми обясниш това-онова. Миналия път се справи много добре.

„О, значи това е само заради познанията ми по изобразително изкуство“ — промърморвам си разочаровано наум аз.

Но побързвам да скрия разочарованието си, като заявявам бодро:

— Да знаеш, че комплиментите няма да те спасят! Пък и освен това сега е твой ред!

Той ме поглежда с присвити очи, като че ли този път аз съм тази, която се опитва да го изпързала. Накрая промърморва:

— Искаш да те заведе на кино, така ли?

— Нали такава беше сделката, а?

И едва в този момент си давам сметка какво правя. Луси Хемингвей, ама ти *флиртуваш*! И при тази мисъл усещам как бузите ми пламват. Да, аз наистина флиртувам! Ама какво ми става, за бога?

— Е, в такъв случай остави тази работа на мен! — кимва той и започва да дъвче замислено устните си.

— Няма проблеми — свивам рамене с престорено безразличие, като че ли въобще не ми пука дали ще ме заведе на кино или не. Така де! Не искам да си създава погрешно впечатление за мен и да си мисли, че го харесвам! Ама че абсурдна идея! Защото не го харесвам. Очевидно е.

Започваме обиколката из галерията.

Всъщност сега като се замисля, май не съм флиртувала. Просто се държах любезно. И забавно. Точно така — държах се любезно и забавно!

— Божичко, направо умирам от глад! — възкликвам, като се старая да се държа весело и нормално и да насоча разговора към някаква друга тема. За щастие, в този момент зървам една сервитьорка и побързвам да си грабна миниатюрна вафличка, върху която са натрупани купища неща — какви са, убийте ме, не мога ви каза! И пъхвам цялата вафличка в устата си. Наведнъж. Така де, споменах, че

беше мъничка. — Мммм, много вкусно! — промърморвам. — И ти трябва да опиташ! — казвам на Адам.

— Вече опитах десетина — ухилва се той и разменя празната си чаша от шампанско за пълна. — Но мисля, че още няколко няма да ми навредят.

И си грабва още няколко, след което двамата застиваме пред огромна червена скулптура от метал и стъкло.

— И какво би трябвало да е това? — обажда се по едно време Адам след продължително съзерцание.

Поглеждам в каталога и отговарям:

— Нарича се „Минанга“.

— Което означава? — поглежда ме в очакване той.

— Нямам ни най-малка представа! — признавам си през смях.

Лицето му се озарява от усмивка, от която около блестящите му очи се образуват бръчици.

— Какво ще кажеш да глътнем глътка свеж въздух? — предлага.

— Става — кимвам.

Проправяме си път през тълпите от хора, излизаме на тротоара и продължаваме малко по-нататък — към края на гостите, където е значително по-тихо.

Известно време и двамата стоим и просто пием шампанското си. А после, след продължителна пауза, Адам изрича:

— Приятелят ти също ли ще дойде на откриването? — Престореното му безгрижие е осезаемо.

Гърдите ми се свиват и аз започвам старателно да изучавам балончетата в чашата си. Обаче усещам погледа му върху себе си и накрая съм принудена да изломотя:

— Ние скъсахме.

Поглеждам го крадешком, за да видя реакцията му. Може и да се лъжа, но съм сигурна, че по лицето му проблесна радостна изненада. Но части от секундата по-късно от радостта вече няма и следа и двамата отново се връщаме към престореното си безгрижие.

— О, ясно. И какво стана?

Или поне според мен е престорено безгрижие. Може да е и обикновено безгрижие и на него въобще да не му пука, а аз да влагам твърде голямо значение в реакциите му.

Изведнъж се оказвам отново на дванайсет и започвам да се питам кого харесва всъщност Робърт Пикълс — мен или стола ми в час по математика, защото просто обича да рита стола ми. Така и не разбрах как стоят нещата, но друг на мое място досега да се бе поучил от това, да бе открил някой и друг нов номер, да се бе усъвършенствал в този прословут език на тялото.

„Вместо това все още съм тотален невежа в тези неща“ — казвам си отчаяно аз. Де да можеше мъжете да са като нийоркските такситата — когато са свободни, да включват лампичките си, а когато не са свободни или не желаят да се занимават с теб — да ги изключват! Тогавя човек би бил наясно къде е и няма да се притеснява дали не е схванал погрешно някакъв жест, така че после да се излага.

Както сега например. Поглеждам към Адам. Как му е лампичката — включена или изключена?

За всеки случай избирам опция „изключена“.

— Ами, просто не се получи — свивам рамене.

Така де, да не би да очаква да му кажа истината? Да му разкажа как мислех Нейт за моята сродна душа. Как и двамата си мислехме, че не можем да живеем един без друг, ала осъзнахме, че по-скоро не можем да живеем *един с друг*. И накрая завършихме с велик скандал, през който той изрече обидни неща за моите бедра, а аз направих злобен коментар за оредяващата му коса.

Именно!

Затова смятам да се придържам към отговора „Просто не се получи“.

— Съжалявам, че е станало така — изрича тихо Адам.

— Благодаря — кимвам с тъжна усмивка, но някъде дълбоко в себе си ми се иска той въобще да не съжалява, че съм скъсала с Нейт. Искан ми се да се радва, че сега съм свободна.

Хей, я почакайте малко! Какво си помислих току-що?

И когато си давам сметка за мислите си, те отключват още две: 1) Ако аз бях едно жълто такси, лампичката ми току-що се включи и 2) Какъв, за бога, е този шум?

Неочаквано вниманието ми е привлечено от някакви звуци, които идват от отсрещния магазин. Не го бях забелязала досега. Това е един от онези магазини, в които продават бяла и черна техника и витрината му буквално се огъва под тежестта на тостери, чайници, дивидита и

телевизори. А телевизорите са включени на една и съща програма. Обръщам се към тях — различните по размер и вид екрани показват една и съща картина, гигантска графика. А графиката се придружава от ужасна, впиваща се в мозъка ти музика. И дори от другия тротоар чувам основния мотив: „Тлъсти мангизи означава тлъсти мангизи!“

„Тлъсти мангизи“ ли? Хей, ама това не беше ли името на една от телевизионните игри на Нейт — на онази, която, напълно в стила на името си, го е направила толкова богат? Разказа ми за нея една вечер, докато бяхме в леглото — как тя била една от най-популярните и доходоносни игри на телевизионния екран. Тогава не му обърнах голямо внимание — ако трябва да бъда честна, тогава единственото, което ме интересуваше, беше онова, което той крие под завивките, а не сумата в портфейла му. Но сега...

И сега гледам като хипнотизирана как някакъв мазен водещ изскача на всичките телевизионни екрани, а неоновобелите му зъби проблясват. И се дръпвам уплашено.

— Луси?

Обръщам се към Адам и свеждам засрамено глава.

— Извинявай. Нещо се разсеях.

— Добре ли си? — оглежда ме с жив интерес той.

— Да, добре съм. Извинявай — усмихвам се аз и свивам рамене.

Шибаният Нейт е навсякъде! Ако не се сблъскам с него, нещо все ми напомня за него! Направо не мога да избягам от него!

— Хубаво, защото... исках да те попитам... — Той протътря притеснено крака. — Дали би искала да...

Душата ми се изпълва с трепетно очакване. О, боже! Той май ще ме покани на среща!

— Хей, ама ти си Луси, нали? — прекъсва ни нечий глас.

О, не! Върви си! Който и да си ти, върви си!

— Да, това наистина си ти!

Опитвам се да се престоря, че не съм чула.

— Та какво казваше! — обръщам се към Адам и го поглеждам с надежда, обаче няма никакъв смисъл. Атмосферата вече не е същата.

— Имам чувството, че онзи тип там те познава — казва той и сочи някъде зад мен.

Полагайки усилия да скрия разочарованието си, аз се обръщам и се оказвам очи в очи с нисък мъж с бляскав костюм, който стои пред

мен и ми се хили. Изглежда ми познат, но за момент не мога да се сетя...

— Купонът на телевизионерите, от онази вечер — припомня ми той. — Отбелязах колко ми харесва роклята ти.

— О, здрасти... Брад?

Да бе! Това беше кретенът, който непрекъснато ме прегръщаше през кръста и ръсеше тъпи шегги.

— Точно така! — разсмя се той и пали цигарата си.

Млъквам. Виждам се в чудо какво да правя. Накрая, в отчаянието си, сграбчвам ръката на Адам и изричам:

— Вие двамата познавате ли се? Това е приятелят ми Адам. Адам, запознай се с Брад.

Но ако съм се надявала да бъда спасена от това представяне, ужасно съм грешала. Брад избоботва нещо, ръкува се любезно с Адам, след което автоматично се обръща към мен и пита:

— Е, как е Натаниел?

Направо не мога да повярвам!

— О, ами... мисля, че е добре.

— Той е страхотен мъж! И според мен вие двамата сте чудесна двойка!

Това е само лош сън. И аз всеки момент ще се събудя от него!

— Ами всъщност... — започвам аз, обаче той ме прекъсва.

Обръща се към Адам и изтърсква:

— Сериозно говоря! Двамата са страхотна двойка!

О, не! Моля те, господи, накарай го да спре! Моля те! Нека всичко това свърши!

— Ще отскоча вътре, за да си взема друга чаша — изрича Адам и се изнася, преди да съм успяла да го спра.

Мамка му!

Решавам да си пресуша набързо чашата и да го последвам, но после се сещам, че не мога да вървя толкова бързо. И неохотно се обръщам отново към Брад, който продължавала каканиже нещо за себе си. Правя се на заинтригувана и от време на време промърморвам нещо от рода на: „Така ли? Виж ти!“, обаче минават цели десет минути, а аз все още не мога да се откопча от този досадник. Все така се усмихвам и кимам, но вътрешно крещя от безсилие. Идва ми да убия Нейт. Той е виновен за всичко! Непрекъснато ми се бърка в

живота! В мига, в който си мислех, че Адам ще ме покани на среща, се появява Брад и всичко разваля!

И на това ако не му се вика малшанс... Надзъртам отчаяно над рамото на Брад, търсейки Адам. Няма го от доста отдавна. Къде изчезна?

А после го забелязвам. Точно до входа на галерията. Пуши саморъчно свита цигара и говори с някакво момиче. Сърцето ми се свива. Момичето е много красива брюнетка. Двамата са свели глави и потънали в разговор, а тя леко докосва ръката му. Стомахът ми се преобръща. Но коя е тази? В гърдите ми се надига непозната до момента ревност. И сякаш в потвърждение на това двамата избухват в гръмогласен смях. Изглеждат близки, спокойни един с друг, *заедно*.

— Би ли ме извинил, моля? — прекъсвам рязко Брад на средата на изречението.

— О, ами... разбира се — кимва слисано той.

Обръщам се, преди Адам да ме е видял как го гледам, промъквам се през тълпата и бързо изчезвам в нощта.

* * *

— Много рано се връщаш!

Когато влизам в дневната, заварвам Робин седнала на средата на пода, обградена от купища списания.

— Аха — изломотвам мрачно и се тръшвам на дивана.

— Как е глезенът ти?

— Боли — примигвам аз, изхлузвам си сандала и разтривам подутия си и вече посиняващ крак.

— Ще ти дам малко крем от арника — отсича Робин, разравя купищата списания на масичката и изкопава отдолу тубичка. — Ето, заповядай! Втрива се в болното място по три пъти на ден — инструктира ме тя и ми подава тубичката. Съвсем скоро ще бъдеш като нова.

— Благодаря! — кимвам ѝ аз, а после я виждам как грабва едни ножици и напада списанието пред себе си. — Какво правиш? — питам изумено.

— Правя си огледало на желанията! — отсича и ми показва огромно парче стиропор, върху което вече е наредила различни изрезки от списания. Виждам красива селска къща с рози пред вратата, розовобузи дечица и две помиярчета, които удивително много приличат на Саймън и Джени. А над всичко това тя е изрязала отделни букви, които образуват думите „Харолд“ и „половинка“.

— Нямаше ли вече нещо такова? — питам предпазливо.

— Не успя да сработи — отговаря с равен глас тя. — Затова си правя ново.

Предпочитам да замълча. Сигурна съм, че и в тези думи има някаква логика, но...

— Това е къщата, в която искам да живея! А това са децата, които ще имам! — започва да ми обяснява тя, посочвайки отделните картини. — А това са кучетата ми.

— А къде е Харолд? — влизам в тон с нея аз.

— Тъкмо в това е проблемът — не мога да реша. Какво ще кажеш за този? — И ми показва списание, обърнато на реклама на афтершейв, на която се вижда висок, тъмнокос мъж в костюм.

— О, да. Изглежда добре — кимвам, като се старая да не мисля за основната тема на вечерта.

— Нали? И на мен така ми се стори! — отсича тя, грабва ножиците и енергично започва да реже. После протяга ръка към лепилото си и го залепва точно в средата на импровизираната дъска.

— Изрязала си му лицето — обръщам ѝ внимание, загледана в мястото, където би трябвало да е лицето на непознатия.

— Разбира се — кимва тя, сякаш цялото това поведение е съвсем нормално, а не граничещо с действия на сериен убиец. — Все още не знаем как изглежда Харолд, нали така? Затова ще оставя мястото за главата му празно, докато не разбере кой е! — Грабва отново ножиците и се заема с останалите списания. Когато я поглеждам, забелязвам, че в косата ѝ са се залепили няколко парченца хартия. Прилича на луда. — Това е най-разумното в случая, нали така? — поглежда ме.

— О, да! Най-разумното! — съгласявам се не особено уверено аз.

— А, да, докато не съм забравила! — провиква се тя. — Имам нещо за теб! — Започва да рови под купчината списания и накрая вади оттам един плик. — Билетите за театъра!

— О, много благодаря! — усмихвам се аз и ги поемам от нея.

— С кого ще отидеш? — пита с престорена небрежност тя.

Поколебавам се. Знам, че според нея би трябвало да взема Нейт, особено след случилото се в залата за фитнес. Според нея това било „знак“ — знак, че вселената се опитвала да ни задържи заедно, че магията от легендата продължавала да действа.

Що се отнася до знака, съгласна съм с нея. Беше знак, че физкултурата и аз не сме родени една за друга.

— С никого — отговарям предизвикателно. За момент се сещам за Адам. Ще ми се да можех да го поканя, но след като го видях с онази брюнетка... Насилвам се да се върна към реалността. — Смятам да го пусна по ибей. Ще организирам благотворителен търг за него! — отсичам решително.

Лицето на Робин автоматично светва.

— О, Луси, каква страхотна идея! — Ухилва се и, за мое щастие, веднага забравя за Нейт. — Сещам се за една достойна кауза! Има един резерват за орангутани, в който работех, когато бях в Борнео!

— Чудесно! — усмихвам се аз, като едва успявам да скрия хипопотамската си прозявка. Денят определено беше дълъг. И надали можеше да се определи като особено добър. Ако трябва да бъда честна, сега единственото, за което си мечтая, е да си легна и да забравя за всичко. — А сега мисля да си лягам — промърморвам и се надигам с мъка от дивана.

— Окей. Лека нощ! — провиква се тя и ми помахва.

Оставям я да се занимава със своето огледало на желанията — с ножици в ръка, изплезила връхчето на езика си, заровена в купчините списания.

* * *

Петнайсет минути по-късно лежа на леглото с лаптопа си. Защо ми е да си търся мъж, когато си имам „Макбук“?! Той е верен, на него винаги може да се разчита и дори може да те заведе на пазар! Така си казвам, докато се включавам в ибей.

Отивам в раздела, обозначен като „Продажби“, и въвеждам описание на продукта: „Един билет за Бродуей, за пиесата «Утрешен живот»“. Добавям няколко детайла, а после пускам съобщението. „Да

се надяваме, че някой ще започне да наддава за него“ — казвам си аз, докато търся неща, на които самата аз да заложа. Отдавна си мечтая за нова чанта... Започвам да преглеждам отдела за маркови стоки. Обикновено прекарвам часове в това занимание, но тази вечер не мога да се концентрирам. Мисълта ми непрекъснато се връща към галерията и Адам. И не знам защо, но ми става тъжно. Дори не си взехме довиждане.

Изпълвам се с угризения. Питам се какво ли прави той сега. Вероятно е все още с красивата брюнетка. Нищо чудно вече да са отишли някъде да се забавляват, докато аз си лежа в леглото със съпруга лаптоп. Вторачвам се неவிждащо в тавана и се заслушвам в жуженето на вентилатора на прозореца.

Но преди да успея да затъна още по-дълбоко в мрачните си мисли, едно иззвъняване от лаптопа ме стряска. Поглеждам го разсеяно. Съобщение от фейсбук.

Адам Ший ви изпрати съобщение във фейсбук.

Сякаш някой току-що ме включи в захранването! Адам! Ама дали е онзи Адам? Онзи Адам, който най-неочаквано включи лампичката на моето такси?

Напълно върната към живот, аз щраквам върху иконката и тя ме отнася във фейсбук и в неговия профил. Вторачвам се в снимката му. Там е с някаква глупава шапка и очила. Но това е добър знак. Можеш да разбереш много за един човек по снимката му във фейсбук. Опитът ми подсказва, че не е препоръчително да се занимавате с хора, публикували свои черно-бели снимки или свои снимки по бански (жените), или пък голи до кръста, замислени снимки (мъже) — обикновено влекат неприятности.

Както и всичките онези хора, които имат стотици приятели. Така де, че това не могат да бъдат истински приятели! Става въпрос за хора, които са срещнали по веднъж било по нощните клубове, било някъде по опашките в „Теско“...

Зачитам се в профила на Адам. Той има петдесет и седем приятели — не прекалено много, не твърде малко. Перфектната бройка. Така си казвам, чувствайки се като Златокоска.

Сега е мой ред. Какво ще кажеш за един наистина добър филм? Изчезна, преди да успея да те поканя. Кажи „да“, но да знаеш, че пуканките са от теб.

Вторачвам се в съобщението, изпълнена със смесица от радост и вълнение. Това би трябвало да ме научи друг път да не прибързвам със заключенията за красивите брюнетки. Бързо напечатвам „Да“, усмихвам се щастливо и се отпускам на възглавниците. И тъкмо се каня да изключа лаптопа, когато внезапно забелязвам ново съобщение:

Натаниел Кенеди се чувства господар на света.

В отговор глезенът ми ме прерязва. Абе няма ли най-сетне да се отърва от този човек?! Бързо! Трябва да го извадя от списъка на приятелите си!

Щраквам иконката „Изтрий от приятели“ и той изчезва.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Само дето не е толкова лесно.

За съжаление истинският живот не е като киберпространството — не мога просто да щракна върху иконката „Изтрий“ и да го накарам да изчезне. И през следващите няколко дена Натаниел продължава да се появява навсякъде, където съм и аз. Не в буквалния смисъл — и слава богу! Не мога да се оплача, че застава пред мен в плът и кръв на всяка моя крачка, включително и в метрото. Имам предвид дребни, на пръв поглед незначителни неща, които сами по себе си действително приличат на съвпадения, но, взети заедно, започват да изглеждат повече от необясними.

Примерно продължавам да получавам пропуснати обаждания по него на мобилния си телефон. В началото просто не им обръщам внимание, но когато едно такова обаждане ме събуди в пет сутринта, не издържах, обадох му се и го попитах какво иска, за бога.

— Нищо! — отсече ядосано той, след което се закле, че въобще не ми е звънил и че вероятно е било някаква грешка.

— Грешка ли? Дванайсет пъти?! — изсъсках аз, след което му заявих, че трябва да се научи как да си заключва телефона, и му затворих.

Което само по себе си не е чак толкова странно. В крайна сметка на кого не му се е случвало да си разглежда телефона и без да иска, да набере нечий номер или да отговори на приятел само за да го види как приближава към него?

Странното е, че на следващия ден Натаниел ми се обади с оплакването, че аз съм му звъняла! Представете ли си, моля ви се?! Което е невъзможно, „тъй като съм си заключила телефона“, както благоволих да му обясня. Само дето, когато по-късно проверих набраните от мен номера, установих, че неговият действително е бил набиран. Многократно.

А после дойде и онзи чудат инцидент, когато Магда ме изпрати към центъра с такси, за да ѝ донеса някакви „консумативи“ от нейния

приятел доктор Розенбаум — особен човечец с бяла престилка и блестящо лице, което изобщо не помръдва, и огромни офиси с изглед към парка. Обстановката беше много шикозна. След като набрах някакъв таен код, бях поканена вътре, бях помолена да връча парите, след което получих торбичка с кремове и лосиони. Имах чувството, че извършвам сделка с наркотици. Не че някога съм извършвала сделка с наркотици, но както и да е — не това беше странното. Странното се случи на връщане.

В един момент всичко си беше съвсем нормално. Пътувах си аз с таксито и както се полага, таксиджията си псуваше в телефона на някакъв език, който ми се стори руски, когато внезапно двигателят се задави и ние спряхме. Познайте къде спряхме! Точно пред апартамента на Нейт! Ама като казвам точно, разберайте го в буквалния смисъл — пред самия вход на неговата сграда! И като че ли това не беше достатъчно, та се случи в момента, в който Нейт излизаше от входа! Наложих се да се сниша зад седалката, за да не ме види. Няколко секунди повече — и щеше да е твърде късно! А сега ми кажете — не е ли странно, а?!

И нещата не свършват дотук. Всеки път, когато включа телевизора, той е там. Вярно, не лично, но винаги попадам на „Тлъсти мангизи“. А най-лошото от всичко е, че мелодията от това шоу е влязла в главата ми и непрекъснато се върти. Просто не иска да излезе! Сякаш не иска да ми позволи да избягам от него. Същото е и с радиото. Само че там звучи „Жените не плачат“ на Боб Марли, която някога смятахме за „нашата“ песен. Всеки път, когато я чуя, си спомням за Нейт.

А не я бях чувала с години. Обикновено пускат Лейди Гага, Фърги или Кейти Пери. А сега, през последните няколко дена, всеки път, когато включа радиото, попадам на нея. По всички станции. Вече започва да става доста призрачно.

Толкова призрачно, че ме кара да се замисля и за всички останали неща, които са ми се случили напоследък, но на които не бях обърнала никакво внимание. Както примерно признанието на Нейт, че един ден изпитал странното желание да влезе в нашата галерия *без никаква причина*. Или когато установихме, че години наред сме ходили на едни и същи места, но някак си сме се разминавали. Или когато най-неочаквано открихме медальоните си, при това по едно и също време, въпреки че аз си мислех, че съм изгубила моя много отдавна.

И докато мислите ми се блъскат една о друга като плочки на домино, главата ми се замайва... Спомням си как се сблъскахме на улицата, след като скъсахме, как той се оказа седнал до мен в японския ресторант, случката във фитнес салона... Вярно, че Манхатън е малък, но чак пък толкова... А после, онази вечер, в галерията, как екраните на телевизорите се настроиха на едно и също предаване — неговото, при това точно когато говорех с Адам, и как Брад се появи изневиделица в мига, в който Адам се гласеше да ме покани на среща, и как спомена Нейт и с това накара Адам да изчезне...

Ако бях суеверна, досега да съм си помислила, че има някаква висша сила, която прави всичко възможно да не ми позволи да тръгна с друг мъж.

Обаче не съм суеверна. Не вярвам в подобни глупости. Или поне така се старая да си повтарям. Добре де, признавам си, че от дъжд на вятър си чета хороскопа и да, вярно е, че веднъж ходих на гледачка, обаче това беше преди много години, на някакъв училищен празник, и аз, разбира се, през цялото време бях наясно, че това е госпожа Купър — учителката ни по химия, облечена като циганка. Абсолютно невъзможно е да стана като Робин и да започна да вярвам в нещо толкова глупаво като, примерно, легендата за вечната любов. Само защото сега я търся в „Гугъл“ не означава, че започват да ме спохождат разни налудничави мисли, че тя може би е вярна.

Набирам „Легендата за Моста на въздишките“ и щраквам иконката за търсене. Отваря се страница, на която пише:

Местна венецианска легенда твърди, че влюбени, които се целунат, докато минават под Моста на въздишките в гондола при залез-слънце, докато камбаните на „Сан Марко“ бият, ще бъдат свързани с вечна любов и нищо няма да бъде в състояние да ги раздели. И ще останат заедно във вечността.

Защото, както вече казах, това е абсолютна глупост. Абсурд! Врели-некипели! Бързо излизам от страницата и отивам във фейсбук, за да проверя дали Адам е отговорил на съобщението ми, но вместо това единственото, което виждам, е Натаниел. Той продължава да си

стои на моята страница! И продължава да фигурира в списъка на приятелите ми! Вторачвам се в снимката му със смесица и изненада и изумление.

В гърдите ми се надига паника и аз започвам ожесточено да щракам по клавиатурата.

Изтрий! Изтрий! Изтрий!

* * *

— Имам чувството, че просто не мога да скъсам с него!

Прехвърлям се набързо към уикенда. Намирам се в салон за маникюр с размерите на пощенски плик. В Чайнатаун. Събота следобед е и заедно с Робин и Кейт съм напъхана в стол за масаж, а за краката и ръцете ми са поели грижата две миниатюрни виетнамки, които ожесточено пият, режат и търкат, като същевременно говорят по сто думи в секунда.

Това е първото ми посещение в подобен салон, но както разбирам, това било задължителен седмичен ритуал за всяка уважаваща себе си нюйоркчанка. И сигурно обяснява напълно шока на ноктите ми при първото съприкосновение с чуждите ръце. В Лондон маникюр и педикюр в стил „Направи си сам“ може и да е достатъчен, но очевидно в Манхатън въобще не върви.

— Какво искаш да кажеш с това, че не можеш да скъсаш с него? — обажда се Кейт, без да вдига очи от своето блекбъри, на което в момента пише с една ръка някакъв служебен имейл, докато виетнамката обработва другата ѝ ръка.

— Искам да кажа, че просто не мога да се отърва от него! Накъдето и да се обърна, и той е там!

— Манхатън е малко село. Просто не му обръщай внимание — отговаря с безразличен тон сестра ми.

— Не е толкова лесно! — опитвам се да ѝ обясня аз.

— Напротив. Ето виж мен — непрекъснато се сблъсквам с моя конкурент от „Лойдс Картър“. Снощи дори го заварих при доктора!

Виетнамката, която обработва ноктите на Кейт, изтръгва ръката ѝ от телефона. Кейт се смръщва, разменя ръцете си и се опитва да пише само с палец.

— В моя случай е много повече от... — започвам, но усещайки се, преклещвам на друго: — А ти какво си правила на доктор, между другото?

— О, заради Джеф. Все още си разнася онзи вирус. Мислят, че може и да е нещо по-сериозно.

— Какво искаш да кажеш с това „много повече“? — намесва се Робин, като вдига очи от книгата, която чете — „Няколко лесни стъпки за овладяване на космическото мислене“, и ме поглежда. В момента друга виетнамка нанася миниатюрни блестящи цветя върху ноктите на краката ѝ.

— Ами, че не става въпрос само за случайните сблъсквания с него. А за всички останали дребни на пръв поглед неща.

— Например? — поглежда ме с нов интерес Робин.

— Например това, че не мога да го изтрия от списъка на приятелите си във фейсбук! — изсумтявам ядосано. От три дена насам всеки път, когато вляза във фейсбук, пред мен изниква най-новото от неговия статус и снимка от профила му.

— Какво толкова сте се захванали с този фейсбук? — обаждат се Кейт, като най-неочаквано вдига очи от своето блекбъри. — Това са пълни глупости! И най-лошото е, че е навсякъде! Ето, примерно аз, нямам никакво време за фейсбук, обаче непрекъснато получавам съобщения от приятели, които твърдят, че искат да ме включат в списъка си! Голяма досада! — допълва и подбелва очи.

— Мисля, че вече ти казах! — възкликва Робин, без да ѝ обръща внимание. — Силите на вселената са тези, които ви държат заедно! — Казва го така, сякаш това се вижда от само себе си.

Кейт я поглежда с нескрито презрение.

— Вярно е! — защитава се възмутено съквартирантката ми. — Всичко е от легендата за Моста на въздишките! Нищо не е в състояние да ги раздели!

— Да не би пак да си ходила на гадаене с кристали? — изсмихва се саркастично сестра ми.

— Вярно е! — не се предава Робин.

— Бабини деветини!

— Нямам представа какво означава този израз — отвърща Робин, вече порядъчно зачервена, — но смятам, че е крайно време да отвориш съзнанието си и за други неща!

— Аз съм си достатъчно отворена, благодаря! Обаче не съм луда! — срязва я Кейт. — Не вселената е тази, която не им позволява да се разделят — това е Нейт! Очевадно е! Просто се опитва да се върне при Луси!

Поглеждам първо към сестра си, а после и към съквартирантката си, които си разменят ожесточено удари на тепиха, който в случая съм аз. От едната страна е Кейт — рационалната, дотолкова невярваща в нищо, че често достигаща до цинизъм моя сестра, а от другата Робин — ирационалната, вярваща във всичко, в това число и във феи, моя съквартирантка.

А аз къде съм?

Някъде по средата. Точно както в момента. Люшкам се ту в едната, ту в другата посока. Искam да кажа, че Кейт е права, не може да не е права, при все това...

Спомените ми ме връщат към разговора с Нейт в ресторанта онази вечер, когато за първи път след толкова много години се събрахме. Когато и двамата установихме, че нееднократно сме били на едни и същи събития, като че ли нещо се е опитвало отново да ни събере.

Нещо, което сега отказва да ни позволи да се разделим.

Примерно легендата за Моста на въздишките.

И в мига, в който в главата ми минава тази мисъл, по гърба ми пролазват тръпки.

Кое е абсурдно. Направо нелепо! Няма такова „нещо“! Това е просто някаква си тъпа легенда. Фолклор, създаден за зарибяване на туристите. А аз просто давам твърде голяма свобода на въображението си. Това не ни е „Зоната на здрача“ — това е истинският живот. Подобни неща просто не могат да се случат. Нали?

Свеждам очи към списанието, което лежи отворено в скута ми. Измъкнах го от купчината оръфани списания на масичката, когато пристигнахме, и доскоро разсеяно го преглеждах, но внезапно замръзвам. Защото тук, на страницата пред мен, е тестът „Той ли е Единственият?“.

Поемам си рязко дъх.

— Какво има? — обажда се сестра ми, която за момент прекъсва спора си с Робин и ме поглежда. — Да не би да е от кожичките? Аз изрично ги моля да не ми ги режат.

Поклащам нямо глава и вдигам списанието.

— Вижте този тест — почти прошепвам.

Очите на Робин се разширяват. А после, с онзи глас, който обикновено използват за трейлърите на филмите, тя изрича:

— Това е знак!

Кейт поглежда ту едната, ту другата, а после отсича:

— Глупости! Не е никакъв знак! — Привежда се към мен и грубо дръпва списанието от ръцете ми. — Това е просто стар брой на „Космополитън“! — Хвърля го в кошчето, поклаща раздразнено глава и изсумтява: — Писна ми от вас двете!

— Трябва да попречиш на легендата да се сбъдне! — продължава Робин, без да обръща внимание на Кейт. — Трябва да развалиш магията!

— Магия ли? — изсмива се презрително сестра ми.

— По-скоро проклятие — промърморвам си под нос.

— Каквото ще да е! — отсича Робин. — Обаче ти трябва заклинание!

— На кого ли не му трябва! — промърморва Кейт.

— Казах „заклинание“, а не „задание“! — срязва я Робин.

— Няма значение — свива рамене Кейт. — И без това на Джеф му е все едно.

Изсмива се саркастично, обаче моите антени долавят нещо, което доскоро не са хващали. Обръщам се към нея. Кейт често обича да се шегува и да прави саркастични забележки относно брака си, обаче днес в гласа ѝ се усеща нещо съвсем различно.

— Кейт, всичко наред ли е у вас?

Тя ме поглежда и почти виждам как нахлузва бронята си.

— Разбира се — махва небрежно с ръка. — Защо да не е наред!

— Имам предвид между теб и Джеф.

Челюстта ѝ се сковава. След малко изрича през зъби:

— Естествено. Просто все още си носи онзи вирус. Сигурна съм, че има нужда от антибиотици, обаче знаеш ги какви са мъжете, когато става въпрос за гълтане на хапчета. — Тръсва глава. — Нищо особено.

— Ами... окей — побързвам да сложа точка на темата аз. Познавам твърде добре сестра си, за да рискувам да я притискам. Щом една тема е приключена, значи е затворена, заключена и окована и никой, ама никой на света не може да влезе в нея.

— Така, готово! — обажда се една от виетнамките, която се занимава с мен, и потупва лекичко крака ми.

— Божичко, възхитително е! — усмихвам се аз и размърдвам доволно бледорозовите си нокти на ръцете и краката. Не изглеждат като моите. Аз съм свикнала да имам ръце с очукани, издъвкани или пълни с боя нокти, но ето че сега са се трансформирали в истински нюйоркски ръце.

Показвам ги гордо на Робин и Кейт и се провиквам:

— Хей, вижте ме!

— О, божествено! — веднага поема Робин и помръдва своите бляскави пръсти на краката така, че цветчетата улавят светлината. — Вижте ме и мен!

— Прекрасно! — влизам в тона ѝ аз и после посвещаваме следващите няколко секунди да си сравняваме маникюра и педикюра. Едва тогава се сещаме за Кейт. — А твоите? — обръщам се към нея, обаче тя вече обува сандалите си.

— Добре са — кимва тя, докато закопчава катарамата. — Аз съм с безцветен лак, както обикновено.

Боже, сестра ми наистина е много досадна понякога!

— А сега, ако нямате нищо против да платите... — сочи към касата собственичката на салона за маникюр, която е още по-слаба и ефирна дори от служителките си виетнамки, и аз забелязвам огромна опашка, очакваща с нетърпение освобождаването на столовете ни.

— Разбира се! — побързвам да сляза от стола и бръквам в чантата си. Вадя портмонето си и в този момент нещо пада на пода и издрънчава.

„Сигурно са някакви дребни монети“ — казвам си аз, докато подавам банкнота от двайсет долара. Двайсет долара за маникюр и педикюр! Боже, обожавам Ню Йорк!

— Госпожице, изпуснахте това!

И една от виетнамките вдига нещо от пода, подавайки ми го. Прилича ми на монета.

— О, много благодаря! — усмихвам се аз и го поемам, ала веднага осъзнавам, че това не е монета. Всъщност, това е *половин* монета!

Стомахът ми се свива.

— Но това е невъзможно! — вторачвам се аз в дланта си и усещам, че ми се завива свят.

— Какво има пък сега? — гледа ме неразбиращо сестра ми.

— Медальонът ми! — измънквам и го вдигам. Връвчицата я няма, обаче това си е той — моят медальон от Венеция!

Робин ахва и възкликва:

— Ама нали те видях как го хвърляш в боклука!

— Да, в парка — допълвам. — Наистина е невъзможно! — Вторачвам се в счупената на две монета и плъзвам пръст по неравния ѝ ръб. — Може пък да съм се объркала. Може просто да се е заплел в дрехите ми... да съм го пунала по невнимание в чантата си... да съм го изгубила някак си... — каканижа.

А после вдигам очи към Кейт и Робин. Като никога сестра ми се е вцепенила. Гледа ме с широко отворени очи, напълно онемяла.

Не, повече не мога да обръщам гръб на действителността! Не мога да се правя, че това не се случва! Защото, колкото и странно, невероятно или откачено да е то, сигурно е едно — тук става нещо, при това нещо необяснимо. Не знам как да го нарека и със сигурност не го разбирам, обаче няма накъде да отричам повече — легендата се сбъдва!

Въпреки горещия ден по цялото ми тяло плъзват студени тръпки. Косите ми настръхват.

О, боже!

И сега какво ще правя?

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

И както когато бяхме деца, голямата ми сестра отново ми се притича на помощ.

— Тук е необходима стратегия! — отсича тя, автоматично превключвайки на адвокатска вълна.

— О, имаш предвид да си прочете хороскопа ли? — вметва ведро Робин.

Кейт я изпепелява с поглед и отговаря:

— Не, разбира се! Имам предвид план за действие с цел постигане на определена цел! В нашата работа непрекъснато използваме такива. Към твоя случай също трябва да бъде приложен такъв — да създадем систематичен подход за разрешаване на този конкретен проблем и да заработим методично за постигане на целите до постигането ми желания резултат!

Гледам я втрещено и накрая изломотвам:

— Би ли повторила, ако обичаш, само че този път на човешки език?

Тя махва нетърпеливо с ръка и пояснява:

— Много е просто! Ти искаш да скъсаш с Натаниел, обаче нещо или някой очевидно пречи на това!

— Примерно легендата — отново се намесва Робин.

— Или самият Натаниел! — срязва я Кейт, която, след краткия миг на изумление, се е върнала бързо към първоначалното си мнение.

— Вижте какво и двете — не ми пука как, но просто искам всичко това да свърши! Веднъж завинаги!

— Окей, тогава на работа! Магия или не, легенда или не, но съм убедена, че това ще успее. Можете да ми вярвате, че който и да е на негово място, след това за нищо на света няма да се задържи около теб, Луси! И въобще не ми пука за онези глупости за вселената, които ги разправяте! — допълва и поглежда унищожително Робин.

Съквартирантката ми вирва обидено брадичка и заявява тържествено:

— Никой не може да променя хода на съдбата!

— Само гледай и се учи!

— Няма да стане! Законите на нашия свят нямат нищо общо със законите на вселената!

— Аха, значи имаш по-добър план, а? — подмята подигравателно сестра ми. — Какво предлагаш? Някакъв фокус-мокус ли? Или кристали? Или може би китайски билки? Слушай какво, момиченце, тук е необходима агресия! Агресия и безкомпромисност!

— Смятам, че имаш адски ограничено съзнание — отбелязва нацупено Робин.

— Че ти какво очакваш, а? — не ѝ остава дължна Кейт. — Аз съм адвокат! Не ми плащат да имам въображение!

Кейт не е от онези, дето си губят времето. Затова, въоръжена със задължителното си куфарче, пълно с бележници, химикалки, текст-маркери и нейните пословични тънкописци в различни цветове, тя ни подкарва към най-близкия ресторант за бързо хранене, за да започне подготовката на нашия случай. Никога досега не съм виждала сестра си в действие и смея да твърдя, че съм повече от впечатлена. Набързо превръщайки едно от червените сепарета в офис, тя запретва ръкави, инструктира злочестата сервитьорка „да следи чашите за кафе да са пълни“ и започва да говори за тактики и стратегии.

Шест напрегнати часа по-късно, вече окончателно бръмнала от кофеин и изтощение, тя приключва със своята СТРАТЕГИЯ. Подчертано два пъти и повдигнато във флуоресцентно оранжево, заглавието бележи началото на документ, състоящ се от четири страници, съдържащ двайсет и пет точки и носещ (също подчертано) подзаглавие „Как ефективно да разкараме Единствения“.

1. Да си изкарам възбранителна заповед.

Това беше първата идея на Кейт — „Така де, да имаш сестра адвокат и зет ченге все би трябвало да значи нещо“, бе изтъкнала тя, но само за да признае минута по-късно, че съдията може и да не погледне благосклонно на нашия случай: „Ваша милост, тук съм, за да помоля за възбранителна заповед, която да попречи на ищеца Луси Хемингвей да бъде преследвана от обвиняемия Натаниел Кенеди чрез

непрекъснатата поява във фейсбук, чрез телевизионната му игра «Тлъсти мангизи» и чрез тяхната песен «Жените не плачат» на Боб Марли по радиото“.

Именно.

Затова като че ли повече ми хареса идеята ѝ да се появя изненадващо в апартамента му и:

2. Да му кажа, че го обичам.

Лично аз намирам това за абсолютна гаранция за отблъскване. Планът е да му засвидетелствам моята вечна любов и — бум! — той ще изчезне завинаги.

Обаче в случай че са необходими повече амуниции:

3. Преди това да не си бръсна краката.

Кое то ще рече, че трябва да се появя в къса пола.

4. Да не си бръсна и подмишниците, при това по-дълго време.

Кое то означава, че трябва да се спретна с максимално разголено потниче.

5. А най-добре да не се бръсна и отдолу.

А после да кръстосам крака в стил Шарън Стоун.

6. Да не си слагам дезодорант.

На пръв поглед това не е кой знае какво оръжие, обаче точно сега в Манхатън е трийсет и пет градуса. Та потните подмишници са едно, а *косматите* потни подмишници — съвсем друго нещо!

7. Да започна да обяснявам за цикъла си.

Примерно: „Божичко, толкова съм изтощена! Сигурно защото съм в цикъл!“ И на всяка цена да разнообразя с всички възможни думи и изрази в този дух, примерно: менструация, мензис, предменструален синдром, често пишкане и акне.

8. За още по-голям ефект да се отбия в тоалетната му, а после да оставя на пода захвърлен мръсен тампон, за предпочитане от най-големите.

Мъжете се ужасяват от тампони така, както кучетата — от гръмотевици. Автоматично търсят къде да се скрият, треперейки от страх.

9. Като се замисля, най-добре е да бъде някоя нощна превръзка.

А после да му кажа, че „съм била изненадана“ и да го помоля да отскочи до аптеката, за да ми купи от гореспоменатите големи тампони. Моля ти се, скъпа тиквичке!

Което ме води до следващите точки:

10. Да започна да го наричам с името на някое животинче и да му се глезя.

11. Да му кажа, че искам да се оженим и да му предложа да отидем да разгледаме пръстените.

12. Да започна да го заливам с телефонни обаждания, имейли и есемеси.

Основание: така ще ме помисли за откачалка и ще изтрие номера ми от телефона си по-бързо, отколкото можете да изречете „Фатално привличане“. Резултат: Никога повече няма да набира номера ми по грешка.

13. Да го попитам колко жени е имал досега.

А после да удвоя бройката, говорейки за мъжете, които аз пък съм имала. Не, по-добре да я утрия.

14. Да се появя неочаквано в бара, когато е там само с приятели.

15. Да не съм се ресала преди това.

Както и да не съм си слагала грим, да съм облечена с изпомачкани дрехи и чорапи с тлъсти бримки.

16. Да започна да разказвам на приятелите му вицове за трудно втвърдяващи се членове, преждевременна еякулация и дребни пениси.

Хи-хи-хи, ха-ха-ха! Намиг.

17. Да се залепя за него.

Тук трябва да си представя рибата прилепало. Или Пош и Бекс.

18. Да пърдя.
19. Да се оригвам.
20. Да си бъркам в носа.
21. И после да изям изваденото оттам.

Добре де, тези последните са доста отблъскващи, обаче ситуацията изисква крути мерки.

22. Да се превъзнасям при вида на всяко бебе, което срещнем.
23. Да му отмъкна айпода и да сложа там моя музика.

Като например: „Ти си красива“ на Джеймс Блът, „Мама миа“ и „Най-доброто от «Тейк Дет».“

24. Да отменя извънредния му абонамент за мачовете от световното.

Един от клиентите на Робин работи за „Директ ТВ“ и може да хакне, така де, да „погледне“, сметките на клиентите.

25. Да започна да купувам списания с булчински рокли.

И непрекъснато да ги нося с мен.

* * *

„Само дано точно сега не се сблъскам *случайно* в него“ — казвам си аз, като надниквам иззад рафта, за да се уверя, че теренът е чист и

Нейт не се спотайва някъде там.

Вече е следващият понеделник и на път за работа съм решила да се отбия в „Маккензис“ — кварталната ни книжарница. Лавирайки покрай рафтове, пълни с книги с меки корици и подписани от авторите книги с твърди корици, аз се насочвам към отдела за списания.

Божичко, никога не съм знаела, че има толкова много булчински списания! „Булка това“, „Сватба онова“... Грабвам напосоки няколко. „О, да бе! Май ще е най-добре да си грабна и няколко за бебета!“ — казвам си аз и измъквам едно с жена с голям корем на корицата и надпис: „Капан!“

Добре де, не пише това, но съм убедена, че точно това ще си помисли Нейт, когато го види. Грабвам списанието и се примолвам вътрешно великата СТРАТЕГИЯ да сработи. Кейт е напълно убедена в успеха ѝ. „Никога досега не съм губила дело!“ — бе отсякла решително тя, подавайки ми копие от нея. А на този етап аз съм вече толкова отчаяна, че съм готова да опитам каквото и да е.

Телефонът ми пак звъни и аз поглеждам дисплея. Нейт. Отново. Само за тази сутрин вече събрах шест пропуснати телефонни обаждания. А той все така упорито настоява, че не ми е звънил нарочно, и аз вече не знам в какво да вярвам. Натискам бутона за отказ. Искрено се надявам този случай да не се окаже първата загуба на сестра ми.

— Здравейте! Открихте ли всичко, което търсите? — приближава се към мен усмихната асистент-продавачка и прекъсва мислите ми.

— Да, благодаря! — усмихвам се аз.

— Подгответе се за големия ден, а? — подмята тя и посочва булчинските списания.

— О, ами... нещо такова — кимвам, притискайки ги до гърдите си. Да, подготвям се за големия ден, когато ще мога да забравя напълно за Нейт. И тъкмо си казвам това, когато телефонът в джоба ми отново звъни. О, не пак!

Този път обаче включвам.

— Здравсти, Нейт — изричам примирено.

— Луси? — обажда се примирено и той. Въпреки настояванията на Кейт той изобщо не ми звучи като побъркан преследвач, за каквото го е нарочила. Звучи точно като мен — като човек, на когото му е писнало.

— Аха.

Дълбока въздишка.

— Чао.

— Чао.

Затварям. Не знам вече какво да си мисля и на кого да вярвам — на Робин или на Кейт. Затова избирам подход по средата.

— Хубаво! Ако имате нужда от помощ, аз се казвам Емили!

Това е отново асистент-продавачката. Обръщам се към нея:

— Благодаря!

И се насочвам към касата, минавам покрай отдела за книги от типа „Помогни си сам“ и внезапно вниманието ми е привлечено от една друга табела на отдел: „Любов и романтика“. И очите ми се плъзват по заглавията на стотици книги. Има дори цял рафт, посветен на „Единствения“: „Как да открием Единствения“, „Как да задържим Единствения“, „Как да разберем, че той е Единствения“, „Той ли е Единствения?“ и прочее.

— Всъщност... — обръщам се към усмихнатата асистент-продавачка Емили.

— Да? — втурва се, нетърпелива да ми помогне тя.

— Имате ли някакви книги от типа „Как да се отървем от Единствения“?

* * *

Десет минути по-късно се появявам в „Номер Трийсет и осем“ и с изненада установявам, че галерията е затворена. Странна работа. Къде ли е Магда? Стоя на тротоара, с една ръка стиснала здраво списанията, а с другата — задължителното двойно кафе с мляко, оглеждам озадачено решетките пред прозорците и се чудя какво става. За цялото време, откакто работя тук, досега нито веднъж не съм виждала галерията затворена. Магда винаги е била тук, за да ме посрещне. Поглеждам часовника си. Като се познавам, нищо чудно и да съм пристигнала много рано. Обаче не — десет и десет е.

Съвсем объркана, аз хващам някак си целия си багаж с една ръка, а с другата измъквам моята връзка ключове от чантата си. В мига, в който пристъпвам в мрака на галерията, се включва алармата и започва

да отброява двайсетте или не знам там колко секунди, през които трябва да набера кода и да я изключа. За момент се паникьосвам. Мамка му, и как беше сега? А после се сещам — ама, разбира се, рождената дата на Магда. Спомням си, че веднъж ми я каза.

Или по-точно годината: едно — девет — шест — пет.

Алармата автоматично замлъква. Аз натискам бутона за решетките на прозорците и включвам лампите. От сенките избухва порой от цветове, когато светлината докосва картините, и аз се изпълвам със задоволство. Винаги съм смятала, че има нещо магическо в това да бъдеш сам в галерия. Веднъж, когато бях малка, си спомням как изгубих родителите си в Лувъра и се озовах в стая, пълна с картини. Повечето деца на мое място сигурно щяха да се уплашат, да се разплачат и да започнат да тичат като побъркани, за да открият мама и татко, обаче аз и до ден-днешен си спомням онова чувство, което ме изпълни, когато осъзнах, че съм заобиколена от толкова много и различни лица, образи, цветове. Сякаш се бях изгубила в приказния свят на фантазиите.

За мое голямо нещастие майка ми беше на съвсем различно мнение по въпроса. Спомням си как ми се накара, когато най-накрая ме откри, и как после ме накара да не се отлепям от полата ѝ до края на обиколката.

Вдигам пощата от земята, отнасям я на рецепцията и заедно със списанията си я захвърлям на плота. Започвам да пия кафето си, а после включвам компютъра и проверявам имейлите. Нищо особено — няколко прессъобщения, запитване за стаж от някакъв студент, фактура от кетъринга, който използвахме за откриването, със заглавие: „Неплатено! Спешно!“ Смръщвам се. Защо останах с впечатлението, че още миналата седмица Магда им изпрати чек? В гърдите ми се надига лека тревога, обаче аз побързвам да я забравя. Сигурно е някакво недоглеждане. Чекът на Магда и имейлът на фирмата са се разминали.

Вдигам глава от компютъра. Все още нито следа от златния кошер. Затова включвам на фейсбук. Само за минутка... Изпълнена с все по-нарастващо вълнение, аз се включвам в мрежата. През последните няколко дена двамата с Адам си разменяме имейли — нищо особено, просто приятелски закачки. Той ми писа няколко реда,

за да ми разкаже за краткия филм, върху който работел, аз пък му писах за моята работна седмица.

Обаче моят имейл беше внимателно обмислен. Защо ли? Защото държа да му се представя като професионалистка, но не задръстена. Като жена, която обича да разговаря, но не прекалява. Като заета, но не чак толкова. Което ще рече, че ако той, примерно, пожелае да ме покани на кино, графикът ми не е чак толкова пълен.

Добре де, ако трябва да бъда честна, графикът ми е абсолютно празен, обаче не мога да му позволя да го разбере, нали така?! Не мога да му позволя да разбере колко енергия влагам във всеки имейл, който му изпращам, и как държа да се уверя, че е *точно както трябва*.

А беше къде по-лесно просто да вдигнеш телефона и да поговориш!

Я, имам непрочетено съобщение във входящата си кутия! Стомахът ми се преобръща. От Адам е.

Ако имаш някакви идеи, тази седмица съм свободен.
Обади ми се!

А отдолу е добавил номера си. Вторачвам се в съобщението, сякаш се опитвам да извлека още някакъв, допълнителен смисъл от него — да подразбера нещо друго, освен това, че тази седмица той е свободен и иска да му се обадя. За бога, Луси, но какво ти става? Той просто иска да те види! Стомахът ми отново се преобръща. Ама защо трябва да съм винаги толкова нервна?!

„Защото го харесваш — прошепва едно тънко гласче в главата ми. — И защото това е първият мъж, когото съвсем сериозно харесваш след Натаниел!“ И след като това име ми бе отново припомнено, аз бръквам в джоба си, за да се уверя, че СТРАТЕГИЯТА е там. Не съм много сигурна дали ще успея да я приложа изцяло на практика. Както и дали тя въобще ще сработи. За разлика от сестра ми аз далеч не съм толкова убедена в правотата ѝ. И не мисля, че нещата са толкова прости. Обаче точно сега като че ли нямам никакви други опции.

Някакво пронизително джафкане отвън ме кара да вдигна глава от монитора. Тъкмо навреме — за да видя как вратата се отваря и в галерията се появява Магда. Облечена е в цикламена рокля в стил

„Джаки Онасис“ и същите по цвят високи обувки, а слънчевите ѝ очила са толкова огромни, че ѝ стоят като маска на оксигенист.

— Добро утро! — поздравявам весело аз и се втурвам да ѝ помогна. Под едната си мишница носи Валентино, а под другата — огромен пакет.

— Ааа, Лууузи! — пуфти тя, останала без дъх. — Благодаря! Много благодаря!

Поемам пакета от ръката ѝ и послушно тръгвам след нея, докато тя ситни по полирания под, защото роклята ѝ е много тясна.

— Съжалявам, че закъснях — продължава и започва да потупва прическата си, за да се увери, че всеки косъм е закован с лак за коса на мястото си. — Много съжалявам!

— Няма проблеми! — усмихвам се аз. — Къде да оставя това? — питам, като кимвам към големия пакет.

— О, където и да е! Все ми е тая! — изсумтява тя и размахва обсипаната си с диаманти ръка, сякаш е освежител за въздух. После се приближава до един стол и много внимателно се сгъва върху него. — Само да не се налага да поглеждам вътре в него! — допълва.

— Защо? Какво има вътре? — питам, като оставям пакета до стената.

— Картина. От леля ми Ирина.

— Ооо! Подарила ти е картина? — провиквам се възторжено аз и се обръщам към пакета, чудейки се как ли изглежда платното.

— Може и така да се каже — отвърща мрачно шефката ми. — Оставила ми я е в завещанието си.

— *Завещание* ли? — Извъртам се рязко на пети и поглеждам към Магда. Предположих, че е с такива големи очила заради поредните си „подобрения“, обаче сега забелязвам, че лицето ѝ е доста червено и подпухнало и си личи дори под множеството пластове грим. Забелязвам също, че тя подсмърча. — Божичко, съжалявам, Магда! Нямах представа! Кога...

— През уикенда — отговаря тя, вади пакетче носни кърпички от огромната си чанта и шумно издухва носа си.

— О, не! — Прикляквам до нея и стисвам приятелски ръката ѝ. — Неочаквано ли беше?

— Нищо не е неочаквано, когато си на деветдесет и шест — свива рамене тя и пак подсмърква. — Освен това тя си поживя доста

добре.

— А *ти* добре ли си? — питам загрижено.

— Аз просто се прехранвам — промърморва тя и пак си издухва носа.

— Не, имам предвид заради леля ти.

— Ах, това ли? Да, разбира се. Всичко е прекрасно.

Оглеждам изпъстреното ѝ с червени петна лице, наполовина скрито под огромните слънчеви очила, и изведнъж се изпълвам със странно съчувствие към нея.

— Не, не е прекрасно — чувам се да казвам и се изненадвам не на шега от откритостта си във връзка с чувствата.

Както и Магда, която ме поглежда с шокирано изражение.

За момент се ужасявам да не ми се ядоса. Преглъщам на сухо и изричам колебливо:

— Така е, нали?

Настъпва кратка пауза, а после, изведнъж, тя като че ли се свива отвътре. Сгъва се като увехнала циклама, като отгоре остават да стърчат само подплънките на роклята ѝ и огромният кошер. Но когато виждам, че и той започва да се тресе, си давам сметка, че тя всъщност ридае.

— О, господи! Госпожо Цукерман...

Гледам я и се чувствам напълно безполезна. Нямам представа какво да направя. Опитвам се да бъда едновременно учтива, но и да не прекрочвам границите, тъй като това все пак е ситуация тип „началник — подчинен“. Така де, не мога просто да я прегърна символично и да изрека: „Хайде, хайде!“

О, по дяволите с условностите и притесненията кое е уместно и кое — не!

— Хайде, хайде! — промърморвам аз и я прегръщам топло. Винаги съм си знаела, че тя е дребна жена, но не бях предполагала, че е дребна като дете. — Не се тревожи! Всичко ще бъде наред! Тя вече е на по-добро място!

Магда рязко спира да ридае и ме поглежда. Вдига очилата си на главата и ме поглежда възмутено.

— Тези сълзи не са за Ирина! — отсича.

— Така ли?

— Естествено, че така! — смръщва се тя. Или поне се опитва, защото лицето ѝ вече е претърпяло толкова много инжекции, че едва се помръдва. — Ирина си живя като царица! Имаше си слуги, кожи, диаманти... — Размахва ръцете си под носа ми и допълва: — Истински диаманти, а не фалшиви като моите!

— Фалшиви ли са? — смайвам се аз.

Магда изхълцва нещастно и извива:

— Всичко е фалшиво — диамантите, „Гучи“, „Луи Вюитон“... — Захвърля чантата си, сякаш не може вече да я търпи. — Аз съм разорена, Лууузи, разорена съм!

— Ама аз си мислех... — поглеждам я ужасено аз.

Всъщност не съм много сигурна какво точно си мислех. Просто покрай тези дизайнерски дрехи, пластичните операции и адреса в Горен Уест Сайд приех, че...

— Външността често лъже, Лууузи — продължава тя. — Така казваше и леля ми Ирина. — Поклаща глава. — А в банката са истински обирджии — искат да ми вземат всичко — апартамента, галерията...

— *Галерията* ли? — вече се паникьосвам аз.

— Аз не мога да се оправям с пари, Лууузи! Вземам назаем за едно, а после, за да го върна, вземам друг заем и... — Отпуска безпомощно рамене и размахва вяло ръце.

Вторачвам се в нея и сърцето ми се изпълва с грозно предчувствие. Първо, естествено, си мисля за Магда — не мога да си представя какво е да изгубиш дома си, особено на нейната възраст. Но ще излъжа, ако кажа, че не свързвам загубата на галерията и с мен самата. Какво ще правя тогава? Ами самата галерия — какво ще стане с нея?

— Тази галерия не може да затвори! — провиквам се разпалено. — Просто не може!

И най-внезапно Магда се издига до всичките си сто и петдесет сантиметра, хваща двете ми ръце и ги вдига така, сякаш сме на някакъв протестен митинг, след което изкрещява:

— Ще дадем всичко от себе си, Лууузи! Ще дадем максимума си! Няма да ни победят! Няма да ни уплашат!

— О, ами... да — допълвам плахо.

— Засега не всичко още е изгубено. Има един съвсем нов и многообещаващ художник. Живее във Винярд, обаче си мисля, че ако успеем да си уредим среща с него, може би ще успеем да покажем и творбите му! Той е невероятен! Просто невероятен! И знам, че ще ни спаси!

И започва да размахва енергично ръце по така характерния за нея начин. Виждайки отново старата Магда, аз се изпълвам с радост и облекчение.

— Звучи ми добре — усмихвам се. Може пък да е права. Може би всичко ще бъде наред.

— О, да, ще бъде! — отговаря на мислите ми тя. Изпъва рамене, оправя тясната си рокля, пригладва назад косата си и си поема дълбоко въздух. — Окей, стига сълзи! Ирина би ме убила, ако беше жива! Щеше да каже: „Магда, защо се държиш като малко дете?!“ Все пак тя беше сестра близначка на майка ми, но за мен беше по-скоро като истинска майка!

Усмихвам се и се обръщам, за да се върна на мястото си, но после се сещам нещо.

— Ти не каза ли, че Ирина е била на деветдесет и шест?

— Почти на деветдесет и седем! — поправя ме гордо шефката ми.

Замислям се и изчислявам наум.

— А ти си родена през 1965 година — отбелязвам, спомняйки си кода на алармата. — Значи това означава... — Смръщвам се. Не може да е вярно. Очевидно някъде пак съм сбъркала в сметките. — Майка ти е била на петдесет и една, когато те е родила?! — възкликвам слисана.

— Ами... да — изчервява се Магда. Прочиства гърлото си, престорва се на точно толкова изненадана, колкото съм и аз, и допълва: — Лекарите направо не можели да повярват! Била съм истинско чудо на природата!

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вечерта се прибирам към къщи, обаче не мога да престана да мисля за Магда. Въпреки внезапното ѝ възвръщане на настроението и типичния оптимизъм, че галерията ще бъде спасена и всичко ще се нареди, аз не мога да не се притеснявам.

Вероятно това е от английското ми възпитание. От песимизма на северняка, с който съм била закърмена в Манчестър и който твърди, че ако нещо може да се обърка, то със сигурност ще се обърка. А може и да е заради обажданията от „ВИК“ и „Енергото“, с което ни предупреждават, че имаме неплатени фактури и че разполагаме с дваисет и един дена да ги платим, иначе ще бъдем изключени. Или може би е затова, че по-късно през деня, когато поглеждах Магда и когато тя не знаеше, че я гледам, забелязвах, че тя е все така бледа и много уплашена.

На път към нас се отбивам да си взема прането. След великото почистване през уикенда бях напълнила цял чувал с омачкани дрехи, които, заедно с няколко неща на Робин, бях отнесла в „Омекоти и сгъни“ — кварталната пералня. Много обичам тази пералня. Прилича на британските, но е доста по-различна от тях. Все едно да сравняваш „Астън Мартин“ с „Фиат Панда“ — и двете вършат една и съща работа, обаче едната го прави със свръхмодерно петзвездно обслужване, включващо не само прането, но и омекотителя, сгъването, гладенето и онзи неповторим аромат на свежо пране, който британските перални просто не могат да постигнат.

„Кое то си е направо невероятно, като се има предвид, че точно до тях има китайски ресторант“ — казвам си аз, докато вземам храна за къщи за мен и Робин.

— Вечерята пристигна! — провиквам се в мига, в който влизам в апартамента.

Но точно когато затръшвам вратата зад себе си, ме удря някакъв сладък, остър аромат. Какво става? Следвайки аромата, влизам в кухнята и я заварвам окъпана в светлина на свещи. Робин седи на

масата, приведена над огромна книга с твърди корици и размерите на телефонен указател. В дясната си ръка държи горящ сноп градински чай и го размахва над главата си.

И като си помисля, че някога, когато се приберях вкъщи, заварвах съквартирантките си да гледат „Коронейшън Стрийт“!

Осъзнавайки присъствието ми, тя вдига глава към мен. Очите ѝ блестят, косата ѝ стърчи във всички посоки.

— Намерих заклинание! — провиква се тя.

Няколко седмици по-рано бих изпуснала китайската храна, която нося, обаче напоследък започвам да свиквам с Робин и нейните чудати навици и обичаи. Та като стана въпрос за това, огледалото на желанията е едно, но това...

— Заклинание ли? — повтарям поради липса на други идеи.

Можех да кажа, разбира се, и: „О! И какво е то?“, обаче все още не съм официално луда. Или поне не чак толкова.

— Да! Ето тук! — провиква се триумфално Робин и вдига книгата. Тя се оказва с тъмnochервени кадифени корици и носи заглавието „Заклинания и магии“, със златни букви. — Взех я назаем от приятеля ми Уикър, който участва в онзи барабанен състав, в който ходех! — продължава развълнувано тя. — Така де, трябваше да направя нещо! Знам, че според сестра ти стратегията ѝ ще сработи, обаче се опасявам, че когато става въпрос за силите на вселената, нещата не са чак толкова прости!

Захвърлям прането нанякъде, разчиствам място на масата и започвам да подреждам малките червено-бели кутийки с китайска храна.

— Та значи си мислех, без да искам да обиждам Кейт, разбира се — продължава съквартирантката ми, — но когато става въпрос за сили, които не разбираме, имаме нужда от нещо повече от документ! — Сбърчва нос и тръсва глава. — Защото тук не става въпрос за правото! Става въпрос за легенди!

Настъпва кратка пауза, през която си давам сметка, че това е единственият ми шанс да кажа нещо. Каквото и да било. Само че, ако трябва да бъда честна, просто не знам какво да кажа.

— Нарича се „Заклинание за освобождаване завинаги“ и е за освобождаване от нежелан кандидат! — обявява триумфално тя и очите ѝ отново проблясват. — Можеш ли да повярваш, а?!

— Не, не мога — обаждам се най-сетне и аз. — Защото е пълна лудост! — Размахвам една салфетка. — Стига с това, Робин! Какви ми ги говориш, за бога?! Магии, заклинания... Това да не ти е Хари Потър, а?!

Робин повдига вежди и драматично отбелязва:

— Не мислиш ли, че вече е късно за подобни въпроси, а?

Отварям уста, за да ѝ отговоря, но после веднага я затварям. Тя има известно право.

— Е, искаш ли да чуеш това заклинание или не? — обажда се по едно време.

Въздъхвам примирено и кимвам.

— Давай.

— Окей. Та това е заклинание за прогонване, а заклинанията за прогонване са много могъщи и сложни и са предназначени да развалят магии или проклетия!

— Примерно легендата — промърморвам.

Добре де, няма нужда да бъде чак толкова саркастична. Нали аз съм тази, която напоследък се разхожда със списък от четири страници и двайсет и пет точки, защото някога целунах половинката си под някакъв мост и сега не мога да се отърва от него! Ами да!

— Точно така — кимва Робин. — Заклинанията са в състояние също така да прогонят завинаги определени хора от живота ти! Мммм, дааа... — започва да барабани по масата тя, загледана в книгата. Идеално! С един удар — два заека!

— Перфектно! — съгласявам се аз. — Имаме ли някакъв соев сос?

От друга страна, щом легендите могат да се сбъдват, в тази работата със заклинанията може също да има нещо вярно.

— В шкафа вдясно, на средната полица — отговаря ми тя и отново насочва вниманието си към книгата. — Тук се казва, че всички ритуали по прогонването се извършват през нощта, с помощта на специални магически съставки...

— Като говорим за съставки, нося ти зеленчуков чоу мейн и пролетни ролца. Добре ли е?

— Мммм, идеално — кима тя.

Придърпвам си един стол и сядам до нея.

— „Докато магията със свещи е силна, но същевременно бавна, то заклинанията за прогонване и обвързване са много по-бързи и по-могъщи“ — чете на глас. Топва си едно пролетно ролце в чили сос, размахва го като копие срещу въображаемия Нейт и се провиква: — На ти, мръснико!

Около нас се разхвърчават капчици чили сос и аз ѝ подавам една хартиена салфетка.

— Та ето какво трябва да се направи... — Отхапва си от ролцето, дъвче известно време, след което си прочиства гърлото и продължава: — „На парче пергамент или рециклирана хартия напишете името и датата на раждане на човека, когото искате да прогоните. За тази цел използвайте черно мастило. Много цигани твърдят, че и до днес е за предпочитане да използваме старите писалки с пера, които се потапят в мастилото, вместо съвременни химикалки.“ — Прекъсва. — По дяволите! Аз нямам такова перо. А ти?

— Мммм... да, мисля, че имам — кимвам, докато си дъвча моя чоу мейн. — От едно време, когато рисувах с перо и мастило.

— Страхотно! — светват очите ѝ. Кратка пауза. — Рисувала си с перо и мастило? Малеее! Може ли да ти видя рисунките?

— О, това беше преди цяла вечност — свивам рамене. — Нямам представа къде съм ги забутала.

— Аха — кимва тя, оглежда ме известно време, като че ли се кани да каже нещо, а после като че ли размисля и насочва вниманието си обратно към книгата със заклинания. — Та докъде бях стигнала? А, да! „Оставете мастилото да изсъхне само, не го попивайте с попивателна хартия! После увийте един голям свински кокал с негова дреха...“

— Пфу! — провиквам се аз наред дъвченето си. — Отврат!

— О, това е лесно! Имам такива кокали в камерата на хладилника! — махва небрежно с ръка тя.

— Ама нали си вегетарианка? — поглеждам я втрещено аз.

— За кучетата са — пояснява тя, изправя се и отваря вратичката на камерата. Оттам излиза лек облак сух лед. Робин започва да бърника вътре и по едно време вади огромен замръзнал кокал, поставен в найлонова торбичка. Джени и Саймън се разлайват безумно, мислейки, че им предстои угощение, обаче тя ги сритва гальовно и отсича: — Не! Не е за вас! За Луси е, за да се отърве от любовта на своя живот!

Те обаче се разлайват все по-силно и от устата им потичат лиги. И незнайно защо в съзнанието ми изплуват спомени за хора, намерени изядени от своите немски овчарки. Затова наум си напомням тази вечер да заключа вратата на стаята си.

— „Поставете свинския кокал в найлонова торбичка, заедно с две черни пера — за предпочитане от гарван или врана, добавете щипка от една или повече от следните билки — детелина, люляк, чесън, листа от ясен, русалия — после вземете хартията с името му, сгънете я три пъти и също я сложете в торбичката. А после я завържете здраво с червена връв.“ Вдига очи към мен и се смръщва. — Ти защо не си записваш съставките?

— Ами... — Изловена в блажено похапване на най-вкусните пролетни ролца на света, аз засрамено грабвам химикалка и лист хартия.

— „После изнесе те торбичката навън, върху земята, развържете я и извадете хартията. Запалете бяла свещ и изгорете хартията на пламъка ѝ, като същевременно си мислите името на човека, от когото бягате, и казвате...“ — Тук прави пауза, поема си театрално въздух и изрича: — „Ветрове на Севера, Изтока, Юга и Запада, отнесете тези чувства там, където ще бъдат по-желани! Нека сърцето му бъде открито и освободено, а мисълта му — далеч от мен!“

— Това ли е? — промърморвам, докато записвам бясно чутото.

— Не, после трябва да заровиш кокала.

— Божичко, доста е сложно, не мислиш ли? — простенвам. — Може би получаването на възбранителна заповед ще бъде по-лесно.

— А, да! Освен това заклинанието трябва да се извърши точно в десет часа вечерта!

— И защо точно в десет?

— Защото така се казва в книгата! — отсича спокойно тя. Загребва хапка чоу мейн с пръчиците си, започва да дъвче замислено и по едно време добавя: — Обаче има още едно нещо.

Поглеждам я измъчено.

— Това заклинание трябва да бъде направено при намаляваща луна!

В кухнята настъпва мълчание, през което двете като по команда извърщаме глави към прозореца. Почти единственото, което виждаме,

е стената с графитите, но все пак има и едно дребно ъгълче небе. И от него към нас наднича лунен сърп.

— Намаляваща е! — провиква се възбудено Робин.

В гърдите ми се надига паника. Внезапно си давам сметка, че като че ли наистина ще ми се наложи да преживея и това.

— Нахрани ли се вече? — побързвам да сменя темата и се заемам с разчистването на масата.

Робин ме фиксира и отсича:

— Утре вечер!

— Какво за утре вечер? — правя се на ударена аз.

— Тогава трябва да направиш заклинанието! — отсича тя, като че ли е съвсем очевидно с какво трябва да се занимавам във вторник вечер в Манхатън.

Поглеждам я и сякаш точно в този момент през прозореца ни влита здравият разум и ме удря по главата.

— Не, няма да го направя! — провиквам се ожесточено и тръскам глава, като че ли искам да изхвърля от нея всички фантазии.

— Няма да го направя нито утре вечер, нито която ида било вечер! Няма да се занимавам с подобни глупости!

— Но това не са глупости! — ахва обидено Робин.

— Все тая — махвам с ръка, поемам си дълбоко въздух и допълвам: — Каквото ще да е, обаче няма да го направя!

— Ама нали ако не се отървеш от Нейт, никога няма да можеш да освободиш любовната си чаша за друг! — опитва се да ме убеди тя.

— Любовната ми чаша ли?

— Така я описват в книгата, която в момента чета — пояснява тя и бузите ѝ поруменяват. — Първо трябва да се изпразни завинаги, за да бъде напълнена от друг. Примерно Адам.

Тя повдига вежди и сега е мой ред да се изчервя. Разказах ѝ за Адам на обяд. Е, по-скоро ѝ показах имейлите, които сме си разменили, а тя, като добра приятелка, прилежно анализира и оцени всяка дума, докато накрая не заключи: „Той те харесва!“ Кое то надали бе особена новост за мен, но все пак.

— Виж какво, мисля, че е крайно време да се разберем за едно! — натъртвам, като се старая да запазя спокойствие. — Аз се казвам Луси. Идвам от Манчестър. Нося гащи от „Маркс енд Спенсър“. И *не* правя магии!

— Ама това е само мъничка магийка! Направо миниатюрна! — увещава ме съквартирантката ми.

— Ти на кое викаш мъничко? Да заравяме кокали, да палим свещи и да пеем ли? — Натискам здраво педала на кошчето за боклук, изсипвам в него всички кутии и пръчки и отсичам: — Не, за нищо на света!

Робин отново се изчервява и млъква. В продължение на няколко секунди никой от нас не казва нищичко. Първа се обаждам аз:

— Взех прането.

— Благодаря — измънка тя.

А после отново настъпва онова неловко мълчание, докато аз развързвам найлоновата торба с прането ни и започвам да го вадя.

— Луси, аз наистина съм убедена, че трябва да преосмислиш позицията си — изрича по едно време Робин. — Не обръщай така безгрижно гръб на неща, които не разбираш!

— Защо не ме предупреди, когато се опитвах да си изчисля данъчната декларация? — опитвам се да освежа атмосферата аз, докато вадя прането ни на масата. Странна работа. Не си спомням да имаме бели хавлиени кърпи с монограми.

— Това е съвсем различно — отбелязва докачливо тя.

— Не ми пука! — клатя глава. — Няма да излизам посред нощ, за да заравям кокали и да нареждам някакви абсурдни приказки, само и само да се отърва от бившия си приятел!

Хммм, тези тениски също не са ми познати. Доста големички ми изглеждат, не мислите ли? Вдигам една от тях.

— Твоя ли е? — питам Робин.

Тя клати глава, но си продължава по нейната тема:

— Луси, магията може да бъде развалена само с магия!

— Окей, професор Дъмбълдор^[1]! — завъртам очи аз.

— Сериозно ти говоря!

— Да, знам — кимвам. — И точно това ме притеснява най-много.

Хей, я почакайте малко? Мъжки ризи? И панталони? Смръщвам се.

— Не аз съм тази, която не може да скъса с половинката си! — срязва ме Робин.

— Виж какво, няма да правя никакви заклинания, ясна ли съм? И точка!

— Хубаво. Обаче смятам, че допускаш огромна грешка. Отвъд нас съществуват по-велики сили, сили, които не разбираме...

Чувам гласа на Робин, но не разбирам нито думица от казаното. Тя се превръща във фонов шум. Изключила съм се. Напълно. Вместо това се вирам в прането си.

Само дето това не е моето пране.

Удивлението ми се заменя с объркване, а то на свой ред — с примирение. От гърдите ми се изтръгва дълбока въздишка.

— Това е негово.

— Какво? — прекъсва речта си Робин и се оглежда. — Кое е негово?

Вдигам от масата чифт боксерки на ананасчета и ги размахвам пред нея.

— Та какво казваше за това заклинание...

* * *

— Имате ли бели свещи?

Превъртам бързо на следващата вечер. Приключила съм работния си ден и стоя наред теснотията на магазина на Бърт със списък за пазаруване в ръка. Разумната, рационална част от мен, която гледа с презрение на хороскопи и минава решително под всякакви стълби, все още не може да повярва какво правя, обаче другата част от мен — онази, която завлече цялото пране на Нейт обратно в пералнята, вече е отчаяна.

Помощник-управителят Бренда така и не разбра как може да е станало подобно объркване.

— Вярно е, че имаме клонове в цял Манхатън, обаче нямам представа как е станало! — ахна объркано. Заливайки ме с извинения, тя стовари цялата вина върху компютъра. Набра нещо на него и извика: — Ето! Та господин Кенеди е регистриран на петдесет пресечки оттук!

Честно казано, малко ми дожаля за Бренда и за момент едва не се изкуших да ѝ обясня как е станало. Казвам „едва“, обаче после бързо прецених, че обяснение, включващо стародавна легенда, италиански

мостове и сродни души само ще усложни нещата. Прецених, че е по-добре да играя ролята на оцетен клиент, отколкото на лунатик.

В крайна сметка всичко се нареди. Знаех си, че щом аз съм получила неговите дрехи, той пък е получил моите. И наистина — докато Бренда продължаваше да удря бясно клавиатурата на компютъра си, на мобилния ми телефон се появи съобщение:

ДА ПОЗНАЯ — ПРАНЕТО МИ Е У ТЕБ.

На което аз отговорих:

ДА ПОЗНАЯ — МОЕТО Е У ТЕБ.

— Заповядайте! Нещо друго?

Връщам се към настоящето и виждам Бърт да слиза от стълбата, сграбчил няколко свещи. За човек, който изглежда в разгара на осемдесетте, е доста пъргав.

Свеждам очи към списъка си. Робин ми осигури свинския кокал, чесъна и всичките билки с екзотични имена. Аз вече си имам някаква връв. А сега имам и свещи. Значи единственото, което остава...

— А продавате ли пера?

— Пера ли? — изсумтява старецът. — Какви по-точно?

— Черни. За предпочитане от гарван или врана.

Той се почесва по наболата брада на бузата си и ме поглежда с присвити очи.

— Не прочетохте ли табелата? Това е железарски магазин, а не магазин за домашни любимци!

— О, извинете! Разбира се! — смотолевям, бързо плащам и излизам от магазина. Какъв срам! Звуча като пълно хахо!

Тръгвам обратно за нашата квартира. Е, значи това е. Щом не мога да намеря пера, значи не мога да направя и заклинанието. Изпълнена с тайничко облекчение, че се отървах така лесно, аз завивам зад ъгъла. Където внезапно ме удря силен порив на топъл вятър. Около мен се разхвърчават боклуци, найлонова торбичка се разтваря и полита

нагоре като балерина, а после нещо изпърхва и пада в краката ми. Свеждам поглед.

Две пера. Две черни пера.

Не че съм суеверна, но какво друго да е това, ако не знак?

Именно.

* * *

Точно в девет и трийсет аз съм напълно оборудвана и готова да потегля за великото си приключение в магията. Е, почти.

— Пера? — пита Робин. Въоръжена със списъка на всичко, което ми трябва, тя проверява за последен път и отмята, за да е сигурна, че нищо не е забравено.

Вадя ги от чантата си и ги размахвам срещу нея.

— Чавка! — отсича тя и тържествено ги отмята в списъка. Приема всичко адски сериозно, почти като военна операция. Операция с кодовото наименование „Успешно избавление“.

— Червена връв?

Правя същото.

— Чавка.

— Свински кокал?

Вадя го от раницата си. Увит е в неговите боксерки. Останалото пране му го върнах, обаче боксерките запазих. Отчасти, защото имах нужда от някаква негова дреха заради заклинанието, но най-вече, защото на Нейт въобще не му трябва да носи тези боксерки. Нито пред мен, нито пред която и да е друга жена. Те просто трябва да си отидат! Правя го за доброто на всички жени по света — това е като извоюването на равни права или правото на гласуване. Защото никоя жена след мен не трябва да изживява ужаса от сблъсъка с боксерки на ананасчета!

— Превъзходно! — отсича Робин, завършвайки списъка си, и се ухилва. — Е, а сега късмет!

— Благодаря — усмихвам се неуверено аз. Нещо ми подсказва, че късметът определено ще ми трябва.

Исках Робин да дойде с мен, обаче тя ми отказа, защото трябвало да ходи на рейки. Освен това допълни, че трябвало да го направя сама,

защото иначе заклинанието нямало да подейства. „Магията изисква самота!“ — бе отсякла компетентно тя.

Както ставаше ясно, магията изисква и редица други неща.

Излизам от нашия апартамент и се отправям към мъничък парк на няколко пресечки от нас. Даже не точно парк, а малък зелен триъгълник с няколко пейки и шепа цветя. През деня тук обикновено е пълно с хора, които ядат обяда си, изтягат се на тревата, за да си бъбрят, четат си вестника или просто се радват на миниатюрното петънце природа наред бетонните небостъргачи, на цветовете на фона на общата сивота.

Обаче сега, през нощта, градинката е съвсем празна и потънала в мрак. Не че в Манхатън има място, където е съвсем тъмно — изобилието от лампи, неоновы табели и билбордове наоколо се грижи за това. Но все пак е достатъчно тъмно за моите цели. Или поне така ми се ще да си мисля, макар да се изпълвам с необясним страх.

Пробвам желязната врата. Заключена е. Ще се наложи да се прехвърля през нея.

Не за първи път днес поставям под въпрос здравия си разум, но както каза и сестра ми, не трябва да изпускам от очи голямата картина. „Забрави онези приказки, че не целта била важна, а пътуването! — бе отсякла безапелационно тя. — Ключовото винаги е целта! Пътуването няма никакво значение!“

Покрай мен минават момче и момиче и аз автоматично клякам, преструвайки се, че си завързвам обувката. Съвсем инстинктивен жест. Не че нося обувки с връзки — обути съм с ниски пантофки. „Боже, може пък да ми идва отвътре!“ — казвам си по-късно, определено впечатлена от самата себе си. Изчаквам снишена край оградата, докато те отминат. А после, оглеждайки се за последен път, за да се уверя, че теренът е чист, прескачам оградата.

Има един кратък миг, когато се опасявам, че може да остана върху нея и да сложа завинаги край на сексуалния си живот, но докато се усетя, съм от другата страна. Изпълва ме чувство на победа. Влязох! Цялата треперееща от нерви и възбуда, аз се отправям бързо към лехите с цветя. Така. Трябва да свърша тази работа колкото е възможно по-бързо, а после да се омитам оттук. Запалвам свещта, насочвам пламъка към парчето хартия с името и датата на раждане на Нейт и то

автоматично пламва. Доста по-бързо, отколкото предполагах, че ще стане.

Мамка му! Къде е онова стихотворение? Така де — напев! Мамка му!

Започвам ожесточено да ровя в чантата за другото листче — за части от секундата се изпълвам с ужас, че може би съм изгорила не онова листче, което трябва (мамка му) — обаче накрая го откривам. Слава богу. Поемам си дълбоко дъх. Чувствам се като пълна развалина.

— „Ветрове на Севера, Изтока, Юга и Запада... — започвам да напявам аз. Робин ме предупреди, че трябва да затворя очи и да обмисля внимателно всяка дума, обаче аз нямам търпение. — ... а мисълта му — далеч от мен!“

При тези мои думи листчето с името му се превръща изцяло в пепел и вятърът го отвява.

Страхотно! Тази част е готова! А сега единственото, което ми остава, е да заровя свинския кокал. Започвам да се отпускам. Е, не било чак толкова трудно, нали? Толкова притеснения — за нищо. Тези магии май били фасулска работа, ами да! Така си казвам, когато грабвам лопатката за сервиране на торти (нямахме истинска лопата) и започвам да изкопавам дупка.

И точно в този момент въздухът се изпълва с вой на сирени и срещу мен блесва ярка светлина. Завъртам се, примигвайки уплашено.

Какво, по...

А после един глас гръмва в мегафона:

— Стой! Горе ръцете! Говори полицията на Ню Йорк!

---

[1] Един от главните герои в сагата за Хари Потър — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Добре де, не се паникьосвай!

Едно пътуване в полицейска кола и с белезници на ръце по-късно аз седя на адски твърд и неудобен пластмасов стол в Девето полицейско управление на Ню Йорк и имам удоволствието да бъда разпитвана от полицай с много сериозна физиономия на име Маккрори.

Сега, като се замисля, май му е времето да се паникьосам.

— Да си изясним нещата... — прочиства гърло той и свежда очи към бележките си. — Влезли сте незаконно в общинска собственост и сте подпалили огън.

— Свещ — поправям го аз. — Бяла свещ!

„Много е важно всичко да бъде съвсем точно и да се придържам към фактите — казвам си спокойно аз. — Иначе ще бъда погрешно подведена под отговорност за престъпление, което не съм извършила. Примерно грабеж. Или отвлечане. Или дори убийство!“

Сърцето ми се стяга от ужас.

Фактите, Луси! Не забравяй — придържай се към фактите!

— И защо, ако смея да попитам?

— Налагаше се да изгоря едно листче и да кажа един напев.

— *Напев* ли? — Веждите на полицаия се стрелкат нагоре като две гъсеници, шмугващи се с бясна скорост в косата му.

— Ами, по-скоро стихче — обяснявам. — Боже, как беше... — опитвам се да го изтръгна аз от мозъка си, обаче съм толкова нервна, че мозъкът ми се оказва изтрит като компютърен диск, на който вече няма абсолютно нищо. — Мmmm... беше нещо за ветрове...

— Според тези бележки тук вие също така сте се опитвали да погребете починало животно.

— Не, беше просто свински кокал — побързвам да поясня. — Съквартирантката ми си ги купува и ги държи в камерата на хладилника за Саймън и Джени.

— Саймън и Джени ли?

— Да, кучетата й. Две бездомничета. Много са сладки. Е, поне Саймън е сладък, обаче Джени има ужасна обратна захапка! Кое то обаче не я превръща в грозна, разбира се. Така де, може и да не спечели нито една киноложка изложба, ама...

— Госпожице Хемингуей, бихте ли се придържали към темата, ако обичате?

— О, да, разбира се. Извинете, полицай — побързвам да изрека.

Мамка му! Гледала съм доста полицейски сериали. Робин непрекъснато гледа „От местопрестъплението“ — когато не гледа Опра, разбира се. Затова си давам сметка, че ако не внимавам, полицай Макрори като нищо ще ме хвърли в килия с десетки откачени лунатици и проститутки на име Рокси, които дъвчат дъвка и изглеждат гадни, но които в крайна сметка се оказват с добри сърца и си имат болни дечица вкъщи и просто се опитват да свързват двата края. О, не, това не беше в „От местопрестъплението“ — беше от „Закон и ред“!

— И сте правили всичко това само за да скъсате с гаджето си, така ли?

Това ме връща в реалността.

— *Бившето* гадже! — поправам го аз. — Ние вече скъсахме.

Полицай Макрори се намръщва, оставя химикалката си на масата, обляга се назад в стола си и ме поглежда изпитателно.

По дяволите! Това не е на добре!

— Госпожице Хемингуей, давате ли си сметка, че нюйоркската полиция има причини да смята, че сте нарушили закона по три параграфа...

Божичко, даже никак не е добре!

— Незаконно навлизане в чужда собственост, палеж...

— Палеж ли? Ама аз изгорих само едно листче хартия с името на гаджето ми! — възкликвам ужасена.

В живота ми често е имало моменти, когато е било за предпочитане да си държа устата затворена. Както, примерно, когато бях на осемнайсет и се напих, като казах със сайдер, и заявих на Джейми Робинсън, с когото бях излизала само три пъти, че съм лудо влюбена в него и искам да му родя много деца. Мисля, че не е необходимо да уточнявам, че четвърта среща нямаше.

Сещам се също така и за момента, когато мама ми купи жилетка от жълт мохер, изхождайки от факта, че любимият ми цвят е жълтият.

Което е самата истина, само дето жълтото е любимият ми цвят, защото ми напомня за слънчогледи и слънце, а не за огромни, дебели, пухкави мохерни жилетки, с които изглеждам като че ли съм хванала морска болест.

В което нямаше нищо лошо, защото тя каза, че ако не ми харесва, щяла да я върне. И че няма да се обиди или нещо подобно. Та затова аз казах, че жилетката е прекрасна, но дали няма да има нещо против да я върне?

И мама автоматично избухна в сълзи.

„Сега като че ли е един от тези случаи“ — казвам си аз и поглеждам полицаи Маккрори със свито сърце. Знам си, че ако кажа нещо, може после много да съжалявам. Затова е препоръчително да си държа устата затворена — толкова добре затворена, че и отварачка за буркани да не може да я повдигне!

— И съпротива при арест! — завършва тържествено той.

— Нищо подобно! — провиквам се аз, преди да успея да се спра. — Вижте какво, знам как изглежда отстрани, обаче аз се качвах по оградата, за да *дойда* при вас, а не за да *избягам* от вас!

— Госпожице Хемингуей! — поглежда ме с присвити очи той.

— Полицаи Маккрори! — отвърщам автоматично и изпъвам гръб. Това е! Сега ще ме обвини!

— Налага се да ви кажа нещо.

— Знам какво ще кажете! — изстрелвам аз. Че какво пък? И без това вече е твърде късно! Знам си, че затъвам.

— Така ли?

Преглъщам притеснено няколко пъти, след което отивам право на въпроса:

— Имате право да запазите мълчание. Всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас в съда. Имате право на адвокат, който да присъства на разпита ви. Ако не можете да си позволите адвокат, държавата ще ви предостави служебен защитник.

За момент в стаята настъпва гробовна тишина, през която полицаите само ме зяпа, напълно онемял. А после поклаща глава и подсвирва.

— Господи!

— Съквартирантката ми е голям фен на „От местопрестъплението“ — обяснявам с треперещ глас. — Та всичко ми

е известно.

И пред очите ми се зареждат картини как ме повличат към килията, как родителите ми остават като втрещени, как Кейт се появява в ролята на адвокат, за да ме освободи... Виждам и заглавията във вестниците:

БРИТАНКА ОКОВАНА В АМЕРИКА — ДОЖИВОТНА ПРИСЪДА ЗА ОПИТ ЗА СКЪСВАНЕ
С БИВШИЯ

„МИСЛЕШЕ, ЧЕ Е НАМЕРИЛА ПОЛОВИНКАТА
СИ — СПОДЕЛЯ БИВШАТА СЪКВАРТИРАНКА
РОБИН ВАЙЗЕНБЕРГ, — ОБАЧЕ ПОСЛЕ НЕ МОЖЕШЕ
ДА СЕ ОТЪРВЕ ОТ НЕГО. ВСЕЛЕНАТА НЕ Й
ПОЗВОЛЯВАШЕ. ИСТИНСКА ТРАГЕДИЯ“

Е, може би това също е начин да приключа веднъж завинаги с Натаниел — доживотна присъда.

— Имате ли някакви въпроси?

Връщам вниманието си към полицай Маккрори, който ме наблюдава.

Устата ми пресъхва.

— Може ли да се обадя по телефона? — пелтеча аз. Очите ми започват да парят от сълзи и като че ли леко ми прилошава. — Преди да... — Не мога да изрека тези думи. — Преди да ме отведете в ареста?

— В ареста ли? — повдига вежди той. — Госпожице Хемингуей, не ме ли чухте какво казвам? Свободна сте!

— Свободна ли?! — втрещявам се аз.

— Пускам ви само с предупреждение — кима той и събира бележките си.

Отнема ми една секунда, за да осъзная какво става, а после...

— О, много ви благодаря, полицай! — провиквам се щастливо. — Много, ама много ви благодаря! — Изпълнена с неизказана благодарност, аз скачам от стола си и преди да осъзная какво правя, се хвърлям на врата на този униформен, як мъж. Напълно слисан,

полицай Маккрори се вцепенява и застава с разперени ръце като плашило.

— Божичко, извинявам се, аз просто... — Едва сега осъзнала, че прегръщам огромен полицай от нюйоркското полицейско управление, аз отскачам виновно. — Много съжалявам! Просто се разчувствах, та... — И очите отново започват да ме сърбят.

— Няма проблеми. Разбирам. Ясно ми е колко е трудно да скъсаш с някого — изрича той, вече доста по-тихо. — Моята съпруга ме напусна преди по-малко от година. — Протяга ръка към кутията с кърпичките, вади една и ми я подава.

— О, много съжалявам — изхълцвам тихичко и я поемам.

— Избяга с най-добрия ми приятел. Обаче все още е тук! — И удря по огромните си гърди с месестата си лапа. И неговите очи започват да блестят и той също се пресята за кърпичка. — Имам чувството, че навсякъде, където отида, я виждам.

— Да, това чувство ми е познато — подсмърквам съчувствено.

Той също подсмърча, издухва си шумно носа и отбелязва:

— Честно казано, ще ми се да я забравя.

— Аз също — кимвам, като си мисля за Кейт. — Имам предвид него, естествено.

Погледите ни се срещат в знак на солидарност. А после, опомняйки се, полицай Маккрори пхва кърпичката в джоба си и избоботва:

— Имате ли на кого да се обадите, за да ви вземе оттук?

— Няма проблеми. Ще си хвана такси.

— За нищо на света няма да ви пусна да излезете оттук сама! — отсича той. Намигва ми и допълва: — Не искам да повторите тези тежки престъпления!

Сещам се за Робин. Тя е моят очевиден избор, обаче знам, че тази вечер е в групата си по рейки и обикновено закъснява. Миналата седмица например се прибра чак в малките часове на нощта, защото й разглеждали аурата и... Не, не мисля, че тя е най-подходящата и случая.

После идва Кейт. Поглеждам часовника. Наближава полунощ. Да, няма смисъл да мисля за Кейт. Тя вече със сигурност си е легнали с тапи в ушите, защото става всяка сутрин в пет, за да ходи на фитнес.

Така че няма да бъде във възторг, ако сестричката ѝ я събуди. А още по-малко, когато разбере, че съм в полицейски участък.

Продължавам да ровя в ума си. Магда? Магда е най-свободомислещият шеф, който съм имала, но има либералност и либералност. Да ѝ се обадя посред нощ, за да ѝ кажа, че съм задържана в полицията и да я помоля да дойде да ме вземе, надали може да се определи като добър ход за моята кариера.

Кое то ми оставя... Плъзгам курсора през телефонния си указател.

Адам.

Номерът му внезапно изскача пред очите ми. Въведох си го в телефона, след като той ми го изпрати по фейсбук. Вторачвам се за момент в него, обмисляйки ситуацията.

Добре де, той нали искаше да му се обадя?

Именно.

* * *

— Луси? Добре ли си?

Двайсет минути по-късно си съзерцавам неவிждащо изтъркания под на полицейския участък, когато виждам как вратите на пожарния изход се отварят и вътре връхлита Адам. „Като рицар в блестящи доспехи“ — казвам си аз, само дето носи изтъркана тениска, бейзболна шапка и раздрани дънки. Отправя към мен поглед, изпълнен с огромна тревога, и сърцето ми се разтапя. Никога през живота си не съм била по-щастлива да видя някого.

— Ами... добре — скачам от пластмасовия си стол, за да го посрещна. А после, незнайно защо, се дръпвам и допълвам смутено: — Всичко е наред.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че едно от любимите ти забавления е да се мотаеш по полицейските участъци посред нощ? — провиква се той и в очите му проблясват весели пламъчета.

— Че защо не? По телевизията нямаше нищо интересно! — отвърщам по достойнство.

Той се размива с глас, накланя глава и ме оглежда изпод козирката на шапката си, после тихо добавя:

— Сигурна ли си, че си добре?

Хваща нежно ръката ми и лекичко я стисва.

И когато пръстите му докосват моите, по гръбнака ми пролазват тръпки.

— Разбира се — кимвам, но още докато изричам тези думи, усещам как устните ми неочаквано потреперват. — Всичко е наред — успявам да изфъфля, но веднага след това, за мой най-голям ужас, избухвам в сълзи.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Адам ме отвежда в моя апартамент, където заварвам Робин и кучетата дълбоко заспали на дивана. Из дневната се носи дружно похъркване, а на телевизионния екран още се върти поредният епизод на шоуто на Опра. Минавам на пръсти, за да не събудя Саймън и Джени (опитът ми показва, че що се отнася до Робин, веднъж заспала, нея никой не може да я събуди, защото тя не просто заспива — тя изпада в кома), грабвам от хладилника бутилка вино и две чаши и се запътвам към стаята си. Вечерта е топла и задушна, затова с Адам вдигаме прозореца и се настаняваме уютно на стълбата на пожарния изход.

— Много съжалявам, че така избухнах в сълзи — изричам аз вероятно за хиляден път, докато сядам на металната стълба и наливам виното. — Голям срам!

— Няма проблеми — изрича той също за хиляден път и се намества на стъпалото над мен. После вади тютюна си, размахва го пред мен, като че ли иска да каже: „Нещо против?“, а аз поклащам глава. — Често ми се случва да имам подобен ефект върху жените.

Разсмивам се, усмихвам му се с благодарност и му подавам чашата.

— Е, както разбирам, разминало ти се е на косъм — продължава той, докато облизва ръба на цигарената хартия. — Да се опитваш да спасиш нещастното коте, а после да се окажеш в капан в градинката...

— Така си е — кимвам аз, като се моля вътрешно наистина да е повярвал на тази тъпа история. — Добре че полицията ме намери!

В моя защита настоявам да кажа, че не аз измислих тази история — беше полицаи Макрори. Веднага щом видя Адам, той го отведе настрана, „за да му обясни ситуацията“. Едва по-късно, когато си тръгнахме, и след строги инструкции към Адам „да се грижи за тази дама“, той ми бе намигнал над рамото на спасителя ми и аз бях отгатнала, че е намислил нещо. И това нещо изобщо не включваше налагане на закона със сила.

— Благодаря, че дойде да ме вземеш — усмихвам се стеснително аз. — Както и че прояви такова разбиране за всичко.

— Няма нищо. Удоволствието е изцяло мое — ухилва се той. — Свикнал съм да спасявам девойки в беда.

— Така ли? — Вторачвам се в него в тъмнината. Проблясъкът на лампичките от моята стая хвърля странни сенки върху лицето му и за момент се изпълвам с неувереност. Девойки ли? Какви девойки? Кой са тези девойки?

— Ами да — кимва той с абсолютно сериозна физиономия. — Това ми е второто хоби. Когато не нахълтвам неканен по откриване на изложби в галерии. — Поглежда ме и едва тогава забелязвам, че устните му играят, готови да се усмихнат. Щипвам го игриво по ръката, а той се провиква тихичко: — Хей, стига бе! Още си нося онази синка от предишния път!

— Е, сега ѝ подарих другарче, да не скучае — отвърщам весело аз.

— Това ли ми е наградата, задето изоставих такъв хубав филм по средата?

Поглеждам го втрещено.

— Излязъл си на средата на филм? Заради мен?

— Аха. Една късна прожекция на „Ани Хол“ в „Пайъниър Тиътър“ — обяснява той, но когато вижда разтревоженото ми изражение, побързва да ме успокои. — Но не се тревожи! Гледал съм го стотици пъти, така че го знам наизуст. — Преправя си гласа и започва: „Ами, може да се каже, че и аз така гледам на връзките. Нали знаеш, всичко е абсолютно безразсъдно и налудничаво, и абсурдно, и... Но може би всички се връщаме отново и отново към тях, защото повечето от нас не могат без яйцата!“

Разсмивам се, но едновременно с това се изпълвам със задоволство и радост.

И нещо друго.

Съвсем изневиделица осъзнавам, че го харесвам. Ама *наистина* го харесвам! Дори и когато се прави на Уди Алън.

— Не, ето *това* ти е наградата! — отсичам и без да се замислям, се привеждам към него и го целувам по бузата. Усещам меката му кожа под устните си и лекия аромат на тютюн. А после, осъзнала, че съм се

задържала точно една милисекунда в повече от любезното, се отдръпвам изчервена назад.

Ама че срам! Защо просто не го сграбча и не обсипя лицето му с целувки? Хайде де, Луси, нали си голяма куражлийка!

— Е, наградата не е кой знае каква, но... — допълвам притеснено, опитвайки се да обърна всичко на шега. Обаче никога не ме е бивало във флирта. Ето и сега — ако не му се натискам, правя нескопосани опити за шеги.

Погледът му се плъзва по лицето ми и за момент оставам с впечатлението, че ще каже или ще направи нещо. Обаче той като че ли размисля и отвърща:

— Приемам и в брой, и с чек.

— За съжаление не мисля, че мога да си те позволя.

— Сигурен съм, че ще успеем да се споразумеем все някак си — отговаря той и задържа погледа ми.

Гърдите ми се свиват. Той като че ли флиртува с мен, нали така? Това определено е флирт! При все това и малкото самоувереност, която имам, ме е напуснала и сега в нищо не мога да бъда сигурна. Може пък просто да се държи приятелски. Така де, напълно е възможно поканата му да ме заведе на някакъв филм да е просто опит да си върне услугата ми, когато го развеждах из „МОМА“. Може всичко да е съвсем платонично.

И в момента, в който тази мисъл минава през главата ми, следва и друга — което ще рече, че той може би изобщо не ме харесва по този начин. А после и следващата — тълкувам погрешно поведението му. И още една — той просто се държи кавалерски, като идва да ме спаси от полицията... Мислите ми започват да се надбягват една след друга и съвсем логично накрая идва и заключението: всъщност той може би изобщо не е сам, сигурно си има приятелка, може би брюнетката от галерията...

— Ти сам ли си? — чувам изведнъж нечий глас да изрича и ми трябва известно време, докато осъзная, че този глас е моят.

Чашата на Адам замръзва в ръката му на път към устата.

Не, вече направо трябва да се гръмна! Такъв срам! *Такъв срам!*

— Така де... искам да кажа... мmmm... — Правя отчаяни опити да измъкна от мозъка си нещо, което ще ми помогне да не изглеждам

като... като... О, боже, това е същински кошмар! Даже не мога да изрека тази дума!

— Питаш ме дали си имам приятелка? — изрича по едно време с безстрастен глас Адам.

Слагам край на опитите си да измисля нещо и кимвам примирено.

— Да, точно това имах предвид. — А после се приготвям за най-лошото. Ясно, той си има приятелка и това е онази красива брюнетка, и те са много щастливи заедно, обаче в това няма нищо лошо, пак можем да си бъдем приятели... Платонични приятели. Както в „Когото Хари срещна Сали“.

Всъщност не. Накрая те все пак спаха заедно. О, по дяволите!

— Не, нямам приятелка — отговаря той. — Преди имах, обаче скъсахме.

— Така ли? — възкликвам щастливо. А после побързвам да се поправам: — О, съжалявам. Раздялата е неприятна работа. — И си придавам подходящо мрачна за случая физиономия.

„Макар и не толкова неприятна като *да искаш, а да не можеш да скъсаш*“ — казвам си наум, разтривайки китките си, които все още усещат досега с белезниците.

— Всъщност не чак толкова. Тя ми изневери — отвърща той, свивайки рамене.

Шокирана съм. Не мога да си представя коя ще да е тази жена, която ще има наглостта да изневери на Адам!

— Ужас! — изричам.

— Така си е. Моментът, в който разбрах за това, не беше никак приятен, но после всичко свърши доста бързо — отбелязва той и дръпва от ръчно свитата си цигара. — Просто нямаше смисъл. След подобно нещо вече не можеш да вярваш за нищо на този човек... — Не довършва, очевидно замислен. После ми подава цигарата си и пита: — Ти пушиш ли?

Поколебавам се и отговарям:

— Само при много специални случаи.

— Излизането от затвора не се ли брой за специален случай?

— Може би — кимвам, опитвайки се да печеля време. Той ми подава цигарата. Дръпвам си. Тютюнът леко замайва главата ми, но по приятен начин. Усещам как най-сетне започвам да се отпускам след

лудостта на тази вечер и в продължение на няколко секунди никой от нас не казва нищичко. Просто си седим заедно, пийваме си вино и слушаме звуците на Манхатън, които се носят около нас като музика.

Накрая той изрича:

— Предполагам, че това е доста по-различно от обичайните първи срещи.

— Ами... сигурно е така — кимвам, като се старая да звуча спокойно. Обаче мозъкът ми бързо превключва: „Ние сме на първа среща? Значи поведението му не е просто приятелско!“ Душата ми се изпълва с щастие, обаче нещо в мен бързо ме коригира: „Обикновеното пийване на вино и пушене на пожарния изход изведнъж се превърна в първа среща! А щом е така, от мен не се ли очаква да бях направила поне някакво усилие за вида си? Да си бях измила косата, да си бях сложила малко спирала? И не би ли трябвало лекичко да флиртувам, като подхвърлям по някоя двусмислена думичка, подмятам чистата си коса и се опитвам да го впечатля?“

Аз наистина съм пълна скръб! Защо някой поне не ме предупреди, че това ще е първа среща? Вместо това се разминах на косъм с ареста, избухнах в сълзи, не нося нито капчица грим, косата ми е вдигната небрежно с шнола и току-що му се натиснах.

И въпреки това... Поглеждам към Адам, седнал срещу мен на стълбата, и всичките ми притеснения се стопяват в мрака така неусетно, както и се появиха. Очевидно нищо няма значение.

„Е, поне мога да сваля тази шнола“ — давам си сметка аз и дискретно я свалям, тръсвайки косата си. И тогава забелязвам, че виното е свършило.

— О, виж! Свършило е! — изписквам и се изправям. Това е великолепно извинение да отскоча до банята, за да се погледна в огледалото. — Ей сега ще отида да взема друга бутилка!

В интерес на истината нямам представа дали имаме друга бутилка вино, но съм сигурна, че все ще успея да изкопая нещо отнякъде — поне няколко бири.

— Няма проблеми! Аз ще отида — намесва се кавалерски Адам и прави опит да се изправи, обаче аз го бутвам обратно на стълбата.

— Не, няма проблеми! — изричам задъхано. — Държа аз да го донеса!

— Окей — отпуска се обратно на мястото си той с леко объркано изражение.

Няма по-голям стимул за едно момиче да се върне в кухнята за вино от желанието да се отбие в банята, за да си мацне някакъв гланц и руж. Особено когато едва сега е разбрало, че е на първа среща. Ами да!

Оставям го да си седи на пожарния изход, пъхвам се обратно през прозореца и хуквам директно към кухнята. Вино няма. Няма и никакви бири. Единственото, което е останало, е текилата ни за спешни случаи, която двете с Робин си бяхме купили наскоро. Оглеждам я няколко секунди, чудейки се как ли ще бъде погледната, обаче после я грабвам, грабвам и две малки чашки и правя бърза отбивка в банята.

Няколко минути по-късно, малко коректор, гланц с аромат на малина и бързо разресване на косата, аз се насочвам обратно към стаята си, за да се върна при Адам на пожарния изход. Само дето той вече не е там. Седнал е на пода в стаята ми с гръб към мен и разглежда нещо.

— Кой ги е правил? — пита в мига, в който се появявам.

Поглеждам над рамото му и виждам, че държи един от старите ми скициници.

— О, аз — отговарям небрежно, а после му подавам бутилката текила и допълвам: — Съжалявам, обаче само това е останало.

Той изобщо не обръща внимание на текилата.

— Тези рисунки са твои? Ти си ги правила? — Разлиства страниците. Спира на една, показва ми я и пак повтаря: — Ти ли нарисува това?

— Всъщност да — свивам безразлично рамене, оставям чашките на нощното си шкафче и развъртам капачката на текилата. Докато наливам, добавям: — Преди много време.

— Коя е тя?

Прекъсвам наливането и се обръщам към рисунката. Представлява графика с молив и мастило на старица с лице, обърнато към светлината, и тяло, скрито в сенките.

— Нямам представа коя е — отговарям. — Просто един ден я видях на пейката в парка. — Замислям се и се връщам в спомените си. — Имаше книга, отворена в скута ѝ, обаче беше вдигнала глава към слънцето и затворила очи, потънала сякаш в свой собствен свят.

— Това е удивително, Луси! — изрича с благоговение Адам. — Всичките ти графики тук са удивителни!

Усмивам се притеснено.

— О, не говори глупости! Това са просто рисунки!

Подавам му чашка текила и той я поема безмълвно. А после, с широко отворени очи, повтаря:

— Сериозно ти казвам, Луси! Те са невероятни! Ти наистина си много талантива!

Усещам как вече започвам да се изчервявам от похвалите му. Маскирам притеснението си, като отпивам глътчица от текилата и се отпускам на пода до него.

— Всички тези скицници твои ли са? — посочва той огромната купчина на неподредените ми рафтове. Въпреки опитите ми да сложа нещата в ред, всичко си изглежда все така разбъркано.

Кимвам и допълвам:

— Платната ми са в Англия.

— Платна ли?

— Да, живописните рисунки — обяснявам му аз. — Нямаше как да ги взема с мен. Държа ги в гаража на родителите ми.

— Криеш ги от света? — поглежда ме слисано той. — И защо? Би трябвало да ги изложиш, за да могат всички да ги видят!

— Не бързай да говориш така, преди да си ги видял! — подкачам го аз и ми става весело, като го гледам толкова ентусиазиран. — Може и да не ти харесат!

— А нямаш ли техни снимки?

— Мммм... май някъде имах някакви полароидни снимки...

— Къде? Искам да ги видя!

Знам, че няма да миряса, докато не ги види, затова ставам, започвам да ровя из рафтовете си и накрая вадя иззад една купчина списания стара кутия от обувки.

— Заповядай! — подавам му кутията. — Но цветовете сигурно са поизбелели малко. Снимките са правени преди няколко години.

Наблюдавам го как отваря кутията. Тя буквално прелива от снимки. „Това е едно от нещата, които също трябва да подреда някой ден“ — казвам си, докато той започва да рови из снимките. Крайно време е да стана по-подредена и организирана!

— Аууу!

Обръщам се и виждам, че Адам ме гледа. Но не така, както ме гледа обикновено — гледа ме така, сякаш на главата ми е кацнало малко зелено човече.

— Нямах представа! — възкликва ококорено той.

За какво е нямал представа? Че съм абсолютно прасе и ме мързи да си подреда стаята ли? Че съм пристрастена към сандвичите с риба тон и топено сирене и че бедрата ми го издават? Че второто ми име е „Една“?

— Че си невероятен художник, Луси! Имаш огромен талант! Цветовете, формите... — нарежда и размахва снимките. — Ето, тази например е удивителна! — Грабва друга. — Тази също! Погледни само лицата им...

Наблюдавам го и все повече се смущавам от този негов ентусиазъм. И едновременно с това... усещам и още нещо. Усещам старото потръпване в душата. Мисълта за нова възможност. За сбъждане на мечта...

— Така ли смяташ? — прошепвам едва чуто.

Той откъсва очи от полароидните снимки и ги насочва към мен.

— Да, наистина така смятам — изрича тихо. Хваща ръката ми, придърпва ме близо до себе си и без да отделя очи от моите, повтаря: — Наистина така смятам!

Привежда се към мен. Или аз съм тази, която се привежда към него? Не си спомням точно. Единственото, което знам, е, че устните му се плъзват към моите, сърцето ми започва да бие лудо и ние се целуваме.

Затварям очи. Цяла вечер си мечтая да направя това. Привеждам се още по-близо към него.

Внезапно той се отдръпва.

— Луси!

Простенвам нещастно и се опитвам да го придърпам обратно към себе си.

— Какво е това?

Крайно неохотно отварям очи. Сърцето ми продължава да бие като лудо и все още усещам вкуса на устните му върху своите.

— Кое? — питам дрезгаво.

— Това! — отсича той, само че този път с по-рязък глас.

Обръщам бавно глава в посоката, в която той гледа — замаяна от страст, чудейки се какво е пък сега, някакви други скици...

О, не! Боже мой!

Виждам ги. Раницата ми е паднала от леглото и съдържанието ѝ се е изсипало на земята. И там, точно на килимчето — присмивайки ми се, предизвиквайки ме, проваляйки вечерта ми — лежат...

— Боксерките на Нейт! — ахвам и лицето ми се разкривява от ужас.

— Луси, има ли нещо, което не ми казваш? — поглежда ме сурово Адам. От познатото му весело изражение няма и следа и челюстта му е стисната.

— Не! — побързвам да се оправдая аз. — Искам да кажа — да, но всъщност не. — Мисълта ми препуска в галоп. Не мога да му кажа истината за тази вечер. Не мога да му говоря за магически заклинания, сродни души и свински кокали, увити в мъжки боксерки. Ще си помисли, че е целунал една луда. — Имаше едно объркване. Дадох ми чуждо пране — изричам внезапно. Така де, това също е вярно!

Донякъде.

— Ясно — изрича бавно той и като че ли приема обяснението. Обаче после пита: — А къде е останалото пране?

— Ами... върнах го.

— Но си запазила боксерките? — повдига вежди той.

Мамка му! Той не ми вярва. Мисли си, че спя с друг. „И можеш ли да го виниш, Луси? — обажда се познатото ми гласче. — В момента на пода ти лежат боксерките на друг мъж!“ Свивам се от страх. Това никак не изглежда добре. И тогава си спомням историята за невярната му бивша приятелка. И осъзнавам, че това никак, ама никак не изглежда добре!

— Не е това, което си мислиш! — изричам внезапно.

— А ти откъде знаеш за какво си мисля? — парира ме той.

— Не знам. Просто предполагам. — Поемам си дълбоко дъх и вдигам очи към него. Няма никакъв смисъл да се опитвам да му обяснявам. Не мога. — Виж какво, знам, че изглежда малко странно, и съм наясно как се възприема от страни, но те моля да ми се довериш, като ти казвам, че няма нищо за казване!

Последва продължителна пауза и той ме поглежда за най-дългата минута на света. А после бавно се изправя на крака. Гърдите ми се

свиват. Значи това е. Той не ми вярва. В душата ми постепенно се надига отчаяние.

— Окей — изрича накрая. — Вярвам ти.

— Така ли? — блесват очите ми. За момент си помислих, че между нас всичко е свършило, още преди да започне.

— Само един въпрос.

Поглеждам го със страх.

— Защо са с ананасчета?

И когато виждам познатата вече усмивка, която заиграва по устните му, аз не издържам и избухвам в смях.

— Странно е, че задаваш точно този въпрос. Защото и аз съм си го задавала!

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В мига, в който се появявам на работа на следващия ден, ми се съобщава, че днес летя за Мартас Винярд, за да се срещна с новия художник, за когото напоследък се превъзнася Магда.

— Каквооо? *Днес* ли? — вдигам глава аз от задължителното си кафе с мляко и се втрещявам.

— Днес или никога! — отсича енергично тя, отчупва голямо парче багета и я поднася на Валентино. — Ако се забавим, някой друг ще го прилапа!

— Но нали трябва да резервираме билети, след това трябва да се преспи някъде... — започвам да хвърлям срещу нея аз препятствие след препятствие.

— Всичко е уредено! — отбива ги триумфално тя, като ми подава голям кафяв плик. — Помогна ми една приятелка от козметичния център. Дъщеря ѝ работи в туристическа агенция. Дължеше ми голяма услуга — все пак ѝ намерих съпруг! Кое то, повярвай ми, не беше никак лесна работа! — цъква с език шефката ми. — Жена на четирийсет и една, с три котки, комплекс на Джуди Гарланд... Схващаш какво имам предвид, нали?

Бих схванала, ако слушах. Обаче не слушам. Разкъсвам плика и вадя оттам самолетния си билет.

— Но полетът ми е в два и половина следобед! — ахвам ужасено.

— Прекрасно! — кимва разсеяно Магда, като погъделичква Валентино под брадичката.

— Магда, но това означава, че трябва да тръгна за аерогарата след... — Поглеждам часовника. — ... след по-малко от два часа!

— Да, знам. Не би ли трябвало вече да си вкъщи, за да си стягаш багажа? — смръщва се тя и ме поглежда така, сякаш е безкрайно изненадана, че все още съм тук. — Нали не искаш да изпуснеш самолета?

— Ама... — отварям уста и веднага я затварям. Няма никакъв смисъл. Когато Магда иска нещо да бъде свършено, иска го за вчера.

— А, да — ето ти и нещо за четене в самолета — допълва Магда и ми подава няколко откъснати от списание страници. — Това е статия за Артси.

— Кой е Артси?

— Нашият нов художник! — възкликва Магда, сякаш от мен се очаква да знам за кого става въпрос. Спира да храни Валентино, който ѝ отвърща с възмутен лай, обаче тя го вдига и го успокоява с порой от целувки. — И помни, Лууузи, галерията разчита на теб!

Насилвам се да се усмихна. Окей. Значи няма проблеми. Няма какво да се притеснявам.

Връщам се с такси у дома и започвам да хвърлям разни неща в едно сакче. Нямам никаква представа какво да си взема. Никога не съм ходила в Мартас Винярд и нямам понятие какво да очаквам. Имам някакъв смътен спомен да съм го срещала в пътеводителя. Ако не се лъжа, това било малко островче близо до Кейп Код, където американските президенти обичали да ходят на почивка, но досега не съм имала време да вляза в „Гугъл“, за да получа повече информация за него. Примерно — дали там наистина има лозя^[1]? И дали случайно няма да попадна на Барак Обама? Дали пък да не си взема официалната рокля? А може би няколко къси панталонки?

В крайна сметка вземам и двете плюс още много други неща, които изобщо не си вървят заедно, скачам в чакащото ме през цялото това време такси и тръгвам директно за аерогарата. И докато Манхатън постепенно остава зад нас, аз оглеждам останалите си документи за пътуване. Обратният ми полет е чак в петък сутринта. В петък ли? Че това си е цяла вечност!

Е, не съвсем — само два дена са. Обаче ми се струва като вечност, защото дотогава няма да мога да видя Адам.

Адам!

В мига, в който името му изниква в главата ми, си спомням за снощи. Действително ми се размина на косъм — във всяко едно отношение. За момент си мислех, че съм провалила напълно шансовете си с него заради проклетите, тъпи боксерки на Нейт, но за щастие успях да снеся положението. Макар да не съм много сигурна за

колко още. Изпълнена с неприятни предчувствия, вадя телефона от джоба си и изпращам на Адам есемес:

БЛДР ЗА СНОБТИ.

За момент пръстите ми се заковават. Питам се дали да не добавя още нещо за приятната вечер, за това колко ще се радвам отново да го видя... Започвам да набирам текста, но после спирам. Не, не мога да напиша подобно нещо. Звучи твърде похотливо. Изтривам бързо втората част и се вторачвам агонизиращо в телефона. Боже, писането на текстови съобщения наистина е трудна работа! Всяка отделна дума е натоварена с огромно значение, а после се налага да вземеш и трудното решение дали да сложиш целувка в края или не...

Вглеждам се отново в текста и добавям едно „х“. Добре де, все пак трябва да съм любезна, нали? При това наистина искам да го целуна. Ако ще и само в есемес. Побързвам да натисна бутона за изпращане на съобщението, преди да съм размислила.

Няколко секунди по-късно получавам отговор:

ХЕЙ, ПАКОСТНИЦЕ, КЪДЕ СИ? НЕ МИ КАЗВАЙ,
ЧЕ ПАК СА ТЕ АРЕСТУВАЛИ!

Разсмивам се. От скоростта на отговора му съдя, че очевидно не се е чудил и маел относно значението на всяка една дума. Затова бързо написвам отговор:

В ТАКСИ КЪМ ЛЕТИ6ТЕТО. ЛЕТЯ ЗА МВ ЗА
СРЕ6ТА С НОВ ХУДОЖНИК.

Две секунди по-късно следва нов есемес:

КОГА СЕ ВР?

ПЕТЪК.

ПЕТЪК ВЧР ДА СИ СВОБ. ИМАМ ИЗНЕНАДА ЗА ТЕБ!

Потръпвам от радост.

КАКВА?

АКО ТИ КАЖА, НЯМА ДА Е ИЗНЕНАДА, НАЛИ?

Усмивам се на себе си, казвам му „довиждане“ и вече се чувствам значително по-спокойна. „Може би всъщност е за добро, че ще се махна от града за няколко дена“ — казвам си аз, опитвайки се да погледна на ситуацията откъм положителната страна. По този начин ще увеличи разстоянието между мен и Натаниел и няма да ми се налага да се притеснявам, че ще се сблъскам с него. Или да се сещам за него. А така ще мога да се концентрирам върху Адам.

Успокоена от тази мисъл, аз се обръщам и се вторачвам през прозореца.

Да се надяваме, че до петък връзката ни с Нейт вече ще изглежда само като лош сън.

* * *

Пристигам на летище „Кенеди“ и отивам право на гишето за чекиране, където установявам, че полетът ми не е директен и че имам прекачване в Бостън. Обаче няма проблеми — Бостън е само на час път оттук. „Тъкмо ще прочета статията за Артси“ — казвам си аз, като

се настанявам на мястото си. Олеле, ама тук било много готино! Меки кожени седалки, удобна поставка за краката, собствен телевизионен екран с множество канали... Поръчвам си чаша вино, закопчавам колана си и се отпускам щастливо назад със статията в ръце. Честно да ви кажа, започвам да имам много добро предчувствие за това пътуване.

Полетът е толкова приятен, че направо не ми се иска да свършва. Прочитам си статията, прехвърлям няколко телевизионни канала, а после, преди да се усетя, сме кацнали в Бостън и аз обикалям из магазините на аерогарата, за да убия малко време. Обожавам аерогарите. В тях има нещо, което ме кара да се чувствам така, сякаш съм пристъпила в паралелна вселена — измерение, където реалният живот не съществува. Всички тези хора, които пристигат и заминават, вълнението от пътуването, усещането за преходност. Сякаш нищо повече няма значение.

„Примерно парите“ — казвам си аз, като вдигам един хидратиращ лосион. В нормалния свят ще се ококоря при вида на цената, но тук, в Света на летищата, деветдесет долара ми изглеждат като пари от „Монополи“ — без никаква стойност. И с това щастливо усещане аз подавам кредитната си карта. О, виж само тези сладки магнитчета за хладилник, на които пише „Бостън Ред Сокс“. Забелязвам ги край касата и слагам две от тях в кошницата си. Не съм много сигурна кои са тези „Бостън Ред Сокс“, обаче Робин може и да ги хареса като сувенири, защото непрекъснато лепи по хладилника листчета с хороскопи, вегетариански рецепти и списъци със задачи за свършване. Та като стана въпрос за сувенири, дали тази чаена кърпа с големия червен омар няма да хареса на мама?

В крайна сметка излизам от магазина с две издути пазарски чанти и тъкмо се запътвам към съседния, където продават странни електронни джаджи (не знам защо, обаче никога не съм проявявала интерес към вибриращи масажори за врат или към музикална машинка, която ти помага да заспиш, но в Света на летищата ми изглеждат невероятни), когато внезапно чувам името си.

— Последно повикване за госпожица Хемингуей! Моля, отправете се спешно към изход 4В! Самолетът ви всеки момент ще излети!

Поглеждам часовника си.

Мътните го взели! Сърцето ми прескача. Ама как стана това? Как така цял час и половина внезапно излетя и аз съм закъсняла? Ще изпусна полета си!

Мамка му и пак мамка му!

Като продължавам да си ругая наум, аз се втурвам към изходите, а пазарските ми чанти подскачат върху краката ми. Както и можеше да се очаква, моят изход е последният, така че към момента, когато най-сетне се озовавам там, съм цялата в пот и останала без дъх.

— Госпожица Хемингуей? — посреща ме служителка на наземния екип във флуоресцентно оранжево яке. Държи радиостанция и ме гледа сърдито.

— Да... аз... съм — изломотвам задъхано аз. Сърцето ми бие така, че ще се пръсне, и имам чувството, че ще припадна.

— Побързайте! Самолетът всеки момент ще излети! — скарва ми се служителката и дръпва бордната карта от ръката ми.

— Да, разбрах... Съжалявам — започвам да се извинявам, но тя бързо ме избутва напред.

— Автобусът ви чака, за да ви отведе до самолета!

Поглеждам през стъклените врати към минибуса отвън.

— Благодаря — издишам, а после се спирам. — Мммм... А къде точно е самолетът?

Оглеждам пистата за реактивен самолет, с какъвто току-що пристигнах, обаче навън няма нищо, с изключение на някаква миниатюрна играчка с крила.

— Ето там! — изревава служителката и ми сочи така, сякаш съм пълен кретен.

Сочи към миниатюрното нещо с крила.

Добре де, сега не е моментът да се изнервям. Така си качвам, докато се качвам в микробуса, който, автоматично се втурва напред по пистата. Полетът до Мартас Винярд е само трийсет минути. Какво толкова лошо може да има? Докато се усетим, и ще сме стигнали!

Когато най-сетне се изкачвам по металната стълбичка, перките на самолетчето вече се въртят. Господи, ама вътре е дори по-тясно и отколкото изглежда отвън! Оглеждам се. Седалките са не повече от десетина. При това какъв шум само! Привеждам глава, за да не се ударя в прага, и се гмурвам вътре. Там вече ме очаква стюардеса със слушалки на ушите, която няма търпение да ми измъкне пазарските

чанти и да ме настани на последното свободно място, за да може после да се втурне обратно и да затвори вратата.

Зачервена като домат и силно запъхтяна, аз бързо заемам мястото си и си закопчавам колана. Точно на секундата! Едва поела си дъх, чувам как двигателите започват да бучат още по-силно и не щеш ли, вече се носим напред и ускоряваме по пистата. Затварям плътно очи, заслушана в гърма на двигателите, усещам как колелата на самолета се движат по макадама, а после бученето се превръща във вой и ние започваме да се издигаме във въздуха.

Въздъхвам облекчено. Страхотно! Най-страшната част свърши!

— Нещо освежаващо?

Вдигам очи и виждам до седалката си стюардесата. Вече е свалила слушалките.

— Само малко вода, благодаря — кимвам, грабвам списанието от гърба на седалката пред мен и започвам да го разлиствам разсеяно.

— А за вас, господине?

— За мен нищо — изсумтява той.

Застивам на място. *Познавам този глас!*

До този момент почти не си бях давала сметка, че до мен има човек и дори не бях поглеждала към него, обаче сега всяка отделна клетчица в тялото ми застава нащрек и имам чувството, че току-що някой ме е изхвърлил от самолета, обаче без парашут. Кое то всъщност не е никак лоша идея. Това е поне един от възможните начини за окончателното освобождаване от него.

Обаче аз продължавам да се взирам в списанието пред мен, надявайки се това да не е истина. Ще ми се човекът, който седи до мен, да не бъде този, за когото знам, че седи до мен. Забранявайки си да си помисля дори името му, мога да се престоря, че това не е истина. Че халюцинирам. Или че сънувам наяве и веейки момент ще се събудя и ще се окажа обратно в квартирата си в Ню Йорк, а не на седем хиляди метра във въздуха, в миниатюрно самолетче, седнала до...

— Не може да бъде! *Луси!!*

Дотук със сънищата наяве.

Снишила се все по-надолу зад списанието в опит да се скрия, аз го отмествам леко и промърморвам:

— О, здрасти, Нейт!

Старая се да не го гледам в очите. Сякаш така ще предотвратя случващото се.

Говоря съвсем сериозно.

ТОВА НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ИСТИНА!

Но естествено, че е.

— Божичко, ти си, наистина!

— Заповядайте! — Това е стюардесата, която се появява отново с моята вода.

— О, благодаря! — Благодарна за прекъсването, аз отпивам огромна глътка от чашата. Полетът е само трийсет минути, за бога. А до момента сигурно вече са минали пет. Нищо не ми пречи през следващите двайсет и пет просто да не му обръщам внимание.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Само дето това не е лесно, когато той седи на сантиметри от мен, гледа ме втрещено и настоява да разговаря с мен.

— Летя за Мартас Винярд — отговарям делово и най-сетне се обръщам към него. — Ами ти?

Той се смръщва и промърморва:

— Това въобще не е смешно, Луси!

— О, на мен ли го казваш! — съгласявам се тъжно. — Да забелязваш да се смея?

И двамата се вторачваме един в друг. Никога досега не бях виждала Нейт онемял, но сега той май наистина не знае какво да каже. Разбирам го как се чувства. Това вече става нетърпимо. Така де, какво се очаква от мен да направя сега? Не че има някакви правила за ситуации като тази, нали така?

Не, обаче има СТРАТЕГИЯ!

Внезапно сякаш чувам гласа на сестра си в ушите си и се сковавам. Може пък да е права. Може и да се получи. В крайна сметка останалите методи се провалиха. Заклинанието на Робин се оказа пълен провал — всъщност извадих късмет, че не ме пъкнаха зад решетките. А това сега е идеалната възможност за пускане на Стратегията в действие... Свеждам очи и обмислям нещата. През целия си живот съм се вслушвала в сестра си в трудни моменти. И тя винаги се е оказвала права.

По дяволите! Нямам друг избор. Ще рискувам! И без това няма какво да губя друго, освен Нейт.

— Но и без това точно сега там, долу, си имам достатъчно много проблеми с Червен Петко.

— Червен Петко ли? — поглежда ме объркано той.

— С *цикъла* ми, тъпчо! — провиквам се безогледно аз, за да му обясня. — Просто съм в тази част от месеца си — болки, издуване на червата, акне, газове... — Вдигам тениската си и издувам корема си колкото ми е възможно повече. — Така де, погледни ме само! Виждал ни си някога такъв корем?

Надали някога съм виждала човек, по-ужасен от Нейт в момента. Той пребледнява и се дръпва встрани, като че ли всеки момент от издутья ми корем ще изскочи извънземно и ще го изяде жив.

— Кажы де, виждал ли си някога нещо подобно, а? — настоявам аз и повишавам още мъничко глас, за да съм сигурна, че ще успея да надвикам бръмченето на самолета. Сграбчвам колкото ми е възможно повече от плътта си, разтърсвам я заплашително срещу него и допълвам: — Виждаш ли? Приличам на бременна!

— Луси! — просъсква той, най-сетне възвърнал гласа си. Прави ми знак да смъкна тениската си и добавя: — По-тихо! Хората ни гледат!

Да де, нали това е идеята!

Най-големият кошмар на Натаниел се обобщава от израза: „Хората ни гледат.“ Пази боже да говориш високо или да кажеш нещо глупаво, или някой да те погледне по-особено! Давам си сметка, че от моя страна е много подло да го измъчвам по този начин, но побързвам да се успокоя с мисълта, че се държа жестоко с него от милост. От милост и към двамата ни.

— Та като стана въпрос за това, щеше ми се да бях бременна! — продължавам с пълно гърло. — Толкова ми е самотно напоследък, че...

Брей, ама аз съм била фантастична! Вижте ме как само прпускам през Стратегията на сестра ми!

Няколко човека се обръщат към нас и надникват иззад седалките си, за да ни видят. Нейт се нацупва и се опитва да не ми обръща внимание, като се вторачва в документите си, които се прави, че чете. Забелязвам, че ги стиска толкова силно, че кокалчетата на пръстите му са побелели.

— Много бих искала да имам бебе. А ти?

— Не мисля, че това е времето и мястото да говорим по този въпрос — изломотва сконфузено той и разлиства листите си.

Преглъщам на сухо, като се опитвам да събера достатъчно кураж за последния си удар. За моя *шедьовър*. За капката, която — надявам се — ще прелее чашата. Озъртам се, забелязвам, че вече разполагаме с достатъчно публика и се провиквам:

— Какво ще кажеш да си имаме наше бебче, а? Ще бъде най-сладкото бебе на света!

Нейт свежда измъчено очи, въздъхва, умиращ от срам, и промърморва с пламнали бузи:

— Засега нищо не мога да кажа.

— Ами за името „Дейзи“, ако е момиче, а? Какви имена ти харесват?

Нейт стиска здраво челюсти и аз виждам, че вече едва се сдържа. Поглежда смръщено публиката ни, а после се обръща към мен и бясно отсича:

— Виж какво, ако нямаш нищо против, трябва да прегледам едни документи.

Ако погледите можеха да убиват, сега вече нямаше да бъда на седем хиляди метра над земята, а на два метра под нея.

— Разбира се, патенце! — изричам закачливо.

Умалително име с животинче. И глезлив глас. Брилянтно!

— Аз също трябва да прегледам нещо — отсичам, измъквам от чантата си едно от списанията за бременни и започвам да разлиствам страниците. Те са пълни със снимки на бебета в корем и на други, вече излезли оттам. Забелязвам как Нейт поглежда крадешком към списанието ми, обаче бързо отмества очи. Усмивам се вътрешно.

С малко повечеккo късмет за нула време ще сме скъсали.

---

[1] В буквален превод името означава „Лозето на Марта“. — Б. пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

През останалата част от полета не обелваме и думица. А след като се приземяваме, си промърморваме няколко неловки думи за довиждане — „Всичко хубаво“, „Да, и на теб“ — и двамата надявайки се да не се видим повече, грабваме чантите си и аз излизам сама навън, за да си хвана такси.

— Странноприемница „Менемша“, ако обичате — казвам на шофьора, докато се настанявам на задната седалка. И веднага свалям прозореца.

Вечерта е приятна и топла и аз зарейвам поглед по посока на залязващото слънце. Това е най-красивият момент от денонощието. Всичко се къпе в медна светлина, а след лудостта на Ню Йорк тишината и ленивостта на острова обгръщат душата ми като балсам. Тук всичко върви по-бавно. Носим се по селските пътища, покрай ръчно зиданите каменни дувари, край полета, пълни с цветя, и край китни селски къщички и магазинчета, излезли сякаш от миналия век.

Както разбирам от шофьора, мястото, където трябва да отседна, е „в горната част на острова“. Там съм, защото някъде там е и студиото на Артси... „Тази част на острова определено е по-дивата“ — заключавам, докато минаваме покрай белите плажове с избуяли треви и фара, възправящ се гордо на скалата до тях.

След трийсет минути пристигаме на малкия рибарски кей Мепемша, който е толкова миниатюрен, че ако мигнеш, ще го пропуснеш. Таксито поема по чакълена алея, в края на която виждам красива странноприемница е остър покрив, прозорци с бели решетки и дървена веранда със задължителния люлеещ се стол и огромен, дебел рижав котарак, заспал щастливо на него.

Когато минавам покрай него, го погалвам по коремчето, а той се опъва доволно и ме дарява с ленива прозявка.

— Добре дошли в странноприемница „Менемша“! — посреща ме едра, червенобуза жена, когато влизам вътре. — Казвам се Силвия.

— Приятно ми е, аз съм Луси Хемингуей. Имам резервация за две нощи.

— Един момент, ако обичате! — изрича тя и започва да щрака весело по компютъра си. — А, да! Настанили сме ви в мидената стая! Тя е една от любимите ми. Намира се надолу по коридора в отделна пристройка. От нея се открива великолепна гледка към океана!

— Супер! — ухилвам се щастливо. Въпреки странното начало на това пътуване вече нямам търпение да прекарам няколко дена на остров Мартас Винярд. „Тук е като завръщане в миналото“ — казвам си доволно, оглеждайки огромната каменна камина, черно-белите снимки на рибарски лодки, поставени в рамки, огромният часовник е махало, който тиктака тихо в ъгъла.

— О, боже!

Обръщам се към Силвия. Усмивката ѝ е леко поувехнала.

— Нещо не е наред ли?

— Хммм... — Трака по клавиатурата на компютъра си. Само че сега тракането не е весело, а ожесточено. — Опасявам се, че имаме малък проблем.

Изпълвам се е грозни предчувствия. Нещо не ми харесва множественото число на глагола.

— Проблем ли?

— Очевидно мидената стая е резервирана два пъти.

— Така ли? — Увесвам унило нос. След нейните хвалебствени слова за тази мидена стая вече нямах търпение да се настаня в нея. Е, от друга страна, няма значение. Тук съм само за две нощи. — Но няма проблеми. Сигурна съм, че всичките ви стаи са прекрасни — изричам с успокоителен тон. — Какво друго свободно имате?

Настъпва злокобна пауза. И накрая тя изрича:

— Тъкмо в това е проблемът. Нямаме нищо друго свободно. Всичките ни стаи са заети!

Поглеждам я, неспособна да осъзная напълно какво ми казва.

— Но нали имам потвърждение! — възкликвам и размахвам документите, които Магда ми даде.

— Знам, скъпа, обаче господинът също има потвърждение!

— Какъв господин? — смръщвам се аз.

Точно в този момент вратата се отваря и надеждите ми отлитат.

Трябваше да се сетя.

— Натаниел — изричам сковано.

— Луси — кимва сковано и той.

— О, вие значи се познавате! — провиква се Силвия и поглежда ту единия, ту другия.

— Интимно — отговаря Нейт през стиснати зъби.

По лицето на жената се изписва облекчение.

— Боже, колко глупаво от моя страна! Как не се сетих, че сте заедно?!

— Не, не сме — побързвам да възразя аз. — Искам да кажа, че не сме заедно... само сме... — Поглеждам към Нейт, който вече набира имейл на телефона си. — Но не би трябвало да сме... — Отказвам се. Безнадеждно е.

— О, разбирам! — Очите на Силвия се разширяват, а после тя снишава глас и съзаклятнически прошепва: — Не се притеснявайте! За нас в странноприемница „Менемша“ дискретността е на първо място! Островът има огромен опит в приемането на президенти и световноизвестни знаменитости!

Поглеждам я неразбиращо.

— Които по една случайност са и женени — допълва и повдига многозначително вежди.

И тогава ми светва. Боже господи, ама тя си мисли, че имаме извънбрачна връзка!

— О, нищо подобно! — опитвам се да ѝ обясня, обаче тя вече се е въоръжила с дискретното си изражение и ми подава ключ.

— Дискретността е на първо място! — повтаря шепнешком.

Поглеждам ключа. За части от секундата ми се иска да помоля за друга стая, обаче денят ми беше дълъг и се чувствам много изтощена. Сега единственото, за което си мечтая, е да взема един душ и да си лягам.

„А ако ти не вземеш първа стаята, Нейт ще ти я открадне!“ — напомня ми моят познат гласец.

— Окей, благодаря! — побързвам да грабна ключа и тръгвам надолу по коридора.

— Мидената стая е вляво! — провиква се Силвия.

А после чувам и гласа на Нейт:

— Извинете, но мисля, че мидената стая е резервирана за мен!

* * *

Пет минути по-късно на вратата ми се тропа силно. За момент ми минава през ума да не му обръщам внимание, да не отговарям — с надеждата, че накрая ще се откаже и ще си замине.

Да де, обаче това е Нейт! При него такива не минават!

Събирам кураж, отварям вратата и с най-невинен гласец изчуруликвам:

— О, това си ти!

Правя се на изненадана.

— Естествено, че съм аз! — изсумтява той и минава покрай мен.

— Това е моята стая!

— Както и моята! — отсичам предизвикателно.

— Да, така изглежда — кимва той и оглежда нещата ми, които вече са пръснати из цялата стая.

Нямам представа как го правя. В състояние съм само за пет минути да превърна една безупречно подредена стая в пълна кочина. Като онези риалити програми по телевизията, дето превръщат домовете на хората в нещо ново, само че в моя случай е в обратната посока.

— Опитах всичко — продължава Нейт. — Обаче сега е август, разгара на сезона тук, и никъде на острова няма свободна стая. — Пуска багажа си на пода.

— Което означава? — поглеждам притеснено куфара му.

— Което означава, че единият от нас ще трябва да спи на дивана.

Двамата се обръщаме едновременно към него. Диванът е от мъничките кокетни канапета с пухкави възглавнички с мидички — в тон с темата на стаята.

— Аз съм метър и осемдесет и шест — отбелязва той, като се обръща към мен.

— Е, и?

— Значи на дивана си ти! — отсича делово той.

После съблича самото си, мята го на облегалката на стола, изхлузва обувките си, скача на леглото, грабва дистанционното и си включва телевизора.

Гледам го и не вярвам на очите си.

— Ехо! Я почакай малко!

Той си сменя блажено каналите и въобще не ме чува.

— Няма да стане, да знаеш!

— Какво няма да стане? — изрича разсеяно и се отпуска блажено на възглавниците. После удря с юмрук по леглото и се провиква: — Уха! Тъкмо този мач чаках!

— Аз. На дивана — изричам със силен глас.

Никакъв отговор. Нито дори зачатък на такъв. Все едно мен ме няма в стаята. Отправлям се вбесено към телевизора и заставам пред него.

— Какво, по... — просъсква през зъби той и ми прави знак с дистанционното да се поместя. — Не виждам!

— Боли ме гърбът! — заявява и скръствам ръце пред гърди.

— Откога? — провиква се вбесено той.

— Откогато съм в ЦИКЪЛ! — изричам бавно, но натъртено.

Той примигва неуверено, после вдига ръце и въздъхва:

— Окей. Както кажеш. Не желая да споря с теб.

Това вече ме изненадва.

— Не желаеш ли?

Той се привежда към нощното шкафче и умело сваля контактните си лещи. После вади очилата си, слага си ги и се обръща към мен.

— Виж какво, нямам представа какво става тук. Нямам представа и защо непрекъснато се сблъскваме и засичаме и аз съм точно толкова щастлив от този факт, колкото и ти. Но тъй като така и така сме принудени да бъдем заедно, какво ще кажеш за следващите четирийсет и осем часа да обявим примирие и да си гледаме работата, а?

Поглеждам го подозрително. По дяволите! Толкова е разумен! Ама нали не трябваше да става така? Той трябваше да бъде бесен! Ужасен! Отвратен! Точно в този момент би трябвало да си грабне сакото и да напусне стаята, като затръшне вратата зад гърба си, и да заяви, че никога повече не желае да ме вижда. И ако всичко върви добре, наистина няма повече да ме вижда. Както и аз него.

А после и двамата ще заживеем щастливо до края на дните си.
Поотделно.

Обаче сега...

Едва сдържам прозявката си. Чувствам се като пребито куче. Утре ми е голям ден. Имам среща с Артси в неговото студио и се надявам да успея да го убедя да изложи творбите си в нашата галерия. Припомняйки си огромната отговорност, която лежи на плещите ми, аз се изпълвам с тревога. Значи наистина трябва да си почина добре. Може би Нейт е прав. Може би е време за примирие.

Поколебавам се. А после...

— Я се помести!

Нейт ме поглежда изненадано, обаче после послушно се помества в другия край на леглото. Аз сядам на моя и се отпускам на пухените възглавници. О, боже, хубаво е!

— Смятам да поръчам рум сървис. Гладна ли си? — поглежда ме той.

— Ами, не мисля... — започвам, обаче после стомахът ми издава поп и аз се поправям: — Всъщност да. Направо умирам от глад.

— Чувал съм, че задушеното с миди тук било много хубаво — продължава той.

— Окей — усмихвам се примирено. — Тогава задушено с миди.

Вдига телефона и набира номера. После покрива микрофона и казва:

— Само за протокола — чувствам се точно толкова гадно, колкото и ти. — Говори по телефона, а после пак се обръща: — Искаш ли и крекери?

* * *

След като поглъщаме две огромни купи с най-вкусното задушено с миди на света, Нейт заявява, че смята да спи.

— Ти ли ще ползваш първа банята или аз? — пита учтиво.

— Няма проблеми, върви ти — отвръщам аз също толкова учтиво.

„Ето, значи можем да се държим и като възпитани хора — казвам си аз, докато той изчезва за пет минути, а после се появява обратно, облечен по боксерки и тениска. — Все пак вече сме зрели, нали така?“ Погледът ми се плъзга към боксерките му и почти подскачам на леглото. Божичко, успях да се отърва от ананасчетата, обаче тези са с

еленчето Рудолф! Бързо извързвам очи. „Не гледай, Луси, не гледай! Престори се, че това не се случва!“

Твърдо съм решена да не отлепям очи от телевизора. Само дето, вместо да се запъти към дивана, той идва при мен на леглото и се намъква под завивките. Ехо, я чакай малко! Плъзгам крадешком поглед встрани и го виждам как си набухва възглавницата, сякаш това е най-нормалното нещо на света. Ама какво, по...

В гърдите ми се надигат ужас и възмущение, обаче запазвам невъзмутимо спокойствие.

Окей. Значи сега имам две възможности:

1. Да скъсам споразумението за примирие, да му спретна велик скандал и да се опитам със сила да го изгоня от леглото. (Кое то, предвид факта, че той е сто и деветдесет сантиметра и стотина килограма, надали ще бъде особено лесно.)

2. Да спя на дивана.

Поглеждам раздразнено крайно неудобния на вид диван. Ама това е много нечестно! Адски нечестно даже! Защо точно аз... И наред този негласен вой на самосъжаление в ума ми изниква и трета възможност:

3. Да продължа със Стратегията и да остана в леглото при него.

О, не! Не, не и пак не!

Само от мисълта за това потръпвам. Докато само допреди няколко седмици надали си мечтаех за нещо друго, освен да скоча в леглото с него, сега това е последното нещо, което искам да направя. Както обича да казва сестра ми, всичко се свежда до това да уцелиш момента. А моят момент отдавна е просрочен.

Ами примирието ни?

„Той наруши примирието в мига, в който легна в леглото до теб“ — изтъква един друг глас в главата ми.

Ама...

„В любовта и войната всичко е позволено — напомня ми същият глас. — Или когато не можеш да се отървеш от любовта на живота си!“

Ясно. Добре. Убеди ме. Започвам, пък да става каквото ще.

* * *

Чувствайки се като войник, влизащ в битка, аз грабвам тоалетната си чантичка и „униформата“ и се запътвам към банята. „Трябва да се направя колкото е възможно по-отблъскваща“ — напомням си аз, докато трия старателно грима от лицето си. От огледалото ме поглеждат две дребни свински очички. Хммм, не е зле. Вдигам косата си на загрозяваща лицето опашка. Да, наистина не е зле. Изцърквам на ръката си малко паста за зъби и мацвам две огромни петна — едното на носа, едното на брадичката си. Перфектна имитация на маска. И невероятно отвратително! Жестоко!

А сега следва „нощният ми тоалет“. Божичко, колко се променят нещата само за две седмици! Преди, когато спях с Нейт, преди лягане си слагах гланц за устни, парфюм на съответните точки и бельото за специални случаи. А сега се обличам в старо, избеляло и изгубило окончателно формата си потниче и огромни, грозни мензисни гащи, които винаги нося със себе си за спешни случаи. Както и тампони, разбира се.

Вадя една кутийка тампони и ги разпръсквам напосоки из банята — така, както някои разпръскват листа от рози. Вадя и наполовина използвана тубичка „Канестан“ (друго от нещата ми за спешни случаи), която оставям на видно място на полицата над мивката, като гледам думите „За гъбични инфекции“ да се виждат добре. Гениално! А после, хвърляйки си един последен поглед в огледалото, за да се уверя, че съм достатъчно непоносима (дотогава, че стряскам дори и себе си), се връщам победоносно в спалнята.

По дяволите! Той като че ли е заспал! Когато го виждам проснат на средата на леглото и присвоил си цялата завивка, осъзнавам, че планове ми могат да бъдат осуетени. За какво се старях толкова, а?!

Налага се да помисля, като при това мисля много бързо! Грабвам дистанционното и включвам телевизора. Оказва се, че в момента дават „Безсъници в Сиатъл“. Перфектно! Всички мъже мразят този филм. Без изключение! Едно от бившите ми гаджета например го мразеше толкова много, че всеки път, когато на екрана излизаше Мег Райън, той се покриваше в тоалетната.

Усилвам максимално звука.

— Бмम्म? — обръща се Кейт и отваря очи. Когато ме зърва, се стряска толкова, че се надига от леглото. — Господи, какво е това на лицето ти?

— Крем против акне — отговарям небрежно аз и още по-небрежно опъвам нагоре мензисните си гащи. Забелязвам очите му как се плъзгат към тях. — В подобни моменти не мога да се отърва от пъпки. Да знаеш само колко гной изтече от тях, докато ги църках сега в банята!

Той изглежда така, сякаш всеки момент ще повърне.

Отмятам завивката от едната страна и се намъквам от другата страна на леглото, а после, за един съвсем кратък миг, се изпълвам с неувереност. Ами ако въпреки цялата ми старателна подготовка той не се отвори достатъчно? Ами ако си мисли, че се намъквам до него, за да правим секс? Ами ако — тук вече преглъщам от ужас — е възбуден?!

Веднага след тази разтърсваща мисъл се пръква и друга: ами ако Кейт през цялото време е била права и той действително се опитва да ме върне обратно при себе си?

По дяволите!... Мисълта за Кейт ме подсеща и за Стратегията. Затова побързвам да си бръкна в носа и да започна да въртя пръст извътре — за всеки случай. Но като че ли не е имало смисъл да се притеснявам. По лицето на Кейт се изписва невъобразим ужас и той автоматично се изтегля колкото му е възможно по-далече от мен.

— Лека нощ! — подвиквам аз с престорено нехайство.

— Ммм... да, лека — избоботва глухо той.

Поглеждам към него. Той е вдигнал завивката чак до носа си и лежи почти на ръба на леглото. Въздъхвам облекчено и вадя пръста от носа си. Слава богу! По едно време си мислех, че ще трябва и да го изям!

Потрепервам от отвращение и изгасям лампата.

Това ще бъдат най-дългите трийсет и шест часа от моя живот.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин отварям очи, него го няма.

Заминал си е!

За части от секундата радостта пронизва сърцето ми като сребърен куршум. Кейт, ти си върхът! Беше напълно права! Стратегията сработи! Преизпълнена с щастие, аз се обтягам на средата на леглото. Наслаждавам се на пространството, на свободата, на победата.

Мамка му, куфарът му! Още е тук!

Радостта ми бързо се изпарява и аз се вторачвам с ненавист в него. Накрая въздъхвам, отмятам завивките и се измъквам от леглото. Добре де, както каза и той, това са само два дена. Не е като да е завинаги.

„Или на теб така ти се иска“ — напомня ми гласът на съдбата в главата ми.

О, я млъквай!

Телефонът звъни и прекъсва потока на мислите ми. Протягам ръка и вдигам слушалката.

— Ало?

Кратка пауза. А после женски глас:

— О, извинете! Операторът очевидно е сбъркал стаята. Съжалявам за притеснението.

— Няма проблеми — отвързвам с прозявка аз. — Коя стая търсите?

— Ами... — Чувам разлистване на листи. — Мисля, че трябва да бъде мидената стая.

— Точно тази е.

— Така ли? — Леко озадачение. — Търся Натаниел Кенеди.

— Имате предвид Нейт? Той вече излезе. — Но точно в този момент ми просветва друга мисъл. — Не, почакайте! Може и да е под душа... — Оставям слушалката на шкафчето и бързо отивам до банята,

като натискам бравата, за да проверя дали е заключено. Не е. Банята е празна. — Не, няма го. Да му предам ли нещо?

В другия край на линията настъпва мълчание.

— Ако искате, можете да го потърсите на мобилния. Имате ли номера му? Ало?

Тя затваря. Намръщвам се. Мразя, когато хората правят така. Много е грубо.

Вторачвам се за момент в слушалката. После обаче решително изхвърлям всички мисли за Нейт и невъзпитаните му приятели от главата си, затварям телефона и се втурвам към банята. „Днес е голямата ми среща с Артси. Следователно не трябва да мисля за нищо друго освен за това“ — казвам си, докато си вземам душ и се приготвям.

Стомахът ми се е свил от нерви. Според статията, която прочетох в самолета, Артси е „ексцентричен отшелник“, което, както подсказва огромният ми опит с разнообразни художници, е просто журналистически евфемизъм за трудно контактен, нелюбезен човек и най-вероятно — пълен особняк.

„А от мен се очаква да се сприятеля с този човек и да го убедя да изложи творбите си в нашата галерия“ — казвам си притеснено. Отказвам се от борбата е косата си и ще втурвам навън към таксито, което вече ме чака. Предвид факта, че засега никой не е успял да го убеди да покаже платната си пред публика, осъзнавам, че ми предстои трудна задача. Граничеща с невъзможното. Кое не е никакво успокоение предвид огромните надежди, които шефката ми залага на този художник.

Таксито потегля и докато поема по крайбрежния път към Акуина — най-отдалеченото югозападно връхче на острова, аз усещам как душата ми затъва в така добре познатия ми манчестърски песимизъм. Вече си представям кошмарната среща, неуспешния ѝ завършек и как съобщавам на Магда за провала си, което е все едно да ѝ кажа, че всичко свърши, тя остава без дом, а аз — без работа.

Браво!

С мъка удрям спирачките на прословутия си негативизъм и се опитвам да се стегна. Нямам право да отивам на среща с подобна предварителна нагласа. От мен се очаква да бъда весела, позитивна, любезна. Пък и дори самият факт, че Магда е успяла да накара Артси

да се съгласи да ме приеме, е достатъчно впечатляващ, нали така? След толкова години в бизнеса тя вече познава достатъчно хора, които ѝ дължат предостатъчно услуги, но безсъмнено решителният фактор е бил общата им философия с Артси — че изкуството трябва да бъде достъпно за всички. Брилянтна идея, нали?

Като става въпрос за достъпност, не мисля, че неговите творби са особено общодостъпни. Тъкмо обратното — платната му се продават за десетки и стотици хиляди.

Но по-добре да не се настройвам предварително за нищо. Така си казвам, докато таксито минава през широко отворена порта със знак „Не влизай“ и поема по неравен път. Очевидно таксиджията знае много добре къде отива, защото когато му казах да ме закара „до къщата на Артси“ (това е единственият адрес, с който разполагах), той не попита друго. Подскачайки на задната седалка, в един момент виждам пред себе си разнебитена селска къща.

— По-далече не мога да ви закарам — заявява шофьорът след една-две минути.

— Няма проблеми. Благодаря — кимвам, плащам му и излизам. Таксито прави обратен завой и заминава, а аз се оглеждам.

Оказва се, че изразът „затънтено кътче на острова“, използван за описание на мястото, където живее Артси, въобще не е преувеличен. Разположената на самия край на скалата стара къща е обградена от едната страна от океана, а от другата — от пусто поле и гористи хълмове. Тръгвам към нея. Забелязвам, че на един от прозорците все още стоят старите дървени капаци. Из двора се щурат няколко кокошки. Приближавам се и храбро почуквам на вратата. Нищо. Почуквам втори път. Пак нищо.

Започвам да се питам дали ексцентричният художник просто не е забравил за срещата с мен. Поглеждам неуверено олющената боя на вратата и се чудя какво да направя. Не мога да му се обадя — Артси няма телефон. Нито домашен, нито мобилен. Не мога да му изпратя и имейл, защото няма нито интернет, нито имейл адрес. Очевидно Магда е трябвало да премине през доста дълъг процес, докато успее да осъществи контакт с него, звънейки на приятели на приятелите си на острова, които са свикнали да си предават шепнешком тайни послания като героите от френската съпротива в „Ало, Ало!“.

Изчаквам още няколко минути, но вече става пределно ясно, че в къщата няма никой. Странна работа за един отшелник, но днес пък може и да не е в настроение за отшелничество. Може да се е осмелил да излезе.

Обръщам се и оглеждам верандата. Чудя се какво да направя. Накрая решавам, че така и така съм тук, мога да се поразходя.

Тръгвам през тревата с чисто новите си сандали и завивам по посока на разнебитения хамбар и останалите пристройки. В двора се вижда изоставен трактор, ръждясал велосипед, подпрян на стената, барабан... Барабан ли? И какво прави барабан насред селски двор? Заслонявам очи с ръка от яркото слънце и го оглеждам слисано. А после, малко по-нататък, забелязвам мъж, копаещ зеленчукова градинка.

Може пък той да знае нещо.

— Извинете! — провиквам се аз. — Да знаете къде мога да намеря Артси?

Мъжът се изправя, обръща се и когато ме вижда, тръгва към мен.

Той е висок, с широки рамене и е облечен в късо сако, панталони до коленете, широкопола шапка и три четвърти плетени чорапи. Прилича на бронзовата статуя на Шерлок Холмс, която стои пред метростанция „Бейкър Стрийт“ в Лондон. Странна птица насред този селски пейзаж. И сякаш това не е достатъчно, оказва се, че има гъста брада и пуши лула. И носи пилотски очила.

Сега той ги сваля, вторачва се в мен и изсумтява:

— Кой го търси?

— Казвам се Луси Хемингуей, от галерия „Номер Трийсет и осем“ в Ню Йорк — избърборвам набързо аз.

Той ми подава ръка с размерите на плато за сандвичи и изрича:

— Приятно ми е. Аз съм Артси.

Но, разбира се! Кой друг да е?! Че кой нормален човек ще се облича по такъв начин в Америка!

— О, здравейте! — усмихвам се аз и стеснително се ръкувам с него. Той изобщо не изглежда така, както си го представях. Макар да не съм много сигурна какво точно съм си представяла, тъй като досега не е позволил да бъде сниман.

Той ми подава една мотика и заявява:

— Можете да ми помогнете в копаенето на картофите.

Копане на картофи ли? Свеждам очи към пръстта в краката си и се опитвам да не мисля за новите сандали, които обух специално за тази среща.

— Ами... добре.

За щастие, оказва се, че Артси е не само художник, но и истински джентълмен.

— Ето, сложете ги! — усмихва се той и ми подава две найлонови торбички. — Да не ви се изцапат обувките.

* * *

През следващите шейсет минути аз копая картофи с торбички, завързани за краката ми. Леко сюрреалистично и може би не онова първо впечатление, което исках да направя, но пък Артси е прочут с ексцентризма си, така че надали съм имала правото да очаквам да ме черпи с капучино.

И през цялото това време нито веднъж не става въпрос за изкуство. Вместо това си говорим за наторяване, органични торове и за предимствата на конските фъшкии пред кравешките. Както и може да се очаква, по-голямата част от приказките ги изговаря той (моите познания за кравешката тор започват и свършват със спомена за това как нагазих в една фъшкия в селото на родителите ми), а аз учтиво слушам и от време на време му хвърлям коси погледи. В статията не пишеше кога е роден — очевидно е много чувствителен на тази тема и пази датата си на раждане в дълбока тайна, — но имам чувството, че под брадата и огромните пилотски очила се крие човек в средата на трийсетте.

При това доста привлекателен — както установявам, когато случайно зървам проникателните му сини очи и перфектните бели зъби, криещи се зад брадата му и показващи се само тогава, когато благоволи да се усмихне. Имам усещането, че брадата и странният му тоалет са предназначени по-скоро за камуфлаж и произхождат от желанието му да остане анонимен. И съм сигурна, че ако се обръсне и облече дънки и тениска, ще се окаже зашеметяващо красив. Последното се потвърждава от яките му, мускулести и загорели ръце, които се разкриват, когато навива ръкавите си.

След този кошмарен един час под яркото слънце той благоволява да заяви, че е време да направим почивка за сладолед.

— Ванилов или пистачо? — пита той, когато влизаме в един от хамбарите. Заставаме пред голям хладилник с надпис „Изяж ме“ и когато той го отваря, виждам, че от горе до долу е пълен с кутии и фунийки сладолед.

— Ванилов, ако обичате — отвърщам и се усмихвам на ексцентричността му.

— Идва веднага! — отсича той, грабва една фунийка, пълни я със сладолед от кутиите и ми я подава. Повтаря процедурата и за себе си, а после се обръща към мен и отбелязва: — Вкусно, нали? Обожавам тези фунийки! Знаете ли, че ги правят от истински вафлени кори?

— Не, не знаех, но наистина е много вкусно! — кимвам и се облизвам аз.

— Е... — Той близва от сладоледа си и ме поглежда.

— Ами... — промърморвам, като се старая да не издавам нервността си, която всъщност изпитвам. Обаче не мога да издържам повече. Крайно време е да повдигна въпроса за творбите му. Поемам си дълбоко дъх, преглъщам и изричам: — Относно вашите творби...

— Искате ли да ги видите? — ухилва ми се той.

Аз го поглеждам втрещено. Брей, ама то не беше чак толкова трудно!

— Разбира се! — блесват очите ми и усещам как започвам да се отпускам. — За мен ще бъде удоволствие!

Оказва се, че студиото му се намира в големия хамбар в дъното на двора. Той плъзва вратата, слънчевите лъчи повдигат пращинките от пода и те започват да се въртят пред очите ми като блясъчета в снежно кълбо. Изпълвам се с нетърпеливо очакване. Артси е прочут млад талант, майстор на графити, известен с ироничните си фрази и разбитите си на части образи, а сега аз навлизам в неговата светая светих, където той работи, където твори, където се случва „магията“. Чувствам се като изследовател, на път да открие цял един нов свят.

Но вместо това откривам един гигантски простир за пране. Опънато по цялата дължина на хамбара въже, на което висят десетки бели чаршафи с изрисувани по тях графики и лозунги. Една от тях представлява огромно сърце в най-големи анатомични подробности, а

през него, със спрей, е изписано: „Животът е любов“. На друг от чаршафите има рисунка на поредица от ръце, изобразяващи различни фигурки, под които пише: „Сложно е“. Трети чаршаф е съвсем бял, обаче точно в средата, изписана с толкова дребни букви, че трябва да се приближиш до нея, за да я видиш, е думата „Защо?“.

— Аууу, но това е...

— Различно? — довършва изречението ми той.

— Определено! — кимвам аз. — А защо сте избрали за основа на творбите си чаршафи?

Очаквам някакъв дълъг и объркан отговор, но вместо това той просто свива рамене и отбелязва:

— Имате ли представа колко струват платната с този размер? Истински пладнешки обир!

Усмивам се на искреността му. Този Артси започва да ми харесва. Също както изкуството си, и той е различен от другите художници.

— Чаршафите наистина са идеална основа, но освен тях използвам и други материали... — казва той и ме повежда навътре в хамбара. Минаваме покрай кутии с бои, четки и аерозоли, докато накрая достигахме до друг простир за пране. Само че този е пълен с ризи, панталони, чорапи и бельо — всички до едно мръсни и изрисувани с лозунги и думи.

— Това е нещо като метафора за излагането на мръсното бельо през хората — изрича той. — Само дето аз наистина излагам мръсното си бельо. — Привежда се, помирисва един чорап и погнусено възкликва: — Пфуу!

— А каква е историята на чадърите? — питам усмихнато, като соча поредният простир, пълен с такива. Те пък съдържат графити.

— Ами от тях също стават превъзходни платна — свива рамене той, — а освен това се сетих, че така бих могъл да насоча вниманието на хората към орисията на чадърите. Съдбата им е да бъдат губени. Забравят ги в метрото, по кафенетата, в баровете. Но къде завършват накрая чадърите? — Поглежда ме в очакване. — Може би има някоя паралелна вселена, където след изгубването си всички те се озовават в бар за самотници и се запознават с други забравени чадъри, за да създадат странни, водонепромокаеми семейства...

— Може би — кимвам аз.

Той наистина е пълна откачалка, но все пак има нещо по детски затрогващо във въображението му, а ентузиазмът му е крайно заразителен. От друга страна, ексцентризъмът винаги е заразителен. Спомнете си с какво умиление гледате лудата си леля, която и в средата на осемдесетте продължава да носи боа от изкуствени пера и да играе канкан. Всъщност не знам дали вие си имате такава, но аз — да.

— Е, какво мислите?

Обръщам се и виждам, че Артси ме наблюдава със сбърчено чело — като дете, което чака одобрението на големите.

— Мисля, че за нашата галерия ще бъде удоволствие да ви представлява! — изричам с леко безпокойство аз. В крайна сметка той трябва да го е чувал милион пъти.

Но и така да е, той пак изглежда на седмото небе.

— Наистина ли? Сериозно?

— Да, наистина — кимвам.

— О! — усмихва се сякаш на себе си той и като че ли осмисля случилото се. И тъкмо си мисля, че ще каже нещо — каквото и да е, когато той внезапно си слага огромните очила, подава ръка и отсича: — Е, смятам да се връщам при картофите си.

Очевидно срещата ни приключи.

— Ами... да, разбира се — усмихвам се аз, полагайки огромни усилия да прикрия разочарованието си. — За мен беше голяма чест, че се запознах с вас, и ви благодаря за отделеното...

Но преди да успея да довърша, той вече излиза от хамбара. Побързвам да се измъкна след него, преди да ме е заключил вътре. Като го гледам, като нищо ще го направи, без въобще да забележи.

— Е, някакви последни въпроси? — пита той, докато заключва вратата. — Говорете сега или завинаги замълчете!

И ми прави сложен реверанс със завъртане на ръка над главата и поклон.

По лицето ми не помръдва и мускулче. Оттук нататък Артси с нищо не би могъл да ме изненада.

От друга страна...

— Но защо цялата тази тайнственост? — изстрелвам аз, преди да успея да се спра.

Лицето на Артси се смръщва като градоносен облак и на челото му се появява огромна бръчка, която слиза чак под очилата му.

По дяволите! Аз и моята голяма уста! Автоматично съжалявам за въпроса си. Защо изобщо трябваше да го задавам? Тъкмо когато всичко вървеше толкова добре! В гърдите ми се надига паника и аз правя онова, което правя винаги, когато съжалявам, че съм казала нещо — казвам *още* нещо.

— Искам да кажа, примерно никой не знае истинското ви име...

Когато всъщност трябва да си затварям шибаната уста!

— Питат ли Стинг какво е истинското му име? — контрира ме той. — Ами Мадона?

— Всъщност Мадона си е Мадона. Това е името ѝ — промърморвам аз.

— Така ли? — По лицето му се изписва изненада, следвана от една от пленителните му усмивки. — Е, в такъв случай ще ви издам една тайна. Доста неудобна е, но...

Свеждайки буйната си брада към мен, той я прошепва в ухото ми.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Той се казва Харолд!

Час по-късно съм седнала в едно кафене в града и се обаждам на Робин.

— Луси? — пита разсеяно тя. — Всичко наред ли е?

— Не чу ли какво ти казах? — Откакто Артси ми каза истинското си име, нямам търпение да се обадя на Робин, за да ѝ съобщя великата новина, обаче на острова сигналът е толкова лош, че едва след като стигнах в града, успях да се свържа с нея.

— Ммм... Извинявай, но би ли повторила?

— Художникът, с когото дойдох да се срещна в Мартас Винярд! — крещя по телефона. — Няма да повярваш, обаче истинското му име е Харолд!

Робин ахва. А после прошепва:

— Срещнала си мъж на име Харолд?

Добре де, знам, че малко нарушавам споразумението за поверителност.

— Да, обаче е тайна! — побързам да допълня. Никога не ме е бивало да пазя тайни. Тайните са толкова едно нещо, че в мига, в който научиш такава, умираш от желание да я споделиш с някого. Но в моя защита съм длъжна да напомня, че в случая това е напълно оправдано — в крайна сметка това е съдбата на Робин! Това е *Харолд*!

Божичко, май ставам луда като нея.

— И как изглежда той? — пита все така тихо тя.

— Висок, с тъмна коса, красив — започвам, но после добавям: — Е, поне ще бъде красив, ако си избърсне огромната брада и облече други дрехи, но съм сигурна, че това ще може да се оправи.

В другия край на линията настъпва тишина.

— Робин? Там ли си?

— Да бе, тук съм — отговаря тя. Звучи необяснимо спокойно. А аз си мислех, че ще започне да скача до небето и да крещи от радост.

Незнайно защо обаче, сега аз съм тази, която скача до небето и крещи от радост.

— Хей, добре ли си? — питам разтревожено. — Знам, че сигурно ти идва като шок, но...

— Всъщност не чак толкова — изрича безстрастно тя.

— Така ли? — И отново аз съм тази, която изпада в шок.

— Разбира се — отговаря с равен глас. — Винаги съм знаела, че той е някъде там и един ден ще го намеря, по един или друг начин. Писано е. Той е моята сродна душа! — отсича тя с възхитителна увереност. — Беше просто въпрос на време и начин, като всичко останало на този свят... — Прекъсва. — Извинявай, Ди, говоря по телефона. Няма да се бавя.

— Кой е Ди? — смръщвам се аз.

— Ами... Даниел — отговаря тя с отбранителна нотка в гласа. — Намираме се на плажа „Рокауей“. Днес е непоносимо горещо, та дойдохме малко да се поразхладим. Ти идвала ли си тук?

Усещам, че сменя темата, което може да означава само едно — тя крие нещо.

— Какво става между теб и Даниел? — питам подозрително.

— Нищо! — отсича автоматично тя, самата невинност. — Ние сме просто приятели. — Сnižава глас и прошепва: — Връзката ни е изцяло платонична!

— Робин, би ли ми намазала гърба с лосион? — чувам гласа на Даниел.

— Ти му мажеш гърба с лосион? — възкликвам втрещено.

— Извинявай, Луси, но трябва да вървя!

— Да вървиш ли? — вторачвам се невярващо аз в телефона. Да не би да не съм чула правилно? Та тя търси Харолд вече месеци наред! Ходи при екстрасенс. Направи си огледало на желанията. Пали свещи. Изрече заклинания. Спираше разни непознати по улиците. И сега, когато аз ѝ се обаждам, за да ѝ кажа, че съм го открила, *тя иска да ми затвори?* — Окей — промърморвам неохотно. — В такъв случай ми стискай палци. Ако реши да изложи творбите си при нас, ще се запознаеш с него.

— С кого? — пита разсеяно тя.

— С Харолд, разбира се! — възкликвам аз вече напълно шашната.

— Ами... страхотно.

Аз ли не разбрах или тя изобщо не е във възторг?

— Окей. Е, приятно изкарване на плажа — свивам рамене.

— Благодаря! Чао.

— Чао.

И след това затваря, а аз изпадам в огромно недоумение. Този разговор въобще не мина така, както очаквах. Даже изобщо нямаше възможност да ѝ кажа, че и Нейт е тук. Е, голяма работа. Това може да почака и до Ню Йорк. В крайна сметка не остава още много. Обратният ми полет е утре сутринта, така че следобед вече ще си бъда у дома.

Предостатъчно време, за да се приготвя за срещата си с Адам.

В мига, в който тази мисъл изниква в съзнанието ми, се изпълвам със странно вълнение. Откакто пристигнах на острова, се старая да не мисля за Адам. Не исках да се разсейвам преди срещата си с Артси с мисли за изкусително дългите му мигли, за начина, по който ме гледаше онази нощ на пожарния изход, за онази целувка...

Но когато превъртам назад лентата от последните двайсет и четири часа, си давам сметка, че когато не съм мислела за Артси, мислите ми са били превзети от Нейт. За това как се наложи да споделяме мидената стая. И в момента, в който се сещам за това, автоматично превъртам напред към срещата си с Адам. Окей, Луси, фокусирай се!

За момент ми минава през ум да му се обадя, но сигналът на телефона ми напомня, че съм забравила да си взема зарядното, а все още ми предстои разговор с Магда. Затова я набирам, за да ѝ съобща набързо как е минала срещата, което пък ме кара да осъзная, че всъщност все още нямам никаква представа как точно е минала — „Копяхме картофи, ядохме сладолед и говорихме за чадъри“. После изпивам кафето си, напускам кафенето и тръгвам към пристанището.

По вълните се носи малък ферибот. Отпускам се на кея и го проследявам с очи. Неочаквано ме изпълва някакъв странен копнеж. Вярно е, че изпитанието да споделям едно легло с Нейт няма да ми липсва, но определено бих желала да изкарам тук малко повече. Да поразгледам околността. На връщане от къщата на Артси попаднах на един много бърз таксиджия, който ме забавляваше с истории за острова, в това число и как Стивън Спилбърг заснел тук, в Едгартън,

прочутите сцени от „Челюсти“. После пък ми разказа за трагичния инцидент с Тед Кенеди и едно младо момиче, които загинали през 1969 година на връщане от някакъв късен купон — при вземане на завоя към съседното островче колата му излетяла.

„Сигурно фериботът идва оттам, от Чапакуидик“ — казвам си аз, докато го наблюдавам как спокойно пори тясното водно пространство между двата острова. Свикнала съм фериботите да имат размерите на огромни морски съдове, обаче този тук изглежда така, сякаш някой е откъснал малко парченце от пътя и го е пуснал да плува във водата — събира само три коли и няколко пътника.

Докато фериботът приближава към брега, погледът ми пробягва по пътниците на борда му. Една двойка с велосипеди, жена с малко дете и... Това там Нейт ли е? Примижавам срещу слънцето. Да, това определено е той — няма как да сбъркам тази комбинация от тъмносиньо сако, небесносиня риза и бели памучни панталони. Когато става въпрос за дрехи, Нейт познава само един стил — зрелия. Сега той говори с някаква елегантно облечена жена. Виждам ги как слизат от ферибота и си стискат ръцете. А после той тръгва право към мястото, където съм седнала.

— Гледай ти каква случайност! — подмятам аз, когато минава покрай мен.

Той се обръща и спира. Трудно би могъл да се нарече зарадван, че ме вижда.

— Пак ли ти?!

Прехапвам език. Трябва да мисля като зрял човек! Да взема пример от Брус Уилис и Деми Мур! Да си напомня, че това е още само една нощ и после всичко приключва.

— Добре ли спа? — питам невинно.

Той вдига слънчевите очила на главата си, поглежда ме присмехулно и отбелязва:

— Имал съм и по-добри нощи. Ами ти?

Връщам се мислено към предишната нощ, към онова легло, как през цялото време бях на тръни и как на всеки пет секунди се будех, за да се уверя, че не съм го награбила насън. И отговарям:

— И аз съм имала и по-добри нощи.

— Е, значи все пак има неща, за които сме на едно мнение — кимва той и пряко сили се усмихва. — Как мина денят ти?

— Много добре — отговарям. — А твоят?

Ето, виждате ли! Можем да бъдем и учтиви един с друг. Невероятно е.

— Доста добре. — Пауза. — Та с каква цел, каза, че си тук?

Не съм му казвала. Бях толкова заета да се оригвам, да си бъркам в носа и да разхвърлям тампони из банята, че въобще не се сетих за това.

— Имах среща с един художник.

Колкото по-малко знае, толкова по-добре.

И ако съм се притеснявала, че Нейт ще започне да ми задава въпроси, не е имало смисъл.

— Аха — кимва той, но по-скоро от учтивост, отколкото от някакъв особен интерес. Нейт никога не се е интересувал от моята работа.

В центъра на разговорите ни винаги е била неговата.

— А ти защо си тук? — питам също от учтивост.

Той размахва някакви брошури и отговаря:

— Разглеждах един имот.

— Ще си купуваш имот тук?! — ахвам. Просто от любопитство, днес се поспрях пред витрините на няколко агенции за недвижими имоти и можете да ми вярвате, че не е никак евтино!

— Имам подобни намерения — свива небрежно рамене той. — За лятото.

— Браво на теб!

Божичко, ама той действително е фрашкан с пари! Апартамент на последния етаж в скъпа кооперация в Ню Йорк, лятна къща в Мартас Винярд... За части от секундата си представям какво ли би било, ако животът ми се бе подредил по друг начин... Как двамата с Нейт се печем на частния си, закътан от чуждите погледи плаж, на две крачки от умопомрачителната си лятна къща.

— Смятам да повървя до града — казва той.

— Да, аз също — кимвам.

„Всъщност, както са тръгнали нещата, това като нищо може да стане!“ — смръзвам се от страх аз.

Тръгваме нагоре по главната улица. От двете ѝ страни се редят магазини за сувенири и галерии. Накъдето и да се обърнеш, някой яде нещо или прави снимки на някого, или просто зяпа безцелно по

витрините, на които са изложени китайски порцеланови котки, кичозни изделия, стари бижута... Пред една от тях забелязвам двойка влюбени, прегърнати през кръста — тя се притиска о него, а той се дърпа.

Това ме навежда на една гениална идея.

— Хей, я виж там! — обаждам се аз, сграбчвам Нейт за лакътя и го насочвам към магазина.

— А? Какво?

Въпреки факта, че на острова няма почти никакъв сигнал, Нейт все пак е успял да намери някакъв и сега разговаря с агента си по недвижими имоти за перфектни гледки към морето и подово отопление.

— Какво ще кажеш?

Двойката вече се е отместила и витрината вече е изцяло на наше разположение. Така и предполагах — стари пръстени. *Стари годещни пръстени!*

— Извинявай, Дженифър, само за момент — изрича той, поставя ръка върху телефона си и се обръща към мен. — Но за какво ме довлече тук, за бога?

— Какво ще кажеш за розовия сапфир с розетката от диаманти?

Божичко, направо не мога да повярвам откъде ги знам тези работи! Сигурно жените възприемат подобни познания чрез осмоза.

— Да, много е хубав — казва той, без дори да погледне пръстена, след което се връща автоматично към разговора си. — Извинявай, Дженифър! Та... говорехме за подовото отопление.

Очевидно тази работа ще се окаже доста по-трудна, отколкото си мислех.

— А защо не ми го купиш? — изричам на висок глас и му отправям най-умилителния си поглед.

Познатата вертикална бръчка по челото му заприличва на ров.

— Искаш да го купя? — провиква се слисано.

— Че защо не?

— Извинявай, Дженифър, не говорех за къщата в Чапакуидик! — Поглежда ме на кръв и допълва: — Виж какво, ще ти се обадя след малко. — Затваря телефона извън себе си от гняв. — За бога, Луси! Какво ти става? Защо изобщо трябва да ти купувам пръстен?

Ококорвам многозначително очи и подхвърлям закачливо:

— Че за какво мъжете обикновено купуват пръстени на жените?
Той ме гледа объркано. А после, накрая, схваща идеята.

— Какво по... — Прави пауза, като вече едва се сдържа. — Да не би да си полудяла?!

— Не — поклащам глава. — Просто...

Думите се залепят за гърлото ми и аз преглъщам, за да ги разкарам. Окей, Луси, можеш да се справиш! Призовавам на помощ цялата си смелост, мислейки за Стратегията. Това беше второто предложение на Кейт. Каза, че този ход никога не се е провалял...

Стисвам здраво ръце в юмруци и се гмурвам в бездната.

— Нейт, обичам те!

Нейт ме поглежда така, като че ли най-неочаквано съм се сдобила с две глави. Лицето му постепенно става бяло като платно, по което последователно проблясват хиляди различни емоции — шок, удивление, ужас, скептицизъм. Накрая се заковава на подозрение.

— Какво си намислила? — поглежда ме с присвити очи.

— Намислила ли съм? — правя се на невинна аз. Обаче много неуспешно.

— И двамата отлично знаем, че това не е истина — изрича спокойно. — Така де, онези бабешки гащи... — Сбърчва отвратено нос. — Никоя жена не би сложила такива пред мъж, в когото е влюбена.

— Да де, ама... — Усещам, че бузите ми пламват. Тъкмо се каня да започна спор, но не виждам никакъв смисъл. Няма да се получи. Той не ми вярва, а и не мога да го виня. — Окей, ти си напълно прав. Аз не те обичам.

— Хубаво. Защото, както вероятно си се досетила, аз също не те обичам.

— Е, това е още един въпрос, по който постигаме съгласие — кимвам доста засрамена след неуспешната си театрална изява.

Той ме поглежда с унищожителен поглед и казва:

— Повярвай ми, аз съм точно толкова ужасен, колкото си и ти от факта, че сме принудени да бъдем заедно през тези два дена. Когато седна в самолета до мен, направо се побърках от отчаяние.

— Така ли?

— Разбира се! — кимва той. — Не стига, че в Ню Йорк непрекъснато се сблъскваме, но да бъдем приклепени заедно на

остров... Трябва да ти призная, че по едно време си мислех, че ме преследваш.

— Кой, аз?! — провиквам се възмутено. — Да преследвам *теб*?

— Защо не. Знаеш, има съвпадения и съвпадения — промърморва той. — Та си помислих, че просто търсиш начин да се върнеш при мен.

Онемявам. Напълно.

— Един мой приятел ми каза, че е очевидно. Предвид всичките онези обаждания. — Поглежда ме многозначително. — Както разбирам, това е типично женски номер.

— Женски номер ли? — повтарям. Направо не мога да повярвам какво чуват ушите ми.

— Каза също така, че вероятно си откачена бивша любовница.

— Кой, аз? Откачена бивша любовница? — Господи, само почакайте да кажа на Кейт!

— За момент почти му бях повярвал — казва той, замълчава, очевидно събирайки сили за нещо, и допълва: — Докато не видях онези гащи.

Прави уплашена физиономия, но в ъгълчетата на устните му проблясва усмивка. Аз не се сдържа и също се усмихвам.

— И на мен не ми беше лесно, да знаеш! — изтъквам.

— Да, сигурен съм — кимва той. — За никого от нас не е приятно.

— Знаеш ли, в крайна сметка може би наистина можем да си останем просто приятели — отбелязвам, като се отдалечавам от магазина за пръстени.

— Да бе! — изсмива се саркастично той.

— Добре де, а какво ще кажеш просто за добри познати? И единствената ни връзка да бъде само на Коледа — чрез картичка! — предлагам. — Освен ако, разбира се, не забравя.

— Или пък аз не изтрия имейл адреса ти. Случайно, естествено.

Усещам просветление, сякаш сме навлезли в нова фаза на отношенията си — разбирателството.

— Звучи идеално! — ухилвам се аз.

— Нали? — ухилва се и той.

Накрая оставаме в града и вечеряме заедно. Всичко минава относително гладко, с изключение на онзи момент, когато аз го срязвам, когато пак тръгва да се прави на важен и иска да опита от всичките им вина (така де, това е обикновена пицария — тук имат само бяло и червено вино, и толкова), а той ме срязва, че съм ядяла общите ни калмари с пръсти.

Както и моментът, когато той ме упреква задето съм си гледала получения есемес от Адам („С нетърпение очаквам утре“), а после нащраквам бърз отговор („Аз също“), а аз пък го обвинявам, че е лицемер, защото непрекъснато говори по телефона си на масата. В резултат на което той прави онзи заповеднически жест с ръка, за да ме накара да млъкна, а аз се вбесявам и му крещя да си гледа работата.

В крайна сметка следва нацупено мълчание.

Но, общо погледнато, вечерта минава доста мирно, макар да не е от онези преживявания, които ми се ще да повторя. Важното е, че и двамата излизаме живи от приключението, което, предвид наличието на остри прибори на масата, определено е нещо.

След вечерята Нейт ми предлага да ме откара до странноприемницата с взетата си под наем кола, което е истински късмет за мен, тъй като се оказва, че навън вали из ведро.

— Сигурно приближава буря — отбелязва той, спирайки на прага, за да си вдигне яката. — През лятото тук доста често има бури. При това големи.

— Големи ли? — питам. — Колко големи?

— О, доста — свива рамене той и се втурва напред през мрака, опитващ се да си скрие главата в блейзера. — Хайде, бягай!

Мамка му! Привеждам се и се втурвам след него през паркинга. Макар и само за няколко секунди докато вляза в колата, вече съм напълно подгизнала.

— Нямах ли яке? — задава той очевиден въпрос.

— Ако имах, щях да го нося, нали така? — сопвам му се аз, трясвам вратата и събличам подгизналата си от дъжд жилетка. Поглеждам към Нейт и установявам, че той е съвсем сух. — Един истински кавалер би ми дал самото си — отбелязвам кисело.

— И защо да ти давам самото си? — подмята той, като включва на скорост и потегля от паркинга. — Кой ти е виновен, че не си имала достатъчно здрав разум да си вземеш яке, а?! Точно това е главният ти проблем, Луси — ти не знаеш що е това здрав разум!

Челюстта ми се стяга.

— И откъде можех да знам, че ще има буря? — питам, като се старая да звуча максимално спокойно.

— Не погледна ли прогнозата?

— Не, Нейт. Не погледнах прогнозата! — срязвам го аз.

— Е, точно в това ти е грешката! — отбелязва самодоволно той. — Това да ти е за урок!

Господи! Този човек е толкова високомерен, че ми идва да го фрасна по главата с неговата прогноза. Вместо това обаче си поемам дълбоко дъх, стисвам зъби и се вторачвам напред в мрака.

Навън е тъмно като в рог. Островът не е като Ню Йорк — тук няма милиони светлини, които да осветяват мрака на нощта. Излизаме от града и поемаме по тесен междуселски път. Нейт включва дългите светлини, обаче дъждът бие толкова силно по предното стъкло на колата, че нищо не се вижда.

— Внимавай — изричам след малко. — Намали малко. Караш твърде бързо.

— Не карам бързо — отговаря той. — Карам нормално.

— Не знаеш ли какво е станало тук с Теди Кенеди? — питам. Всъщност... вие да нямате роднинска връзка?

— Престани, става ли? — срязва ме той.

— Не, няма да престана! — Търпението ми изведнъж свършва и аз се провиквам, за да надвикам бученето на чистачките, които отчаяно се опитват да се справят с дъжда. — Намали скоростта!

— Господи, бях забравил каква непоправима досадница си! — изсумтява той.

— А аз бях забравила какъв лош шофьор си! — промърморвам аз. В ума ми изплува моментът, когато бяхме във Венеция и Нейт ме закара във Флоренция и едва не катастрофирахме, защото настояваше да се състезава с италианските шофьори.

Той завива рязко, за да избегне огромна локва на сред пътя, и ме изхвърля назад в седалката.

— Да ме убиеш ли се опитваш? — изпищявам.

— Това е един от възможните начини да се отърва завинаги от теб! — реве в отговор той.

— Какво правиш? Гледай си пътя! — рева аз.

— Аз си го гледам!

— И намали!

— Луси, аз ли карам или ти?

— Ти, обаче караш прекалено бързо!

— Не карам прекалено бързо!

Мощна светкавица раздира небето и осветява мрака на нощта, последвана от оглушителната гръмотевица. Всяка клетка по тялото ми потреперва и аз сграбчвам здраво седалката под себе си. Да го вземат мътните! Вече май наистина сме в окото на бурята! Дъждът се лее върху нас на талози и наводнява пътя. Усещам как задните гуми на колата започват да занасят.

— Внимавай! Ще излезеш от пътя! — надвиквам воя на бурята аз.

— Няма да изляза от пътя! — надвиква го и той.

— Нейт, внимавай! Ще катастрофираме!

— Няма!

А после всичко се развива невероятно бързо. Единственото, което си спомням, е как гласовете ни звучат на стерео — аз пищя, той крещи, а после изгубва контрол над волана. Колата поема встрани... Гмурваме се в мрака... Гумите свистят... Откъслечни картини от полето... Храсти... Нещо ме изхвърля напред...

А после — бум!

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Отварям бавно очи. Заслепява ме ярка светлина. О, боже, това е! Всичко свърши! Аз съм в рая! Всеки момент ще чуя флейти, ще пристигна пред перленобели врати и ще видя баба, която ме чака с огромна купа домашни макарони с кокосови стърготини.

— Мамка му!

Обръщам се рязко, но вместо баба и нейните домашни макарони зървам Нейт.

Брей! Няма спасение от този човек! Даже в рая.

— Добре ли си?

— Да съм добре? — провиквам се възмутено. — Ти ме уби, а сега питаш дали съм добре!

— О, стига си разигравала сцени! — срязва ме той. — Нищо ти няма! Просто се ударихме в дърво, това е всичко!

Настъпва тишина, докато аз обработвам информацията. Значи не съм мъртва. Тогава...

— Това е всичко ли?! — провиквам се бясно. — Караш като луд наред буря, удряш колата в дърво и едва не ни убиваш и казваш, че това е всичко?! Сигурно краката и ръцете ми са счупени вече само заради теб!

— А счупени ли са?

Размърдвам краката и ръцете си.

— Не — изсумтявам. — Но не това е въпросът.

— Напротив, точно това е въпросът! — изсъсква той и разтрива чело. После въздъхва дълбоко и се хваща отчаяно за волана.

Колкото и да не ми се иска, сърцето ми се изпълва с тревога.

— Нейт, а ти добре ли си?

— Отлично. Нищо ми няма — измънкава той. — Но не може същото да се каже за колата.

Проследявам погледа му и се вторачвам през предното стъкло по посока на ярката светлина. И едва сега осъзнавам, при това с не малка доза срам, че това са просто дългите фарове и те светят директно към

дънера на голямо дърво. Предницата на колата се е залепила за дървото напълно смачкана.

— Добре че поне все още пали — промърморва той, като завърта ключа. — И това е нещо.

Въздъхвам облекчено. Слава богу! Съвсем скоро ще си бъда в странноприемницата, жива и здрава, сгушена под топлите завивки.

Побързвам да изтрия последното от ума си. Решавам да се придържам единствено към картината как се връщам в странноприемницата.

Дъждът продължава да барабани силно върху покрива на колата, когато Нейт превключва на задна и слага крак върху педала на газта. И облекчението ми се оказва краткотрайно. Чуваме свистенето на бързо задвижващи се гуми, обаче колата не помръдва. Нейт натиска по-силно газта. Колелата изсвистяват по-силно.

— Маmicата му мръсна! — провиква се той и удря бясно волана. После отваря рязко вратата и изчезва зад колата. Няколко секунди покъсно се връща мокър като мишка. — Заседнали сме в калта!

Картините на топлата, уютна странноприемница постепенно избледняват в съзнанието ми.

— На кого се обаждаш? — питам, когато той вади телефона си. Само да не ми каже, че се обажда в студиото или на агента си по недвижими имоти!

— На пътна помощ. Трябва да ни изтеглят.

— Но как ще ни открият?

Той ме поглежда така, сякаш съм пълен идиот, и изрича назидателно:

— Колата ми има джипиес и ще мога да им кажа точните координати на мястото. — Изричайки това, започва да набира номера на пътна помощ.

— О, ясно — промърморвам. Досега направо ненавиждах този проклет айфон на Нейт, обаче сега съм му благодарна, че си има айфон.

— Само дето имаме един малък проблем.

— Проблем ли? — поглеждам го уплашено.

Той се втренчва в екрана и вбесено изсумтява:

— Нямаме сигнал.

След двадесет минути път пеша по пустия път, под леещия се като из ведро дъжд и непрогледния мрак, забелязваме в далечината светлинки. Изпълвам се с надежда, когато ги виждам. Приближавайки към тях, виждам табела: „Ирландска таверна О’Трейти“. Никога досега не съм била по-щастлива да зърна ирландска кръчма. Мокри до кости и напълно замръзнали, ние отваряме вратата и влизаме. Посреща ни топлина, светлина и „Тъгата на рибаря“, която се носи от джубокса.

Първото нещо, което Нейт забелязва, е телефона на стената. Втурва се към него. Аз пък се отправям, жвакайки, към бара. Таверната не е много голяма. В дъното се виждат няколко масички и столове, около които, доколкото мога да преценя, са се събрали местни жители — вече започвам да разпознавам униформата им от жълти рибарски якета и изтъркани камуфлажни панталони. Покрай една от стените на таверната се простира добре зареден бар, зад който се виждат стотици избелели снимки от полароид. Като ги гледам, става ясно, че са правени на предишни празници на Свети Патрик — всички са облечени в зелено и развяват четирилистни детелини. Това е късметлийското цвете на ирландците.

Казвам си, че точно сега нямам нищо против малко от този късмет да се отърка и у мен. Събирам последните си сили и успявам да се надигна на едно от високите столчета. Под мен бързо започва да се образува локвичка.

— Малко мокричко е навън, а? — отбелязва мустакатият барман — едър мъж в средата на петдесетте, с изрязана тениска и татуирани ръце и вади от устата си клечката, която замислено дъвче.

— Да, мъничко — подсмърквам аз и се облакътявам на бара.

Той се присяга под плота и вади оттам хавлиена кърпа.

— Заповядайте!

— Благодаря! — усмихвам му се благодарно аз и първо изтривам лицето си. А после накланям глава и започвам да подсушавам косата си.

— Няма да стане скоро.

Това е гласът на Нейт. Чувайки го, аз се обръщам рязко. Той стои до мен и изглежда така, сякаш току-що си е взел душ, само че с

дрехите. „Оказва се, че дори и великият му блейзер не го е спасил“ — казвам си със задоволство аз. Почти се изкушавам да го оставя да си съхне сам, но после се смилявам над него и му подавам кърпата.

— Кога? — питам.

— Доколкото разбрах, имало е много други подобни инциденти — промърморва той, докато трие лицето си, — а разполагат само с един теглич. — С лице като градоносен облак той се издига на столчето до мен и стисва челюсти.

— Защо не извикаме такси? — предлагам.

— Боже, колко съм глупав! Как не се сетих! — плясва се саркастично по челото той.

— Просто се опитвам да помогна — промърморвам обидено.

— По-добре недей — срязва ме той. — На острова има само една таксиметрова служба и всичките ѝ коли са заети. Така че ще се наложи да почакаме.

— Е, какво да бъде, приятели? — прекъсва ни весело барманът.

— Водка с тоник, моля — изричам, благодарна за прекъсването.

— Нека да бъдат две — избоботва Нейт.

Барманът се отдалечава и настъпва тягостна тишина. Ровя мозъка си, колкото да кажа нещо.

— Хей, тази сутрин те търси една жена! — сещам се внезапно. С всичко, случило се днес, това бе напълно изскочило от съзнанието ми. — Обаче не остави съобщение.

— Трябва да е била Дженифър, агентката ми по недвижими имоти — изсумтява той. — Тази жена е като същински преследвач.

„Имаш предвид Дженифър, с която преди няколко часа се ръкуваше и с която си говореше за подово отопление, нали?“ — изкушавам се да попитам, обаче решавам да замълча. Ще ми се да се измъкна по някакъв начин от капана на неговото лошо настроение. Давам си сметка, че „Тъгата на рибаря“ е свършила, защото в бара се е възцарила тишина, и го питам:

— Случайно да имаш някакви дребни да пусна нещо по джубокса?

За момент той изглежда така, като че ли се кани да направи поредния си саркастичен коментар. После очевидно размисля, крайно неохотно бръква в джобовете си и ми подава няколко монети.

— Благодаря! — насилвам се да изрека ведро аз. Скачам от стола и се насочвам към джубокса, нетърпелива да се отдалеча от него. Мразя хора в лошо настроение.

През следващите пет минути разглеждам списъка на песните и избирам. Има и няколко класически хитове — на „Ийгълс“, „Флийтууд Мак“, „Систър Следж“, както и „Толкова си суетен“ на Карли Саймън. Обожавам тази песен! Тананикайки си весело, избирам няколко от моите любими парчета, а после се връщам обратно на бара.

И при Нейт, който си седи нацупено, прегръща чашата си и съзерцава смръщено айфона си, като че ли се надява да го накара с поглед да проработи.

— Е, какво избра? — избоботва, като се обръща към мен.

— Ами, разни неща — отговарям неопределено и се пресягам към чашата си. Боже, това със сигурност ще ми дойде добре! Вадя сламката и отпивам голяма глътка... и почти не се задавям, когато водката ме удря право в гърдите. Ох, още не мога да свикна колко силни са питиетата в Щатите в сравнение с нашите в Англия.

— Примерно? — настоява той.

— Почакай и ще видиш — отговарям, като отказвам да бъда въвлечена в спор. Сигурна съм, че той няма да хареса нито едно от парчетата, които избрах, и с огромно удоволствие ще ми го каже. Не че аз одобрявам неговата музика. Последния път, когато бях в апартамента му, той слушаше „Хути“ и „Блоуфиш“.

Чакам джубоксът да започне. Не съм сигурна в какъв ред ще се появят песните. Аха, ето! Чувам началните акорди на една песен. Включват се и цигулките. Страхотно! „Сладко-горчива симфония“, една от любимите ми. Само че... Чакайте малко! Ама това не е моята песен! Това е...

— „Инексес“?! — изсмива се презрително Нейт.

— Какво? Че аз не съм избирала подобно нещо! — изломотвам объркано точно в момента, в който Майкъл Хътчинс започва да пее.

— Не може да не си го избрала! — сопва ми се Нейт.

— Не бе, не съм! — клатя глава. — Трябва да има някакво объркване. Джубоксът сигурно е повреден.

Нейт ме поглежда по начин, с който ми показва, че просто не ми вярва.

— Господи! — въздъхва. — Мразя тази песен!

— Така ли? А аз я обичам! — срязвам го аз. И въпреки това е много странно. Ама аз наистина не съм избирала тази... Внезапно се сещам нещо. — Хей, я почакай! Как се нарича тази песен?

— Хммм... — сбърчва чело Нейт.

— „Никога не ни разделяй“ — обажда се барманът от другата страна.

Двамата с Нейт се споглеждаме. По ръцете ми пропълзват тръпки.

— Колко подходящо — промърморва той.

— Да, нали? — простенвам аз и с всяка следваща дума на Майкъл Хътчинс ми става все по-зле. Не мога да повярвам, че дори и джубоксът е станал съучастник в тази игра.

— Вече започвам да си мисля, че наистина нищо не може да ни раздели — изрича заваляно Нейт, предъвквайки едно кубче лед.

— Аз също — кимвам унило.

— Очевидно сме обречени винаги да бъдем заедно — въздъхва мрачно той, вторачен в чашата си. — Във вечността.

Тази дума ме накара да наостря уши.

— Ти „вечност“ ли каза?

— Усеща се като цяла вечност, не мислиш ли? — промърморва той и отпива голяма глътка от водката си.

Поглеждам го. Сърцето ми започва да бие като лудо. Искам да му кажа. Искам да му кажа всичко!

— Странно е, че казваш точно това...

— Кое му е странното? — изсмива се кисело той. — Съвсем сериозен съм.

Започвам да дъвча устната си. Колебая се дали да му кажа. Сигурно ще ме помисли за луда. Но пък голяма работа — и без това вече ме мисли за луда!

— Спомняш ли си моста? — изтърсвам внезапно.

— Какъв мост?

— Онзи, във Венеция. Мостът на въздишките. Целунахме се под него, в една гондола.

— Извинявай, Луси — тръсва нетърпеливо глава той, — но точно сега не ми е до спомени.

Усещам как наистина се сковавам. Ама той наистина понякога е арогантно копеле! Замълчавам. Почти се изкушавам да не си правя

труда да му обяснявам, но вече си давам сметка, че и двамата сме еднакво затънали в тази каша и че проблемът е колкото мой, толкова и негов. За нещастие.

— Не става въпрос за спомени — изричам, като се старая да запазя безстрастния си тон. — Става въпрос за легендата. Спомняш ли си? За това как, ако се целунеш с любимия под моста на залез, когато бият камбаните, ти се гарантира вечна любов.

Точно в този момент Майкъл Хътчинс пее: „Никога няма да можеш да ни разделиш.“

Нейт ме поглежда така, сякаш напълно съм превъртяла. Гаврътва на един дъх остатъка от питието си, обръща се към бармана и подвиква:

— За мен от същото! Обаче двойно!

Барманът ме поглежда и пита:

— И за вас ли от същото?

— Ами да, защо не? — кимвам, като също пресушавам чашата си.

— Та какво казваше? — обръща се към мен Нейт. — Че всичко това е само заради някаква си легенда? — И изобщо не си прави труда да скрие презрението си.

— Виж какво, отлично знам колко налудничаво звучи всичко това. И аз първоначално мислех като теб. Даже го мисля и сега — признавам нацупено.

— Логично е да мислиш така! — махва с ръка Нейт. — Защото си е налудничаво!

Поемам си дълбоко дъх, за да се успокоя.

— Добре де, ясно. Разбрах, че е налудничаво. Но как тогава би определил факта, че сега двамата с теб сме тук? И че непрекъснато се сблъскваме? Че получаваме прането си? Че телефоните ни се обаждат един на друг? Че сме били записани в една и съща стая? Че седим един до друг по време на един и същи полет? Че споделяме едно и също легло?

Бузите му пламват и той промърморва:

— Не си мислех това, когато го предложих.

— А как би определил и факта, че просто не можем да се отървем един от друг? Че отдавна скъсахме, обаче все още не можем да се отървем един от друг? Че нещо някак си непрекъснато ни

събира? — Вече съм набрала скорост и не мога да спра. — Виж, дори този джубокс е в заговора! И как би определил всички тези неща, ако не налудничави?!

— „Оставам с теб“ — съобщава заглавието на следващата песен бармана, като ни поднася питиетата. — Истинска класика.

— Ето виждаш ли? — поглеждам многозначително Нейт.

Настъпва кратка пауза, докато той обработва целия този поток от нова информация. Накрая присвива очи, поглеждаме изпитателно и отбелязва:

— Та значи искаш да ми кажеш, че за всичко това е виновна една целувка преди десет години, така ли?

— Именно — кимвам и отпивам голяма глътка от водката си.

Той продължавала ме гледа още няколко секунди, а после се обръща напред и промърморва:

— И очакваш от мен да се вържа, така ли?

Бузите ми пламват и аз изломотвам:

— А да имаш по-добро обяснение?

— Всяко друго обяснение би било по-добро от това — разтрива притеснено чело той. — Така де, говоря напълно сериозно!

От гърдите ми се изтръгва дълбока въздишка. Опитвам се да измисля начин как да го убедя, нищо че самата аз все още не мога да бъда убедена, когато внезапно вниманието ми е привлечено от нечие нещастно мяукане.

— По дяволите, какъв е този шум? — ругае Нейт и се оглежда. — Само не ми казвай, че пак е песен, която не си избрала!

— Четвъртък е вечер на караокето — намесва се самодоволно барманът.

— Хайде бе! — усмихва се кисело Нейт. — Тъкмо си мислех, че по-добре от това не може да стане!

— Аха, това е моята дъщеря, Шайри! — усмихва се гордо барманът. — Много е добра, нали?

— О, разбира се! — побързвам да изразя възторг аз, като сритвам незабележимо Нейт по пиццалите.

Той се смръщва ядосано и ме поглежда на кръв.

— А вие защо не се качите при нея, а? — продължава барманът. — По традиция гостите първи се пробват на микрофона!

— О, не, не мисля, че мога — побързвам да възразя аз и се заемам примерно с питието си.

— Тя не може да пее. Гласът ѝ е кошмарен — съобщава поверително Нейт на бармана.

— Гласът ми не е кошмарен! — провиквам се възмутено и оставям празната си чаша на бара.

— Кошмарен и още как! — кимва той и прави знак на бармана да налее още по едно. — Чувал съм те под душа!

— Ха! — провиквам се аз. — А себе си чувал ли си се?

Барманът ни сервира по още едно питие. Грабвам моята чаша и бързо отпивам от водката.

— Аз имам страхотен глас! — пъчи се гордо Нейт. — Някога свирех в една момчешка банда.

— Имаш предвид времето, когато си свирел на мандолина в колежа ли? — сръзвам го презрително, спомняйки си за онова, което ми бе разказвал за себе си, когато бяхме във Венеция.

— Освен това пеех — отвърща през зъби той.

Изсумтявам, с което искам да му кажа: „Да бе!“, поклащам глава, но веднага след това бързо се хващам за бара, за да не падна. Божичко, май започва да ми се вие свят.

— Значи се мислиш за по-добра певица от мен, така ли? — продължава той.

— Абсолютно — отговарям заваляно. Брей, какво му става на този мой език? Въобще не ме слуша!

— Добре, докажи го! — предизвиква ме той.

— Не е необходимо да доказвам нищо! — тросвам се аз и го поглеждам на кръв. Оказва, че Нейт се е раздвоил — виждам двойно.

— Ха!

— Ха ли? — изфъфлям аз и изпъвам рамене, опитвайки се да се фокусирам. — Какво би трябвало да означава това „ха“?

— Означава, че ти много добре знаеш, че съм прав! — отсича арогантно той.

Това е! Писна ми! Не знам дали е от водката или от самодоволното му изражение, или от повече от двацет и четирите часа, прекарани с него на остров Мартас Винярд, заедно с последните няколко седмици, към които се прибавят и последните десет години. Та не знам от какво точно е, обаче внезапно нещо в мен прищраква.

И решавам да му покажа аз на него.

— Добре, сам си го изпроси! — приемам предизвикателството.
— Ще видиш ти!

И без да се обръщам назад, аз се свличам от високия стол и смело се насочвам към микрофона и високоговорителите, поставени в другия ъгъл на таверната. Зад гърба си чувам как барманът ми подвиква: „Браво, момиче!“ Вирвам брадичка и започвам да си проправам път между масите.

Без да искам, се удрям в няколко души и промърморвам извинения. Усмивам се на хората, които сграбчват чашите си, за да ги спасят от падане. Господи, чувствам се леко подпийнала. Всъщност май съм доста повече от подпийнала — аз съм върло пияна. Земята под мен се люлее и аз си поемам няколко пъти дълбоко дъх, за да се овладеея. Каква ти пияна — аз направо съм се отрязала!

Как да е успявам да се дотътря до говорителите, където едрогърда жена в тясно потниче приема поръчката ми и ми подава микрофона. В обичайния случай към този момент вече не бих била на себе си от ужас, но сега като че ли имам извънтелесно преживяване и не съм в състояние да контролирам нито едно свое действие. Нещо друго задвижва ума и крайниците ми, нещо, което не знае що е страх. Нещо, което е абсолютно самоуверено.

Нарича се три големи водки.

Запътвам се нестабилно към малкия импровизиран подиум и заставам под светлината на прожекторите.

— Хmmm... проба, проба, проба. Едно, две, три — изричам и започвам да чукам по микрофона. Нали така правят хората в такива моменти? Ами да! Ето че ефектът е моментален. Хората прекратяват всякакви разговори и се обръщат към мен. — Посвещавам тази песен на бившия си приятел Натаниел — изричам и сред сенките го забелязвам как отчаяно започва да размахва ръце, за да ме накара да млъкна. — Той е ей там, седнал на бара! — допълвам.

Всички се обръщат и поглеждат към Нейт. Изневиделица превърнал се в център на внимание, той изглежда точно като заек, уловен от фаровете на кола — вцепенен от ужас.

— Това е една класика от „Брилянтин“ — продължавам невъзмутимо. — Мисля, че всички я знаете. — Чувам одобрително мърморене и въоръжена с новооткритата си самоувереност

благодарение на чичко „Смирноф“, обявявам изпълнението си: — Песента се нарича „Ти си този, когото искам“!

Нови одобрителни възгласи.

— Обаче тази вечер ще я пея малко по-различно — допълвам и плъзвам поглед из публиката. По израженията на хората виждам, че съм събудила интереса им. — Тази вечер ще я пея като „Ти си този, когото не искам“!

Из таверната се понася смях. Някой изсвирва. В другия край на бара забелязвам как Натаниел се снишава все повече и повече на стола си и разбирам, че му идва да потъне в земята от срам. Такава е идеята.

А после от високоговорителите гръм ват началните акорди на песента.

Идва моят ред!

Поемам си дълбоко дъх и започвам да пея. В началото съм леко неуверена, но с всеки следващ тон ми става все по-приятно. Установявам, че караокето било всъщност твърде забавно занимание. И озарена от това свое ново прозрение, аз пускам целия си глас, за да изнеса серенада на Нейт. Тълпата започва да ми приглася вдъхновено. Чувствам се почти като Леона Луис или Марая Кери, или някоя от онези големи диви и за да бъде всичко както трябва, дори затварям очи. Сграбчвам с две ръце микрофона и се отдавам на песента.

Еха! Тълпата подивява! Чувам ги как подсвиркват, пеят и викат. Чувам и как някой пее. Отварям очи. Това Нейт ли е?

Виждам как го избутват на сцената и как му бутат в ръката микрофон. Забелязвам неподправения ужас в очите му, когато ме поглежда и измъчено се опитва да се вживее в ролята на Джон Траволта, за да отговори на моята успешна Оливия Нютън-Джон: „Ти не си тази, която искам, о, скъпа...“

Публиката направо полудява, докато ние гримасничим на сцената. Защото нашето не е пеене в дует — нашето е песенен дуел. Това е караоке еквивалентът на битка до смърт. Ще му покажа аз на него! На ти! Захвърлям към него една строфа. Ще ѝ покажа аз на нея! На ти! Той сграбчва здраво микрофона и захвърля към мен друга строфа.

Напред-назад, напред-назад...

— Извинете.

Точно в разгара на нашия песенен дуел музиката спира и всички чуваме гласа на бармана:

— Хора, влекачът ви пристигна!

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

— Предполагам, че вече можем да си кажем довиждане — изрича Нейт, когато влизаме в салона за пристигащи на летище „Джей Еф Кенеди“ в Ню Йорк.

— Да се надяваме! — изричам предупредително.

— Само сега не ми казвай, че легендата пак ще ме настигне! — подмята подигравателно той, размахва пръст и започва да тананика мелодията от „Зоната на здрача“.

— Ха-ха-ха! Много смешно, няма що!

— Стига де! — подкача ме той. — Ти наистина ли очакваш, че ще повярвам на тези глупости?

— Не, разбира се — свивам рамене. — Ти никога не си вярвал на нито една моя дума.

Той кимва, като че ли иска да каже: „Да, вярно е“, обаче после примигва и се хваща за главата. Вади от джоба си блистер с ибупрофен и си взема две таблетки заедно с няколко глътки вода „Евиан“.

— Защо трябваше да ме караш да пия толкова много водка?! — Простенва.

— А ти защо трябваше да блъскаш колата? — тросвам се аз, грабвам водата и ибупрофена от ръцете му и също си вземам две таблетки. С което от сутринта стават общо шест. Махмурлукът ми е непоносим.

— Между другото ще ти бъда благодарен, ако не казваш на никого, че аз... — снишава глас, — участвах в караоке!

— Ама ти не беше чак толкова зле! — подкачам го аз.

Той ме поглежда нацупено и отваря уста, за да ми го върне, когато телефонът му започва да звъни. Нейт поглежда екрана и казва:

— Това е шофьорът ми. Чака ме навън.

— Чао! — вдигам ръка за сбогом аз. — Надявам се никога повече да не те видя.

— Няма! — обещава решително той. — Ще сторя всичко възможно да забравя да ти изпратя коледна картичка! — Мята сака на

рамо, обръща се рязко и потъва в морето от хора.

Известно време продължавам да гледам след него, неспособна да повярвам, че всичко свърши и че той завинаги се махна от живота ми. Изчезна като по магия. Изпълвам се с радостно вълнение. След толкова много фалшиви надежди, след толкова много фалстартове ми е трудно да повярвам, че той най-накрая ме остави на мира. Досега беше като лъжливото овчарче. Но да се надяваме, че този път всичко е наистина. И че той никога повече няма да се върне.

Въздъхвам облекчено. Може би Нейт е прав — може би се поддадох малко повече, отколкото трябва, на тези приказки за легенди и магии. Изпълнена с оптимизъм, аз грабвам багажа си от лентата и с пружинираща стъпка се запътвам навън, за да хвана такси. Може би това най-сетне е краят.

* * *

Когато пристигам вкъщи, заварвам Робин да се щура като подивяла из кухнята.

— Хей! Ти се върна! — ухилва се тя и ме прегръща. — Е, как беше?

— Интересно — отговарям, отпускам се на най-близкия стол и изхлузвам чехлите си. — Направо няма да повярваш, обаче...

— Да си ми виждала някъде ключовете? — прекъсва ме тя.

— Ами... — Оглеждам кухнята и най-вече плота. — Не.

— По дяволите! — тропва нетърпеливо с крак тя.

С крак, обут в обувка с висок ток!

Вторачвам се невярващо в краката ѝ. Никога досега не съм я виждала да носи нещо друго, освен обикновени ниски чехли, от които има десетина чифта във всички цветове на дъгата. Твърди, че тъй като е много висока и кльоцава, няма никаква нужда от високи токчета. Обаче днес е обута във фантастични златисти полузатворени обувки, които на фона на обичайните ѝ чехли изглеждат като Матис на фона на детска цапаница.

— Излизаш ли? — питам изненадано.

Плъзвам поглед нагоре от краката ѝ и едва сега си давам сметка, че като никога се е изтупала. Облечена е в дълга индийска рокля, която

отдава дължимото на превъзходното ѝ деколте, а косата ѝ е вдигната с някаква умопомрачителна шнола. Сигурно си я е купила по време на някое от забележителните си пътешествия. Изработена е от стотици миниатюрни камъчета, които проблясват и намигват под светлината на лампата.

А аз съм с обикновен пластмасов гердан.

— Божичко, ама ти изглеждаш възхитително! — ахвам.

За миг тя прекратява щурането си и застава мирно пред мен, за да я огледам по-добре.

— Наистина ли мислиш така? — пита, като започва притеснено да навива на пръст един от нарочно оставените си кичури. — Чудех се дали не съм прекалила.

— О, не! Прекрасна си! — възкликвам. Така и не мога да разбера защо Робин държи да прикрива великолепното си тяло с широки, размъкнати дрехи, но сега, като я гледам, се уверявам, че тя определено работи върху него. — Много си секси!

— Благодаря! — изчервява се тя. А после, спомнила си, че си търси ключа, се хвърля към барплота и повдига купчина поща. — Ама къде може да са потънали тези ключове, по дяволите?!

— Не се притеснявай. Ще оставя моите под саксията на стълбището — казвам и си грабвам малко чипс от отворения на масата плик.

— Сериозно ли? — поглежда ме с благодарност тя. — Луси, ти си истински ангел!

И се втурва към вратата.

— Хей, ама ти все още не си ми казала къде отиваш... — провиквам се аз, но само за да чуя трясването на външната врата. От вибрациите нещо пада от хладилника. Навеждам се и го вдигам. Оказва се нейното огледало на желанията. — Или с кого — промърморвам на глас, загледана в залепените изрязани снимки на тъмни, красиви непознати, и изрязаните букви, образуващи думите „сродна душа“ и „Харолд“. Нещо ми подсказва, че тя не излиза с него.

Връщам дъската върху хладилника и се присягам към чантата си. Крайно време е да започна да се приготвям за срещата си с Адам, макар все още да нямам никаква представа нито каква е изненадата, нито къде е срещата ни. Вадя телефона си и го поглеждам, за да проверя дали не съм получила есемес, но първото, което забелязвам, е,

че батерията ми окончателно е свършила. Мътните го взели! Къде ми я зарядното? „До тостера, където го остави“ — подсказва ми едно подигравателно гласче. Грабвам го и бързо включавам телефона. И веднага ми излиза съобщение. От Адам е.

Уточнява времето и мястото на срещата. Изпълнена с огромно вълнение, аз поглеждам към часовника на микровълновата. О, не! Нямам никакво време!

Втурвам се в банята, скачам под душа и прекарвам следващите трийсет минути в онова, което лично аз наричам „трансформация“. Къдрещата се коса, потното лице, широката тениска и чорапите изчезват и на тяхно място се появява естествен на вид макияж, официална рокля, която си купих от един магазин за дрехи втора употреба и която ми е малко тясна в раменете, но с която изглеждам така, сякаш имам плосък корем, и прическа, с която вярно, че не мога да съпернича на Дженифър Анистън, но със сигурност няма да конкурирам и Доналд Тръмп.

Приготвена и натъкмена, аз се поглеждам в огледалото. Сега вече знам как се е чувствал Исус, когато е правел чудесата си. Бил превърнал водата във вино? Голяма работа! Хайде да го видя дали ще може да превърне една такава пълна развалина като мен в нещо относително поносимо, както изглеждам сега! Дори като че ли съм и мъничко секси. Ами да! Оглеждам се за последен път и се излъчвам доволно.

През главата ми минава една друга мисъл. След известно ровене в чекмеджетата успявам да открия „специалното“ си бельо — копринени прашки и сутиен, който ми повдига гърдите. Струваха цяло състояние, когато ги взех от „Ажон Провокатор“. Ходих да пазарувам там след коледното парти, когато бях все още леко пияна, и накрая похарчих цяло състояние за сексапилно бельо, което почти не съм носила.

Обаче сега изниква друг проблем — започвам да се притеснявам, че съм малко *прекалено* нагласена за случая. Да изглеждаш секси е едно, но да ти личи, че предварително си го обмислила — съвсем друго. Като че ли очаквам да правя секс с него. А трябва да изглеждам така, сякаш току-що ми е хрумнало, тоест, все едно съм с обичайното си бельо. Намъквам въпросното бельо и се поглеждам в огледалото.

О, я стига! Сякаш непрекъснато нося повдигащ сатенен сутиен в розово и черно, който събира гърдите ми и ги повдига до стряскащи пропорции. Че аз съм обикновено момиче и си нося удобни бюстиета в телесни цветове, купени от „Марк енд Спенсър“, които вървят с всичко!

„Но сега не мога да сложа точно такъв!“ — казвам си ужасено, когато свеждам очи към хвърленото в мивката бюстие, което прилича на бежова плесен. Това е най-непривлекателният представител на царството на бельото, което някога сте виждали!

Гледам го още няколко секунди и в гърдите ми се води битка на сутиените. Накрая вземам решение. Не, не мога, повтарям — не мога да нося този прост сутиен по време на първата си среща с изненада! Един мъж никога не би схванал доводи като удобство и липса на шевове. Това ми напомня как веднъж бях подхвърлила този въпрос пред един стар приятел и той ме бе погледнал сащисано и бе възкликнал: „И за какво ти е тогава да носиш сутиен, щом ще е невидим?!“ Не в това беше проблемът, но все пак.

В крайна сметка розово-черният сатенен сутиен взема превес и аз се запътвам към метрото. Адам ми изпрати адреса — Дванайсета улица, близо до Юниън Скуеър. Скачам в мотрисата и бързо си намирам място. „Да, май вече започвам да свиквам с нюйоркското метро“ — казвам си аз, докато оглеждам лицата около себе си. Когато пристигнах тук, в началото се чувствах напълно различна от тях, като аутсайдер, но вече започвам да се приобщавам към града и хората му. Вече започвам да чувствам Ню Йорк като роден дом.

„Но за колко ли още?“ — питам се разтревожено, когато се сещам за галерията, Магда и нейните финансови проблеми. Единственото, което ми остава сега, е да се надявам, че срещата ми с Артси е минала добре. Впрочем какъвто и да е изходът, съвсем скоро ще разберем. Обръщам се към прозореца и решавам да забравя за притесненията си. Поне за една вечер.

Излизам от метростанцията и започвам да търся адреса. Колкото и да не ми е приятно (нали уж Ню Йорк вече ми бил роден дом), аз съм принудена отново да извадя картата си, защото все още продължавам да се губя в този град. Тръгвам от улица на улица и най-сетне зървам малко кино. Неоновите светлини на табелата осветяват тротоара пред него, където зървам няколко човека, в това число и Адам.

Аз го забелязвам първа. Облегнат на стената, пуши ръчно свита цигара и чете списание. Не съм в състояние да сваля очи от него. Но защо досега не съм го забелязвала?! По време на нашето откриване в галерията той привлече вниманието ми само защото изглеждаше не на място там. А сега сякаш всички прожектори сочат в неговата посока и аз не виждам никого другогосвен него.

Освен това забелязвам всичко, свързано с него. Как остро деколте на тениската му разкрива малкия мек триъгълник на кожата в края на врата му. Как мускулът на загорялата му ръка се свива, докато обръща страниците на списанието. Как тъмният му перчем непрекъснато пада над очите му като непослушно дете, което отказва да се държи както трябва. Виждам го как отмята бретона от челото си с опакото на ръката си и изричам:

— Адам?

— Здравсти! — усмихват се очите му, когато ме зърва. — Значи все пак успя.

— Извинявай, че закъснях — започвам да се извинявам. — Полетът ми закъснях, а после батерията на телефона ми свърши и видях есемеса ти само преди един час, и...

— Няма проблеми. Тъкмо си наваксах с четенето — прекъсва ме той с небрежно свиване на раменете си. Изгася си цигарата, навива списанието на руло и го пхва в задния си джоб. — Радвам се, че в крайна сметка успя да дойдеш!

Изглежда наистина доволен и адски сладък и аз усещам как вътрешностите ми се топят като шоколад. През целия си живот съм била укорявана, че съм безполезна и че непрекъснато закъснявам и винаги съм била посрещана с нетърпеливо изсумтяване или ядосано мърморене. Адам е първият човек, който просто се радва да ме види, без въобще да обръща внимание на закъснението ми.

— Аз също се радвам — изричам усмихнато и се повдигам, за да го целуна по бузата. Не искам да ме мисли за натрапница въпреки избора ми на бельо. Така си казвам, макар че пробождането в „О“ точката ми казва друго. И вместо върху бузата му аз се спъвам в тротоара и устните ми се озовават върху неговите. По цялото ми тяло пролазват тръпки и се спускат чак до краката.

Отдръпвам се сконфузено и промърморвам:

— Божичко, извинявай...

— Няма проблеми! — изрича отново той. — Смятах да запазя този ход за по-късно, но щом настояваш, може и сега! — Очите му проблясват закачливо, така че въпреки смущението си аз не мога да не се засмея на глас. Това е още една от характерните черти на Адам — дори когато избухвам в сълзи в полицейските участъци или му се нахвърлям на публични места, той винаги успява да каже нещо мило, за да ми помогне да се успокоя.

— Е... — ухилва ми се той и ме гледа.

— Е... — въздъхвам аз, вдигам ръце, а после ги спускам встрани. „Като същински пингвин“ — казвам си аз и побързвам да пъхна ръце в джобовете на самото си, преди той да си помисли, че е излязъл на среща с Пингу.

— Ще влизаме ли вече?

— Хайде!

Той хваща ръката ми и ме повежда през стъклените врати към фойето. Там ни посреща избелял кафяв килим, изпъстрен със златисти спирали и покрит със зигзагообразни белези от прашосмукачка. На стените висят стари плакати, рекламиращи „Кръстника“, някакъв стар филм на Брус Лий, „Световъртеж“ на Алфред Хичкок и множество огледала с очукани рамки в стил артдеко. Ухае на пуканки с масло и освежител за въздух и отвсякъде се вижда, че киното има спешна нужда от пребоядисване, обаче надали новите кина притежават това излъчване на място, където са се извървели поколения.

Повече от ясно е, че всеки, който идва тук, обича това място. Както и — давам си внезапно сметка — аз.

— Тук някога е имало пожарна — обяснява Адам, когато минаваме през фойето. — Това е най-старото и най-продължително работещото филмотечно кино в Ню Йорк. През 1927 година тук е бил прожектиран първият говорещ филм — „Джазовият певец“ с Ал Джолсън. Ето, има и плакат — виждаш ли го? — Говори възбудено и усещам, че ентусиазмът му е заразителен. — Реакцията на публиката е моментална. Хората просто не могат да повярват! Можеш ли да си представиш само как са се чувствали? В разгара на прожекцията, по време на сцената в нощния клуб, когато Джолсън внезапно проговорил, цялата аудитория в киното станала на крака и започнала да ръкопляска!

— А какво казва той в тази сцена? — питам заинтригувана.

Адам си преправя гласа и изрича:

— „Почакайте малко! Почакайте малко! Все още нищо не сте чули!“ — Разсмива се. — Пророчески думи, не мислиш ли?

— Но откъде знаеш всичките тези неща? — поглеждам го с нескрито възхищение аз.

— Нямам представа — свива небрежно рамене той. — Вероятно защото обичам киното. За мен то е като магия. — Замълчава, поглежда ме и допълва: — Както си ти с изобразителното изкуство. То е твоята магия. Та усещането е същото.

Поглеждам към Адам. Мъж на трийсет години, от Бруклин, маниак на филмите. Хобитата му включват преправяне на гласа и нахално вмъкване по коктейли в галерии заради безплатните закуски и напитките. Толкова различен е от мен и въпреки това... Поглеждам го отново и се изпълвам със същото чувство, което усетих и в галерията за модерно изкуство — че дълбоко в себе си двамата сме напълно еднакви.

— Така е — кимвам. — Абсолютно същото е.

Продължаваме напред и минаваме покрай врата, на която пише „Зала Едно“, но не спираме тук.

— А кой ти е любимият филм? Ама най-любимият? — питам, когато стигаме до Зала Две. Спираме пред нея. Не знам защо, но точно в този момент се сещам, че не сме си купили билети.

— Почакай и ще видиш! — отговаря енигматично той и бутва вратата.

— Това ли е изненадата? — Адам, разбира се, може да е купил билетите и по-рано.

— Долу-горе.

Влизаме в мрака на залата.

— Господи, ама тук няма никой! — възкликвам, като оглеждам празните редици.

— Да, знам — кимва Адам и ме повежда надолу по пътеката.

— По дяволите! Забравих да взема пуканките! — изсумтявам внезапно. — Нали такава ни беше сделката? Ти купуваш билетите, а аз — пуканките...

Но не довършвам. Забелязвам, че в мрака проблясва нещо.

Сребърна кофичка. *Кофичка за лед!*

— Това да не би да е... — обръщам се аз към Адам. В тъмнината ми е трудно да видя изражението на лицето му, но с постепенното приспособяване на очите ми забелязвам, че той ме гледа притеснено и се усмихва.

— Надявам се, че обичаш шампанско — отбелязва и сякаш от нищото вади бутилка.

— Ама как... — шашвам се аз. Съвсем сериозно ви казвам! За първи път през живота си нямам какво да кажа!

— Операторът ми е приятел — обяснява Адам. — Дължеше ми малка услуга. — И започва да бели фолиото около тапата.

— Искаш да кажеш, че цялата тази зала е само на наше разположение?! — възкликвам сащисано.

— Можеш да го наречеш частна прожекция — ухилва се той и точно в този момент тапата на шампанското излита. — Мамка му! — провиква се той и се опитва да улови виното в пластмасова чаша. — Извинявай, обаче забравих чашите. Затова в последния момент се наложи да взема пластмасови — промърморва и ми подава една.

— Честно да ти кажа, винаги съм смятала, че шампанското върви най-добре в пластмасови чаши! — усмихвам се широко и после се чукваме символично.

— Върви си и с пуканки! — допълва той и вади отнякъде огромна кутия.

— Хей, ти да не би да си факир? — ахвам, неспособна да повярвам на очите си.

— Нещо подобно — усмихва се той, когато си грабвам шепа топли пуканки с масло.

— Ммммм... — измърквам доволно.

— Шшшшт! Филмът всеки момент ще започне! — усмирява ме с целувка по устата той.

* * *

Оказва се, че любимият му филм е „Осем и половина“ на Фелини. И през следващия час и малко отгоре потъвам напълно в историята на Гуидо — италиански режисьор, чиито спомени и сънища се смесват с реалността.

— Беше страхотно! Наистина! Макар че почти нищо не разбрах — признавам си по-късно, докато довършвам второто си парче пица. След като излязохме от киното, си купихме парчета пица за вкъщи и сега си ги похапваме на път към моята квартира.

— Точно както се чувствам и аз пред твоите картини — отбелязва той, докато се качваме по стъпалата към апартамента.

— Възможно ли е да харесваш нещо, което не разбираш много добре? — разсъждавам на глас.

— Абсолютно! — кимва той, докато отхапва огромно парче от лицата си. — Разполагаш с цял един живот, за да го разгадаеш. Веднъж моят дядо ми каза, че прекарал целия си живот в опити да разгадае баба ми.

— А успял ли е? — питам, докато отключвам и влизаме в кухнята.

— Засега не. Признава, че тя е загадка, която той не може да разреши. — Той поставя празната кутия от пица на масата и се обръща към мен. — Всеки път, когато реши, че вече я е опознал, тя прави нещо, с което отново го изненадва и той пак я вижда по различен начин. И аз така се чувствам понякога с филмите. Гледал съм ги десетки пъти, но всеки път, когато ги гледам пак, забелязвам нещо ново.

— Както аз с картините — всеки път, когато гледам едно платно, забелязвам нещо... — Не довършвам. Осъзнавам, че няма никакъв смисъл да обяснявам подобни неща пред Адам. Знам, че той ме разбира. *Той ме разбира напълно!*

— Знаеш ли, че брадичката ти е още мазна? — показва ми той.

— Така ли? — Обръщам се, за да намеря кърпа и да я изтрия, обаче той стига до мен първи с една хартиена кърпичка.

— Ядеш като прасе, знаеш ли? — подкача ме Адам.

— Цялата ми работа е такава — разсмивам се аз и за първи път това няма никакво значение. Няма значение, че съм разхвърляна и неорганизирана, че закъснявам, че омазвам брадичката си, докато ям пица, че говоря твърде високо или че косата ми е в онзи съмнителен нюанс на виолетовото, с което се сдобих миналата седмица. Няма значение, защото няма значение за Адам.

— Мисля, че това е най-хубавата първа среща, на която някога съм била! — ухилвам се леко подпийнала аз.

— О, не! Първата ни среща беше в полицейския участък! — поправя ме усмихнато той.

— Онова не беше среща! — смръщвам се аз.

— Може, обаче тогава беше първата ни целувка! — отсича той.

При спомена за първата ни целувка всяка моя клетка застава нащрек.

— Добре де, но щом днес ще се брои за втората ни среща, това означава ли, че трябва да преживеем и втората си целувка? — подкачам го дяволито.

Ами да! За какво се мъчих цяла вечер с това бельо?!

— Мисля, че да — кимва той, плъзва ръка през кръста ми и ме придърпва към себе си. И преди да се усетя, той вече ме целува. И аз също го целувам. И той плъзва ръка по гърба ми, и...

На вратата се звъни.

Аз не обръщам внимание на звънеца и продължавам да целувам Адам.

На вратата пак се звъни.

— Не мислиш ли, че трябва да видиш кой е? — промърморва Адам.

— Сигурно е съквартирантката ми — изфъфлям с удебелен език аз. — Изгубила си е ключовете.

Вдигам ръка и натискам бутона за отваряне вратата на блока. Господи, ама Адам се целувал много добре!

Чувам стъпки по стъпалата.

— Хайде, ела да отидем в стаята ми! — промърморвам и го дръпвам за тениската, притеснена да не би Робин да ни завари да се целуваме в кухнята.

— Само още една целувка! — прошепва той и меката му набола брада погъделичква лицето ми.

Внезапно се чува силен трясък и вратата на апартамента се отваря широко. Подскачам до тавана.

— Божичко, Робин! — възкликвам, докато двамата с Адам се разделяме хилейки се.

Само дето не е Робин. Това е Нейт.

Все едно ме захвърлиха от красив сън в кошмар.

— Какво, за бога... — ахвам ужасено, когато виждам облечената му в сив костюм фигура да нахлува бясно в апартамента му.

— Какво си казала на Бет? — разкрещява се той без никакъв увод.

Гледам го, напълно онемяла от шок. Никога не съм го виждала толкова бесен.

— Кой сте вие? — обажда се шашнат Адам.

— Какво? Кога? — питам аз.

— В Мартас Винярд!

— И вие ли сте били в Мартас Винярд? — сбърчва чело Адам.

И изведнъж се сецам. Значи онази сутрин не съм говорила с Дженифър, агентката по недвижими имоти, а с Бет — бившата съпруга на Нейт. *Онази Бет!*

— Мамка му! Тя ли е била жената, която се обади в нашата стая?

Адам се обръща рязко към мен и ме поглежда шокирано.

— *Вашата* стая?!

— Но тя не остави никакво съобщение! Нямах представа... — започвам да обяснявам, обаче мисълта ми препуска. През всичките тези години си я бях представяла като някакъв свръхчовек, момичето, за което Нейт се ожени, онова, което предпочете пред мен. А тя звучеше като напълно нормален човек!

Нищо чудно, че ми затвори. Сигурно си е помислила, че...

— Вие сте били заедно? — обажда се пребледнял Адам.

— Моля те, нека ти обясня! — обръщам се аз, обаче Нейт ме напада.

— Ние сме *винаги* заедно! — провиква се отчаяно. — Не сме в състояние да се разделим!

— Ама аз нямам никаква вина! — не му оставам длъжна. — Ти си точно толкова виновен, колкото съм и аз!

— А сега жена ми си мисли, че имаме връзка!

— Вие сте женен? — обажда се тихо Адам и оглежда Нейт. Виждам как мозъкът му щрака.

— Но нали бяхте разделени? — ахвам аз.

— Да, разделени сме, но... ами... говорим си... — измънка внезапно притеснен Нейт. За миг свежда поглед към краката си, а после пак ме поглежда. — Искаме пак да опитаме. Или поне тя искаше. Преди...

Настъпва тишина. В продължение на няколко секунди никой не казва нищо. Не мисля, че някой знае какво да каже. Най-малкото пък

аз. Чувствам се напълно онемяла. Изпълнена с облекчение и надежда. Щом Нейт иска да се върне обратно при Бет...

— Ти имаш връзка с женен мъж?

Това е гласът на Адам, който ме връща обратно в реалността.

— Какво? О, не! — клатя ожесточено глава. — Не, изобщо не е така!

Поглеждам го в очите, но в тях вече няма нито топлота, нито вяра. Заменени са от студенина и стоманен блясък.

— Спести си обясненията, Луси!

— О, не, моля те! Няма нищо такова! — провиквам се аз, усещайки как паниката завладява душата ми. Сега той си мисли, че му изневерявам! Че съм му изневерила със съпруга на друга жена! — Моля те, мога да обясня! — прошепвам отчаяно. Очите ми се насълзват и аз протягам ръка към него. — Моля те, повярвай ми!

Обаче той ме отблъсква и презрително изсумтява:

— Както ти вярвах и преди ли?

— Адам, моля те! — примолвам се аз, обаче той само ме поглежда студено, обръща се и тръгва към вратата.

— Не си отивай! — провиквам се, но още докато изричам тези думи, си давам сметка, че няма никакъв смисъл. Него го няма.

За момент оставам вцепенена наред кухнята, вторачена нямо в пода. А после, постепенно, си спомням за присъствието на Нейт. Вдигам очи към него, очаквайки да видя презрително задоволство, но се оказва, че ужасно много греша.

— Съжалявам! — прошепва той, гледайки ме отчаяно. — Толкова бях ядосан заради Бет! Не исках да...

— Да, знам — поклащам тъжно глава.

Прекрасната ми вечер е Адам се провали с гръм и трясък, обаче не виждам смисъл да виня когото и да било. Виждам, че Нейт също страда. Той сигурно също е изгубил Бет така, както аз изгубих Адам.

В гърдите ми се надига ридание. Всичко е такава каша...

Двамата с Нейт не си казваме нищо повече — просто не е останало какво да си кажем. Той си тръгва и затваря тихо вратата след себе си. Аз се облягам на мивката и се свличам бавно на пода.

И едва тогава се разплаквам.

Изплаквам си очите.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Звънях му десетки пъти, оставях му съобщения, обаче той отказва да ми отговори!

Това е на следващия ден и аз седя в един ресторант в Горен Уест Сайд и обядвам със сестра ми. Похапвайки яйца по флорентински, аз й разказвам за случилото се — за преживяването на остров Мартас Винярд, за снощи, за всичко.

— Пробвах с имейли, е есемеси, с какво ли не. Нищо! Просто вече не знам какво да направя! — от гърдите ми се изтръгва дълбока въздишка и аз се отпускам отчаяно в стола си. — Направо не мога да повярвам, че Нейт ми провали шансовете за връзка с Адам! И като си помисля само за всичките онези точки от Стратегията, които приложих! — Потръпвам погнусено. — За какво? За нищо!

Вторачвам се покрусено в остатъците от кафето с мляко. Снощи, след като Нейт си тръгна, легнах, обаче не можах да заспя. Цяла нощ съм се въртяла и обръщала, а когато на сутринта се събудих от малкото сън, се чувствах още по-ужасно.

— Но не мога да виня Нейт. Така де, и на него не му е лесно! Както стана ясно, той се опитва да се събере отново с бившата си съпруга и пак да опитат, обаче сега и това се провали. — Въздъхвам още по-дълбоко и потъвам още по-надолу в стола си. — Всичко е такава каша! Обречени сме завинаги да бъдем заедно.

— Блазе ви.

— Моля? — Вдигам очи от кафето си и едва сега поглеждам сестра си. Давам си сметка, че откакто се видяхме, тя почти не е изрекла и думица. Не е докоснала и салатата си. През цялото време стоеше и гледаше в една точка, сякаш мислеше за нещо друго. Най-вероятно за следващите придобивания и сливания от нейното настъпление в кариерата.

— За някои хора би било истинско щастие да могат завинаги да бъдат заедно. Ще ми се и ние с Джеф да имаме този късмет.

— Ти не беше ли същият човек, който нарече брака „доживотна присъда“? — отбелязвам. — Която би могло да бъде съкратена за добро поведение? — Поглеждам към Кейт, очаквайки тя да се засмее, обаче изражението ѝ си остава същото.

— Джеф има рак.

Бум! Просто ей така!

— *Каквооо!* — кокоря се ужасено аз.

— На тестисите. Докторът най-сетне разбра защо той слабее толкова бързо напоследък и защо се чувства толкова зле. Сега ще му правят снимка на гърдите и изследвания на кръвта, за да проверят дали има метастази. — Изговаря всичко това с напълно прозаичен тон, със същия, с който обсъждахме избора си на меню за обяд. — Ще трябва да му отрежат едната топка, разбира се, макар че това не е толкова страшно — човек може да се справи идеално и само с една.

Гледам сестра си и я слушам как говори, но не мога да осъзная какво чувам.

— Боже мой, Кейт! Направо не мога да повярвам! — изфъфлям накрая. — Нямах никаква представа.

Протягам ръка през масата, за да хвана ръката ѝ, но тя я отдръпва. Чувствам се кошмарно. Седя си аз и си бърбуркам за такива незначителни неща като Нейт и Адам, а Кейт през цялото време е таила ужасната си новина.

— Да, аз също — промърморва. — Мислех си, че единственото, което му трябва, е една доза антибиотик. — Гласът ѝ за момент затихва. Но след малко събира сили и продължава: — Добрата новина е, че съществува огромна вероятност да сме го хванали навреме и все още да не се е разпространил, така че, освобождавайки се от тумора, да се спасим и от него. Но засега нищо не е сигурно — само изследванията ще покажат. — Усмивка се измъчено и отпива глътка вода. — Според онколога това бил най-добрият рак. Нямах представа, че и при рака имало класация, но никога не е късно да научиш нещо ново.

— Ами ако... — не довършвам. Не искам да задавам този въпрос. Обаче Кейт го задава вместо мен.

— Ами ако се е разпространил ли? — пита с равен тон.

Поглеждам я безмълвно, почти засрамено. Чувствам, че я предавам дори само като мисля за това.

— Ще се посветим на този въпрос, когато му дойде времето — казва прагматично тя. — Ще се наложи да преминем през доста процедури — радиотерапия, химиотерапия... Прочетох доста по този въпрос, но дори и за мен, с цялото ми медицинско образование, това е една съвсем нова област. — Държи се невероятно спокойно. Чак плашещо спокойно.

— Но ти си невероятно спокойна! — не мога да не възкликна аз.

Тя свива рамене и отбелязва:

— Тук няма място за емоции. Става въпрос за факти. Когато се стигне до медицински проблеми, тялото е като кола, която се е счупила, така че просто трябва да измислим кой е най-добрият начин да я поправим.

— Обаче тук не става въпрос за кола! Става въпрос за Джеф! — възкликвам възмутено.

— Луси, не мисли, че не си давам сметка за това! — срязва ме тя и за първи път дава воля на напрежението, в което очевидно живее напоследък.

Замълчавам. Не съм сигурна нито какво да кажа, нито какво да направя, за да се опитам да я успокоя. Знам, че е много разтревожена, но отказва да го покаже. Продължавала се прави на голямата, силна сестра и отказва да допусне до себе си дори мен. Отчайващо е. Чувствам се напълно безсилна да ѝ помогна.

— А как го приема Джеф? — изричам накрая.

— Бил е и по-добре. Очевидно. Засега единственото му притеснение е, че след операцията ще остане с една топка — отговаря сестра ми, като изсумтява. — Обаче лекарят му обясни, че може да му се сложи имплант.

— Имплант ли?

— Очевидно. Нямам представа дали и те са с различни размери като гърдите. Представяш ли си — съпругът ми с тестиси размер двойно „Д“! — Усмива се, опитвайки се да се пошегува. — После ще го наричам „Джордан“!

И двете се разсмиване, но смехът ни е кух. Все пак тук става въпрос за рака, става въпрос за Джеф и за нещо, което заплашвала провали целия им живот до старини. Обаче сестра ми отказва да се отдаде на отчаянието, затова аз също избирам да не му се отдавам.

След като приключваме с обяда си, се разделяме с Кейт, която настоява, че всичко е наред.

— Не прави трагедии от това! — предупреждава ме сестра ми.
— Всичко ще бъде наред!

— Да, разбира се — побързвам да се съглася. — Не съм имала предвид... Виж какво, ако имаш нужда от нещо, от каквото и да било — примерно, да дойда с теб в болницата, да следя запасите ти от отвратително болнично кафе да не свършват...

— Да, знам. Ще ти се обадя — кимва ми рязко тя, но по начин, който ми подсказва, че няма намерение да се обажда нито на мен, нито на когото и да било.

Метва на рамо чантата си и се кани да се обърне, когато аз инстинктивно се втурвам към нея и я прегръщам. Просто не мога да се сдържа. Въпреки суровото ѝ поведение тя изглежда крехка и уязвима под изисканото си сако.

Тя се сковава и се дръпва от мен.

— О, и, Луси, не казвай нищо на мама и татко! Знаеш ги как се притесняват за щяло и нещяло!

— Да, разбира се — кимвам. Типично за Кейт. Да не притеснява и тревожи никого. Решена докрай да се справи с всичко сама. — Нито думица няма да им кажа!

Вземаме си довиждане и аз се насочвам към метрото. Правя първата стъпка по стъпалата, когато внезапно спирам. Не ми се прибира в квартирата. Искане ми се да повървя. Обръщам се и се връщам на тротоара. Без никаква конкретна крайна спирка, без никаква представа накъде вървя, аз поемам безцелно напред. Не обръщам внимание на нищо около себе си — нито на сградите, нито на хората, нито на магазините, покрай които минавам, нито на кварталите, в които навлизам. Вторачена в земята под себе си, моята единствена цел е да слагам единия си крак пред другия. Ритъмът ме тласка напред като музикант метрономът му.

Мисля си за Джеф и Кейт. За стоицизма на моята сестра, за хапливите ѝ забележки, за саркастичния хумор, с който прикрива дълбочината на любовта си към него. И за това как все пак не успя да

скрие сянката на страха, която зърнах в очите ѝ. Страх за Джеф и за начина, по който се чувства. Опитах се да си го представя, но, естествено, не успях. И как бих могла? Та това е въпрос на живот и смърт?! А не за никаква си глупава легенда за сродни души и вечна любов. Изпълвам се със срам. Срам от сравнението на двата ни проблема.

Не съм много сигурна колко дълго съм вървяла, но след доста време започвам да осъзнавам, че краката ми ме приболяват. Забавям крачка и вдигам очи. Оказвам се пред огромна галерия — „Уитни“, на Медисън авеню. Съдбата отново се е намесила. Очевидно винаги, когато имам нужда от успокоение, попадам на галерии. Единствено там съм в състояние да възстановя силите си. Галериите никога не ме предават. И точно сега се нуждая от тях повече от всякога.

Търсейки мир и покой, аз влизам почти на автопилот през вратите, нетърпелива да се потопя в света на изкуството. Да се изгубя в него и да забравя за всичко останало. Само че днес платната не ми помагат да се почувствам по-добре, скулптурите не повдигат духа ми. Дори и „Четири нюанса на червеното“ на Ротко не са в състояние да упражнят магията си върху мен.

Спомням си за последния път, когато бях в галерия. Беше след скандала с Нейт, в „МОМА“, когато се сблъсках с Адам. Когато се сещам за него, стомахът ми се преобръща. Какво ли не бих дала и днес да се сблъскам с него! Обикалям от зала в зала и непрекъснато се оглеждам с надеждата, че ще го видя. И всеки път, когато не го видя, душата ми се изпълва с разочарование и болка.

Напускам галерията привечер, когато затваря. Ранна вечер е, а небето е в онова характерно пурпурно, което ми подсказва, че лятото клони към есента. Все едно, докато съм била в галерията, е настъпила някаква промяна, нещо е тръгнало към своя край. Тръгвам напред. Ходилата ми вече ме болят не на шега и аз нямам никаква представа къде е най-близката метростанция, но усещането, че съм се изгубила, някак си ми допада.

„Просто ще продължа да вървя, докато не стигна до метростанция“ — решавам, заобикалям един блок и тръгвам покрай някакъв парк.

И докато разбера какво става, се оказвам в Гринич Вилидж и улиците се изпълват с бляскави ресторанти и барове и хора, тълпящи

се по тротоарите, които пушат цигари и бърбят, и гласовете им звънтят в топлата вечер. Продължавам напред, долавяйки откъслечни фрази от разговори. Докато най-внезапно се озовавам пред друга галерия.

Забавям крачка. Чувам звън на чаши, жужене от разговори, долавям ухание на скъпи парфюми и афършейв. Пред галерията се е събрала задължителната тъмна пушачи.

За момент сърцето ми претупва. Това е откриване на изложба в галерия! Нищо чудно Адам да е тук!

Затаила дъх, аз оглеждам тълната.

А после забелязвам една фигура. С гръб към мен, обаче е с тениска, широки дънки, има тъмна, чуплива коса... Сърцето ми забива лудо. Това е той! *Това е Адам!*

Адреналинът ми внезапно скача. В главата ми препускат стотици мисли и чувства — облекчение, тревога, надежда, страх...

— Адам! — чувам нечий напрегнат глас да изрича името му и внезапно осъзнавам, че това съм аз. — Трябва да ти обясня!

Той прекъсва разговора си и се обръща.

Само дето това не е той. Това е непознат, който само бегло прилича на него. Поглежда ме въпросително.

— О, извинете — смотолевим смутено. — Припознала съм се.

— Ако трябва, ще бъда който кажете! — подхвърля закачливо той, а приятелите му се засмиват.

Опитвам и аз да се усмихна, обаче лицето ми отказва да го направи. За мой огромен ужас усещам, че в очите ми напират сълзи.

— Извинете, допуснах грешка — промърморвам и бързо се обръщам.

„Де да можех да кажа същото и на Адам! Но сигурно никога няма да разполагам с тази възможност!“ — казвам си с все нарастващ ужас. В Ню Йорк живеят над осем милиона души. Каква е вероятността отново да го видя?

Преглъщайки бързо сълзите си, аз поемам напред в нощта.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Прибирам се късно в апартамента ни с гигантски пакет чипс и бутилка „Пино Гриджо“. Обикновено те са моята котва във времена на гадно настроение, обаче тази вечер дори и нюйоркското сирене чедар не е в състояние да ми помогне да се почувствам по-добре. Така си казвам, докато влизам в кухнята и тръсвам на масата до половина изядения пакет чипс.

Може пък виното да свърши повече работа.

Развъртам капачката. Веднъж някъде четох статия за това как производителите на вино от дваисет и първи век са започнали да използват винтови капачки. Казваше се, че това било по-добър начин за запечатване на виното, тъй като корковите тапи имали навика да мухлясват — очевидно. Лично аз обаче смятам, че това са пълни глупости. Въртящите се капачки на виното са измислени заради изоставените, самотни момичета, които нямат търпение да си отворят виното.

Наливам си чаша вино, изгълтвам половината на един дъх, после допълвам чашата си, грабвам примирено хвърления на масата чипс с намерение да му дам втори шанс, запътвам се към дневната и паля лампите.

— Ооооъъммммггггллл!

Чувам страстни викове и на дивана зървам две преплетени тела. Абсолютно в същия момент те също ме виждат и скачат. Следва оправяне на сутиени, пристягане на колани и набързо пригладждане на коса.

— О, мммм... Луси — промърморва Робин и със зачервено лице оправя роклята си. — Не те очаквах толкова рано.

— И аз не се очаквах — изричам, застинала на прага. Сега вече знам как се е чувствал баща ми, когато случайно попадна на мен и Стюарт Йейтс в зимната градина, когато бяхме на петнайсет.

— Познаваш Даниел, нали? — сочи тя кавалера си, който вече е седнал с изправен гръб на ръба на дивана, като че ли се кани да пие

чай с викария.

— Да, разбира се — кимвам. — Здравей, Даниел!

— Здравей, Луси! — изправя се той и стиска учтиво ръката ми, обаче аз не мога да не забележа, че ципът му не е вдигнат.

— Ъхъммм... — прокашлям се многозначително и кимвам по посока на въпросното място.

Той свежда озадачено очи и бузите му пламват. Обаче не съм сигурна на кого му е по-неловко — на него, на мен или на Робин, която започва енергично да набухва възглавниците, както прави майка ми, когато чака роднините на гости.

— Тъкмо гледахме един диск — отбелязва нехайно тя.

Поглеждам към телевизора. Не работи.

— Страхотно! — играя си ролята.

— Е, добре ли прекара днес? — прави се на любезна.

Разговорът е толкова скован, сякаш се намираме в лоша аматьорска пиеса.

— Ами, нали знаеш... — Иска ми се да й кажа за сестра си и Джеф, и за Адам, обаче се отказвам. Сега не е моментът да й изливам мъката си. — Ами вие двамата? Как мина денят ви?

— Възхитително! — блесват очите на Даниел.

— Добре — обажда се и Робин с престорено нехайство.

Двамата си разменят погледи и аз усещам познатото нажежаване на въздуха — както когато под повърхността бушуват страсти. Възприемам това като сигнал да напусна сцената.

— Е, аз смятам да си лягам. Късно е — изричам и правя крачка назад.

— Не е необходимо да си лягаш заради нас! — подхвърля нехайно съквартирантката ми. Обаче аз забелязвам, че от известно време набухва една и съща възглавница. Както и Даниел, който леко я изтръгва от ръцете й.

— Наистина съм много уморена — казвам и за повече достоверност се прозявам. Което е напълно вярно, както внезапно си давам сметка. Денят ми наистина беше доста натоварен. — Лека нощ!

— Лека нощ! — изричат в дует те от двата края на дивана, където са седнали в упорит опит да докажат, че между тях няма нищо.

Което на свой ред още веднъж доказва, че между тях има нещо.

Отивам в стаята си, запалвам няколко лампи и включвам малките лампички. Това неизменно ми помага да се почувствам по-добре. Не знам защо, но в мекото им проблясване и намигване има нещо, което задължително повдига духа ми.

Само че тази вечер нищо не става. Те нямат никакъв ефект върху мен. Паля ароматната си свещ, пускам си някаква весела музика, но всичко се оказва напразно. Няма ефект даже моята престъпно скъпа свещ на „Диптик“, която паля само при специални случаи, както и саундтракът на „Мама миа“, която мама ми подари. Нито едно от тези неща не помага за подобряване на мрачното ми настроение.

Предавам се и се примирявам с отвратителното си състояние. Намествам се на леглото заедно с виното, чипса и лаптопа. Може пък Адам да е отговорил на съобщението ми във фейсбук. Може пък да е имал време да обмисли нещата... Надеждата проблясва като пламъка на моята свещ и за миг пулсът ми се ускорява. Може би, просто може би...

Отпивам голяма глътка от виното си за кураж и започвам с проверката на имейлите си. Имам три. Единият от тях е от мама, която ме пита дали съм говорила скоро с Кейт, защото напоследък не можела да се свърже с нея. Допълва, че там „умират от горещина — всички ходят по тениски“. Откакто се преместих в Ню Йорк, между мама и мен се води ожесточена битка. Не знам защо, но по някаква нейна си причина тя е твърдо решена да ми докаже, че в Манчестър е по-топло, отколкото в Манхатън. „Няма да повярваш какво слънце пече тук, откакто ни напусна!“

„Да, наистина няма да повярвам, мамо“ — отговарям й наум, затварям нейния имейл и се прехвърлям на следващия. Той е покана за годеж от една приятелка в Лондон. „Страхотно! Поздравления! — напечатвам с два пръста, докато продължавам да къркам вино. — Мога само да съжалявам, че не ми е възможно да присъствам!“ А наум добавям: „Защото съм в Ню Йорк, където се превръщам в алкохолик.“

Последният имейл е от ибей, които ми напомнят, че онлайн наддаването за моя свободен билет за театър ще приключи утре и че вече имам няколко предложения. Това донякъде ме ободрява. Е, и това е нещо.

И толкова. Никакво съобщение от Адам. Вторачвам се в празната си пощенска кутия и мисълта ми препуска. А после влизам във

фейсбук. Човек никога не знае — може да е имало някаква засечка и отговорът му да не ми е бил препратен. Една моя приятелка имаше веднъж такъв проблем. Е, не точно приятелка — приятелка на приятелка, а може и да е било някаква статия в списание, която някога съм чела. Няма значение. Важното е, че се е случвало.

„Но не и на мен“ — констатирам мрачно, докато оглеждам страницата си. Никакви нови съобщения. Нищо, с изключение на най-новото от статуса на Натаниел Кенеди:

Оглежда недвижими имоти.

Този път дори не си правя труда да го трия от списъка на приятелите си. Има ли някакъв смисъл? Поглеждам за последен път изречението, въздъхвам примирено и изключвам лаптопа си. Това вече няма никакво значение.

Мисълта ми се връща към обяда ми и коментара на Кейт, че ѝ се искало те двамата с Джеф също да бъдат обвързани по този начин. Кое то пък ми напомня за Джеф и аз отпивам поредната глътка вино, като се опитвам да се отърся от грозните предчувствия, които заплашват да се стоварят върху мен като камък. Налагам си да си кажа, че с Джеф всичко ще бъде наред. Нали Кейт каза, че това бил най-хубавият рак, който можеш да имаш? Ами да! Тя трябва да знае! Все пак има диплома по медицина! А и сестра ми знае всичко и никога не греши. Защо сега да е изключение?

* * *

В неделя сутринта се събуждам с един-единствен въпрос: защо, господи, защо изобщо трябваше да пия онази четвърта чаша вино? Но наред с пулсиращата болка в главата идва и нова решителност. Това е! Повече никакво даване на мъката! Ще забравя завинаги за мъжете и връзките с тях. Ще престана да си губя времето с такива глупости като любов и терзания. Вместо това ще се фокусирам върху наистина

важното. Като семейство и приятели, здраве, събиране на пари за благотворителни акции...

И върху една адски силна, голяма чаша кафе.

Насочвам се боса и с мътен поглед към кухнята и заварвам Робин да прави билков чай. Робин е царица на билковите чайове. И като казвам това, нямам предвид обикновените чайчета от лайка или мента, дето ги продават в готови торбички. За нея приготвянето на билков чай е цяла наука — в малкото си чайниче тя вари определен брой лъжички сухи билки с екзотични имена, после ги запарва, прецежда и прокарва през всевъзможни филтри и парчета марля. И всичко това — само за да произведе най-отвратителната течност, която човечеството познава и която само тя си пие.

Включвам чайника за вода и вадя три чаши от шкафа.

— Една за мен и по една за теб и Даниел — изричам многозначително и ѝ се усмихвам.

— Благодаря — кимва тя, докато пуска изсушените си билки в малък керамичен чайник, — но ми трябва само една.

— Разумен човек. И той не може да ти пие боклуците, нали? — ухилвам се аз и развъртам капачката на моето еспресо. — А кафе дали ще пожелае?

— Той не е тук.

Докато изхвърлям старата утайка от кафе в кофата и изплаквам филтъра, подхвърлям:

— Да не би да е излязъл за кроасани?

Квартирата ни е в примамлива близост до една страхотна пекарна, в която правят най-вкусните кроасани на света. Напоследък всеки път, когато минавам покрай нея, се сещам за коментара на Нейт: „Сладък миг в устата, цял живот на бедрата!“

— Не, той си отиде — изрича безстрастно тя. Чайникът ѝ завира, тя го взема и започва да налива гореща вода върху билките си.

— Отиде ли си? — питам невярващо аз. По начина, по който тя изрече това, човек би останал с впечатлението, че Даниел е изчезнал. Почти се изкушавам да надникна под кухненската маса, за да проверя дали не се крие там. А после осъзнавам смисъла на думите ѝ — че той си е тръгнал и няма да се върне.

— Но как така? Защо? — питам озадачено, наблюдавайки я как си разбърква чая със замаяно изражение. — Снощи изглеждахте

толкова... — Търся подходящата дума. Толкова готови за секс? Не, това не става, разбира се — ... уютно заедно — довършвам.

Тя прекратява за момент бъркането на чая и вдига глава.

— Всичко свърши — изрича тихо.

— Свърши ли? — Чувствам се като онзи път, когато пропуснах епизод от любимия си сериал и не знаех, че един от главните герои е изпаднал в безсъзнание и се опитва да разбере какво му се е случило.

— Не че някога сме ходили, разбира се — побързва да допълни съквартирантката ми.

— Разбира се, че не — угаждам ѝ мило аз.

— Бяхме си просто приятели.

— Добри приятели — допълвам многозначително.

— Да, точно така — съгласява се тя, обаче извъръща поглед от мен.

— И какво точно стана?

Кратка пауза, след което тя въздъхва и промърморва:

— Харолд! Това стана. Ти ми каза, че си се запознала е него на Мартас Винярд.

Изпълвам се с чувство за вина. Значи грешката е моя.

— Ама аз не съм искала да те карам да късаш с Даниел! — побързвам да възразя. — Така де, не че сте ходили, но... — поправам се, обаче тя ме прекъсва.

— Не аз сложих точка — Даниел го направи. Той смята, че вече не е добре да се виждаме.

— Ама аз си мислех... — кокоря се озадачено срещу нея аз, а междувременно мисълта ми препуска. — Мислех си, че си прекарвате много добре заедно... онзи африкански състав, вегетарианският ресторант, снощи... — Не довършвам, като се сещам за тях двамата на дивана. Даниел определено не приличаше на мъж, който иска да слага точка.

— Да, така си беше. Добре си прекарвахме — подсмърква тя и очите ѝ проблясват. Започва да мига бързо и допълва: — Обаче той каза, че сега, след като съм намерила Харолд, той не желае да ми бъде пречка към него. Не иска да ми пречи да бъда със сродната си душа.

Замълчавам, осмисляйки чутото. А после:

— Хей, я почакай малко! Той откъде знае, че ти си... Имам предвид, че аз съм намерила Харолд?

— Аз му казах.

— *Tu si му казала?!*

— Разбира се — кимва прозаично тя. — Казах му за Харолд още от самото начало — как го търся, как той е моята сродна душа...

— Но ти дори още не си се запознала с него! Може да не е правилният Харолд! — възкликвам, размахвайки чайника с кафето. — Така де, не само един нещастник на света се казва Харолд!

Робин се сковава.

— А дори и по някакво чудо да се окаже именно той, може да не ти хареса! Може да го намразиш!

— Аз не мразя никого! — скастрия ме разгорещено тя. — Омразата е излишна загуба на енергия! И ни носи единствено горчивина!

— Не така мислеше за човека, който беше оставил кучето си заключено в колата!

Миналата седмица Робин чете една статия за някакъв мъж, който едва не убил далматинеца си, като го заключил в джипа си наскрейд най-голямата горещина. За щастие кучето било открито навреме от случаен минувач.

— Не го мразя. Просто искам да го заключа в същата кола при температура четирийсет градуса, без въздух и вода, и да го оставя да страда колкото е възможно по-дълго — дотогава, докато започне да моли за помощ, на крачка от смъртта! — Събира пръсти така, че да покаже колко близо до смъртта трябва да е въпросният мъж, и изражението й става доста страховито. — Има огромна разлика!

— И какво смяташ да правиш сега? — побързвам да сменя темата аз. — Имам предвид с Даниел, а не с мъжа с далматинеца! — допълвам, преди тя да е започнала да ми изброява цял куп методи за мъчение. За жена, която се занимава с изцеление, тя знае твърде много за начините за причиняване на болка.

— Нищо — свива рамене тя и се вторачва замислено в чайника. — И без това на някакъв етап трябваше да скъсам с него. Беше неизбежно. Така беше писано.

— Защо? Заради онова, което е казала онази тъпа врачка ли? — не се сдържам и изтърсвам аз.

Робин свива обидено устни и повдига брадичка.

— Уаканда е индианска шаманка, която може да комуникира с духовете водачи! Има забележителна дарба. Сиукското ѝ име всъщност означава „притежаваща магически сили“!

Отварям уста, за да възразя, но после размислям. Осъзнавам, че да се говори е Робин по този въпрос е напълно безсмислено, затова си позволявам само да изстена тихичко:

— Господи, така и не се научих да си държа устата затворена! Изобщо не трябваше да ти казвам за срещата си с онзи художник! Това трябваше да бъде тайна!

— Обаче ми каза! — изтъква тя и стисва лекичко ръката ми, за да ми покаже, че не трябва да се самообвинявам. — Ти си го срещнала и затова ми каза. Това е съдба.

— Ама аз си мислех, че това е приказка, а не истинският живот! — подсмърчам тъжно.

Тя се усмихва, обръща се пак към чайника си, разбърква го за последен път и най-сетне си налива чай.

— И сега какво ще правиш? — питам пак.

Тя се замисля. По лицето ѝ преминава сянка на тъга, която обаче бързо се заменя с решителност, когато изрича:

— Ще направя това, което винаги съм правила — ще оставя нещата в ръцете на Съдбата!

Втъква косата си зад ухото и ми се усмихва широко.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ще трябва да си поговоря аз с тази Съдба! На четири очи.

Съдбата обича да се изкарва блага душица, която обича да ни помага. Едва ли не ангел пазител, на когото винаги можеш да се опреш, когато нещата загрубят. Не знаете какво да правите? Оставете нещата в ръцете на Съдбата. Животът ви е пълна каша? Оставете Съдбата да го нареди — тя знае най-добре. Вие сте сама и с разбито сърце? Съдбата ви е подготвила нещо прекрасно!

Нищо чудно тогава, че всички са готови да вдигнат ръце от живота си и да се опрат на Съдбата. Тя е като вашия любим дядо. Или като някой адски организиран човек — нещо като ваш личен „личен асистент“.

Само дето моят опит показва, че Съдбата не е нито едно от тези неща. И същото важи за малкото й братче — Провидението. Ако трябва да бъдем честни, по отношение на мен те забъркаха огромна каша. Затова отсега нататък смятам да ги разкарам и да им попреча да ми се месят така нагло. Вече поемам юздите на своя живот, а когато става въпрос конкретно за любов, Съдбата да си гледа работата!

Освен това, както вече казах, не възнамерявам да губя повече време за любовни глупости. Онова си беше за тогава, а това си е за сега.

И така, когато утрото на понеделника изгрява, го посреща едно напълно ново мое аз — ново аз, което се събужда преди алармата на часовника, което облича дрехи, поставени от вечерта на закачалка, и което тръгва за работа много преди обичайното си време.

— Онова си беше за тогава, а това си е за сега — мърморя си тихо под нос аз, докато крача по улицата. — Онова си е за тогава, това си е за сега! — Робин ми каза, че трябва да си го повтарям непрекъснато, за да го утвърдя.

Робин е велика по утвържденията. Когато се нанесох в квартирата, намирах такива навсякъде — написани на листчета и разпръснати из апартамента. Непрекъснато я чувах да си ги повтаря,

разхождайки се напред-назад. Трябва да призная, че навремето ми се стори малко налудничаво.

— Всичко се върти около това да замениш една негативна мисъл с позитивна — бе ми обяснила тя. — Примерно, ако се тревожиш за нещо и искаш да го промениш, го изричаш като утвърждение.

— Тревожа се за неизплатените сметки по моята карта „Виза“ — бях отговорила, размахвайки съобщението от банката. — Да имаш някакво утвърждение за подобни случаи?

Тя бе затворила очи, бе щипнала носа си, за да се концентрира, а после бе отворила очи и тържествено бе заявила:

— „Плащам сметките си с любов, защото знам, че изобилието тече свободно през мен!“

Надали е необходимо да казвам, че тогава бях наказана с тлъста наказателна лихва и тонове допълнителни такси.

Обаче онова си беше за тогава, а това си е за сега. И макар че все още имам известни резерви и все още намирам Робин за леко откачена, съм стигнала до заключението, че няколко утвърждения в повече няма да ми навредят. Всичко е част от моето твърдо решение да обърна нова страница в живота си — празна, неизписана страница плюс всичко останало, което мога да докопам, и да се концентрирам върху най-важното.

Като например Кейт и Джеф. Операцията му е насрочена за днес следобед и затова си уредих с Магда да работя до обед, за да отида следобед при сестра си.

— Не, аз съм добре! Честна дума! — се бе опитала да възрази тя. — Няма нужда да идваш!

И това беше първият път в живота ми, когато се опълчих на сестра си.

— Няма да стане! — бях отсякла. — Идвам!

„Обаче първо се налага да се изправа очи в очи с последиците от срещата си с Артси“ — казвам си аз, когато стигам пред галерията и отварям стъклени врати. Подготвям се психически за инквизицията на Магда. С изключение на няколко набързо разменени думи по телефона, двете изобщо не сме говорили, а като я познавам, ще иска да разбере всички подробности. И кой може да я вини?! Ако той се съгласи да изложи нещата си при нас, галерията е спасена. Ако ли не...

Стомахът ми се свива от притеснение. Боже, дори не искам да си го помислям! Или поне засега.

Пристъпвайки прага на галерията, очаквам обичайния ѝ вик: „Лууузи!“ и театралната ѝ поява. Само дето нея я няма. Озъртам се. Галерията е празна. Валентино дотичва от офисите в дъното, разлайва се щастливо и скача в мен.

— Здравей, мъничък! — погалвам го аз. Магда очевидно е тук, но къде? — Магда? — провиквам се силно. Минавам покрай рецепцията и се насочвам към офиса ѝ в дъното. Стъпките ми отекват по циментовия под. — Тук ли си?

Тъкмо се каня да вляза, когато неочаквано вратата на офиса ѝ се отваря рязко и оттам излита Магда. Облечена в бял костюм с панталон и с неестествено оранжев тен, тя страховито напомня за Умпа-Лумпа.

— О, боже! — отскачам назад, разливам кафето си и пускам Валентино, който надава силен вой на недоволство. — Изкара ми акъла!

— Извинявай! Аз бях... хммм... малко заета — отговаря тя и застава на прага на офиса си. — Не те чух да влизаш.

— Няма проблеми — отговарям с усмивка. — Само да си оставя самото.

И правя опит да вляза в офиса, обаче тя ми препречва пътя с вдигната ръка, като че ли прави гимнастика на рамката на вратата. Кое е доста странно. Шефката ми не прави гимнастика. Не ходи на фитнес даже в спа центъра си. „Отбивам се там само заради страхотните горещи вани и още по-горещите масажисти!“ — бе споделила веднъж с мен тя.

— Извинявай, но трябва да вляза — изричам и правя жест със самото си.

— Дай да ти го закача аз! — отсича тя, усмихва се широко и го грабва.

Сега вече наистина съм объркана. Магда няма навика да закача саката на хората. Не закача дори и собственото си сако — от страх да не си развали маникюра.

— Магда, добре ли си? — поглеждам я неуверено.

— Кой, аз ли? — хваща се за гърдите тя, правейки се на изненадана. Обаче трябва да знаете, че нейната актьорска игра е лоша и от моята. — Просто съм малко заета — обяснява, като

пристъпва от една бяла обувка на висок ток на друга. — Много задачи, много проблеми.

— Да, разбира се — кимвам аз. Сигурно изобщо не е успяла да спи този уикенд от притеснения за галерията, питайки се как е минало пътуването ми до Винярд. — Имаш предвид Артси, нали?

Обаче реакцията ѝ е много далече от онова, което съм очаквала. Вместо да кимне в знак на съгласие, тя изглежда шокирана.

— Какво за него? — настръхва.

— Ами, предполагам, че искаш да знаеш какво се е случило по време на срещата ни. Във Винярд! — натъртвам. Господи, ама тази жена действително се държи много странно! По-странно и от обичайното си странно.

— О, да. Разбира се. Пътуването ти до Винярд — кимва, обаче го казва така, сякаш напълно е забравила за него и си мисли за нещо съвсем друго. — Цялата съм в слух. — Прегръща ме през кръста и ме повежда към рецепцията.

С други думи, ме прогонва колкото е възможно по-далече от офиса си, както си давам сметка. Поглеждам я изпитателно. Но какво, за бога, става тук? Защо се държи така чудато?

— Хайде, разкажи ми всичко! — изрича с театрална драматичност тя и ме бутва на един стол.

— Ами той всъщност се оказа много приятен човек, не каквото очаквах — започвам, връщайки се назад в спомените си. — Не че бях наясно точно какво да очаквам, де.

— Ммммм.

— Когато се появих, той първо ме накара да копая с него картофи. — Усмиввам се при този спомен. Сега, когато отново съм в Ню Йорк, преживяването ми изглежда сюрреалистично. — А после ми показва последните си творби, които са доста... — Поглеждам към Магда. Тя изобщо не ме слуша. Играе си с косата си и се оглежда неспокойно.

— Госпожо Цукерман! — стряскам я аз.

— Да, Лууузи? — подскача тя. Опитва се да си придаде невинно изражение, но надали някога е изглеждала по-виновна.

— Очевидно мислите ти са на друго място, Магда! — изтъквам очевидното.

— Така ли? — кокори очи тя. Поколебава се и изрича: — Един момент. Забравих нещо. — И се втурва обратно към офиса си, потраквайки бързо с токчетата си.

Вторачвам се озадачено след нея. Ама тя май изобщо не се интересува от това! Прелетях целия този път до Мартас Винярд, за да се срещна е Артси, даже споделих едно легло с Нейт — е, отчасти заради него, но и отчасти защото Магда заложи толкова много на тази среща и защото ми каза, че това бил единственият начин да спасим галерията. А сега, когато съм тук, тя дори не си направи труда да...

— Изненада!

Връщам се рязко в действителността и виждам как Магда се появява отново от офиса си, а после отстъпва и разкрива зад себе си висока фигура с кожени панталони, бяла риза на къдрички и широкопола шапка. Лицето му е частично скрито в сенките, но лично аз познавам само един човек, който носи подобен тип дрехи.

— Артси? — ахвам, напълно втрещена. — Какво правиш тук?

— Излага творбите си! — провиква се тържествено Магда, преди той да успее да отвори уста. — Нали така?

Това е твърдение, а не въпрос. И аз зяпвам Артси. В душата ми се блъскат едновременно облекчение, радост и само един бог знае какво още друго и заплашват да изригнат като лава. Вярно ли е? Наистина? Погледът ми се плъзва настойчиво към ръба на шапката му, търсейки очите му. Дали е истина?

— Смятам, че твърдението беше напълно правилно — изрича той с престорена формалност, а после поглежда към мен и ми намигва.

И лавата у мен изригва. Избликва и ме залива в безброй топли въгленчета.

Успях! Той каза „да“! Спасени сме!

Идва ми да се разподскачам, да прегърна Артси, да вдига във въздуха Марта, да погъделичкам Валентино по коремчето и какво ли още не. Но вместо това подхождам напълно професионално.

— Страхотни новини! — изричам с равен глас, като се опитвам да потисна гласеца в мен, който буквално пищи от радост. — За нашата галерия ще бъде голяма чест и аз съм сигурна, че творбите ви ще намерят истински дом в „Номер Трийсет и осем“!

Магда ме поглежда с неизказана благодарност. Нещо ми подсказва, че откакто той ѝ е съобщил решението си, единственото,

което е успявала да изрича, е било: „Чудесно! Прекрасно!“

— Сигурен съм, че ще бъде така — кима лениво той, дъвчейки дъвката си. — Особено сега, след като имах честта лично да се запозная с госпожа Цукерман!

— О, моля ви, наричайте ме Магда! — изчервява се тя и се изкисква като ученичка.

„Ученичка, която си е паднала по учителя си“ — осъзнавам, докато ги наблюдавам.

— Съжалявам, но идеята беше изцяло моя — обръща се Артси към мен.

— Моля? — поглеждам го неразбиращо.

— Изненадата — обяснява той. — Реших, че ще бъде забавно. Опасявам се обаче, че шегите ми понякога са доста солени.

— Но нали сега не се шегувате? — бързам да попитам.

Той се усмихва и прокаква ръка по брадата си, която е избръснал на триъгълник и сплел в плитчици с мъниста, и отговаря:

— Не, тази част е истинска!

Двете с шефката ми се споглеждаме. Тя изглежда така, сякаш е умряла и е отишла в „Гучи“.

— След като ми дойдохте на гости във Винярд — пояснява той, — аз направих някои проучвания, поразпитах за вас и онова, което чух, определено ми хареса. — Свежда очи към Магда, която издува и без това достатъчно издутите си гърди. — Търсили са ме много галерии, обаче те вече не милеят за изкуството. Не ги интересува нито твореца, нито хората. Единственото, което ги интересува, са парите, печалбите и как да направят богатите още по-богати!

— Напълно вярно — кима Магда. — Абсолютно.

— Обаче вие изглеждате различни — продължава той, като поглежда към мен. — Очевидно наистина се интересувате от онова, което правя, от изкуството, от творческия процес!

— Особено много ми допадна историята за чорапите — усмихвам се аз и той кима ухилено.

— Напълно споделям вашата философия — продължава Артси, обръщайки се към Магда. — Всеки трябва да има достъп до изкуството, за да може да му се наслаждава! Изкуството трябва да излиза далеч отвъд пределите на социалните разделения и да говори не само на bankerите от Уолстрийт, но и на пролетариата!

— Абсолютно! — кима енергично Магда. — Гадни банкери! — Цъква презрително с език. — Единственото, което ги интересува, са парите! Въобще не им пука за хората, за това как живеят те, за надеждите и мечтите им!

Буквално я чувам как мисли за апартамента си, който е заплашен да бъде иззет от банката, както и за галерията.

— Именно! — съгласява се и Артси. — Точно затова съм толкова щастлив, че мога да изложа творбите си при вас, момичета! Досега никога не съм чувствал необходимост да ги показвам, не съм и искал, обаче сега съм убеден, че именно това е най-подходящият дом за тях и това е най-правилният начин, по който трябва да постъпя! — разлива се той, размахвайки артистично ръце.

— Страхотно! — усмихвам се аз.

Божичко, ама това е невероятно! Най-сетне нещо да се нареди както трябва!

— Ами да! Абсолютно поддържам схващането, че трябва да се направи изложба, а после не да продам творбите си, а да ги раздам. Безплатно! Гениална идея!

Внезапно въздухът изстива.

— Моля? — поглежда го сачисано Магда. — Безплатно?

— Ами да! Нали такава е вашата философия? Изкуството трябва да бъде за всички, независимо дали имаш в джоба си милиони долари или само жълти монети!

Усещам как по гръбнака ми пролазват познатите тръпки. Не е възможно той да казва онова, което си мисля, че казва, нали?

— Искате да раздадете творбите си? — изричам накрая предпазливо със замръзнала усмивка на лице. И не смея да изрека светотатствената дума „безплатно“.

Той свива пръсти като пистолет, насочва ги към мен и дръпва въображаеия спусък.

— Точно в десетката! — ухилва се, очевидно много доволен от себе си.

— Точно в десетката ли? — изграква измъчено Магда.

— Вместо да ги продадете? — продължавам замаяно аз.

— Ами да! — кима той все така усмихнат. — Това е бъдещето на изкуството! Изкуство за масите!

Опитвам се да запазя спокойствие, обаче дълбоко в себе си съм като онази дребна фигурка на Мунк в платното му „Писък“. Преглъщам тежко. Добре, не се паникьосвай, Луси! Трябва да обърнеш нещата във ваша полза. Трябва да го накараш да промени решението си. Мисли, по дяволите! *Мисли!*

— Великолепна идея! Решение на истински гений! — изричам накрая, а после призовавам цялата си смелост и допълвам: — Само че...

— Само че какво? — Артси спира да подскача весело в огромните си пурпурни маратонки „Найки“, поглежда ме и се намръщва. Темпераментен художник, няма що.

Колебая се какво да кажа. Знам само, че това ще означава, че Магда ще изгуби всичко, защото тя разчита не само на публичността, която ще ѝ донесе тази изложба, но и на комисионите от продажбите, за да спаси бизнеса си, дома си и изобщо целия си живот. Поглеждам към шефката си. Лицето ѝ е пребледняло и тя изглежда леко объркано — както изглеждаше баба ми, когато дядо почина, като че ли не беше в състояние да схване какво точно става.

Поглеждам отново към Артси. Как да му кажа всичко това?

Не мога, нали?

— Просто това наистина е невероятна идея — изричам накрая, като се насилвам да се усмихна. — Гениална!

Ласкателството ми успя.

— Така е, нали? — усмихва се отново той. — Е, щом това е решено... До скоро, момичета! — Взема си довиждане с нас и с огромни крачки напуска галерията ни.

В продължение на няколко секунди нито една от нас не проговаря. Аз все още се опитвам да асимилирам чутото. В един момент всичко изглежда, че се нарежда фантастично, а в следващия...

Обръщам се бавно към Магда. Отпусната на един стол, тя сякаш е по-миниатюрна от всякога, почти като дете.

— Магда, съжалявам... — започвам неуверено.

За момент тя като че ли не ме чува. Изглежда като да е на километри оттук, вторачена в празното пространство пред себе си. А после се обръща към мен и ме поглежда.

— За какво?

— За галерията, за всичко... — размахвам безпомощно ръце.

Обилно гримираните ѝ очи се плъзват из галерията, опитвайки се да обхванат всичко. А после се обръща към мен и прошепва:

— Не съжaliaвай.

— Знам, но...

— Никога не съжaliaвай за нищо! — Гласът ѝ вече звучи равномерно, но в него се усеща някаква ледена нотка. Изправя се в целия си ръст и като че ли призовава цялата си вътрешна сила. — Е, ще изгубя галерията, ще изгубя апартамента — и какво от това? — Очите ѝ проблясват решително. — Роднините ми са изгубили всичко през войната! Дори са се изгубили един друг!

Очите ни се срещат и за първи път забелязвам в душата на шефката си дълбини, които никога досега не бях виждала. Виждала съм я шумна и скандална, ставала съм свидетел на преувеличения ѝ и драматизма ѝ, слушала съм налудничавите ѝ истории и съм се смяла на вроденото ѝ чувство за хумор, дори когато тя не го е съзнавала. Но това сега е нещо ново. Нещо различно. Нещо много благородно.

Нещо адски специално.

И аз не мога да не се изпълня с уважение към нея.

Видимо енергизирана, тя си поема дълбоко дъх и заявява:

— Това не е причина да бъдем тъжни! Това е повод да празнуваме! — Започва да крачи енергично из галерията. — Ще имаме честта да покажем най-нашумелия художник в Ню Йорк! А може би и в целия свят! — Размахва ръце, обръща се към мен и се провиква: — Това е прекрасно, Лууузи, прекрасно!

Ентусиазмът ѝ е заразителен и въпреки реалността аз усещам, че му се поддавам. Тя е права. Артси действително е най-нашумелият художник в Америка точно сега. Независимо какво ще стане после, самият факт, че той е избрал нашата галерия, за да представи първата си истинска изложба, е огромно постижение за нас! Публичността ще бъде невероятна!

— Този път ще трябва да организираме грандиозно откриване! — изричам с усмивка. — И този път трябва да го направим с истинско шампанско! — „Ако ще и да го сложим на моята кредитна карта!“ — казвам си решително.

— Истинско шампанско, истинско всичко! Ще бъде невероятно! — провиква се и Магда. Привежда се, грабва Валентино и го притиска към гърдите си. — Хората ще говорят цяла вечност за нашето

откриване! Защото тази галерия няма да затвори мирно и тихо. О, не! Ние ще си заминем с блясък и слава като „Титаник“!

— „Титаник“ ли? — поглеждам я неразбиращо.

— Нали докато потъва, оркестърът продължава да свири? — напомня ми тя и устните ѝ потреперват. — И свири до самия край! — Поглежда ме със замъглени очи и ме придърпва за обща прегръдка: аз, тя и Валентино. — Така ще направим и ние, Лууузи! Ще свирим до самия си край!

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Останалата част от сутринта минава в подхвърляне на идеи за изложбата, която ще се състои след шест седмици. Тоест, ако Магда успее да удържи банката дотогава. Както става ясно, били й изпратили предупреждение за изземване, тъй като вече месеци наред пропускала вноски по ипотеката.

И това не е всичко. Сега, когато финансовото й положение вече не е тайна от мен, тя споделя как била трупала дългове по кредитните си карти, как непрекъснато правела нови ипотeki на апартамента си, за да освободи наличен капитал, как трупала лихва върху лихвата с надеждата някога да успее да изплати заема. И сякаш всичко това не е достатъчно, но и не споделяла проблемите си с никого. Не искала да тревожи хората. Не искала да признае как всичко се разпада — дори и пред себе си. Затова продължавала да поема всичко на свой гръб.

— Казала ли си на децата си? — питам накрая, когато тя приключва с разказа си.

За първи път тя се замисля.

— Не, все още не — изрича накрая. Засега се държи удивително храбро, но по очите й разбирам, че да каже на децата си е очевидно най-големият й кошмар. Изпълвам се със съчувствие към нея. Много обичам Магда и много я уважавам и ми се ще да можех да сторя нещо, за да й помогна.

Но единственото, което мога да сторя, е да я подкрепям и да бъда позитивно настроена. Затова, лепвайки си усмивка на лицето, аз се опитвам да попия от приповдигнатото й настроение, но като че ли нещо не се получава. В мига, в който галерията затвори, аз ще изгубя и работата си, и американската си виза. Кое то ще рече, че ще трябва да се сбогувам с Ню Йорк и да се върна в Лондон.

При тази мисъл нещо пробужда сърцето ми и мисълта ми се насочва към... Спирам, докато не съм стигнала там. Както вече казах, няма да мисля повече за тези неща. Това е. Приключих!

С благословията на Магда аз си тръгвам от работа по обяд и се насочвам към болницата, където с Кейт сме се разбрали да се чакаме. Според нея това била една от най-добрите болници и аз въобще не се съмнявам в това. Доколкото познавам сестра си, в момента, в който са поставили диагнозата на Джеф, тя е включила изцяло на издирвателен режим, за да намери най-доброто лечение, най-добрата болница, най-добрия лекар. И си е поставила за цел да се превърне в експерт по всичко, което има да се знае, за рака на тестисите.

Както и може да се очаква, тя ме посреща във фоайето, сграбчила няколко папки с подбрани тематично цветове, и куфарче, преливащо от хартия.

— Какво има там? — питам и правя опит да я прегърна.

— Проучвания — отговаря делово тя и посреща прегръдката ми с обичайната си скованост.

Съпругът на сестра ми може и да има рак, но очевидно не е необходимо да се разчувстваме толкова по този въпрос.

— Къде е Джеф? — озъртам се наоколо.

— Отиде в тоалетната. Много е нервен — отговаря тя по начин, от който аз разбирам, че „нервен“ е твърде меко казано. — Казах му, че това е една напълно рутинна процедура. Ето, имам всички статистически данни! — И размахва зелената папка. — Според едно скорошно проучване, направено от Националния раков институт, ако ракт не се е разпространил извън тестиса, шансовете за оцеляване са деветдесет и пет процента!

„Ами останалите пет процента?“ — крещи едно гласче в главата ми, само че този път е адски ужасено. Обаче аз решително го заглушавам.

— Всичко ще бъде наред — кимвам.

— Разбира се — кимва и тя. — В това няма съмнение.

— Здравейте, дами!

И двете се обръщаме едновременно, за да видим как Джеф крачи по коридора към нас. Откакто го видях за последен път, е отслабнал още повече и аз се опитвам да не позволя на шока си от вида му да се изпише по лицето ми. Приближавам се към него и го прегръщам.

— Често ли идваш тук? — обръща се към мен той с типичния си ирландски хумор.

Разсмивам се и отбелязвам:

— С тази ли фиксирана фраза свали сестра ми?

— О, не! Тя ме фиксираше! — отвърща той и ѝ се усмихва дяволито.

— Как пък не! — вирва гордо глава тя. — Спомням си го съвсем ясно! Беше на едно парти за Хелоуин и ти ме попита дали някога съм се целувала с ирландец!

— А ти какво отговори? — питам сестра ми, развеселена от техния семеен спор. Никога досега не бях чувала тази история.

— Отговорих: „Да, няколко. Докато работех за юридическата кантора на Макграт в Дъблин.“

Изрича го толкова невъзмутимо, че не мога да не се разсмея. Такава си е моята Кейт. За всичко си има отговор — дори и когато става въпрос за флиртуване.

— А ти какво направи? — обръщам се към Джеф, на когото очевидно тази история много му харесва.

— Ами, сецаш се — цапнах я по главата с тоягата си и я завлякох в моята пещера.

— Нищо подобно! — тросва Кейт, чиито феминистични принципи безсъмнено се чувстват обидени.

— Права е, не беше така — съгласява се с усмивка той. — Аз ѝ казах, че никога досега не съм целувал красива руса англичанка и я попитах може ли.

Настъпва пауза, през която двамата си разменят погледи.

— Голям романтик си! — изрича накрая тихо сестра ми и лекичко му стисва ръката.

Наблюдавам ги. Двамата са мила картинка. Тя не се предава, въоръжена както винаги с цветните си папки, деловия си костюм и непреклонността си, а той — готов всеки момент да се разпадне, с неизбръснато лице и очи, които издават страха му. Двама души, за миг откъснати от всичко на света, докато около тях голямата машина на болницата ври и кипи.

— Та като стана въпрос за романтици — обръща се внезапно Джеф към мен, — чух, че преди няколко вечери си се опитвала да спасиш някакво коте и си имала известни неприятности.

О, по дяволите!

— Неприятности ли? Какви неприятности?

За пореден път се уверявам, че ушите на сестра ми са като детектори за метал. Долавят и най-дребното отклонение и автоматично започват да пицят.

— Никакви неприятности! — бързам да отрека аз.

— Имам двама приятели в Девето районно управление — продължава Джеф. — Един от тях забелязал името ти, факта, че си англичанка и се запитал дали нямате някаква роднинска връзка с Кейт. — Намигва ми. — Нямах представа, че в семейството сме си имали и престъпник!

— Луси, какви си ги надробила пак, за бога? — намесва се обвинително сестра ми. Гледа ме така, както ме гледаше, когато ме залови да правя „подстрижка“ на куклата й Синди. Добре де, ама аз откъде да знам, че после няма да порасне пак? Бях само на четири!

— О, нищо! — отричам бързо аз и поглеждам измъчено Джеф. — Просто недоразумение. Полицията не ми предяви никакво обвинение.

— О, боже! Била си арестувана? — почти изписква Кейт.

— Ами... нещо подобно... обаче ме пуснаха без обвинение — обяснявам.

— Луси, аз съм адвокат! — изсумтява тя. — Ако моят шеф разбере за този случай, това би могло да застраши шансовете ми да стана съдружник! Господи, докога ще продължаваш да се забъркваш в неприятности! — клати глава тя и ме поглежда на кръв. — Все едно и също! Все аз трябва да те измъквам от неприятности, все аз трябва да събирам разбитите парчета, все аз трябва да...

— Скъпа, скъпа, нищо не е станало! — прекъсва я Джеф, намесвайки се в моя защита. — Моят приятел ми каза всичко. Не се е забъркала в никакви неприятности, разбираш ли? — Поставя ръка върху рамото й и аз забелязвам как тя видимо се отпуска. Прилича на малка навита пружина, което при дадените обстоятелства е напълно разбираемо, но въпреки това не мога да не се почувствам леко обидена. — Каза ми, че някакво момче Адам е дошло да те вземе — допълва Джеф, като се обръща към мен.

От това име ме заболява.

— Кой е Адам? — пита смръщено Кейт.

— Разказах ти за него оня ден — отвърщам тихо, като имам предвид обяда ни с нея в събота. — Сигурно не си спомняш. Аз не спирах да говоря, а ти имаше много по-важни неща на главата си... — Не довършвам, поглеждам косо към Джеф и се вторачвам неловко в краката си.

— Ново гадже, а? — подхвърля добродушно той.

— А, не. Излязохме само на две срещи. Нещо не се получи — отговарям и свивам рамене. В този момент улавям погледа на Кейт. Тя ме наблюдава и веднага разбирам, че се кани да ме пита нещо, но аз бързо извъртам глава. Не искам да говоря за Адам, особено сега. — Не всички имат късмет като вас двамата — допълвам с тъжна усмивка.

— Очевидно не е знаел ирландски фрази — отбелязва ухилено Джеф.

— Така е, не знаеше — изричам тихо, като се връщам към онзи момент в киното, когато пръстите му се сплетоха в моите. — Не е използвал особено много фрази.

— Трябва да се качваме към стаята ти! — изрича внезапно Кейт, поглеждайки си часовника. — Срещата ти с доктор Коулман е след десет минути!

— Окей, шефе! — козирува през смях Джеф, но аз забелязвам как леко примигва. Обръща се към мен. Аз си лепвам най-окуражаващата усмивка и той ми намига. — Добре, дами! Да го направим!

* * *

Доктор Коулман е мил човек с очила без рамки, бяла престилка и десетина различни химикалки в малкото си джобче и едно петно бяла набола брада на едната буза, което очевидно е пропуснал при бръснене.

Странно е как човек забелязва подобни тривиални подробности. Като че ли мозъкът се опитва да се разсее, като се концентрира върху дреболиите, за да не вижда голямата картина.

Това е онкологът на Джеф. Това ще рече, че той е лекар по раковите заболявания и единствената причина, поради която сега седи

пред нас, стиска ръката на Джеф и говори празни приказки с Кейт, е, защото Джеф има рак.

Излизам от стаята и сядам отвън в чакалнята, за да ги оставя насаме. Лекарят е тук, за да обсъдят операцията, която е насрочена по-късно този следобед, а като познавам сестра ми, тя ще държи да му зададе много въпроси. Когато напусках стаята, тя вече вадеше купища бумажки от разнообразните джобове на куфарчето си, питайки дали може „да изясни някои подробности“ — сякаш ще обсъжда поредното многомиллионно сливане, а не болестта на съпруга си.

Разлиствам небрежно някакви списания, но почти нищо не виждам. В момента не ми е нито до звезди, нито до техните стегнати в бански тела. Оставям списанието и се оглеждам. Погледът ми внезапно пада върху другите хора, чакащи своите близки и роднини. Знаех си, че тук ще падне голямо чакане и мислех да си донеса някаква книга, но в последния момент нещо като че ли ме спря да не грабна коя и да е от десетките непрочетени книги с меки корици на рафтовете ми, а на нейно място да си взема един скицник.

И сега го вадя. Той е с подгънати краища и половината от страниците му са пълни с рисунки отпреди години, но сега го обръщам на нова страница. Вторачвам се в белотата ѝ, изпълнена с неочаквано притеснение. От толкова дълго време не съм рисувала, че сигурно съм забравила как се прави. А може би вече изобщо не мога да рисувам. Въпреки това същото онова нещо, което ме накара да предпочета скицника пред книгата, сега ме кара да се разровя в дъното на чантата си и да измъкна оттам молив. А после ме накара да се огледам и да спра погледа си върху различните лица и техните изражения, върху различните емоции — надежда, страх, отегчение.

И след това ме накара отново да започна да рисувам.

Не съм много сигурна колко време е минало, но с периферното си зрение забелязвам, че лекарят излиза от стаята. Обаче Кейт остава вътре, затова аз оставам навън.

Накрая виждам две сестри да бутат празна носилка на колела в стаята на Джеф и няколко минути по-късно го изкарват. Сигурно го карат за операцията. Обаче аз не се изправям. Не искам да ме виждат. Само наблюдавам Кейт как тръгва с него по коридора на път към асансьора, как после се привежда над него и как русата ѝ коса пада

като завеса над тях, докато го целува. А след това той изчезва — пххват го в асансьора и го отвеждат в операционната.

А после аз съм до нея — така, както обещах. Предлагам ѝ да излезем навън, за да се поразходим, и ѝ казвам, че всичко ще бъде наред и тя не трябва да се притеснява.

— Всичко с него ще бъде наред — казвам ѝ сигурно за милионен път, докато седим навън на една пейка в малката градинка и пием кафе. „Между лошото кафе и болниците сигурно има универсална зависимост“ — казвам си аз, докато изпивам горчивата утайка от пластмасовата чашка.

— Да, знам — отвръща ми тя за милионен път. — Няма начин.

Гледа неவிждащо чашата си, прехапва устни, а после, най-неочаквано, забелязвам как една самотна сълза се търкулва по бузата ѝ и топва в кафето ѝ. Само една сълза, но напълно достатъчна. Не си спомням кога за последен път съм виждала сестра си да плаче. Всъщност не съм сигурна изобщо да съм я виждала да плаче, когато и да било.

Вторачвам се шокирано в нея, а после от гърдите ѝ се изтръгва ридание.

— О, Луси, ами ако не е наред? Ако се е разпространило? Ако... — Не довършва, неспособна да изрече тази дума.

— Всичко ще бъде наред — изричам тихо. — Операцията ще бъде успешна!

— Ти откъде знаеш? — обръща се гневно към мен тя. — Ами ако той не е добре? Ами ако се окаже в онзи малък процент, който не оцелява?

Примигвам уплашено, но се държа.

— Джеф е борец! — отсичам. — Не е просто някакви си случайни пет процента! — Налагам си да звуча непреклонно и уверено. — А и само човек от стомана може да бъде женен за теб!

Тя подсмърча и пряко сили се усмихва на шегата ми.

— Досега нито за момент не съм си позволявала да мисля за подобна вероятност — признава почти виновно тя. — Защото от мен се очаква да издържам. От мен се очаква да се грижа за всичко и всички.

— Напротив, никой не го очаква от теб — изричам тихо, но с твърд глас аз. — И не е необходимо да се правиш на силна.

— Нищо подобно! Всички го очакват! Мама и татко, в работата ми, всички. — Прави пауза, а после си преправя гласа и цитира: „Попитайте Кейт“, „Оставете това на Кейт“, „На Кейт може да се разчита“. — Въздъхва дълбоко.

— Да, тук си напълно права — отбелязвам с чувство на вина аз. — Обаче не е честно спрямо теб. Не би трябвало да очакваме от теб да се грижиш за всички ни, но това не зависи само от нас, но и от теб — допълвам. — Просто трябва да ни кажеш, че не можеш. И да престанеш да поемаш толкова товар на гърба си.

— Но ако аз не се намеся, всичко ще се разпадне!

— Не можеш да бъдеш сигурна! — възразявам аз.

— Напротив, така е! — отрича упорито тя.

— Хубаво де, дори и така да стане — нека си се разпада!

Кейт ме поглежда встрещено.

— Говоря ти съвсем сериозно, Кейт! Какво ако се разпадне? Да не е въпрос на живот и смърт, а? — И в мига, в който тези думи напускат устата ми, ми идва да си ги върна обратно. — О, боже! Извинявай! Не исках да кажа точно това! Аз и моята голяма уста...

— Не, права си! — прекъсва ме тя с решително махване на ръка. Сивите ѝ очи се впиват в моите. — Неистина не е въпрос на живот и смърт. И нищо от тези неща няма кой знае какво значение. Нито опитите ми да стана съдружник, нито обучението за тъпия маратон, нито дали да избира сиви или бели плочки за кухнята... — Не довършва и поклаща глава. — Всичко това е суета, Луси! — продължава да реди, но по-скоро на себе си, отколкото на мен. — Била съм толкова глупава! И сляпа на всичко отгоре! Да отдавам значение на толкова много незначителни неща, да се притеснявам за какво ли не, да се тревожа за кариерата си... Всичко това няма никакво значение без Джеф! Той е единственото нещо на света, което има значение за мен! Без него нямам нищо! — Поглежда ме. Очите ѝ блестят, а лицето ѝ е на петна от сълзи. — Никога през живота си не съм се проваляла, в нищо. Винаги съм била пълна отличничка. Трудех се дълго и упорито и получавах желаните резултати, вземах си изпитите, пробягвах маратони и печелех повишения. Защото всичко това е толкова просто. Даже почти лесно. И разбираемо. Ала в реалния живот не е така. Всичко е плод на случайността. За рака няма нито причина, нито основание и независимо колко се старая, независимо от това какво

правя, не мога да променя това положение на нещата. Тук съм напълно безсилна! — Поклаща тъжно глава. — За първи път през живота си не знам какво да направя.

Никога не съм виждала сестра си толкова изгубена и уплашена и това започва да ме тревожи не на шега. Откакто се помня, тя винаги ми е била опора — голямата, силна сестра. Никога досега не съм я виждала нито уплашена, нито объркана и до този момент изобщо не съм си давала сметка, че всъщност съм приемала всичко това за даденост. Тя винаги се е грижела за мен и сигурно съм намирала известно успокоение в това да знам, че мога да се замесвам в каквито си искам кашии и да бъда колкото си искам уплашена или разстроена, защото си имам голяма сестра, която е винаги до мен, за да ме измъкна от кашите, да отупва прахта от мен и да оправя нещата. Ако ще и с намръщена физиономия или нетърпелива въздишка.

И в този момент си давам сметка колко много съм негодувала срещу нея заради това. Заради живота ѝ, който ми се е струвал толкова перфектен и идеално подреден. Защото при Кейт нещата никога не се объркват. При нея всичко се нарежда добре. Тя никога в нищо не се проваля и винаги получава онова, което иска — било то хубава коса или отлични оценки на изпитите. В сравнение с нея съм се чувствала абсолютна повлекана. Животът ѝ ми е изглеждал толкова регулиран и спокоен, емоциите ѝ — овладени. Не съм сигурна дори дали някога е била с разбито сърце. После срещна Джеф, ожениха се и оттогава насам си живеят щастливо и доволно. При Кейт всичко ми е изглеждало толкова лесно.

А се оказва, че изобщо не е било лесно. Че никога не е било лесно. Тя просто е смятала за свое задължение да бъде силна и да ми бъде опора — и през целия ми живот досега ми е била такава. Сега очевидно е дошъл моят ред да ѝ бъда опора, да стана силна вместо нея. Не мога да не го направя!

Слагам ръка на раменете на Кейт и я прегръщам. И за първи път през живота си тя не се сковала и не се отдръпва.

Да, ще ѝ бъда опора!

В продължение на няколко секунди оставаме така, под топлите лъчи на късното следобедно слънце, без да казваме нищо. А после се връщаме в болницата, за да чакаме. След известно време доктор Коулман излиза и ни казва, че Джеф е излязъл от операционната, че

операцията е била лесна, но ще го оставят за тази нощ в болницата заради ефектите от упойката.

— А междувременно ви предлагам, млада госпожо, да се приберете вкъщи и да си починете! — отсича той твърдо към Кейт. — Ще се видим утре!

Той се обръща, за да си тръгне, но тя го спира.

— А кога ще разберем дали всичко се е махнало?

— Резултатите от патологията ще излязат след два дена.

— Значи тогава ще можете да определите типа на рака и фазата, в която сме го хванали, така ли?

За момент той изглежда неподготвен за нейната прямота, но очевидно забравя, че сега говори обученият медик, а не съпругата Кейт.

— Да — кимва накрая. — Както и от какво по-нататъшно лечение ще има нужда, ако изобщо има.

— А смятате ли, че той ще се оправи?

Това вече е уплашената съпруга. Някъде под всичките папки и прямотата на деловата жена се крие тя и надеждата ѝ е почти осезаема.

Доктор Коулман се замисля. Сигурно са му задавали този въпрос хиляди пъти. Накрая поставя ръка на рамото ѝ и казва:

— Нека засега запазим позитивната си настройка, става ли?

И си тръгва.

Предлагам на сестра си да я изпратя до вкъщи и този път тя не спори с мен. Само нямо поклаща глава и ми позволява да поема контрола над ситуацията. Намирам такси и му казвам адреса. Когато се прибираме у тях, аз ѝ пълня ваната, правя ѝ чаша чай, а после размислям и я заменям с нещо по-силно. На кого въобще му е хрумнала тази глупава идея в подобни моменти да предлага чай?

Тя безмълвно изпълнява всичко, което ѝ се казва. Старата, оправяща се с всичко Кейт сигурно би направила някакъв коментар относно пакетчетата от чай, които забравям в мивката, или хавлиената кърпа, която ѝ избирам от шкафа, или за мръсните ми обувки, които съм забравила да събуя и с които тъпча красивия ѝ килим.

Ала старата, оправна Кейт е заменена от жена с безпомощно изражение, която с мократа си, отпусната коса и пижамата си изглежда с десет години по-стара и която седи послушно на дивана, прегърнала чашата си с уиски.

След известно време вдига очи към мен и прошепва:

— Смятам вече да си лягам, Луси. Чувствам се напълно съсипана.

Кимвам и промърморвам:

— И аз ще дойда с теб.

— О, не е необходимо. Добре съм си и сама... — отговаря автоматично, но после не довършва, като че ли едва сега осъзнава, че изобщо не е добре.

— Ще бъде както когато бяхме малки — увещавам я аз. — Спомняш ли си как понякога спяхме заедно?

— За да можем да си разказваме тайните под юргана на светлината на фенерче — усмихва се тя.

— А посред нощ ти ме изритваше — ухилвам се аз. — И аз бях принудена да се върна в собственото си легло, което беше студено като лед.

— Бях отвратителна по-голяма сестра, нали? — промърморва засрамено тя.

Аз се размивам и отвърщам:

— А аз бях доста досадна малка сестричка!

Отиваме в спалнята им. Тя е пълна противоположност на моята. Абсолютно подредена, в мек бежов цвят, с перфектни линии и набухнати възглавници.

— Сега единственото, което ни липсва, е фенерчето — прошепвам, докато се вмъквам под завивките.

— Както и няколко тайни — прошепва ми в отговор тя. Обръща се към мен и потърсва очите ми в мрака. — Искаш ли да чуеш една?

Кимвам, с което ѝ давам знак да продължи.

— Тайната е, че животът може да се промени само за един миг. Единственото, с което разполагаме, е тук и сега, настоящият момент. Никога не отлагай да кажеш на някого какво изпитваш към него и не приемай, че той просто знае — защото може и да не го знае, а после вече да бъде твърде късно!

Разбирам, че тя говори за себе си и Джеф, но въпреки това усещам, че в известен смисъл думите ѝ са актуални и за мен.

— Обичам те, Кейт!

— И аз те обичам, Луси!

Тя се обръща и аз я прегръщам — така, както правехме някога и докато дишането ѝ става все по-дълбоко и по-дълбоко, аз оставам будна и мисля за тайната ѝ. И размишлявам за нея почти цяла нощ.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Трябва да ми помогнеш! Искам да говоря с Адам! Налага се!

Това е на следващата сутрин и след като оставих Кейт пред болницата, за да прибере Джеф, аз се втурнах при Робин в лечителския център, където тя работи.

— Защо? Кой е този Адам? — просъсква притеснено тя.

И няма как да не е притеснена. Току-що влетях в кабинета ѝ, където тя е в процес на пробождаване с игли на полугол мъж. Нямам представа кой беше по-изненадан — аз, Робин или голият мъж, който най-внезапно получи игла там, където не очакваше.

— Мъжът от галерията. Онзи, който ме доведе от полицейския участък!

Робин прекратява възмутеното размахване на дрънчащите си от гривни ръце и на бузите ѝ избиват две огромни червени петна. Все още се чувства виновна, задето едва не ме арестуваха.

— Ходихме на среща и в един момент стана много зле... Не срещата, разбира се. Срещата беше идеална. Просто стана едно ужасно недоразумение заради Нейт и...

— *Нейт?* — наостря уши тя.

— Не ти ли казах? Той беше във Винярд и ние спяхме заедно...

— *Спали сте заедно?* — ококорва се ужасено тя.

— Само в буквалния смисъл на думата, не в другия. Обаче Адам остана с грешно впечатление и стана голям скандал и сега той отказва да отговори и на обажданията, и на имейлите ми, а после видях сестра си в болницата и...

— *В болницата?*

Като никога Робин е изгубила ума и дума и гласът ѝ се свежда само до ехо.

— Та тя ми каза, че никога не трябва да чакам, за да кажа на някого какво изпитвам към него, защото може никога и да не получа повече този шанс, а аз искам да кажа на Адам какво чувствам към него! — завършвам и най-сетне си поемам дъх.

— Аууу! — достига до нас нечий глас. — Сериозна работа!

И двете се обръщаме едновременно, за да видим покрития с игли мъж. Той лежи на леглото по боксерки и ни гледа ококорено.

— Извинявайте, аз ей сега! — побързва да се извини Робин, избутва ме от стаята и затваря вратата зад гърба си. — Луси, защо едва сега ми казваш всичките тези неща? — пита, скръствайки укорително ръце пред гърди.

— Ами защото ти си имаше достатъчно проблеми на главата. И двете си имахме — въздъхвам и оборвам унило глава.

Изражението на Робин преминава от нетърпение през вина, през съчувствие и най-накрая се спира на решителност.

— Слушай сега, бих сторила всичко, за да ти помогна, и ти го знаеш! Но какво мога да сторя? Така де, последния път, когато се опитах, не стана толкова добре, нали? — допълва, като има предвид заклинанието.

Поглеждам я объркано и изломотвам:

— Тъкмо в това е проблемът — аз не знам. Нямам никаква представа какво трябва да се направи. Той просто отказва да говори с мен. И не отговаря на имейлите ми.

Споглеждаме се в неведение.

— Де да можех да се сетя как да оправя нещата... — промърморвам.

— Да, разбирам те — кимва съчувствено съквартирантката ми. — Във времена като тези много ми се ще да имах кристално кълбо!

— Това е! — възкликвам внезапно. — Ами твоята екстрасенска?

Робин не изглежда особено убедена. Накрая изрича бавно:

— Ти не вярваш в екстрасенси.

— Ама ти нали каза, че тя можела да общува с духове водачи и че имала невероятен талант! — изтъквам аз. — Кое то ще рече, че тя ще може да ми каже какво да направя!

Добре де, наясно съм, че се хващам за сламки, но какво друго да сторя, а?!

Именно.

— Просто не съм особено убедена, че идеята е добра — изрича крайно притеснена Робин. — Какво ще кажеш да извикаме някой дух, а?

— Да извикаме дух ли? — възкликвам аз.

— Или да пробваме с тинктури — продължава весело. — Понякога ефектите са зашеметяващи!

— Слушай какво, няма да ме залъгваш с някакви си там древни билки! — отсичам решително аз. — Не забравяй, че аз ти открих Харолд!

— Но това е живо изнудване! — ахва тя.

— Именно! — отсичам най-безсрамно аз.

Тя втъква една непослушна къдрица зад ухото си, оглежда ме внимателно, а накрая отбелязва тихо:

— Ти май много харесваш този мъж, а?

— Така си е — отговарям тихо и аз. — Много харесвам този мъж.

Напълно доволна от отговора ми, тя кимва с глава и отсича:

— Само да си взема лист и химикалка!

* * *

Остатъкът от деня прекарвам в напрегнато очакване на онова, което ще ми каже Уаканда. В обичайния случай би трябвало да съм се записала предварително, но при спешни обстоятелства тя се съгласявала да вмъкне хората в графика си. Така че сега планът е да отида при нея след работа и да ѝ се примоля да ме приеме или каквото там правят екстрасенсите. Робин не разполага с нейния телефон, само с адреса ѝ, който ми дава заедно с една пространна лекция за това как трябвало да държа съзнанието си отворено и да не се страхувам, когато тя започнела с „ченълинга“ и да говори с разни „гласове“.

— И какви по-точно гласове? — любопитствам аз.

— Просто гласове — свива небрежно рамене Робин. — Нали се сещаш — на различни духове водачи.

Всъщност не се сещам, но днес съм готова да оставя безверието и цинизма си на прага и да разбера. На този етап бих опитала вече каквото и да е и ако това означава да обсипя нечия женска ръка със сребро, така да бъде.

— И сега накъде?

Преди малко излязох от метростанцията и сега стоя на ъгъла на улицата. Въпреки подробните указания, в това число и принтирана

карта от интернет, аз съм напълно изгубена в града и в момента говоря с Робин.

— Просто върви на изток — опитва се да ми обясни тя.

— Изток ли? А накъде е изток? — питам отчаяно. — Само не ми казвай, че е противоположно на запад!

Въртя картата си във всички посоки, но накрая се отказвам и тръгвам напред с телефон, притиснат до ухото ми.

— Ориентира ли се? — пита по едно време съквартирантката ми.

— Долу-горе — отсичам и си стисвам палци.

— В края на улицата има една пералня, до нея е един магазин за обувки със смешна пурпурна тента и...

— О, виждам я! — светват очите ми, когато зървам въпросната тента.

— Номер четирийсет и три — изрича в ухото ми Робин. — Табелата е сребърна.

— Да, почти стигнах! — провиквам се нетърпеливо.

Ако само преди няколко месеца някой ми беше казал, че ще ходя на екстрасенс, щях да му се изсмея в очите. Но има и други неща, на които допреди няколко месеца изобщо не бих повярвала и бих се разсмяла. Примерно глезенът ми, който все още ме преболява от онова изкълчване във фитнес залата.

Леко задъхана от бързането, аз най-сетне стигам до малък магазин със стъклена витрина, върху която са нарисувани звезди, а една табела обявява: „Гадателски услуги.“

— Открих я! — провиквам се победоносно в телефона аз. И се оказва, че съм доста развълнувана.

— Страхотно! — възторгва се и Робин.

— Само дето не ми изглежда отворено — допълвам, докато натискам бравата и установявам, че е заключено.

— Може би просто в момента Уаканда гледа на някого — обяснява Робин. — Натисни звънеца!

— Окей. — Натискам звънеца, но после спирам, защото забелязвам листче, залепено за витрината. — Чакай малко! Има някаква бележка!

— Бележка ли? — изненадва се искрено Робин. — И какво пише на нея?

Привеждам се към витрината.

— Е? — чака Робин.

— „Затворено поради непредвидени обстоятелства“.

В другия край на линията настъпва тишина.

— И това ако е гадателка! — промърморвам на глас.

— Сигурна ли си, че си на правилното място? — пита озадачено Робин.

— Абсолютно! Номер четирийсет и три. Точно до обувния магазин с пурпурната тента — повтарям указанията й.

— Просто не разбирам — сумти Робин. — Трябва да има някаква грешка.

— Единствената грешка е моето идване тук — отговарям. Чувствам се като пълна глупачка. Обръщам се и тръгвам обратно по улицата към станцията на метрото. — Беше права — идеята не беше никак добра. Не знам какво съм си мислела.

— Мислеше си за Адам — напомня ми приятелски Робин.

При споменаването на името му отново ме заболява някъде вътре.

— В такъв случай просто трябва да престана да мисля за него — промърморвам примирено. — Той и без това сигурно вече не може да ме понася.

— Глупости! — провиква се бясно Робин.

Отдалечавам телефона си от ухото и го поглеждам изненадано. Никога досега не бях чувала Робин да вика бясно.

— Ти наистина ли побесня преди малко? — питам накрая.

— Да, наистина — отговаря тя, вече с обичайния си спокоен глас. — Защото си е така — той не те мрази! И ти не трябва да се предаваш!

— Благодаря! — усмихвам се на загрижеността й аз. — Знам, че се опитваш да бъдеш мила и да ми помогнеш, но мисля, че съм го изгубила — допълвам тъжно.

— Добре де, в такъв случай какво ще направиш, ако изгубиш и нещо друго? — отвръща тя, като отказва да се поддаде на негативността ми. — Примерно ключовете си, както стана при мен онзи ден?

— Ами... — Новата тема ме кара да се замисля за момент. — Вероятно ще се опитам да проследя стъпките си отзад напред, за да се сетя къде съм била, когато те за последен път са били у мен.

— Хубаво. Дай тогава да проследим вашите стъпки с Адам! —
отсича бързо тя. — Кога за последно го видя?

— След нашата среща, когато се скарахме.

— И защо се скарахте?

— Защото Нейт вляз в апартамента и Адам остана с грешно
впечатление.

— Нейт! Именно! — натъртва Робин. — Точно той е причината
за всичко това! Кое то ще рече, че преди всичко и най-вече трябва да
прекъснеш връзката си с Нейт веднъж завинаги!

— Не ми казвай нищо ново — въздъхвам. Днес пак получих
ново пропуснато обаждане от него, а после ми се наложи да се откажа
напълно от гледане на телевизия, защото всеки път, когато включа
телевизора, дават „Глъсти мангизи“.

— Говоря ти напълно сериозно, Луси! Иначе този проблем
никога няма да се разреши и още отсега можеш да се откажеш от
всичко! — Изсмива се. — Това е като в китайската медицина — не се
лекува симптома, а причината. А в случая причината сте вие с Нейт!

Докато вървя по улицата и я слушам, не мога да не призная, че за
човек, който вярва в ангели, тя говори адски разумно.

— Трябва да приключиш с всичко това! — допълва решително.

— И как предлагаш да го направя? — въздъхвам отчаяно. —
Стратегията не сработи. Нищо не сработи.

— Вярно е — съгласява се неохотно тя. Настъпва пауза, през
която чувам в далечината телевизора.

— Какво гледаш? — питам разсеяно.

— „От местопрестъплението“. Подготвям се за срещата с новата
група по барабани, но реших да погледам пет минути. Тъкмо съм на
онази част, където те се връщат на местопрестъплението, за да получат
някои отговори... — Прекъсва и изведнъж се провиква: — Божичко,
това е!

— Кое и какво? — питам, като междувременно вдигам ръка, за
да спра едно такси — глезенът ми вече надава вой от толкова търчане
напред-назад.

— Това означава, че трябва да се върнете обратно във Венеция!

Едва не изпускам телефона.

— Не говори глупости! — възкликвам.

— Това е единственият начин! Иначе просто още отсега се сбогувай с мечтата за Адам!

В този момент към мен завива едно такси и спира. Протягам ръка към вратата.

— Ти луда ли си? Не мога просто така да търча до Италия, когато си поискам!

В момента, в който отварям вратата, от другата страна някой също отваря другата врата и скача в таксито.

— Хей, това е моето такси! — провиквам се възмутено!

— Луси, трябва да отидеш! — настоява Робин по телефона до ухото ми.

— Робин! — отсичам аз, докато се качвам на задната седалка. — За нищо на света няма да отида във Венеция!

И точно тогава се оказвам очи в очи с непознатия, който се опитва да ми открадне таксито.

Само дето не е непознат. Това е Нейт.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Отивам във Венеция!

Влизам в кухнята на следващата сутрин и заварвам радиото да свири, чаят да ври, а Робин да седи с кръстосани крака на кухненската маса, облечена в индийската си пижама.

— Сериозно? — вдига очи тя от пълнозърнестата филийка препечен хляб, която си маже, и се усмихва широко. — Възхитително!

— Е, не съм много сигурна дали бих го нарекла „възхитително“ — „По-скоро отчаяно“ — допълвам си наум, докато се настанявам до нея. След поредния си сблъсък снощи с Нейт, когато се озовах до него на задната седалка на таксито, вече съм твърдо решена да сторя всичко по силите си, за да се отърва от него.

— Искаш ли една филийка? — предлага ми тя.

— Мммм, да, благодаря — кимвам и тя ми подава филийката.

— Е, кога заминаваш? — поглежда ме тя.

— Ами... — замълчавам. Внезапно се сещам, че все още не съм мислила по този въпрос. Всъщност сега, когато се замислям върху него, си давам сметка, че има доста подробности, за които трябва да помисля. Като например как ще си позволя полет до Италия или ще си платя хотела, или ще си взема отпуска от работа... В сърцето ми се надига тревога. — Все още не знам — отговарям неопределено и отхапвам от филийката.

— Трябва да го направиш колкото е възможно по-скоро — инструктира ме Робин. — Не трябва да се бавиш!

— Да, не трябва — промърморвам, докато дъвча бавно. Господи, цялата тази работа започва да изглежда малко трудничка.

— Нейт, разбира се, трябва да дойде с теб!

Едва не се задавам с филийката си.

— Какво? Искаш да кажеш, че двамата с Нейт трябва да отидем във Венеция заедно? — обръщам се изумено към нея аз. — Нали идеята беше да се отърва от него, а не да летя до Италия с него!

Робин поема следващата препечена филийка от огромния куп до себе си и започва да я маже. След което невъзмутимо изрича:

— Ще се получи само ако отидете двамата.

— И кой го казва, а? — провиквам се аз и размахвам филийката си. — Да не би да има някаква книга с правила за легендите?

Робин прекратява за момент мазането и вдига очи към мен.

— Виж какво, щом вие двамата с Нейт сте задвижили тази работа, значи трябва да бъдете пак заедно, за да я развалите! — Свива рамене и допълва: — Логично, Уотсън!

— В твоя свят — може би! — сопвам ѝ се аз и завивам краката си с пеньоара. — Обаче аз не живея в свят на магии, заклинания и древни легенди.

— О, така ли? — повдига вежди Робин и ме поглежда скептично. — Мен трудно можеш да заблудиш.

Отварям възмутено уста, за да възразя, но после бързо я затварям, като отпускам глава в скута си.

— О, господи! Безнадеждно е! — простенвам приглушено. — Опитал какво ли не и всичко се провали! А сега разрушаваме взаимно живота си. Адам никога повече няма да ми проговори, а Бет вероятно също няма да проговори на Нейт. А отиването ни във Венеция също няма да свърши работа. Идеята по принцип беше глупава.

— Слушай какво, Луси! — отсича Робин с необичайна твърдост в гласа. — Направи единственото нещо, което си мислиш, че не можеш да направиш. Ако не успееш от първия път, опитай отново! Вторият път със сигурност ще стане по-добре! Единствените хора, които не падат, са онези, които ги е страх да се покачат на високо! Това е твоят шанс! Не го пропускай!

— Моля? — поглеждам я аз и виждам, тя ме наблюдава с необичайна решителност в погледа.

— Опра — обяснява ми тя.

— Ама как да го направя? Нейт никога няма да се съгласи да отиде във Венеция с мен! — Заслушвам се в радиото. Нийл Седака весело пее „Раздялата е трудно нещо“. Привеждам се към него и го изключвам.

— А ти откъде знаеш?

През главата ми минават няколко откъслечни картини — как споделяме едно легло в Мартас Винярд, как пеем караоке, как си

крещим един срещу друг в моята кухня, когато той ме обвини, че провалям връзката му е Бет.

— Повярвай ми — изричам на глас, — сега последното нещо, което той иска, е да тръгне с мен на пътешествие до Италия. Сигурно би предпочел да му извадят очите е шиш.

— В такъв случай се налага да го убедиш — изрича чистосърдечно Робин.

— Как? — поглеждам я ужасено.

— Нямам представа — накланя глава тя и дъвче замислено. — Обаче трябва да измислиш нещо.

— Ами ако не измисля? — поглеждам я със страх.

— Ако не измислиш, оставате заедно завинаги — отговаря простичко тя, дояжда си филийката и грабва следващата.

* * *

Окуражена от думите на Робин, на път за работа аз събирам сили да се обадя на Нейт. Както и може да се очаква, той изобщо не е очарован да ме чуе. В превод: няколко пъти ми затваря, няколко пъти ме нарича с думи, които не смея да повторя, и накрая се съгласява да ме изслуша „за трийсет секунди“. Получавам само десет, след което той ме изрязва. Не, нямало да ходи с мен във Венеция. И да, аз наистина съм луда и не знам ли, че сега там тече филмовият фестивал и никога няма да намеря място да отседна, и всичко е резервирано отдавна, и късмет в начинанието.

След което ми затваря.

* * *

— Така че в най-общи линии съм в задънена улица.

Обед е и двете с Робин висим на опашката в „Кац“, за да си дадем поръчките.

— Сигурна ли си, че ти казва истината? Може пък да е просто извинение, за да те откаже — изтъква оптимистично тя. Вади едно брауни от джоба си, смъква обвивката му и си отхапва.

— Не, той е напълно прав — проверих в „Гугъл“ — въздъхвам аз. — Сега наистина там тече филмовият фестивал, така че самолетните билети дотам струват цяло състояние. Никога няма да мога да си ги позволя.

— Виж тук няма проблеми — можеш да използваш моите „Въздушни мили“ — натрупала съм хиляди от многобройните си пътешествия в чужбина.

— Божичко, Робин, много мило от твоя страна! — поглеждам я с благодарност аз, но после се смръщвам. — Но дори и да успея да стигна дотам, нямам къде да отседна — всички хотели са пълни догоре!

— Всичките?

— Всичките — кимвам. Проверих и това тази сутрин. Влязох във всички туристически агенции, за които успях да се сетя. Дори измислих история за човек, който искал да направи предложение на момичето си във Венеция, и накарах Магда да попита дъщерята на приятелката си от агенцията. Нищо.

— Хмммм, да. Това определено е проблем — дъвче замислено съквартирантката ми.

— Както и да е. И без това няма значение. Нейт няма да дойде.

Робин ме поглежда тъжно и отбелязва:

— Знаеш какво означава това, нали?

— Че е безнадеждно?

— Не, че вселената се опитва да ви държи заедно! — отсича компетентно тя. — Това е силата на легендата! Тя не иска вие двамата с Нейт да се върнете във Венеция, за да не развалите магията на вечната любов! И затова непрекъснато подхвърля разни препятствия по пътя ви! — И ме поглежда, горда с детективското си заключение.

— Страхотно — свивам рамене аз, докато напредваме с опашката. — Тъкмо сега, когато имам усещането, че целият свят е срещу мен, ще си знаая, че той наистина е срещу мен. При това не само светът, но и цялата вселена!

— Докато има любов, има и надежда! — напява ведро тя.

— Пак Опра?

— Не, мисля, че го прочетох на някаква лепенка — отговаря тя, като тътри крака до мен. — Но пък е напълно вярно. Ако обичаш Адам, значи надежда все още има. Просто трябва да се бориш за него!

— Както ти се бори за Даниел ли? — повдигам вежди аз.

Тя стисва уста.

— Какво става с теб, Робин?

— Какво да става? — подмята обидено тя.

— Носиш се като зомби из апартамента, слушаш африканския диск, който той ти подари, ядеш за успокоение...

Тя се изчервява и натъпква остатъка от браунито в джоба си.

— Защо му позволяваш да излезе от живота ти просто ей така?

— Той не е моята сродна душа! — отсича твърдо тя.

— И кой го казва? — провиквам се аз. — Ясновидката, която не успя да види дори собственото си бъдеще? Голяма гадателка, няма що!

Робин започва да пристъпва неспокойно от крак на крак и да си играе с купищата сребърни гривни по ръцете си. И категорично отказва да ме погледне.

Веднъж започнала обаче, аз не мога да се спра:

— И аз някога бях като теб! Бях напълно убедена, че веднага ще разбера, когато срещна Единствения! Че ще го почувствам! Нали всички само това повтарят: „Просто ще разбереш“! Добронамерени приятели, книги, филми, поезия. И макар че нямаш никаква представа какво точно търсиш, нито пък какво точно трябва да изпиташ, ти започваш да си вярваш, че когато най-сетне откриеш своята сродна душа, в главата ти ще зазвъни някакво вълшебно звънче и ще ти подсказже, че е той!

Поемам си дъх и продължавам:

— Когато се запознах с Натаниел, имах всичките тези силни, невероятни чувства и си казах: това е той! Това е Единственият! И наистина си вярвах, поради което бях толкова съсипана, когато се разделихме. Бях изгубила единствения човек на света, който е бил предназначен за мен, и без него никога повече не можех да бъда напълно щастлива! Да, щеше да има и други мъже — приятни, забавни, прекрасни. Но никога повече Нейт. Бях го изгубила и толкова! — Кратка пауза. — Затова години наред просто се носех по вълните на живота. Излизах на срещи, флиртувах, имах няколко гаджета, обаче никой не можеше да се сравни с Нейт. Той никога не излизаше от съзнанието ми. А после, по някакво чудо, ние отново се намерихме и получихме втори шанс. И какво стана, ако смея да попитам?

Поглеждам към Робин. Тя седи до мен напълно замаяна. И не я виня. От мен се излива цял потоп — чувства, насъбирали се цяло десетилетие, се леят наред обикновен нюйоркски ресторант за бърза закуска.

— И тогава разбрах, че вече не изпитвам същото — продължавам. — И той също не изпитва същото. Просто сме сбъркали един с друг. Точно както милионите хора по света, които се женят, а после се развеждат. Само че аз имах голям късмет — ако не бях имала този втори шанс с Нейт, все още щях да вехна по него! И щях да прекарам целия си живот в съзерцание на миналото през розови очила и никога нямаше да забележа Адам! Щях напълно да го пропусна! Защото в мига, в който престанах да се фокусирам върху Нейт и върху онова, което смятах за любов, зърнах Адам.

— Хей, госпожице!

Чувам гласа, но не му обръщам внимание.

— Виж какво — продължавам с въздишка, — може би ти звучи напълно безсмислено, но всъщност искам да ти кажа, че твърде много хора пропускат истинската си любов, защото са прекалено заети да чакат появата на Единствения! Да чакат онази приказна фигура, която ще ги допълни напълно и която най-вероятно дори не съществува. Чакат някакъв знак, на който да пише: „Този е!“ Както направи и ти — ти заложи всичко на Харолд, на перфектната си половинка, на тъмния, красив непознат от твоето огледало на желанията. И дотолкова се фокусира върху него, че не си в състояние да забележиш нещо адски хубаво, което ти е под носа!

Робин видимо се дръпва, като че ли съм я ударила.

— Робин, невинаги трябва да има някакъв знак! Не може винаги „просто да знаеш“. Понякога отнема известно време, докато осъзнаеш, че той през цялото време е бил точно пред теб! — Млъквам, осъзнавайки, че съм останала без дъх от страст. Макар за мен и Адам вече да е твърде късно, искам да направя всичко възможно за нея и Даниел да не е така.

Тя ме поглежда по странен начин, като че ли в главата ѝ се въртят множество мисли, и накрая изрича:

— Каквото е писано да стане, ще стане!

— Божичко, напълно в твоя примиренчески стил! — въздъхвам безсилно.

— Нищо подобно! — възразява разгорещено тя.

— Така е, а логиката ти нещо куца! — не се отказвам аз. — На мен ми казваш, че трябва да се опълча срещу вселената, сякаш съм някакъв си супергерой, обаче ти избираш просто да си седиш и да гледаш какво ще стане!

— Хей, госпожице, проблеми със слуха ли имате, какво ли? — изревава нечий мощен глас точно до мен и аз се обръщам рязко.

И тогава си давам сметка, че това е вечният сърдит мъж, който приема поръчките ми всеки обед.

— О, да, извинете! — превключвам бързо. — Та една супа топчета и...

Обаче той не ме оставя да довърша.

— Не, забравете супата — изсумтява мрачно, като клати глава. — Чух ви, че си говорите за Венеция.

Зяпвам го изумено. През цялото това време нито веднъж не бях чувала този човек да изговори повече от две думи, а ето че сега говори на мен! При това за Венеция!

— Мммм, да, точно така — смотолевим аз, като се питам накъде, за бога, бие.

— Мисля, че мога да ви помогна.

Не мога да повярвам! Той не само ми говори, но и иска да ми *помогне*!

— Така ли? — изчуруликва Робин вместо мен.

— Чичо ми има малък пансион във Венеция — обяснява той. — Сигурен съм, че ще могат да ви дадат стая... стига, разбира се, да искате да се обадя...

Все още продължавам да го зяпам втрещено. Направо не мога да повярвам какво чувам.

— Аууу, би било великолепно! — отново ме замества Робин.

— Мммм... да, страхотно — смотолевим замаяно.

— Окей. Дайте ми номера си и следобед ще се свържа с вас — инструктира той, като сваля една химикалка иззад ухото си. От малкото си джобче вади бележничке и ми го подава заедно с химикалката.

А после, за първи път, откакто идвам тук, ми се усмихва.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Прекарвам остатъка от деня в галерията, все още неспособна да осмисля обратата на събитията. Не знам кое е по-шокиращо — фактът, че той наистина ми се усмихна, или последвалото му обаждане по телефона, за да ми каже, че, да, чичо му наистина имал свободна стая, и, не, не било скъпо.

Истинското име на господин Сърдитко е Винсънти и като го опознаеш, той се оказва доста бърлив човек. Не спирам да му благодаря, записвам си надлежно всички подробности и обещавам да се отбия в ресторанта му, когато се върна, за да му разкажа как е минало. „Така, значи вече всичко е оправено — казвам си аз, като затварям. — Имам билет за самолета. Имам хотел. Сега единственото, което остава, е да накарам Нейт да дойде с мен.“

Това е все едно да кажа: „Сега единственото, което ми трябва, са един милиард долара.“ Въздъхвам тъжно.

На гърба на прескомюникето, което подготвям за Артси, надрасквам списък с възможности:

1. *Отвлечане?* Не. Невъзможен за пренасяне в самолет. Доживотна присъда при залавяне.

2. *Заплаха?* С какво? С тънкото ми токче? С булчинско списание? С оръжия за масово унищожение? Не. Нямам оръжия за масово унищожение. А и без това досега не са успели да спрат никого.

3. *Подкуп?* Не. Същото като горе. С какво? Веднъж платих стаята ни във Венеция и сега съм разорена?

Тъкмо се опитвам да измисля четвърта възможност, когато чувам звънчето на вратата и вдигам очи. Виждам Даниел.

— О, здрасти, Даниел! — помахвам му аз и побързвам да скрия списъка си. — Как си?

Излишен въпрос. Изглежда пълна развалина. Облечен е с омачкан тъмносин костюм, който изглежда така, сякаш е спал с него, небръснат е и под очите си има тъмни кръгове.

— Здравей, Луси! — усмихва се насила той. — Мама тук ли е?

— Да, отзад е! — показвам офиса. — Ще излизате ли?

— А, не — клати глава той. — Дойдох да я взема и да я заведа вкъщи. Помагам ѝ да опакова нещата си от апартамента.

— Тя се изнася? — ахвам аз. — Вече?

— Да, опасявам се, че е така.

— Не ми е казвала — промърморвам.

Изпълвам се с неописуема тъга. През целия ден Магда нито за миг не е била друго, освен обичайната жизнерадостна, забавна жена, която ме разсмива с нейните невъзможни истории и непрекъснато подкача от радост заради изложбата на Артси. А ето че през цялото време тя си е знаела, че всяка вечер прибира едно по едно нещата от дома си. Изнася се от дома, в който е прекарала последните двайсет години.

— А къде ще отиде? — питам разтревожено.

— Ще дойде да живее при мен — отговаря Даниел и се усмихва тъжно. — Поне това е нещо хубаво. Нали знаеш, че мечтата на всяка еврейска майка е да живее със сина си!

Тук вече не мога да не се усмихна.

— Е, как е Робин? — изрича той след няколко секунди, като се опитва да звучи безгрижно, обаче не му се отдава.

— Добре — изричам неопределено.

Нямам представа какво да му кажа. Мога ли да му кажа истината? Че според мен тя допуска огромна грешка и че аз съм се опитала, но безуспешно, да ѝ належа малко мозък в главата? Или да си държа устата затворена и да не се месея? Да се вслушам в нейните думи и да приема, че онова, което ще стане, ще стане?

— Предполагам, че е много щастлива, задето накрая откри Харолд — продължава той, очевидно очаквайки някаква реакция от моя страна.

Споглеждаме се, обаче нито един не казва онова, което наистина мисли.

— Да, може би — свивам неопределено рамене аз и прехапвам устни. Божичко, това ме убива. — Виж какво, Даниел, мисля, че вие

двамата трябва да поговорите! — изтърсвам, преди да съм успяла да се спра.

Добре де, съжалявам. По дяволите, с това провидение и да му се оставиш в ръцете! Ако бях следвала правилото, че каквото ще стане, ще стане, сега щях да съм с права коса на клечки и буйни вежди. Понякога се налага да подпомогнеш провидението, независимо дали става въпрос за продукти за коса, пинцети или най-добрата ти приятелка да ти се меси в любовния живот.

Но ако съм очаквала от него да се разкрещи: „Да, права си!“, и да се втурне към нея, за да ѝ поднесе неугасващата си любов, се оказва, че жестоко съм се лъгала.

— Не — клати примирено глава той. — Тя обича другото. Би било нечестно от моя страна да застава между нея и нейната сродна душа!

— Ама той не е сродната ѝ душа! — чувам се да крещя, усещайки нарастващо отчаяние. — Робин не е влюбена в Харолд! Мисли си, че е така, но не е вярно! Тя обича...

— Даниел, момчето ми!

Прекъсва ни Магда, която се появява с радостен възглас.

— Здравсти, мамо — промърморва той и се изчервява до корените на косата си, когато тя се хвърля на врата му и заравя лице в гърдите му, сякаш това е тяхното последно сбогом.

— Момчето ми, красивото ми момче! — започва да вие, залепена за него. А после се отдръпва от него, за да го огледа по-добре, и се провиква: — Какво не е наред, скъпи? Изглеждаш толкова тъжен!

— О, нищо подобно! — бърза да си лепне усмивка той. — Всичко е страхотно!

— Прекрасно! — разцъфва и тя. — А как е Робин?

Като ги гледам, внезапно си давам сметка, че той не ѝ е казал.

— Страхотно. И тя е страхотно — кимва той и ме поглежда многозначително, сякаш иска да ми каже да си мълча.

Аз пък прокарвам пръст през устните си, с което му отговарям, че устните ми са запечатани.

— Виждаш ли, че като ми се довериш в сватосването... — започва тя, но после се обръща към мен и пита: — А къде е Робин? Няма ли да дойде и тя в апартамента?

— О, не, тя е много заета!

— Заета ли? — възкликва Магда и започва да събира колекцията си от чанти и пакети. — Не, скъпи, ти ще чакаш тук! Мама е много заета! — обръща се към Валентино, който подскача и иска да бъде гушнат. А после се обръща към Даниел: — И какво толкова прави?

— Аз... ами... — промърморва неловко Даниел. — Дай да ти помогна! — протяга ръка, но Магда му се скарва:

— Не и с твоя болен гръб, Даниел!

— Мамо, добре съм — простенва той.

— Помниш ли какво каза доктор Голдщайн за кръста ти?

Валентино продължава да подскача наоколо, за да получи внимание. Даниел се привежда, за да вземе една чанта, и не знам после какво точно става, но внезапно се чува оглушителен вой и Даниел полита напред заедно с чантите и кучето, което пък се изстрелва под него като куршум, така че накрая Даниел се приземява безславно на пода.

— Ой! — изписква Магда и се втурва на помощ на сина си. — Удари ли се?

— Добре съм, мамо — смотолевя Даниел, поглежда на кръв Валентино и започва да се изправя на крака, докато майка му продължава да се суети около него. — Честна дума, мамо, добре съм! Не се притеснявай... — Не довършва. — По дяволите!

— Какво има? — ахва Магда и се ококорва ужасено. — Да не би пак да е гръбът ти? Ой! Знаех си, че ще си причиниш нещо на гръба, знаех си!

— Не, мамо, не е гръбът ми.

— Тогава какво е? — почти пищи вече тя. — Да не би да е сърцето ти? Сърцето ти е, нали? Сигурно ще се метнеш на баща си!

— Не, платното е — отговаря накрая той с пребледняло лице.

Магда млъква и се смръщва объркано.

— Какво платно?

Напълно съсипан, Даниел сочи към големия пакет, който стои облегат в страни заедно с няколко от чантите. Това е картината, която лелята на Магда ѝ е оставила. Очевидно я е донесла от офиса, за да я пренесе у дома на Даниел, но сега опаковъчната хартия е скъсана, а под нея — и самото платно.

— Господи, мамо, съжалявам! Сигурно, когато паднах... — започва да се извинява той, но тя го прекъсва.

— Въобще не се тревожи за тази картина! — махва небрежно с ръка. — И без това беше ужасна.

— Какво представлява? — любопитствам аз. Досега не бях имала възможността да видя платното, но сега, когато Даниел го вдига и опаковката пада на пода, интересът ми се събужда.

— Прилича на клоун — отговаря Даниел, като оглежда внимателно картината.

— Мразя клоуните — потреперва Магда. — Много са призрени.

— Може би ще успеем да я поправим — казвам, застанала до рамото на Даниел. — Сигурна съм, че ще намеря реставратор — допълвам, присягам се към картината и връщам раздраното парче от платното на мястото му.

— Не ми пука за този боклук! Изхвърлете я! — сбърчва нос Магда. — И без това никога не съм я харесвала!

— Но нали ти е от пралеля Ирина! — възразява Даниел. — И тя е искала да ти я подари!

— Хей, я почакайте малко!

И двамата прекратяват дребната си свада и се обръщат към мен.

— Какво? — пита Магда. — Какво има?

— Вижте отдолу! — изричам развълнувано аз. — Отдолу е скрито друго платно!

— Виж ти! — ахва и Магда. — Леля Ирина винаги казваше, че външността лъже.

— Питам се какво ли е — подхвърля Даниел.

— Е, има само един начин да разберем! — Обръщам се към Магда: — Може ли?

Тя вдига ръце във въздуха, сякаш иска да ми каже: „Разбира се, давай!“ И така, поемайки си дълбоко дъх, аз издърпвам бавно и внимателно разкъсаното платно с клоуна с неговите крещящи цветове и аматьорски рисунък, за да открия отдолу съвсем друго платно. Гол портрет на жена, отпусната на възглавница, над чиято глава танцуват херувими.

— Това е доста хубаво — промърморва одобрително Даниел.

Обаче аз не мога да отговоря. Сърцето ми бие толкова силно и ушите ми пищят толкова непоносимо, че ми се завива свят.

Така характерните приглушени тонове. Познатата религиозна тема. Не може да бъде! Просто не може да бъде! С треперещи ръце

обръщам платното към светлината и се вторачвам в инициалите в долния ъгъл. Ама е!

— О, боже! — ахвам едва чуто.

— Какво е това? — пита Магда.

— Леля ти наистина е била права — външността действително лъже! — Обръщам бавно платното към нея и с огромна мъка изричам: — *Това е творба на Тициан!*

А след това настъпва истинска лудница. Даниел отива директно на телефона, за да говори с прочут експерт по произведения на изкуството от една аукционна къща, Магда е принудена да приседне, след което все пак пада, а аз просто стоя и се кокоря невярващо срещу безценното произведение на изкуството. Не мога да повярвам, че през цялото време си е седяло тук, облежнато на стената в задния офис, напълно игнорирано. И сигурно щеше да си остане така, скрито някъде далече от очите на хората, още години наред — ако Даниел не беше паднал върху него.

Това е все едно да намериш печеливш билет от лотарията. Защото, ако се окаже истинско, ще струва милиони. Така де, представете си само! Това платно може да се окаже отговорът на всички молитви на Магда! И да промени всичко!

С цялото това вълнение в галерията изгубвам тотално представа за времето и едва в последния момент се сецам, че пиесата, за която Робин ми даде билети, е тази вечер. Почти бях забравила. Но тъй като все пак се сетих, напускам галерията и се насочвам право към театъра.

Въпреки всичко, придружаващо тези билети, все пак очаквам с нетърпение да отида на театър. Вчера успях да продам свободния си билет за цели сто и петдесет долара, тъй като отзивите за пиесата са наистина много добри и всички билети са продадени. Определено ще ме разсее от проблемите ми. Няма да ми навреди за няколко часа да се изгубя в един напълно различен свят.

„Свят, който не включва Натаниел Кенеди“ — казвам си аз, докато поглеждам телефона и се чудя дали да не опитам още веднъж. Поглеждам си часовника. Разполагам с още няколко минути до започването на пиесата. Струва си да опитам. Набирам номера му и чакам. Той вероятно няма да вдигне. Вероятно филтрира обажданията си.

— Ако това е, за да ме накараш да отида до Венеция, отговорът продължавала бъде не! — излайва той в мига, в който вдига.

Забравили сме задължителните поздрави и любезности от доста време насам.

— Нейт, моля те, просто ме изслушай... — опитвам се да го убедя аз, но той ме прекъсва.

— Луси, колко пъти още да ти казвам?

Въздъхвам, опитвайки се да запазя спокойствие.

— Виж какво, знам, че намираш това за лоша идея.

— Не само лоша — това е най-лошата ти идея, която някога си имала! — изсумтява той в телефона. — А това определено значи нещо!

Усещам как в гърдите ми се надига раздразнение, обаче казвам:

— Но аз съвсем сериозно мисля, че трябва да си помислиш по този въпрос!

— Вече съм мислил достатъчно и отговорът ми е — не!

Поглеждам си часовника. По дяволите! Пиесата ще започне всеки момент! Трябва да влизам!

— Почакай малко! — изсъсквам в телефона, скривам го в джоба на самото си, подавам билета си на разпоредителя и влизам в театъра. И автоматично се слисвам. Аууу, колко импозантно! Изпълвам се с неподправено вълнение. Истинска пиеса на Бродуей! Колко вълнуващо! — Извинявай, докъде бях стигнала? — казвам, като си вадя отново телефона.

— До затварянето — срязва ме безапелационно Нейт.

— И толкова? И няма да промениш мнението си? — изтъквам, докато тръгвам надолу по пътеката и проверявам буквите на всеки ред.

— Коя част от „Няма да дойда с теб във Венеция“ не разбра?

Откривам моя ред и тръгвам към мястото, което сочи билетът ми. Трябва да го накарам да промени мнението си, ама как? *Как, боже мой?!*

— Както и да е. Вече трябва да затворя! — отсича той.

— Не, почакай! Ами таксито оня ден? — Извинявайки се на хората, които вдигам, аз се насочвам към средата на реда, където виждам две празни места.

— Какво за него?

— Трябва да накараме това нещо да спре, веднъж завинаги! В противен случай ти и Бет...

— Луси, престани! Стегни се най-сетне!

— Аз съм се стегнала! — не му оставам длъжна аз, докато следя номерата на седалките. Двайсет и две, дваайсет и три, дваайсет и четири... В другия край на телефона настъпва мълчание. — Нейт, там ли си?

— Да, тук съм.

Брей, странна работа! За момент гласът му прозвуча така, сякаш не идва от телефона му, а точно до мен. *Бинго!* Ето го най-сетне и мястото ми. Озъртам се и заставам лице в лице с някого, който си е проправял път по реда, само че от другата посока.

— Нейт! — зяпвам шокирано в него аз. — Ти пък какво правиш тук?

Сигурно си мислите, че досега вече би трябвало да съм минала отдавна тази част с изненадата — ама не! Ето ме тук, стоя си и зяпам като побъркана.

— Какво? — Все така с телефона на ухото, той ме поглежда объркано и отвърща: — Дойдох да гледам тази пиеса. Това е моето място! — И посочва празната седалка до моята.

Вторачвам се невярващо в седалката, а после обратно в него и тогава ми просветва.

— *Ти* си бил човекът, който е купил свободния ми билет по ибей!

— *Твоят* ли беше този свободен билет?! — гледа ме втрещено той.

Настъпва пауза, през която и двамата се гледаме ококорено. Докато накрая светлините изгасват, принуждавайки ни да заемем местата си. В залата се възцарява напрегнато мълчание в очакване вдигането на завесата.

И точно тогава чувам в ухото си шепот:

— Е, кога тръгваме за Венеция?

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Венеция, Италия, 2009 г.

Нищо не се е променило. Под горещата лятна мараня Венеция прилича на оживяло платно на Каналето. Кубето на катедралата „Сан Марко“ се извисява над пастелните багри на елегантните ренесансови постройки. Плясък на вода. Тълпи от туристи. Между туристите тичат деца и разпръскват гълъбите. Мъже в строги костюми и дизайнерски слънчеви очила седят и пушат цигари. Екскурзовод с чадър запознава с историята на града група германски туристи.

И наред лабиринта от тесни улички, в скътан сред каналите стар, мъничък пансион, в стая с розова кувертюра на къдрички и картина на Дева Мария на стената, седят двама души. Един крайно стресиран американец в костюм, попиващ потта от челото си, и англичанка, която се старае да запази спокойствие.

Това сме аз и Натаниел. Отново във Венеция, десет години по-късно.

И този път всичко се е променило.

— Така. И сега какво? — обажда се по едно време Нейт.

След като остави на пода куфара си, а сакото си преметна на облегалката на стола, той се обръща към мен. От всяка пора по тялото му се пропиват пот и стрес. Изглежда така, сякаш на челото му с черен маркер е написано: „За нищо на света не бих искал да съм тук!“

— Мммм, дааа. Това е въпросът — отбелязвам аз и се насочвам към прозореца. Вдигам щорите и в стаята нахлува светлина. Миниатюрни пращинки започват вихрения си танц в прегръдката на лъчите. Аз се надвесвам навън и оглеждам миниатюрното резенче венециански живот в уличката под нас.

Това освен всичко е превъзходна тактика на отлагането.

Защото, разбирате ли, проблемът е в това — и не съм особено сигурна как да съобщя новината на Нейт, — но истината е, че все още

не знам точно какво трябва да направим. Идеята е някъде в главата ми, просто...

О, кого заблуждавам! Нямам никакъв план. Голата истина е, че нямам ни най-малка представа какво трябва да направим сега.

— Луси?

Обръщам се и установявам, че Нейт продължава да ме гледа съсредоточено. Само дето сега лицето му някак си се е стегнало — като храна, която е започнала да изстива и да се желира в чинията.

— Моля те, кажи ми, че имаш план!

Гласът му е стоманен и нетърпелив, но същевременно долавям и лека нотка на притеснение.

— Ами, не може да се нарече точно план... — изломотвам неопределено, стараейки се да избегна лазерните характеристики на погледа на Нейт. — Добре де, нямам план! — признавам си накрая.

— Ти нямаш план? — повтаря спокойно той.

Призрачна тишина. Един от онези мигове на напрегнато затишие, както преди да отвориш извлечението по кредитната си карта и бавно разгъваш листа, преди да видиш неизбежното: „О, боже! Чак толкова ли?!“, което те удря като десеттонен камион.

От този вид тишина.

— Засега — подчертавам, като си налагам да звуча позитивно. — Засега нямам план!

Нейт вече не издържа и избухва:

— Ама какво ти става, бе?! Довличаш ме чак тук, във Венеция, Италия, а после ми казваш, че нямаш никакъв план?

— Добре де, ясно. Мисля, че и двамата разбрахме истината — аз нямам план! — срязвам го нетърпеливо. — И какво ще направиш сега? Ще ме застреляш ли?

От гърдите на Нейт се изтръгва дълбока въздишка. Той присяда на ръба на къдравата розова кувертюра и разтърква слепоочията си. После промърморва под носа си:

— Това поне би било никакъв план.

Стрелвам го вбесено. Когато предложих да дойдем във Венеция, нямах предвид смърт във Венеция.

— Виж какво... — Поемам си дълбоко дъх и се опитвам да се фокусирам. Какво беше онова, което каза Робин? А, да. Спомена нещо за самото местопрестъпление. — Дай да се срещнем при Моста на

въздишките по залез! — изричам внезапно, ей така, без да му мисля много.

— А после какво?

— После ще видим — отговарям колкото ми е възможно по-самоуверено. — Дотогава все ще измисля нещо.

Нейт навива ръкавите на ризата си и отново попива плувналото си в пот чело. После промърморва:

— По-добре гледай да е така, иначе утре сутринта хващам първия полет за щатите!

Грабвам слънчевите си очила и мятам чантата си на рамо. Насочвам се към вратата и подвиквам бодро през рамо:

— Не се тревожи. Всичко е под контрол!

* * *

Само дето, естествено, не е.

Озовавам се под ярката светлина на италианското слънце и сърцето ми бие в гърдите като лудо. Мисълта ми препуска. Мътните го взели! И какво се очаква сега от мен, а? Нямам ни най-малка представа какво да направя. Тревогата стяга стомаха ми като менгеме. Да бе, под контрол! Какви ги приказвам? Всичко тотално е излязло от контрол! Животът ми е излязъл дори от оста си. Падам от фитнес тренажори и едва не си изпочупвам краката, извършвам магически заклинания и едва не ме хвърлят в затвора, едва не загивам в катастрофа с кола и пея на караоке.

А сега съм тук. Във Венеция. С Нейт.

И ще продължавам да си стоя с него още стотици години и във вечността, ако не измисля нещо. При това много бързо! Тръгвам по калдъръмените улички и с всяка крачка напред се изпълвам с все по-неистов страх. Ще си остана обвързана вечно за бившия си приятел. Ще умра като сбръчкана, дърта стара мома, която и на смъртното си ложе пак ще се чуди как да се отърве от бившия си.

Пред очите ми се очертава чудна картинка — как крещя на Нейт: „Ти си луд!“, а той — изкуфял дърт ерген, без зъби и с боксерки на ананасчета, ми фъфли в отговор: „Ти си луда!“

Потръпвам и се опитвам да се отърся от тази картина. Така де, с това темпо тази история ще опрости целия ми живот! Изпълвам се е паника. Пред очите ми изплува образът на Адам — колко беше щастлив онази вечер в киното, последван от друг образ — колко наранен изглеждаше после, в кухнята ми, когато Нейт връхлетя като градоносен облак. Но после си давам сметка, че аз пък ще проваля живота на Нейт — спомням си за онзи телефонен разговор с Бет и въздъхвам. Нейт никога повече няма да има шанса да опита отново с брака си, защото тя никога повече няма да го приеме.

Защото той ще продължава да бъде мой.

През сърцето ми преминава хлад. Ще си останем залепени един за друг като сиамски близнаци.

Аз няма да мога да отида никъде без него, той няма да може да стори нищо без мен. И фразата „Ти ме допълваш“, която все повтарят в романтичните филми, ще престане да бъде най-милата и красива фраза на света и ще се превърне в най-зловещата. Ще се превърнем в една от онези двойки, за които четем, дето са прекарвали заедно шейсет години и нито една нощ не са били разделени, и хората ще въздишат: „Аууу, каква възхитителна любовна история!“

Обаче никой няма да знае истината.

Че това не е любовна история, а филм на ужасите.

„Но може и при онези древни двойки да е същото! — казвам си във внезапно просветление аз. — Може и онези двойки, за които медиите толкова обичат да разказват, да са прекарвали последните си шейсет години в отчаяни опити *да не бъдат* заедно всяка нощ, мечтаейки си всеки да спи под отделен юрган. Може би онези двойки също да са се целунали под Моста на въздишките, а после цял живот да са се опитвали да се отърват един от друг.“

Окей, стига, Луси! Превръщаш се в параноичка!

Завивам зад ъгъла и се оказвам наред морето от туристи. С изненада установявам, че съм се озовала на площад „Сан Марко“. Спирам и се оглеждам и мозъкът ми изведнъж се изпразва от всичко друго, за да се наслади на красотата и величието на Венеция. На начина, по който светлината отскача от камъните по калдъръма, на пролуката между хората, зад която проблясват водни пръски, на наситения аромат на еспreso, афътършейв и цигарен дим, на страстните

спорове на италианците, които, за моите лишени от езикови умения уши, винаги са звучали като арпежи на пиано.

Божичко, обожавам Венеция! Бях забравила колко много я обичам, защото толкова отдавна не съм идвала тук! Като стара снимка, избеляваща с времето, така и моите спомени за града са помътнели. С течение на годините той се е превърнал просто във фон, на който се развива много по-важната история за мен и Нейт, и как се запознахме. В мига, в който си тръгнахме оттук, Венеция сякаш спря, престана да съществува. Като че ли е била тук само за нас, до момента, когато се върнахме по колежите си — после просто се е сгънала и е отпътувала за някъде.

Усмиввам се на собствената си младежка арогантност. В моите тийнейджърски очи аз бях първият човек, открил Венеция, а двамата с Нейт — единствените двама души, влюбили се един в друг сред нейните канали, сред лабиринта от улички и красиви площади. И никой никога не се е чувствал като нас.

И едва сега, докато крача през площада, осъзнавам колко много съм грешила. Венеция си има свой собствен живот, история, която засенчва всичко, създадено от мен и Нейт, магия, която привлича към себе си влюбени. Давам си сметка за всичко това, докато наблюдавам десетките двойки, разхождащи се наоколо, хванати за ръце, безсъмнено чувстващи се така, както някога се чувствахме двамата с Нейт. Като единствените двама влюбени на света. Такава е магията на Венеция — тя кара всеки да се чувства специален.

Завивам зад друг ъгъл и поемам през лабиринта от улички. След десет години за първи път съм отново тук и макар аз да съм се променила, градът не е. Лутам се без конкретна посока. Просто се наслаждавам на усещането от преоткриването на каналите, сенчестите площади и звуците и ароматите, които създават Венеция.

Бях толкова фокусирана върху Нейт и върху довеждането му тук, върху пристигането ни обратно тук, че въобще не се бях замисляла какво означава самото *завръщане* тук. В моето съзнание Венеция бе просто местопрестъпление — лошият герой, причината за цялата наша каша. Но сега не мога да не се влюбя отново.

„Само че този път не в Натаниел, а в самата Венеция“ — казвам си аз, оглеждайки поредната красива сграда. Нямам представа как се казва, но пред нея се е събрала огромна тълпа папараци. Сега тече

филмовият фестивал и навсякъде висят знамена, плакати рекламират филми, а туристите държат в готовност камерите си, надявайки се да зърнат някоя и друга филмова звезда. Както става ясно, Пенелопе Круз била забелязана наскоро на моста „Риалто“, а мъжът, който ни регистрира в пансиона, беше готов да се закълне, че Том и Кейти били отседнали в дванайсета стая.

Дълбоко се съмнявам. Всички знаменитости са отседнали във великолепия дворец „Грити“. Вече минахме покрай него, на идване от летището с вапорето, и видяхме дълъг червен килим, опънат от пристана на канала до бара на терасата, който е разположен точно до канала. Там кипеше невиджана активност — подобно на армия от пингвини, десетки униформени сервитьори в бяло и черно се щураха наоколо, концентрирани в най-важната цел за деня — всичко да бъде готово за голямата филмова премиера и последващия коктейл, които ще се проведат тази вечер. Макар да нямам ни най-малка представа за какъв филм точно става въпрос.

„Адам щеше да знае“ — обаждат се тъничкото гласче в главата ми.

Усещам познатото преобръщане в стомаха си. От няколко дни насам се старая съзнателно да не мисля за него, обаче сега лицето му изниква в съзнанието ми и спомените ми се връщат към онзи момент на улицата, когато го зърнах за първи път — с камера и космат микрофон. После си спомням и момента в Галерията за модерно изкуство, когато ми говореше оживено за любовта си към филмите. Връщам се и към вечерта, когато се срещнахме пред онова филмотечно кино, и за това колко щастлив беше, че може да сподели любимия си филм с мен. „На него щеше да му хареса тук“ — казвам си аз, като се озъртам, долавяйки енергията на фестивала.

И за миг през ума ми минава мисълта да му се обадя, да му кажа къде съм.

Но, разбира се, няма смисъл, нали? Съмнявам се, че дори би вдигнал телефона. А дори и да го направи, как ще му обясня какво правя тук? „О, здрасти! Аз съм тук, на филмовия фестивал във Венеция заедно с Нейт, защото се опитваме да развалим магията на една древна легенда! Ще ми се и ти да беше тук!“

Браво, Луси! Страхотен ход, няма що!

Продължавам напред. Тъгата боли и аз се опитвам да се ободря с други мисли. Може би когато всичко това свърши, с Адам бихме могли да започнем оттам, откъдето спряхме... Но това надали ще може да стане. Той никога повече няма да ми повярва — и защо да ми вярва? Няма значение. Крайно време е да приема фактите — всичко свърши, още преди да е започнало. Че какво имаше между нас? Две целувки, две срещи... Той ще продължи напред, аз също. Голяма работа!

Само дето работата наистина е голяма. Защото не бяха само две срещи — беше нещо много повече. Защото, докато го слушах как говори и размишлява, се сетих за някого, когото познавам — и после си дадох сметка, че това съм самата аз. Защото, когато той влезе в полицейския участък онази нощ, за да ме вземе, аз осъзнах, че той е единственият човек, когото искам да видя. Защото, докато седеше с кръстосани крака на пода на стаята ми и разглеждаше развълнувано скиците ми, ми каза да следвам мечтите си. Малки, простички, мимолетни неща, които обаче се запечатаха завинаги в съзнанието ми. Тогава като че ли не си давах сметка за това, но сега...

Но сега е вече твърде късно. Независимо от това какво ще се случи с Нейт, между Адам и мен е свършено. Този път няма да има втори шанс.

Продължавам да вървя, пхнала дълбоко ръце в джобовете на късите си панталони. Навсякъде около мен се носят смях и веселие, но те просто подчертават още повече мрака на моето настроение.

След няколко минути се гмурвам в сенчеста задна уличка. Тук е тихо. Няма нито модерни галерии, нито сладоледени маси, нито магазини за сувенири, които да подмамват туристите — само по някоя и друга котка на стъпките пред вратите и пране, опънато на въжетата над главата ми. Това ми напомня за Артси и неговия простир с произведения на изкуството. Сещам се и за предстоящата изложба. Да, сега тя със сигурност ще се състои. Преди да излетим, говорих с Магда от летище „Кенеди“ и тя с триумфален крясък ми съобщи, че картината вече е била оценена и че, да, наистина се е оказала от Тициан.

— Кое то, разбира се, аз винаги съм си знаела! — бе допълнила тя. — Както казах на Даниел: „Знаех си аз, че леля Ирина няма да ме остави без пукната пара!“

Което не е точно така, ама на кого му пука! Важното е, че сега шефката ми е много щастлива и аз се радвам заради нея. Картината ще бъде предложена на търг в най-скоро време и с парите от продажбата ѝ Магда със сигурност ще може да покрие и дълговете си, и да спаси галерията. И което е още по-важното: и след като се разплати, пак ще ѝ останат толкова много пари, че ще може да се купува дизайнерски тоалети до края на дните си. Очевидно животът ѝ най-сетне се нарежда.

Стигам до малък площад и спирам. В средата има фонтан с красиво издялана риба, от която блика вода, и дървена пейка под малко слънчево петънце. Изглежда примамливо. Уморена съм и сандалите ми започват да ми протриват краката. Въпреки че вече е началото на септември, се усеща като лято. Отпускам се с благодарност на пейката. О, да, така вече е доста по-добре! Изхлузвам си сандалите, раздвижвам пръстите на краката си и затварям за миг очи, наслаждавайки се на тишината и покоя. И на пляска на водата зад мен.

— Скузи^[1].

И на един глас.

Отварям очи и виждам срещу себе си мъж. Той блокира слънцето и лицето му се пада в сянка, затова не мога да го разгледам, но пък виждам ръба на шапката му. Бяла мека шапка.

Нещо в дълбините на паметта ми се раздвижва и аз усещам как по гръбнака ми пролазват тръпки. В този човек има нещо. Познат ми е. Знам го, но откъде?

Той ми прави знак, като че ли иска да попита: „Имате ли нещо против да седна?“, и аз кимвам и го каня с ръка, с което му отговарям: „Разбира се, че не“. И когато той се отпуска до мен, лицето му се обръща към светлината.

И внезапно в мен нещо прищраква.

— Това сте вие! — възкликвам, но по-скоро на себе си, отколкото на него.

Той ме поглежда озадачено.

— Вие сте човекът, който ми продаде медальона и който ми каза за Моста на въздишките! — оглеждам обветреното му лице с надеждата и той да ме познае. — Спомняте ли си?

Вторачвам се в него с надежда. Сигурно е това! Сигурно това е отговорът, който търсех! В гърдите ми отново се надига надежда и аз

затаявам дъх.

— Разказвам тази история на много хора — признава ми той и очите му се свиват в тъжна усмивка.

— Така ли? — стряскам се аз. Надеждата ми се заменя с разочарование и аз свеждам поглед към скута си, за да не види той очите ми. През всичките тези години съм си мислела, че двамата с Нейт сме били специални, но ето че най-неочаквано установявам, че сме били просто двама от стотиците други двойки, на които той е разказвал тази история. Ама че съм била глупава! И да си въобразявам, че той по някакъв начин знае тайната и би могъл да ми каже отговора!

— Е, магията на легендата действа ли? — Чувам да ме пита и вдигам очи. — Още ли сте заедно? — поглежда ме с любопитство той.

— Нещо такова — свивам нещастно рамене.

Той се смръщва, когато зърва изражението ми.

— Извинете... английският ми не е много... — вдига ръце. — Не ви разбирам.

— Дълга история — въздъхвам и му се усмихвам тъжно.

Той ме поглежда още веднъж и очите му като че ли започват да търсят по лицето ми насоки. Накрая казва:

— И двамата сте влюбени в други хора, така ли?

— Да, така е — кимвам, като си спомням за Нейт.

В таксито от аерогарата насам го чух да си говори отново с Бет и пак да я моли да се опитат да дадат нов шанс на брака си. Стана ми мъчно за него. Няма никакво съмнение, че той я обича, а също толкова безсъмнено е, че едва сега е започнал да си дава сметка за това. Той е най-яркият пример за актуалността на старата поговорка: „Никога не знаеш какво имаш, докато не го изгубиш.“ Но пък и при много други хора е така. Примерно с Адам.

— А вие как сте?

— Аз ли? — връщам се в реалността аз. — Не, не съм влюбена! — клатя категорично глава. Думите засядат в гърлото ми, докато през ума ми прелитат откъслечни сцени от кратките ни мигове с Адам. Това не беше любов. Естествено, че не беше. Как бих могла да бъда влюбена в някого, когото почти не познавам?! И въпреки това...

И въпреки това можеш да прекараш цял живот с някого и пак да си останете абсолютно непознати. И обратното — можеш да срещнеш някого само за няколко мига и той да остане завинаги в душата ти.

Любовта измерва ли се чрез време? Или чрез каквато и да било друга мярка? Или е нещо необяснимо, което няма нито повод, нито причина, нито научно обяснение. Нещо, което просто се случва. *Магия*.

И при тази мисъл внезапно осъзнавам, че не мога да убедя никого, а най-малкото — себе си.

— Всъщност, да, влюбена съм — изричам и се обръщам към стареца. Говоря тихо, но твърдо. — Наистина съм влюбена в един човек.

— Е, в такъв случай не се притеснявайте! — усмихва се успокояващо той. — Легендата наистина е много могъща, но знаете ли кое е по-могъщо от нея? — Поглежда ме и тъмните му очи като че ли стават още по-тъмни и по ръцете ми пролазват от онези студени тръпки, дето усетих и преди десет години. — *Любовта!* — изрича простичко той. — Силата на любовта!

Поглеждам го и в главата ми се стрелкат хиляди въпроси.

— Ама...

— Довиждане, Луси! — изрича той, още преди да съм довършила, изправя се и докосва леко периферията на шапката си. — И поздравя Натаниел от мен!

— Да, непременно — кимам разсеяно, загледана след него. И едва тогава се усещам. — Хай, ама вие откъде помните имената ни?

Обаче старецът вече е изчезнал. Изпарил се е някъде по уличката, оставяйки ме с хаотична плетеница от мисли и въпроси без отговор.

---

[1] Извинете (ит.) — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Седя си все така на пейката и се опитвам да осмисля случилото се, когато телефонът ми започва да звъни. Обажда се сестра ми Кейт. Вдигам.

— Как е Венеция? Успя ли да се отървеш вече от него? — изричатя с така характерната си прямота.

— Все още не — изричам уклончиво, но след като тя ми напомни защо съм тук, се изпълвам с тревога. — Както и да е. Ти как си? — питам, като побързвам да потуля собствените си тревоги под килима на съзнанието си.

— Ами, кое искаш да чуеш първо — добрата новина или... добрата новина?

— Моля?

Кратка пауза, а после:

— Чисти сме! — провикват се едновременно Кейт и Джеф в ухото ми така, че ми се налага да отдръпна телефона от мен.

— Божичко, ама това е страхотно! — ахвам и усещам как ме залива порой от емоции — облекчение, радост, щастие... идва ми да се разподскачам наоколо, да прегърна непознат. Обаче наоколо няма никой друг, само аз съм си, на една пейка на малко площадче във Венеция и слушам по телефона как сестра ми и нейният съпруг изговарят по хиляда думи в секунда, разказвайки ми за резултатите. Оказва се, че ракът бил в първа фаза и Джеф няма да има нужда дори от химиотерапия.

— Само отпуска! — нарежда щастливо Кейт. — Доста дълга отпуска!

Докато я слушам как ми говори, не мога да не се усмихна. И това е не само защото ракът на Джеф се е оказал без разсейки. А и заради промяната у сестра ми. Докато я слушам как развълнувано ми разказва за съвместната им отпуска, сякаш чувам една нова Кейт. Няма я вече сестрата, която прекарваше всяка свободна минута в офиса или във фитнеса, която беше толкова фокусирана върху идеята си да стане

съдружник във фирмата и да участва в маратона, че бе забравила кой и какво в живота ѝ са най-важни. Тази Кейт остана онзи ден в болницата и имам усещането, че повече няма да се върне.

— Мислехме си за сафари или може би за гмуркане в Големия бариерен риф, а Джеф предложи просто да подивеем, да си вземем творчески отпуски — от най-дългите, и да направим и двете...

Докато тя говори, забелязвам, че някаква двойка идва в площадчето. Наблюдавам ги разсеяно как си правят един на друг снимки край фонтана. После момчето ме забелязва и се приближава към мен.

— Извинете — започва, но когато вижда, че говоря по телефона, промърморва: — О, съжалявам.

— Няма проблеми! — усмихвам се аз. Топлината от добрите новини на сестра ми е заразителна. Така де, тук има влюбена двойка, в един от най-романтичните градове на света, и те искат да се снимат заедно. — Кейт, само за минутка, става ли? — казвам на сестра си, която тъкмо се чуди дали да не си купят билети за обиколка на света и да включат и пирамидите в Египет. — Само да направя една снимка!

— Няма проблеми! Ще поговорим по-късно! — отсича весело тя, взема си довиждане с мен и затваря.

„Няма проблеми ли?“ — кокоря се невярващо аз срещу телефона си. Нещо ми подсказва, че докато свикна с тази моя нова сестра, ще ми трябва известно време.

— Много ви благодарим!

Обръщам се и виждам момичето да ми подава фотоапарата. Усмихва се. Оказва се един от онези истински фотоапарати, дето обективът му се настройва ръчно, а не като моя обикновен дигитален фотоапарат за аматьори, който просто снима.

— Ще можете ли да ни снимате на фона на залеза? — пита тя.

— Няма проблеми — усмихвам се и аз, поемам фотоапарата и го оглеждам.

А после внезапно се заковавам на място. Чакайте малко! Тя не каза ли...

— Залез ли? — ахвам.

— Да, не е ли удивителен? — светват очите ѝ, когато го посочва. — Сякаш небето е пламнало!

Гласът ѝ е заглушен от ударите на собственото ми сърце, което бие в ушите ми. Вдигам очи. И ето го наистина — като импозантен кинематографичен фон. Мандариново небе, обагрено с нюанси на розовото, червеното и оранжевото, а слънцето е като огнена топка, която бавно потъва зад сградите.

О, господи!

Легендата! Имам среща с Нейт!

Обръщам се. Момчето и момичето продължават да ми се усмихват, застанали за снимка. Обаче сега аз вече съм цялата на тръни. Не мога дори да се фокусирам.

— Извинете, трябва да тръгвам! — промърморвам, правя бързо снимката и набутвам фотоапарата в ръцете им. — Надявам се, че не съм ви отрязала главите.

Усмихвам им се извинително и ги оставям да ме съзерцават объркано. Обръщам се и хуквам надолу по уличката.

Не трябва да закъснявам! Поне веднъж през живота си не трябва да закъснявам! Трябва да бъда там навреме! Трябва да...

Мамка му, ама къде отивам? Заковавам се на място с разтуптяно сърце. Насред цялата тази суматоха аз едва сега си давам сметка, че нямам ни най-бегла представа накъде вървя. А още по-малко — в коя посока е Мостът на въздишките.

И става още по-лошо. Нямам никаква представа и къде съм сега. Изгубила съм се. Без карта съм. И не знам италиански.

Паниката се надига в мен като приливна вълна и за момент застивам на място като заек, уловен в светлините на фаровете. Дори и моето детско стихче няма да ме спаси. Хайде, Луси, мисли! Обаче аз не мога да мисля. Мозъкът ми е като празно платно. И в отчаянието си просто хуквам напред по виещите се пред мен улички, минавам магазини и ресторанти, гмурвам се сред туристи и папараци.

— Извинете, знаете ли накъде е Мостът на въздишките? — питам задъхано някои от туристите, обаче те клатят глави.

После забелязвам група мъже, които определено приличат на италианци.

— *Понте деи соспири*? — изграквам на много лош италиански.

— А, да, да! — кимат те и с поредица от жестове ме насочват в правилната посока.

Изпълвам се с облекчение. Благодаря им от сърце и се втурвам през тълпите по улиците. Вече е доста претъпкано. Филмовите екипи се събират за предстоящата вечер и навсякъде е пълно с папараци и телевизионни оператори. Целият град свети. Дори и каналите, както забелязвам, когато стигам до водата и зървам пред себе си една гондола, в която е седнала поредната звезда, а камерите я снимат.

И моста, както виждам, когато погледът ми се плъзва след гондолата. Извисява се точно над канала. Мостът на въздишките.

Сърцето ми претупва. Толкова е красив! Белият мрамор е като празно платно, което отразява цветовете на залеза и отблясъка на водата под него, и за момент го съзерцавам, неспособна да отлепя очи от него. Ефектът му е почти магически.

Обаче не мога да стоя тук цяла вечер. Трябва на всяка цена да намеря Нейт. Обръщам се и оглеждам тълпите. И го зървам. На няколко метра нагоре по канала стои и чака край един от по-малките мостове, където можеш да вземеш гондола. Дори и от това разстояние забелязвам изражението на лицето му и то определено не е от най-щастливите. Когато ме забелязва, той ме изпепелява с поглед и размахва ръце, като че ли иска да ми изкрещи: „Къде се бавиш, по дяволите?!“

Втурвам се към него. Мамка му, закъснявам! Слънцето всеки момент ще залезе. И после ще стане твърде късно! „Твърде късно за какво? — напомня познатото гласче в главата ми. — Все още нямаш никакъв план!“ Не му обръщам внимание. Не всичко още е свършено. Все още разполагам с няколко минути. Все още имам време за едно чудо!

Разбутвам тълпите около себе си и се насочвам към Нейт. Но се оказва, че не е лесно да се придвижва бързо. Наоколо има толкова много хора, които се въртят и снимат Моста на въздишките на залез и филмовия екип по канала.

— О, вижте! Това е онзи актьор! — изгуква нечий глас, докато минавам.

— В гондолата е! — крещи друг глас.

Поглеждам небрежно, за да видя кого толкова гледат, и установявам, че това е гондолата, която вече видях. И вътре се кипри поредното красиво момченце на Холивуд, огряно от ярките светлини

на прожекторите. Някакъв млад мъж с бейзболна шапка взема интервю от него.

О, божичко!

Затаявам дъх. Не може да бъде...

И когато гондолата минава покрай мен, виждам лицето му.

— Адам?! — провиквам се аз, без да се усетя. И виждам как той се обръща към мен.

— Луси? — ококорва се невярващо.

Очите ни се срещат за миг и аз неочаквано губя равновесие и усещам как кракът ми отказва. Препъвам се, размахвам ръце, за да се заловя за нещо, обаче единственото нещо около мен е въздухът и усещам как падам...

Чувам как някой пици, когато плъосвам във водата. Или май този някой бях аз? Не мога да кажа. Обаче мисля, че си ударих главата. Причернява ми. Започвам да поглъщам вода и се опитвам да плувам, обаче ръцете ми ме предават и постепенно потъвам. Чувам сърцето си в ушите, усещам паниката в гърдите си. О, боже! Ще потъна! Аз ще се...

Внезапно, сякаш от нищото, две ръце ме хващат здраво и усещам как ме измъкват от водата и ме слагат в гондолата. Задавам се и започвам да плюя вода, опитвайки се да си поема въздух, но вече всичко ми е като в някакъв сън и виждам света през някакъв мъглив екран. Около себе си забелязвам хора, движещи се уста, чувам приглушени гласове, но не съм в състояние да реагирам. Клепачите ми натежават все повече и повече. Краката ми сякаш не са моите. Светът постепенно се отдалечава от мен.

— Направете дишане уста в уста! — крещи гондолиерът на италиански. — Направете дишане уста в уста!

— Целувката на живота! — превежда друг глас. — Дайте й целувката на живота!

Над мен проблясва лицето на Адам, окъпано в златистия отблясък на залеза. Забелязвам мократа му коса, водата, стичаща се от лицето му, уплашеното му изражение. Усещам как гондолата навлиза в сянката под Моста на въздишките. Толкова съм изтощена, че искам да заспя. Бавно затварям очи...

И внезапно усещам нечий устни върху моите, които се притискат у мен. Събуждам се рязко и отварям очи, за да видя над себе си Адам.

По лицето му пробягва облекчение и той прекъсва целувката си. За момент просто се гледаме безмълвно един друг, а между нас висят милиони въпроси.

А после ги чувам, в далечината. Бият напевно. Заслушвам се. Възможно ли е... Това не са ли...

— *Камбаните* — прошепвам, а Адам ме поглежда неразбиращо.

— Чували ли сте за легендата? — пита човек с тежък италиански акцент. Обръщаме се едновременно, за да видим как гондолиерът ни гледа ухилено.

— Каква легенда? — пита Адам, но без да ме пуска от обятията си.

Аз се усмихвам широко, обвивам ръце около врата му и прошепвам:

— О, дълга история!

И устните ни се намират.

ЕПИЛОГ

Опакована в дебелото си зимно палто, кожената шапка и вълнения шал и ръкавици, аз бързам по снежните улици. Дъхът ми образува около мен бели облачета, като пара от стар локомотив. Градът е отново във владенията на нощта и става доста студено. От пожарните изходи висят полилеи от ледени шушулки, а снежинките около мен се въртят така, сякаш съм в огромно снежно кълбо.

Потрепервам и се увивам още по-плътно в палтото. Вероятно трябваше да хвана такси, обаче обичам да вървя пеш. Обожавам това време на годината. Ню Йорк се е превърнал в зимна приказка със своите празнични украси и светлини, проблясващи от всички прозорци. Въздухът е натежал от очакване. „Не мога да повярвам, че само след няколко седмици е Коледа. Сякаш беше вчера, когато бях във Венеция“ — казвам си аз, припомняйки си топлото италианско слънце.

Изминаха три месеца, откакто Адам ме целуна под Моста на въздишките. И оттогава настъпи промяна не само в сезоните. Все още не мога да повярвам, че той беше там, за да ме спаси, когато паднах в канала. А после ме заведе в хотела си, за да изсъхна, и после часове наред си говорихме за всичко.

Той ми каза как в последния момент получил покана за Венеция, за да заснеме няколко интервюта. И как нито за момент не престанал да мисли за мен. И как съм му липсвала толкова много, че имал усещането, че съм игра на въображението му, когато ме зърнал на моста. И как се почувствал, когато ме видял да падам в канала. Всичко се изливаше като порой от душата му.

А после беше мой ред. Имах много да му обяснявам — за това защо съм във Венеция с Нейт, какво сме правили заедно на Мартас Винярд и че, не, ние нямаме връзка. Оказа се, че не е много лесно да го убедя в последното.

Всъщност отне ми цели три дена в неговата хотелска стая във Венеция. Нямах представа, че убеждаването можело да бъде толкова забавна работа.

Токът ми се подхлъзва на заснежения тротоар и аз с мъка запазвам равновесие. „Това им е проблемът на високите токове“ — отбелязвам си мислено, като свеждам очи към чисто новите си обувки от червен сатен, изпълвайки се с щастие. Абсолютно неудобни, абсурдно високи и адски разкошни. Но, от друга страна, не мога да обуя ботуши за едно такова бляскаво откриване на изложба, нали така?! Особено когато художникът е ни повече, ни по-малко великият Артси!

— Лууузи, ето те и теб!

Пристигам в галерията и още на прага съм посрещната от тълпи папараци и Магда, която е накипрена от глава до пети в любимия си „Гучи“, а в ръка носи Валентино.

— Извинявай, че закъснях! — изричам запъхтяно, като я прегръщам.

От друга страна, някои неща никога не се променят.

* * *

В галерията цари бляскаво оживление. Първата изложба на Артси предизвика огромно вълнение сред света на изкуството и сега тук има тълпи от гости, тонове журналисти и дори няколко забележителности. Медиите тръбят за тази изложба от месеци. Магда даде интервю за „Ню Йорк таймс“, галерията беше показана във „Вог“, а напоследък се говори, че дори „Венити феър“ искали да пишат за нас.

Изправям се на пръсти и бързо оглеждам тълпата. Аууу, ама това там Мадона ли е? Сърцето ми претупва, обаче бързо минавам покрай нея, търсейки една позната фигура. И после го виждам — стои в ъгъла и ме чака.

Адам.

— Виж ти каква неочаквана среща! — хили ми се той, плъзга ръка през кръста ми и ме целува.

Изпълвам се с неизразимо удоволствие.

— Е, какво ще кажеш за творбите?

— Хмммм, за мръсното пране не съм особено сигурен — сочи към простирите на Артси, — но тези тук намирам за удивителни! — И

сочи към поредица от графики с въглен, окачени по стените.

— Така ли? И защо? — оглеждам го с интерес.

— Много ми харесва начинът, по който са уловили изразенията на хората, техните чувства, техните надежди. — И сочи към една голяма графика на жена, полузаспала в чакалнята на болницата, стиснала здраво брадичката си. — Това са цели истории, житейски съдби, но са уловени в един-единствен мимолетен миг само с едно драсване на въглена!

— Очевидно знаеш доста за изкуството — кимвам одобрително, едва сдържайки се да не прихна.

— Имах добър учител — хили ми се той и се обръща към мен. — Освен това е от полза да познаваш лично и някой художник!

Изпълвам се с гордост и по лицето ми се разлива най-широката усмивка на света. Защото, нали разбирате, тези графики по стените на галерията са мои. Изложбата тази вечер не се състои единствено от творби на Артси, макар че, разбира се, той е главната атракция. Откриването е също така повод за показване и на един нов талант. *Нов талант!* Сърцето ми пропуска един удар при тази мисъл и ми се налага да се ошипя, за да дойда на себе си.

Именно Адам беше човекът, който ме окуражи да последвам мечтата си и да стана художник. Затова, когато се върнахме от Венеция, аз отново се захвърлям сериозно с рисуване. Но усещането беше такова, сякаш никога не бях спирала. Не след дълго вече не тръгвах за никъде без скицника си, а вечер и през уикендите ходех на разходка из града, за да улавям изразения, настроения, моменти. Докато един ден не събрах смелост и не ги показах на Магда. Тя пък вдигна ръце по така типичния си начин, провикна се възхитено, обяви ги за прекрасни, а после ми се накара, че толкова време съм си мълчала за таланта, и ми предложи да организирам първата си изложба.

Добре де, казвам „предложи ми“, но беше по-скоро заповед, а аз се хилех като идиот. Напоследък твърде често ми се случва. Вървя си, примерно, по улицата, и съвсем внезапно се сещам, че творбите ми ще бъдат на изложба — моите, на мен, Луси Хемингуей! И като се сещам, започвам да се хилия. Сигурно изглеждам доста странно отстрани. И някои нюйоркчани вече ме мислят за поредното хахо.

Обаче на мен не ми пука. Изобщо. Най-сетне следвам мечтите си и никога не съм била по-щастлива. Дори съвсем скоро смятам да се разбера с Магда да работя само на половин ден в галерията, за да мога да се концентрирам върху изкуството си. Кой знае какво може да стане! Плашещо е, но освен това е доста вълнуващо, а и онова чувство на неудобство отдавна е забравено. Забравена е онази част от мен, която непрекъснато усещаше, че нещо липсва. Защото най-сетне я открих. Открих я, а заедно с нея открих и още нещо. Обръщам се към Адам, който изучава внимателно една от графиките ми, но без да пуска ръка от кръста ми. Кое то си е повече от доказателство, че мечтите наистина се сбъдват!

— Браво на теб, сестричке!

Чувам глас и се обръщам, за да видя пред себе си сестра ми и нейния съпруг. Или поне си мисля, че е сестра ми, защото иначе не мога да я позная. Няма я вече бледата кожа — лицето ѝ е загоряло и обсипано с лунички, а безупречният ѝ кок вече стои леко небрежно и има тук-там слънчеви кичури. И което е най-невероятното, деловият ѝ костюм е заменен от бледосиня копринена рокля и чехли. А това на ноктите на краката ѝ сребърен лак ли е?

— Върнахте се! — ахвам щастливо аз.

— Тази сутрин долетяхме от остров Бали — обяснява тя и се ухилва.

— Е, как беше?

— Удивително! Трябва да дойдеш да видиш снимките! — намесва се и Джеф безкрайно щастлив. — Особено онази, на която сестра ти скача с бърнджи в Нова Зеландия!

— Кейт? Скача с бърнджи? — вторачвам се слисано аз в тях. — Всъщност сега, като се замисля, ти сигурна ли си, че си *моята* сестра? — подмятам закачливо аз и се правя, че надничам в лицето ѝ. А Кейт ме плясва игриво.

— Балончета?

Това е Магда, която се спуска върху нас с поднос чаши с шампанско. Въпреки изобилието от сервитьорки тя настоява да сервира лично питиетата.

— Някой да иска балончета?

Подобен въпрос не изисква отговор, разбира се, затова тя просто пъхва по една чаша в ръцете на всеки от нас. Никога досега не съм я

виждала по-щастлива. Тя не само успя да спаси галерията, но и си купи луксозен нов апартамент и сега се подвизава като най-новата домакиня на елита в града, като същевременно не забрави да си подари лифтинг на веждите, липосукция и импланти на устните.

Доколкото разбрах, доктор Розенбаум имал оферта „три на цената на две“. Защото Магда, макар и вече милионерка, никога не може да устои на една добра сделка.

— Как сте? — пита учтиво Кейт. — Изглеждате великолепно!

— Така се и чувствам! — възкликва шефката ми и за кой ли път се впуска да разказва историята си за невероятното спасение на платното от Тициан, която, подобно на всички нейни истории, вече е преувеличена дотолкова, че включва мафията и опит за отвличане.

— Аууу, страхотно! — провиква се Робин, която се появява точно навреме, за да ме спаси от хилядното изслушване на историята на Магда. Прегръща ме и допълва: — Толкова се гордея с теб!

— Благодаря! — усмихвам се аз и бузите ми пламват.

— Нямах представа, че имам толкова талантива съквартирантка! Е, съвсем скоро ще стане бивша! — поправя се тя и се усмихва на Адам. Сърцето ми потръпва радостно. Както вече ви казах, откакто се върнах от Венеция, настъпиха някои промени и една от тях е, че двамата с Адам решихме да заживеем заедно. — Е, как върви търсенето на апартамент?

— Засега можем да си позволим само кутия за обувки в Кухнята на ада — усмихвам се тъжно аз.

— Е, така поне обувките ти ще бъдат подредени! — подмята ухилено Робин. — А това не е без значение!

Адам завърта очи и промърморва:

— Мисля да ви оставя насаме, за да си наваксате. А аз ще отида да понаваксам с шампанското.

Изсмивам се. Някои неща наистина не се променят.

— Е, какво ще кажеш за Артси, когато най-сетне се запозна с него? — питам развълнувано в мига, в който той ни оставя. Цяла вечер изгарям от нетърпение да задам този въпрос.

— Мисля, че е гей — отговаря с равен тон тя.

— Каквооо? — шашвам се аз, но после проследявам погледа ѝ и виждам Артси, прегърнал висок мъж с гола глава и татуирани ръце. И точно в този момент той се привежда и го целува.

— Това е гаджето му — съобщава ми Робин.

В продължение на няколко секунди и двете се гледаме, без да кажем нищо. И накрая избухваме в смях.

— Харолд си има гадже мъж? — кискам се аз и клатя глава. Ама че ирония!

— Ами да. Вече говорих с него. Искан да посети моята група за барабани, когато дойде следващия път в града! — възкликва Робин, очевидно поласкана. — Както разбирам, бил много добър на джемби.

Поглеждам я неразбиращо.

— Африкански ритуален барабан — обяснява тя.

— Значи най-сетне си готова да признаеш, че той не е твоята сродна душа, а? — повдигам многозначително вежди.

Усмивката ѝ застива и тя свежда засрамено очи.

— Ами всъщност нещата стоят по малко по-различен начин — изрича бавно и започва да навива една къдрица на пръста си. — Когато изслушах отново записа от гадаенето на Уаканда, стана ясно, че тя никога не е твърдяла, че именно Харолд е моята сродна душа. Каза, че ми предстои да срещна моята сродна душа и че трябва да се оглеждам за тъмен, красив непознат на име Харолд. Разликата е огромна! — тук спира и я виждам как примигва сконфузено.

Защото влиза Даниел в тъмносиньо палто, със снежинки, проблясващи в косата му. И започва да говори нещо с майка си и Артси. Не съм го виждала от месеци. И май никой не го е виждал. Доколкото разбрах, бил някъде „по работа“. Е, това е официалната версия. Макар че, съдейки по изражението му, когато се обръща към нас и вижда Робин, не съм толкова сигурна и че не е и единствената.

— Добре ли си? — обръщам се разтревожено към нея аз.

— Да, прекрасно — кимва тя, но е ясно, че изобщо не е добре. — Знаех си, че тази вечер ще го видя! Подготвих се дълго за това!

Наблюдавам я как започва притеснено да си играе с гривните си. И не ми се вижда никак подготвена.

— Защо просто не отидеш да го поздравиш? — предлагам.

Тя клати ожесточено глава и промърморва:

— Не мисля, че той иска да говори с мен. Изминаха три месеца, а нито веднъж не ми се е обадил!

— А ти искаше ли той да ти се обади? — питам тихо.

— Луси, бях голяма идиотка! — изрича тя и очите ѝ проблясват. — И ти беше напълно права! Той ужасно ми липсва, но сега като че ли е вече твърде късно!

Изглежда толкова нещастна, че не мога да не я прегърна.

— Не можеш да бъдеш сигурна в нищо — прошепвам.

Тя въздъхва и ме поглежда.

— И какво би могло да ни събере, а?

В мига, в който тя изрича тези думи, забелязвам как Артси се насочва към нас и след задължителната поредица от въздушни целувки обявява тържествено:

— Робин, искам да те запозная с един човек! — И преди да разбере какво става, зървам до него една позната фигура с тъмносиньо палто. — Робин, представям ти Даниел!

Те се спогледват, между очите им прехвърчат искри и после дружно се изчервяват.

— Здравей, Робин! — поема ролята си той. — Приятно ми е да се запознаем!

И ѝ подава ръка.

Тя се поколебава, поема я и изрича:

— Приятно ми е да се запознаем, Даниел!

Очите им пак се срещат и много бавно по лицата им се разливат усмивки. Една от онези усмивки, когато хората си мислят, че са единствените двама души в стаята.

И изведнъж ми просветва.

Не е какво би могло да ги събере, а *кой*!

Артси!

Познат иначе като Харолд!

Но, разбира се! Харолд никога не е предвиждан да бъде нейната душа близник! Той просто е човекът, който ще я събере с истинската ѝ душа близник — *Даниел*!

Гледам ги как се хият щастливо един на друг и си казвам: „Брей, тая врачка може и да е напипала нещо!“

Измъквам се дискретно, за да оставя Робин и Даниел сами, и тръгвам сама из галерията. Отпивам от шампанското си и се наслаждавам на мига. Виждам Артси, Магда, Даниел и Робин, Кейт и Джеф, Адам... Изпълвам се със задоволство. След всички перипетии и тревоги най-сетне всичко се нареди. Всичко си дойде на мястото.

Какво става с Нейт ли? Не съм го виждала от Венеция насам. Във фейсбук забелязах, че е променил семейния си статус на „женен за Бет“ и е дал адрес в Лос Анджелис, но това беше преди цяла вечност. Оттогава насам той ме е изтрил от списъка на приятелите си, аз престанах да се сблъсквам непрекъснато с него и вече няма никакви нови мистериозни, пропуснати обаждания.

Може би просто защото той се премести в Лос Анджелис, а може би всъщност, защото се върнахме във Венеция и развалихме магията. Никога няма да разбера със сигурност. Но ако и вие сте от хората, които вярвате в съдбата като Робин, тогава вероятно знаете, че така е било писано. Писано е било преди десет години да целуна Нейт във Венеция, после да го срещна отново, да скъсаме, след това да не скъсаме, което пък на свой ред ме накара да се върна във Венеция, защото само така съм можела да се срещна отново с Адам. И въобще всички тези събития са ме водели към Адам. Било е написано по звездите — още от самото начало.

А може би сте като сестра ми и си мислите, че всичко това са пълни глупости. Че няма такива неща като магии и легенди, и Съдба, и че онова, което непрекъснато ни е събирало с Натаниел, е било просто поредица от случайности, а оттам нататък въображението ми се е развихрило.

Лично аз обаче предпочитам да мисля, че старият италианец беше прав — че на този свят няма нищо по-могъщо от любовта и че влюбвайки се в Адам, аз най-накрая успях да разваля магията, която ме държеше прикована за Нейт. И да продължа напред.

Легендата ли? Дали е реална? Никой не може да каже. Но ако е така, значи двамата с Адам вече сме свързани във вечността и никой никога не е в състояние да ни раздели. И ще трябва да прекараме остатъка от живота си заедно.

Поглеждам го. Усещайки погледа ми, той вдига очи и ми се усмихва.

Вече няма по-щастлив човек от мен на тази земя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.